END

NOVELTOON

Trọng Sinh Về Bên Tổng Tài Của Tôi

LTNGOC154

TRỌNG SINH VỀ BÊN TỔNG TÀI CỦA TÔI

Tác giả: Ltngoc154

Thể loại: Ngôn Tình, Trọng Sinh, Sủng

—★—

DTV-EBOOK.COM

1. Chương 1: 1: Truy Sát
2. Chương 2: 2: Cứu Em
3. Chương 3: 3: Nỗi Đau
4. Chương 4: 4: Viên Đạn
5. Chương 5: 5: Không Cam Lòng
6. Chương 6: 6: Trở Về
7. Chương 7: 7: Những Khởi Đầu
8. Chương 8: 8: Vì Em Nhớ Anh
9. Chương 9: 9: Triệu Băng Na
10. Chương 10: 10: Tôi Gọi Lộn Số
11. Chương 11: 11: Gặp Gỡ Vỹ Trác
12. Chương 12: 12: Rình Rập Chuyện Tốt
13. Chương 13: 13: Bậc Thầy Cua Gái
14. Chương 14: 14: Giữ Giá…
15. Chương 15: 15: Em Tìm Tôi
16. Chương 16: 16: Đúng Là Lừa Người
17. Chương 17: 17: Ngọt Ngào
18. Chương 18: 18: Nhân Danh Bạn Thân
19. Chương 19: 19: Con Gái Thật Khó Hiểu
20. Chương 20: 20: Chuẩn Bị Sinh Nhật
21. Chương 21: 21: Bữa Tiệc Hoành Tráng
22. Chương 22: 22: Em Chờ Anh…
23. Chương 23: 23: Ai Là Mục Tiêu
24. Chương 24: 24: Hắn Muốn Có Tất Cả
25. Chương 25: 25: Một Lần Nữa…
26. Chương 26: 26: Năng Khiếu Nấu Nướng
27. Chương 27: 27: Cút Đi
28. Chương 28: 28: Ế Đến Già
29. Chương 29: 29: Chúng Ta Là Mối Quan Hệ Gì
30. Chương 30: 30: Tạm Xa Mộ Hàn
31. Chương 31: 31: Gió Bắt Đầu Nổi 1
32. Chương 32: 32: Gió Bắt Đầu Nổi 2
33. Chương 33: 33: Phải Công Khai Chứ
34. Chương 34: 34: Mượn Vay Tiền
35. Chương 35: 35: Lạc Mềm Buộc Chặt

36. Chương 36: 36: Anh Nghĩ Mình Là Ai
37. Chương 37: 37: Con Bé Ở Đâu
38. Chương 38: 38: Bối Hi Hay Băng Na
39. Chương 39: 39: Ảnh Hưởng Và Áp Lực
40. Chương 40: 40: Mẹ Yêu Của Con
41. Chương 41: 41: Ai Hả Hê
42. Chương 42: 42: Hoa Thơm Cỏ Lạ
43. Chương 43: 43: Tấm Manh Quý Giá
44. Chương 44: 44: Dẫn Mộ Hàn Đi Chơi
45. Chương 45: 45: Tình Yêu Màu Đỏ
46. Chương 46: 46: Sợ Chứ
47. Chương 47: 47: Bà Đúng Là Đủ Ác Đấy
48. Chương 48: 48: Con Sâu Xinh Đẹp
49. Chương 49: 49: Đồ Ngốc Nhà Anh
50. Chương 50: 50: Cái Kết Của Bà Đường!
51. Chương 51: 51: Lữ Giao
52. Chương 52: 52: Thật Là Hoang Đường
53. Chương 53: 53: Kẻ Xứng Đáng
54. Chương 54: 54: Tôi Yêu Cô Ấy Yêu Tất Cả Mọi Thứ
55. Chương 55: 55: Mặt Dày Mặt Dạn
56. Chương 56: 56: Hợp Tác Vui Vẻ
57. Chương 57: 57: Ba Mẹ Anh Sắp Về Nước…
58. Chương 58: 58: Cuộc Gặp Gỡ Ở Sân Bay
59. Chương 59: 59: Vậy Là Em Muốn Sống Cùng Anh Rồi
60. Chương 60: 60: Chị Dâu!
61. Chương 61: 61: Phó Nhất Thiếu Yêu
62. Chương 62: 62: Nghĩa Tử Là Nghĩa Tận
63. Chương 63: 63: Gặp Phải Đồ Thần Kinh
64. Chương 64: 64: Dự Án Đầu Tư
65. Chương 65: 65: Anh Giận Rồi
66. Chương 66: 66: Anh Làm Tốt Chứ
67. Chương 67: 67: Điểm Huyệt Chí Mạng
68. Chương 68: 68: Quan Tâm Lẫn Nhau
69. Chương 69: 69: Thẻ Vip
70. Chương 70: 70: Cô Đi Đánh Ghen Sao
71. Chương 71: 71: Đấu Giá Thành Công

72. Chương 72: 72: Anh Lừa Dối Cô Ư
73. Chương 73: 73: Vén Màn Chân Tướng
74. Chương 74: 74: Không Muốn Gặp Cô
75. Chương 75: 75: Anh Thích Ai 'chăm Sóc' Hơn
76. Chương 76: 76: Em Nói Là Cởi Ra
77. Chương 77: 77: Hổng Chịu Đâu
78. Chương 78: 78: Có Thể Là Ai
79. Chương 79: 79: Xin Hãy Cho Chúng Con Hạnh Phúc
80. Chương 80: 80: Hứa Với Em
81. Chương 81: 81: Em Không Thương Anh
82. Chương 82: 82: Ghen Thì Sao
83. Chương 83: 83: Không Có Ai Cả… Chỉ Có Một Vệt Máu Chảy Dài
84. Chương 84: 84: Bọn Họ Tới Trễ Rồi
85. Chương 85: 85: Triệu Tiểu Thư Chúng Ta Lại Gặp Nhau Rồi
86. Chương 86: 86: Ngày Thứ Ba Bối Hi Bị Bắt Cóc
87. Chương 87: 87: F3 Chính Là Nơi Giam Giữ Con Tin
88. Chương 88: 88: Cô Đâu Mất Rồi
89. Chương 89: 89: Vậy Thì Cô Nên Chết Rồi
90. Chương 90: 90: Kết Thúc Rồi Tử Tổng À
91. Chương 91: 91: Ông Ấy Mất Rồi
92. Chương 92: 92: Giới Giao Lưu Hạn Hẹp Vậy Sao
93. Chương 93: 93: Vậy Nếu Muốn Có Con Thì Sao
94. Chương 94: 94: Hôn Lễ Thế Kỷ 1
95. Chương 95: 95: Hôn Lễ Thế Kỷ 2
96. Chương 96: 96: Kết Hoàn Chính Văn
97. Chương 97: 97: Ngoại Truyện 1 Sự Thật Sau Cái Danh Con Trai Độc Nhất
98. Chương 98: 98: Ngoại Truyện 2 Món Quà Thiết Thực Tặng Con Trai

Chương 1: 1: Truy Sát

Triệu Bối Hi cắm đầu chạy về phía trước không dám quay đầu nhìn lại phía sau.

Không biết đã chạy qua bao lâu, cô cũng chả rõ mình rốt cuộc đang ở nơi nào.
Cô chỉ biết rằng mình đang ở trong một cánh rừng rộng lớn và hướng thẳng về phía đông.
Khi chạy được một đoạn đã cách khá xa với đám người đuổi theo thì cô mới dám thả lỏng một chút.

Nhìn ngó xung quanh cho chắc chắn một lần nữa rồi mới tìm một gốc cây khuất ngồi xuống.
Thở phào một hơi, cô lấy tay lau đi những giọt mồ hôi vươn trên khuôn mặt xanh xao lấm lem bùn đất.

Nơi đây rất tối, chỉ có ánh trăng chiếu sáng qua những tán cây.
Tựa người, cô mệt mỏi ngả vào gốc cây.

Mặc kệ nào là dơ bẩn hay không cô đã chả còn quan tâm nữa rồi.

Nhìn bộ quần áo xộc xệch, rách nát trên người và mái tóc bù xù bết dính của cô bây giờ còn tồi tệ hơn cả ăn xin nữa.
Từ một người có mái ấm gia đình đàng hoàng đến kẻ suốt ngày bị đuổi bắt đánh đập.

Cô chỉ muốn sống một cuộc đời bình yên mà khó đến vậy sao?

Than trách số phận, oán hận lòng người.

Sau khi căn thời gian ngồi nghỉ một lúc, cô lại bắt đầu khó nhọc nâng thân mình dậy chuẩn bị tiếp tục cho cuộc hành trình trốn chạy.

Đối với cô nơi đây vẫn rất nguy hiểm, không biết bao giờ bọn chúng sẽ lần đến.

Chỉ còn cách gắng gượng mà tự thân tiếp tục trốn đi thật xa.
Người ta thường nói 'Chỉ cần cố gắng, ông trời nhất định không phụ lòng người.' Nhưng cô thật muốn hỏi, cô đã rất cố gắng rồi tại sao ông trời vẫn phụ lòng cô?
Những tên bợm trợn kia dí đuổi theo sát cô, chưa được bao lâu thì bọn chúng đã mò tới và tìm kiếm bóng dáng của cô.
"Mau! Tìm kĩ cho tao.

Nhất định phải tìm ra con khốn đấy, nếu không cả lũ chúng mày chết chắc."
Chỉ cần bắt được là nhiệm vụ của họ sẽ hoàn thành.

Một mối làm ăn ngon lành này thật bắt mắt và ngon lành đối với mấy kẻ như họ.

Chỉ là đi tìm và bắt một đứa con gái thôi mà có gì khó?
Nhưng đấy là suy nghĩ trước kia của hắn.

Bây giờ trải qua rồi mới biết.

Con ả này thật sự rất khó đối phó.

Cứ ngỡ đã nằm trong lòng bàn tay rồi thì đột nhiên lại như tan biến vào mây khói.

Hắn ta thật muốn điên lên khi phải chịu sự áp lực từ ông chủ và từ con nhỏ lì lợm với số phận này.
Chỉ mới bước được vài bước thôi thì phía sau đã vang vọng lên tiếng quát lớn của người đàn ông và tiếng soàn soạt khi có người đụng vào những tán cây.

Tiếng ồn đấy càng gần thì nhịp tim của cô càng đập mạnh.

Không suy nghĩ được gì nữa, cô lấy hết sức bình sinh mà chạy về phía trước.

Nhìn cô như vậy đối với người bình thường thì đây chả khác nào là chạy bộ bước nhỏ.
Nhưng với cô mà nói như vầy thật sự đã là rất nhanh và dùng hết sức rồi.

Không phải là cô không muốn thoát khỏi tay bọn chúng mà chỉ là đã hai ngày nay cô chưa ăn uống bỏ bụng gì cả.

Cả cơ thể uể oải và mệt lử.

Làm gì còn đâu ra nhiều hơi sức?
Nghe thấy tiếng động phía trước của cô thì chúng như đánh hơi được và tiếp thêm sức mạnh mà lao về phía cô như hổ đói vồ lấy con mồi.
“Hình như là nó, đuổi theo cho tao.”
Một tên cầm đầu la lớn tiếng, báo hiệu cho mấy kẻ phía sau.

Chúng tụ hội lại, ai nấy đều cắm đầu chạy về phía cô.
Triệu Bối Hi không dám chậm trễ thêm một giây phút nào nữa.

Cô băng qua những lùm cây, lao nhanh về phía trước.
Ực! Nuốt một ngụm nước bọt, cô vừa chạy vừa nhéo vào lòng bàn tay mình một cái thật mạnh để giữ tỉnh táo.

Có thể sức lực của cô đã dần cạn kiệt sau ba ngày liên tiếp trốn chạy khỏi chúng.
Cô đã bắt đầu cảm thấy đầu óc quay cuồng, chóng mặt và hoa mắt rồi.

Cơn đói bụng cồn cào cũng theo những bước chạy mà một tăng cao.

Pắng…
Lại một phát súng được nổ ra.

Viên đạn bay lướt qua cô đâm phập vào thân của một cái cây gần đó.

Nó làm cô như chết lặng và tâm lí càng thêm nặng nề.
Một cái rễ cây nhô lên cao làm cô vấp phải ngã sõng soài trên mặt đất.

Mặc kệ cơn đau đang kéo tới cô chỉ quan tâm ngoảnh đầu lại đằng sau hồi hộp theo dõi động tĩnh phía xa.
Cả tay và chân đều bị chồng chất lên thêm những vết chày xước mới.

Cố gắng chống tay nâng thân mình lên được một chút thì cô lại ngã sõng xuống.
Chân cô bị chuột rút rồi…
Nhìn đám người đó một gần hơn cô chỉ đành nhắm chặt mắt chờ đợi điều gì đến rồi sẽ đến.
“Bên kia, đi thôi nhanh lên.”
Nhưng chính lúc cô tuyệt vọng nhất ấy thì bọn chúng đã đột nhiên đổi hướng, chạy về phía ngược lại với cô do có tiếng động lớn xuất hiện bên đó.
Trong lúc còn đang ngơ ngác không biết chuyện gì đã xảy ra thì một đôi bàn tay to lớn, ấm áp đỡ lấy cô ôm vào lòng.
“Suyt! Là anh.”
Thấy cô định la lên phản kháng thì anh đành bịt miệng cô lại, nhỏ giọng lên tiếng.
Tần Mộ Hàn?
Làm sao anh lại….

Chương 2: 2: Cứu Em

Anh nhẹ nhàng xem xét vết thương trên người rồi đỡ cô dậy.

Đợi đến khi cô như kịp tiêu hoá những chuyện đã xảy ra thì bản thân đã nằm gọn lỏn trên lưng anh.
Nhìn ngó bốn phía xung quanh anh chọn một hướng rồi bắt đầu len lỏi qua các tán lá, những cái cây lớn nhỏ khác nhau mà đi.
“Anh thả tôi xuống đi.”
Nằm trên tấm lưng rộng lớn của Mộ Hàn một lúc cô đã cảm thấy khá hơn rất nhiều.

Nhưng cũng không vì vậy mà cô quên đi hoàn cảnh hiện tại.
Cô không muốn làm gánh nặng cho ai cả.
“Em cứ nằm yên đi.

Nếu tôi để em đi bộ có khi còn lâu hơn ấy.”
Vòng tay đang ôm cô của anh xiết chặt hơn một chút.

Mắt nhìn thẳng chạy nhanh về phía mà anh hướng tới.
“Tại sao anh lại ở đây?”
Cúi sát đầu vào gần anh, tay ôm thật chặt.

Dù cô đã biết được một phần ít nhiều nhưng miệng vẫn muốn hỏi.
Chắc đến khi có chết cô cũng không dám tin đấy là sự thật.

Dù sự thật ấy đang phơi bày ngay trước mắt cô.
“Tôi đến cứu em.”
Cõng cô một đoạn khá xa, anh cũng bắt đầu mệt mỏi.

Những giọt mồ hồi thi nhau chảy dài từ trán lướt qua sóng mũi rồi rơi thẳng xuống phía dưới chiếc áo sơ mi đen đã bị rách và đính đầy đất. Nhưng dù vậy anh vẫn kiên nhẫn đáp lại từng lời mà cô hỏi.

Như thể đây không phải là cuộc truy đuổi sống chết mà chỉ đơn thuần là anh cõng cô đi dạo vậy.

Nghe đến đây cô chỉ cúi lặng người, không biết nên nói gì.

Thực chất bên trong cô bây giờ đang rất xao động.
Anh vẫn luôn như vậy sao? Cô đến hoàn cảnh như vầy rồi mà anh vẫn còn ngây ngốc ư?
Không thể phủ nhận rằng cô rất cảm động từ lời anh nói.

Mắt cô đỏ au, nước quanh hốc mắt đang trực trào rơi.
Người mà cô từng ghét cay ghét đắng, lạnh lùng lẩn tránh lại đang trút bỏ hi sinh từng thứ một vì cô.
…
Đi khá xa rồi, nơi đây cô chả biết rõ phương hướng là đâu.

Chỉ nghe anh nói sơ qua rằng hai người đang đến gần một quốc lộ lớn.
Thấy một lùm cây rậm rạp, anh rẽ vào và đặt cô xuống nghỉ ngơi.

Mộ Hàn ló đầu ra nhìn xung quanh xác định lại một lần nữa rồi mới an tâm nhìn rõ cô hơn.
Ha! Chỉ có mấy tháng thôi mà cô và anh bây giờ thật chẳng ra làm sao cả.

Đều nhếch nhác, bần cùng như nhau.
“Ăn đi.”
Anh đưa tới trước mặt cô một chiếc bánh bao méo mó, lạnh ngắt không biết từ bao giờ.

Có thể đối với người khác là đồ bỏ đi, nhưng với hoàn cảnh của cô bây giờ nó còn quý giá hơn cả vàng nữa.

Giật phắt lấy chiếc bánh từ tay anh cô bắt đầu cắm một miếng nhai ngấu nghiến.

Khó khăn mãi mới nuốt xuống được.
Cắn đến miếng thứ hai cô mới chợt nhớ ra gì đó.

Quay qua nhìn anh đang ngồi nhìn cô ăn cách đó không xa.
“Này, anh cũng ăn đi.”
Bẻ một nửa chiếc bánh chưa bị đụng tới, cô chìa qua đưa cho anh.
Mộ Hàn ngạc nhiên trước hành động của cô nhưng cũng rất nhanh từ chối.
“Em ăn đi, anh không đói.”
“…”
Mặc kệ lời đó, cô lết qua dúi mẩu bánh vào lòng bàn tay của anh.
“Ăn đi.”
Không khách sáo thêm nữa, cô bắt đầu đánh chén nửa bánh của mình.

Đến khi ăn xong, cô ngửa mặt lên nhìn thì đã thấy anh ăn xong từ bao giờ rồi.
Xì!
Cô vô thức mà phụt cười thành tiếng.

Thật không ngờ Tần tổng từng hô mưa gọi gió trong giới thương trường cũng có bộ mặt này.
Miệng thì nói một đằng, tay thì làm một nẻo.
Từ phía đường quốc lộ ầm ầm tiếng động cơ xe kéo tới.

Cô nghĩ mình đã tìm được người giúp, định đứng lên hô hào kêu cứu thì bị anh kéo lại.
“Anh làm gì vậy?”
“Coi chừng.”
Từ đằng xa có tới bốn chiếc xe con dừng lại.

Bọn họ mặc đồ đen bước xuống từ những chiếc xe đó.

Cô có thể thấy sát khí hằm hằm phát ra từ họ.
Những tên đó mặt mày hung dữ, trên tay còn có vũ khí hạng nặng và súng.
Mồ hôi sau lưng cô túa ra, bất giác quay đầu lại nhìn anh.
Anh cũng không khá hơn là bao.

Dự tính ban đầu khác xa với thực tại mà anh đã tính toán.

Người anh nhờ giúp chưa tới mà kẻ địch thì đã kéo thêm người.
Với tình hình hiện tại thì khó mà cả hai người đều chạy thoát…
Suy đi tính lại một chút trong đầu.

Sau khi có quyết định của bản thân, anh quay qua nhìn cô.

Lấy từ trong túi quần ra chiếc điện thoại và một chút tiền còn sót lại trên người.
Anh cầm lấy chúng bỏ vào lòng bàn tay của cô.
Bối Hi khó hiểu dõi theo hành động nãy giờ của anh.

Anh đây là muốn làm gì?
“Em cầm lấy mấy thứ này, trong điện thoại có số một người bạn của anh.

Đi thẳng theo hướng kia đợi cậu ta đến đón.”
Như hiểu được thắc mắc trong cô, anh từ tốn giải thích.
“Vậy còn anh?”
Nãy giờ anh tìm đường cho cô nhưng không nói gì đến bản thân cả.

Rốt cuộc là anh đang dự tính gì vậy?
“Anh đi hướng ngược lại đánh lạc hướng chúng.

Em tranh thủ thời gian ấy chạy thật nhanh đấy.”
“Nhanh như mọi khi em hay trốn chạy anh vậy.”
Để bớt lo anh còn cười và nói giỡn với cô.

Nhưng anh nào biết làm vậy cô còn đau lòng hơn.
Đã hai bảy tuổi rồi không phải cô không biết.

Chuyện anh nói thì nhẹ nhàng nhưng nó nguy hiểm tới mức nào chứ?
“Chúng ta cùng đi được không?”

Anh nghe thế chỉ mỉm cười rồi lắc đầu mà không đáp lại, quay lưng bỏ đi hướng ngược lại với cô.
Cô đứng đó nhìn theo tấm lưng rộng lớn của anh.

Đây chính là cảm giác khi sinh ly tử biệt ấy sao?
“Nếu lần này chúng ta không qua khỏi thì kiếp sau em có muốn thử tìm hiểu anh không?”
Đi được vài bước đột nhiên giọng anh nói vọng lại.

Anh không quay đầu lại mà chỉ đứng im bất động hỏi.
Nếu quay lại sẽ phải đối mặt với cô.

Anh sẽ không kìm được mà để cô thấy bộ mặt yếu đuối ấy mất.
“Không.”
Nghe được câu trả lời dõng dạc từ cô, thân mình anh khẽ run lên.

Sau đó ‘ừm’ nhẹ một tiếng rồi cất bước tiếp tục về phía trước.
“Tần Mộ Hàn.”
Nghe tiếng cô ấy gọi đằng sau, anh quay người lại.

Chưa kịp nói gì đã thấy cô lao đến sà vào lòng anh.
Nhón chân lên hôn anh một cách mạnh bạo.

Đến khi hoàn hồn sau chuyện xảy ra anh nhanh chóng ôm lấy eo cô rồi đáp trả lại nụ hôn.
Đôi khi nói nhiều cũng dư thừa, lời nói không biểu đạt hết được điều ta muốn thể hiện với đối phương.
Hành động cho họ thấy chính là điều chân thật hơn tất cả.
Nụ hôn trao anh thay lời cô muốn nói.

Cô không muốn kiếp sau thử tìm hiểu anh nữa.
Cô muốn được yêu anh, được cùng anh chung sống bình yên đến già.
Kiếp này bỏ lỡ nhau, tổn thương lẫn nhau vậy là quá đủ rồi..

Chương 3: 3: Nỗi Đau

Cuối cùng cô và anh cũng đành tách ra.

Anh đi một hướng, cô đi một hướng.
Đứng nhìn tấm lưng anh len lỏi qua các tán cây một xa dần.

Lòng cô cũng trĩu nặng không thôi.
Có phải như bà Triệu, người mẹ kế của cô nói cô đúng thật ra là thứ đồ xui xẻo hay không? Những người dính líu đến cô đều có kết cục không mấy tốt đẹp.
Nếu Mộ Hàn anh không vô tình gặp và dính vào cô thì có phải cuộc sống của anh đáng lẽ sẽ rất tốt không?
Một Tần tổng tự gầy dựng lên cơ nghiệp đang được đánh giá rất cao trong lĩnh vực làm ăn thì đột nhiên buông bỏ mọi thứ.
Người ta chỉ còn thấy một con người đánh mất lí trí, như con thiêu thân quay qua đối chọi với Tử Vỹ Trác.

Chồng cũ của cô và đang là tổng giám đốc của một công ty lớn nhất nhì cả nước.
Không phải cô không biết, anh đột nhiên như vậy tất cả là tại cô.

Vì anh muốn trả mối thù cho cô.
Nhưng cũng vì vậy mà anh cũng giống như cô, đánh mất tất cả những gì mình đã có.

Trở thành một kẻ nơi nơi bị người khác khinh thường, phỉ nhổ.
Đến địa điểm đã hẹn, cô bước tới gần đấy thì đột nhiên bốn phía sáng rực lên.

Những ánh đèn ô tô chiếu thẳng vào thân hình gầy gò của cô.

“Haha! Cuối cùng cũng tới.”
Cửa xe từ một trong những chiếc xe con sang trọng nhất ở đó mở ra, người bên trong lần lượt bước xuống.

Đấy là những người mà cả đời này cô không bao giờ quên dù có hoá thành tro bụi.
Tử Vỹ Trác! Người chồng mà cô từng yêu thương hết mực.
Và kế bên thân hình xinh đẹp đang dán chặt vào người hắn ta không ai khác là người em cùng cha khác mẹ với cô.
“Chị! chúng ta lại gặp nhau rồi.

Đã rất lâu không gặp, em rất nhớ chị đấy.”
Cô ta kiều mị nhỏ giọng nói với cô.

Nếu ai khác không biết chuyện nghe được còn tưởng đây là cuộc hội ngộ của cặp chị em tình thâm.
“Đồ tra nam tiện nữ.”
Đến hoàn cảnh bây giờ cô có ngu mà còn không nhận ra hai người đã bị lừa sao? Cuộc chạm trán lần này rất có thể là lần cuối.
Sau hơn hai năm đấu đá và chạy trốn, cô biết mình không thể thoát được nữa rồi.
“Ồ? Xem ai đang nói này?”
Hắn đỡ cô ta đi lên phía trước lại gần cô hơn.
Chỉ khi họ đến gần cô mới nhìn thấy chiếc bụng đã lộ rõ của Triệu Băng Na.

Nhìn khung cảnh một nhà ba người đấy làm cô nhớ đến đứa con nhỏ chưa chào đời của mình.
Vì sự ganh ghét, toan tính mà họ đã thuê xe đâm thẳng vào cô khi đang băng qua đường.

Khi ấy cô mới mang bầu tháng thứ 5.
Cuộc tai nạn ấy khiến cô nằm viện một tháng.

Mất đi đứa con bé bỏng và còn mất cả khả năng làm mẹ.

Cả cuộc đời cô không thể có con lại được nữa.
Đáng nói cả một tháng ấy hắn ta không vào thăm cô lấy một lần.

Đợi đến khi cô xuất viện về lại căn nhà tổ ấm của mình thì mới phát hiện ra bí mật động trời, tổ ấm ấy đã không còn là của cô nữa rồi.
Hắn và đứa em gái của cô đang mặn nồng quấn quýt với nhau ngay trên chiếc giường cưới của vợ chồng họ.
Đáng nực cười thay trước đấy cô vẫn còn ngây ngốc hi vọng vào hắn ta.
Cô chỉ biết chết lặng đứng trước cửa phòng.

Họ say sưa tới mức không phát hiện ra cô.

Trong lúc quan hệ còn không quên nhắc tới những việc kinh tởm đã gây ra.

Họ nói cô ngu ngốc ra sao, đần độn thế nào.

Kế hoạch chiếm lấy tài sản mà cha cô để lại.

Trong đấy còn cả âm mưu muốn giết hại cô nhưng không thành.
Thì ra họ nhắm vào cô chứ không riêng gì con cô.
Vì để chăm lo cho tổ ấm của mình.

Cô từ một đứa con gái vô lo vô nghĩ trở thành một người mẹ hiền vợ đảm, chăm chút từng chút một cho gia đình.

Nhưng đổi lại cũng không có được một gia đình đúng nghĩa.
Trốn chạy, bắt giữ, đánh đập rồi lại trốn chạy.

Cho đến bây giờ cô trở thành người không ra người, ma không ra ma.
Còn bọn họ thì sao?
Thống nhất các công ty, trở thành người có quyền có thế nhất nhì cả

nước.

Đi tới đâu được chào đón tới đó.
Vinh hoa phú quý hưởng không hết.
…
“Tại sao? Tại sao lại ép tôi đến con đường cùng này?”
“Vì sao hả? Tại cô đã biết quá nhiều bí mật không thể để cô tồn tại được nữa.”
Hắn đưa tay lên vờn lấy những lọn tóc xoăn của cô ta.

Vẻ mặt nghiền ngẫm như suy nghĩ một vấn đề nghiêm trọng nào ấy.
“Anh…”
“À! Bảo bối của tôi cũng không thích sự hiện diện của cô.

Chỉ cần nghĩ cô có mặt trên đời là lại làm em ấy khó chịu.”
“Em biết chị là một người tốt mà, hãy thành toàn điều ước nhỏ nhoi cho cô em gái này của chị đi.”
“B3nh hoạn, các người là một lũ b3nh hoạn.”
Cô đứng ở đấy quát lớn về phía họ.

Chỉ vì tính cách b3nh hoạn của họ mà đã không biết bao người chịu đau khổ.
Những người bị lừa đảo khiến gia đình khốn đốn đến tay trắng phải nghĩ quẩn.

Chưa kể những người bị họ lấy ra làm cá cược, làm thú vui phải chịu biết bao khổ cực.
Trong đấy cũng có cô, một nạn nhân của những trò tiêu khiển khi bị bắt giam hành hạ.
Thấy được nỗi đau trên người cô họ chỉ thi nhau cười tỏ vẻ giễu cợt.
“B3nh hoạn sao? Tôi sẽ cho cô thấy điều b3nh hoạn hơn đây.”
Hắn vẫy vẫy tay ra lệnh cho mấy tên đàn em đằng sau.

Cô ngờ vực nhìn theo những hành động của chúng.
Khi biết rõ ý của hắn ta muốn nói cô như chết chôn chân tại chỗ.

Chứng kiến hai tên đàn ông to con từ phía sau vác theo Mộ Hàn ra quăng xuống đất như vứt bỏ một bịch rác.
“Mộ Hàn! Anh làm sao vậy? Trả lời em đi.”.

Chương 4: 4: Viên Đạn

“Mộ Hàn!”
Chứng kiến anh bị bọn chúng ném xuống đất không thương tiếc còn giơ chân giơ tay đánh đấm vài cái.

Cô hoảng mình lao tới bên anh.
Nhưng trong lúc cô không để ý thì đằng sau đã có hai tên ẩn nấp nãy giờ lao tới chế ngự cô.

Chúng giữ chật lấy hai tay và bẻ ngược ra sau để cô không thể giẫy giụa.
“Bỏ tao ra, lũ khốn.”
“Haha… cứ chửi đi, cô còn có thể chửi dài dài đấy.”
Hắn chứng kiến cô điên loạn, bất lực không hiểu sao lại cảm thấy rất vui trong lòng.

Ý cười trên mặt lộ rõ đến ai nhìn vào cũng thấy rõ hắn đang cao hứng như thế nào.
“Thì ra là Tần tổng một thời của chúng ta.

Anh yêu à, chút xíu nữa là em còn không nhận ra đấy.

Tưởng đâu là tên ăn mày thẩn thỉu nào đó chứ.”
“Em thật thất trách đấy bảo bối.

Làm sao lại có thể nhầm lẫn được? Hắn ta bây giờ còn thua cả con chó mà anh từng vứt bỏ nữa.”
Hắn và cô ta đứng nói kẻ tung người hứng, hết sức hoà hợp.

Những tên đàn em đứng đấy cũng như bắt được cơ hội nịnh bợ, cười ha hả không tiếc lời mà sỉ nhục Mộ Hàn để lấy điểm với hắn ta.
Người có tiền là người có quyền…
Kẻ chiến thắng là người thượng vị…
Kẻ thua cuộc là mục tiêu để hứng chịu công kích, sỉ nhục.
Đấy là những gì thực tại mà cuộc sống khắc khổ này có.
“Bối Hi…”
Anh thều thào nhúc nhích trên mặt đất.

Cố gắng lết về phía cô từng chút một.

Bàn tay run run, dính những vệt máu đỏ tươi đưa về phía cô.
Khoảng khắc nhìn anh như vậy cô quên luôn cả phản kháng.

Thừ người ra nhìn anh, những giọt nước mắt từ lâu mà cô nghĩ đã cạn nay lại chảy ra.
“Mộ Hàn.”
Là tôi.

Chính tôi là nguyên nhân khiến anh ra nông nỗi này.

Vì một người như tôi mà anh hi sinh nhiều như vậy có đáng không?
Cô rất muốn nói, muốn nói rất nhiều điều với anh.

Nhưng cái gì cũng không nói được.

Lời nói ứ đọng ở cổ họng, không phát ra được tiếng gì ngoài những âm thanh nức nở.
“Bối Hi… anh xin… á.”
“Không…”
Lời nói muốn xin lỗi vì đã không bảo vệ được cô của anh chưa kịp nói xong thì những tiếng thét thất thanh đã thay thế.
Vỹ Trác trên tay cầm thanh sắt to cười một cách đểu cáng.

Chính tay hắn vừa rồi đã đánh một cái thật mạnh lên chân anh.

Cảm giác ấy phải nói là… thật tuyệt vời!
“Không… dừng lại đi… làm ơn.”
Cô giãy giụa, chửi bới cầu xin.

Nhưng họ như bỏ ngoài tai lời của cô.
Cô sợ rồi… những trò đùa ác ý của họ cô thực sự rất sợ.
“Trác… anh định tiếp tục đánh sao?”
Băng Na nãy giờ đứng chứng kiến nhưng cảnh máu me này khiến cho một người mang thai như cô ta cảm thấy khó chịu.
“Na Na, em vào xe nghỉ ngơi đi.

Khi em quay lại đảm bảo anh đã giải quyết xong lũ ruồi muỗi này.”
Cô ta dạ vâng một tiếng rồi cất bước về phía biếc xe đậu đằng xa.

Đợi mọi thứ xong xuôi hắn lại tiếp tục quay qua chơi đùa với anh.
“Vỹ Trác… anh muốn đánh muốn đập hay chửi bới hãy trút lên tôi đi.

Làm ơn đừng đụng tới anh ấy.”
“Suyt! Ai rồi cũng có phần.”
Hắn đưa tay lên miệng ra hiện cô im lặng.

Sau đó ra hiệu tên đằng sau lấy khăn bịt miệng cô lại.
“Mộ Hàn, mày có muốn nói lời gì không?”
Đứng sát bên cạnh anh đang nằm co quắp trên đất.

Hắn đá đá mấy cái vào phần bụng của anh.
Sau đó ngả ngớn ra vẻ suy ngẫm rồi hỏi cô.
“Em muốn tôi làm gì thằng khốn này trước? Tôi nên chặt tay nó hay cắt lưỡi nó?”
“À tôi nghĩ ra rồi…”
Cô lắc đầu nguầy nguậy, muốn qua đấy với anh nhưng cái gì cũng không thể.
Chỉ có thể trơ mắt nhìn anh bị hắn ta vần qua lăn lại.
Bốp…bốp
Hắn giơ ống tuýp sắt lên cao rồi đập thật mạnh vào phần chân anh.

Như chưa chắc chắn hắn còn đánh thêm hai ba cái nữa.
Cô có thể nghe thấy tiếng thanh sắt chạm vào da thịt và tiếng xương gãy…
Hắn ta…
Anh đã…
“Nó gãy chân rồi.

Shit thật yếu quá.”
“Á… a… thằng khốn… tao gi3t chết mày.”
Anh đau đớn vật vã trên nền đất.

Đôi bàn tay run rẩy đưa về phía chân, nó giờ đây đã không còn nhúc nhích được nữa.
Cô gào khóc, miệng chỉ phát ra được những tiếng ư ử.

Nước mắt nước mũi thi nhau chảy dài trên khuôn mặt lem luốc của cô.
Làm sao đây? Mộ Hàn…
“Haha… thú vị quá.

Mày ngày xưa gây cho tao bao nhiêu việc? Còn tính lăm le con vợ cũ kia của tao.”
“Đúng là gan dạ đấy.”
Anh đến liếc nhìn cô cũng không dám.

Bản thân có bao nhiêu chật vật? Anh bây giờ đã thành gì rồi?
Không dám nhìn cô, sợ thấy được khuôn mặt kinh hoàng của cô khi thấy anh như vậy.
Anh chả còn gì cả, bảo vệ cô không được, trả thù cũng không xong.

Bây giờ đến khả năng đi lại cũng chả còn.
Đến đây là hết rồi…
“Tiếp theo tao nên làm gì nhỉ.”
Hắn ta đã vẻ suy tư, sau đó nhìn về phía cô cười một cách sở khanh.

Nhìn ánh mắt và nụ cười của hắn khiến cho cô rùng mình.
Đây là một dấu hiệu không tốt…
“Xa tôi có vẻ em sống không tốt.”
Hắn đưa bàn tay dơ bẩn của hắn lên vuốt v e mặt cô.

Như có điều tiếc nuối, hắn đứng đấy nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá.
Cô lắc lắc đầu ghét cái tay của hắn.

Không chỉ ghét tay mà cô còn ghét hết tất cả của hắn, cô căm hận hắn.
Mặc kệ sự phản kháng của cô hắn bắt đầu đi chuyển bàn tay.

Từ trên khuôn mặt kéo xuống chiếc cổ mảnh khảnh, rồi hướng dần xuống.
Đến khi cô nghĩ mình sẽ bị làm nhục thì có giọng nói phía sau Vỹ Trác vang lên.
“Chỉ vậy thôi sao? Mày còn có thể làm gì hơn không?”
“Loại người như mày chỉ biết lợi dụng người khác, nếu không sử dụng mánh khoé bẩn thì có thể làm gì?”
“Dù có làm gì cả đời này mày cũng không bằng tao.”
Anh nằm vật trên nền đất công kích hắn.

Buông bỏ, kết thúc nhanh chính là ý nghĩ trong đầu anh.

Không thể nào xoay chuyển được tình thế nữa rồi.
Không còn ai có thể giúp anh và cô nữa…

Hắn nghe anh nói mà tức điên không thôi.

Đây chính giới hạn của hắn, cũng giống như loài rồng, luôn có một chỗ cấm kị mà không ai được phép chạm vào.
Tử Vỹ Trác hắn cũng không ngoại lệ.

Trước kia hắn không tài giỏi, hắn không bằng Mộ Hàn.

Người cha thì lúc nào cũng lấy tên khốn ấy ra so sánh với hắn.
Từ đấy hắn căm ghét anh ta.

Luôn luôn thù địch và đối kị không thôi.
Cho đến bây giờ ván cờ đã bị lật ngược, tình thế đã thay đổi.

Hắn không chấp nhận khi ai đó nói hắn không bằng Mộ Hàn.
Giật lấy cây súng lục của tên gần đó hắn chỉa thẳng vào đầu anh.

Trong cơn nóng giận hắn tiến tới giật lấy tóc anh kéo ra sau.
“Mày ngon nói lại đi, có tin tao giết mày chết không?”
“Có bao nhiêu lần cũng vậy.”
“Nói… nói tiếp đi.”
Hắn dí sát súng vào đầu anh, khuôn mặt vặn vẹo không thôi.
“Bối Hi… chạy đi.”
Anh đột nhiên quay về phía cô hét lớn.
Hắn ta nghe vậy quay phắt ra nhìn.

Anh lợi dụng lúc hắn lơ là giằng co lấy khẩu súng trong tay hắn.
Phằng…
Phằng phằng…
Máu từ trên người Vỹ Trác và Mộ Hàn tuôn ra.
Anh giằng lấy khẩu súng nhưng khi chỉa vào Vỹ Trác đã bị tên gần đấy phát hiện, cản tay bắn của anh.
Viên đạn lúc đầu phải ở tim thì lại chỉ sượt qua tay của hắn.
Còn Mộ Hàn anh thì bị tên đàn em chỉa súng bắn thẳng lại.
Viên đạn bắn thẳng vào anh..

Chương 5: 5: Không Cam Lòng

Anh đưa ánh mắt nhìn về phía cô, miệng mấp máy mấy chữ.
Cô có thể hiểu được.
Anh nói 'Anh yêu em.'
Máu từ bụng chảy ra, thấm ướt chiếc áo sơ mi đã cũ mèm và lấm bẩn của anh.
Có vẻ cơn đau kéo đến, cô thấy được anh đang nhíu chặt mày.
Nhưng điều làm cô thấy nhói đau hơn chính là anh vẫn cười.

Anh vẫn khoá chặt ánh mắt lên người cô.
Sau đó đôi mi anh khép chặt lại.

Ngã gục xuống nền đất cứng ngắc.
Anh bỏ cô rồi…
"Khốn khiếp! Dám bắn lén tao hả? Mang nó đi, vứt xác nó xuống vực cho đám sói hoang ăn."
Hắn lấy từ tay tên đàn em đoạn băng cầm máu ấn vào vết thương nơi cánh tay.

Ánh mắt hận thù nhìn anh đang dần gục xuống nhưng vẫn không thiếu phần hả hê.
Cuối cùng hắn ta cũng trừ khử được mối mầm họa.
Cô giãy giụa vùng vẫy khỏi chiếc dây thừng cột ở tay.

Cọ xát mạnh tới nỗi tay cô ứa máu, hằn sâu vết dây thừng trên cổ tay.
Máu ở cổ tay như muốn trào ra, cô gồng tay mình tới nổi rõ cả những đường gân.

Móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, dù những nỗi đau đớn ấy lớn thế nào cũng không bằng cảnh anh chết trước mặt cô.
Cô không thể làm gì cả.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn anh vì cô làm biết bao nhiêu là việc rồi đến chết cũng là do cô.
Đau đớn, chết lặng, hối hận, tuyệt vọng.

Đó là những cảm xúc đang vây quanh lấy cô.
“Em thấy chưa? Người ta vì em mà cũng chết luôn rồi.”
“Đấy là cái giá mà mày dám chống đối với tao.

Từ bỏ làm đồ chơi cho tao, mày có quyền lựa chọn sao?”
Hắn đưa bàn tay dính máu của mình lên giật lấy tóc cô kéo ngược ra sau.

Nhìn khuôn mặt cô đau đớn vặn vẹo mà hắn thỏa mãn không thôi.
Tất cả những kẻ chống đối hắn chỉ có một kết cuộc.
Đó là sống không bằng chết.
“Đồ khốn, mày làm nhiều chuyện ác chết cũng sẽ không được tử tế.”
Hắn lấy tấm vải được nhét vào miệng cô từ lâu đến giờ.

Như kinh tởm nước bọt của cô dính vào hắn ghét bỏ ném nó đi xa rồi lau lau tay vào áo cô.
Nhưng áo cô cũng chả khá hơn là mấy hắn lại cho người mang khăn giấy ướt tới lâu rồi còn sịt đồ khử khuẩn.
Muốn có bao nhiêu kì thị, ghét bỏ liền có bấy nhiêu.
“Không… Mộ Hàn, các người đưa anh ấy đi đâu vậy hả?”
Cô điên loạn, hoảng sợ khi nhìn bọn chúng mặt mày lạnh tanh bắt đầu thu dọn và mang anh đi.
Có vẻ đã rất quen thuộc với việc đã xảy ra.

Bọn chúng phân công làm việc, không một ai hoảng sợ hay mắc sai lầm.
“Còn đi đâu được nữa?”

“Đừng… anh ấy đã mất rồi mà? Làm ơn để anh ấy yên đi.”
“Đừng nghĩ tới nó.

Em nên nghĩ tới em trước.

Chúng ta từng chơi trò thử thách trong rừng chưa? Không phải em thích nơi này lắm sao?”
“…”
Cứ như vậy cô bị hắn trói vào một cái cây gần đó.

Nơi đây sát bên chỗ Mộ Hàn vừa bị bắn, cô có thể thấy được máu của anh còn vương vấn sót lại.
…
Chờ đợi mấy tiếng qua đi đến hơn nửa đêm.

Khi cô đã suy nghĩ hết được những chuyện đã xảy ra trong cuộc đời mình.

Những sự kiện, những sai lầm trong suốt 5 năm qua.
Chỉ vì chọn lựa sai, ngu ngốc bị người ta quay như một con rối.
Hạ quyết tâm, cô muốn đi theo anh.
Không sớm thì muộn rồi cô cũng sẽ chết.
Chi bằng sớm một chút cho thanh thản?
“Thì ra chị vẫn ở đây.”
Băng Na tiến từng bước lại gần phía cô.

Cô ta đứng trước mặt cô đỡ bụng bầu chống nạnh ra oai.

“Không muốn tâm sự một chút với em sao?”
Mặc kệ cô ta nói cô vẫn giữ im lặng.
“Vậy chuyện liên quan tới Mộ Hàn? Hay người mẹ đã mất của chị?”
“Ý cô là sao?”
Nói đến đây cô mới giật mình đáp lời.

Phải chăng còn ẩn khúc nào mà cô chưa biết?
“Biết ngay chị có hứng thú mà.”

“Chị biết tại sao anh ta lại bị bắt không? Đáng lẽ là thoát rồi nhưng vì lo cho chị.

Haha… cầm súng trong tay nhưng bị lừa rằng chị đang bị lũ côn đồ chuẩn bị ‘chơi’ nếu muốn cứu thì nghe lời.”
“Bây giờ đến xương chắc cũng chả còn.

Vỹ Trác rất hận anh ta, đã chia nhỏ thân xác ra rồi vứt xuống vực rồi.”
Anh thật ngốc, đời này cô còn gì? Là một cô gái từng có chồng, lại không có khả năng sinh con và đang bị truy lùng.

Không có gì cả, cuộc đời này cô xác thực bị hủy bỏ.
Nhưng anh thì khác, anh có tài.

Chỉ cần đi nơi khác bắt tay làm ăn đàng hoàng.

Xây dựng lại một chút cơ ngơi cho mình và kiếm một gia đình tử tế là điều dễ hiểu.
Tại sao? Tại sao chứ?
Em có đáng không?
“Chị nhớ người mẹ mất vì bệnh không?”
Mẹ của cô ư? Bà đã mất khi cô chỉ mới 10 tuổi.

Khi ấy còn nhỏ cô chỉ nghe người ta nói mẹ bị bệnh nặng rồi qua đời.

Còn thực hư ra sao thật sự cô cũng không biết.
“Chính mẹ tôi đã ra tay với mẹ chị.

Bà ta đã cướp lấy người yêu của mẹ tôi.

Tại sao mẹ tôi khi ấy chỉ là tình nhân, còn mẹ chị lại cao cao tại thượng?”
“Bây giờ thì tốt rồi.

Mẹ tôi đã lên chính thất, tôi đã cướp được chồng của chị và tước mất

cơ hội làm mẹ của chị.”
“Cuộc đua này chị và mẹ chị là kẻ thua cuộc.”
“Không… không đâu mẹ ơi… Mộ Hàn…”
Chết lặng tại chỗ.

Cô sốc tới nỗi nói không thành lời.

Những bi ai, đau khổ bao trùm lấy cô.
Đạt được điều mình mong muốn cô ta nhanh chóng rời đi.

Băng Na khinh thường và ghét bỏ nơi này.

Chỗ này thật dơ bẩn và đáng sợ.
Nếu không vì muốn đến chọc tức con ả kia cô ta nhất định sẽ không mò lại tới đây.
Tiếng cười của cô vang vọng một cỗ núi rừng.

Nghe thê lương và rùng rợn biết bao nhiêu.
Không cam lòng…
Cô chết cũng không cam lòng.
Ông trời tại sao lại đối xử với cô như vậy?
Có phải đã quá tàn nhẫn rồi không?
Nơi núi rừng hoang vu, một ngày nào đó người ta phát hiện ra xác một người phụ nữ.
Cô ta chết cũng không nhắm mắt….

Chương 6: 6: Trở Về

“Á…”
Bối Hi giật mình tỉnh giấc.

Cô ngồi dậy dựa lưng vào thành giường, đưa tay vuốt vuốt ngực thở hổn hển.
Kể từ khi biết mình trọng sinh đến nay đã được ba ngày.

Cô đã luôn nằm mơ thấy cơn ác mộng đấy.
Đến hiện tại cảm giác vẫn lâng lâng, cô vẫn khó lòng tin được điều đã xảy ra.

Thứ mà chỉ có trong truyện trong phim cô cứ nghĩ nó là ảo tưởng nay đã đến với cô.
Nhốt mình trong phòng không đi tới đâu kể từ khi tỉnh lại cô bây giờ mới dám nói rằng mình đã trở về.
Trở về quá khứ, trọng sinh lại năm cô 22 tuổi.
Nơi bắt nguồn và khởi đầu của mọi chuyện…
Ông trời có phải đang bù đắp cho cô một cơ hội đúng không? Nếu đã vậy cô nhất định sẽ tận dụng thật tốt.
Trả lại hết những gì mà bọn người kia đã gây cho cô.

Đòi lại công bằng cho mẹ cô và đứa con chưa chào đời.
Và còn bảo vệ người ấy.
Kiếp trước anh đã hi sinh bảo vệ cô.

Vậy thì hãy để kiếp này cô bù đắp và hi sinh lại cho anh.
Tần Mộ Hàn lần này em theo đuổi anh được chứ?
…

“Bối Hi! Con còn lì lợm đến bao giờ? Bị bệnh thì ảnh ương không khám, lại nhốt mình trong phòng.

Con muốn ta làm sao hả?”
Giọng cha của cô, ông Triệu Vân Kiêu đứng bên ngoài cửa đập rầm rầm.

Ông đã mất kiên nhẫn và hoàn toàn bất lực với đứa con gái này.
Nó luôn chống đối và gây khó dễ cho ông.

Kiểu này chỉ có thể đi gọi bà Đường và con bé Băng Na mới có thể kìm hãm nó.
Cạch
Cánh cửa phòng mở ra, cô thân mình gầy gò xanh xao từ từ bước ra khỏi phòng.

Đỡ lên cánh cửa cô mệt mỏi dựa vào tường.

Nhìn cô bây giờ yếu ớt tới nỗi cảm tưởng một cơn gió thổi qua cũng có thể cuốn cô đi.
“Cha…”
Cô nhìn người đàn ông trung niên tầm 50 tuổi phía trước.

Đã lâu rồi cô mới thấy được khuôn mặt của ông.

Kiếp trước cha cô bị Vỹ Trác và đứa con gái Băng Na ông hết mực yêu thương lừa gạt một vố lớn đến trắng tay.
Ông sốc nặng đến nỗi trở bệnh nặng, phải nằm yên trên giường dưỡng bệnh.

Sau đó không lâu lại nghe tin của cô và chuyện em gái thông đồng với anh rể, ông trở nên điên loạn, tinh thần không minh mẫn rồi một năm sau đó ông mất.
“Cuối cùng cũng vác mặt ra.

Con rốt cuộc là muốn gì hả? Muốn ông già này tức chết sao?”
Thấy đứa con gái cuối cùng cũng lò đầu ra, tuy có chút ngạc nhiên và kinh hỉ nhưng ông vẫn không thể hiện ra quá nhiều.
Lấy lại bộ dáng hung dữ, lãnh đạm thường ngày ông lên tiếng chấp vấn cô.
“Con… hơi mệt, muốn yên tĩnh thôi.

Cha đừng lo cho con.”
“Hả… à ừm vậy còn việc kia?”
Ông muốn nói tiếp gì đó nhưng lại thôi.

Chuyện đã không muốn nhắc thì thôi quên đi.
“Con không cần.

Con muốn nghỉ ngơi, cha đừng cho ai làm phiền con nhé.”
Sau khi chào tạm biệt ông Triệu cô nhanh chóng quay về giường nằm xuống nghỉ ngơi.
Thân thể bây giờ quá mệt mỏi và yếu ớt.

Cô cần nghỉ ngơi lấy sức, phải khỏe mạnh thì mới có sức để chiến đấu.
Chuyện kia sao? Chắc là chuyện cô em gái nhỏ làm hỏng mất sợi dây chuyền món đồ duy nhất mà mẹ đã để lại cho cô.
Ngay sau đó cô giận dỗi làm ầm lên và cũng đột nhiên sinh bệnh nằm liệt mấy ngày.

Cũng do sức yếu và tính tình nóng nảy mà cô đã tự hành hạ bản thân mình để bệnh càng trở nặng.
Nếu đúng như kiếp trước cha có đến gõ cửa cô cũng không thèm đáp trả.

Sau đó tình cảm cha con của cô và ông càng trở tệ, càng như người dưng nước lã.

Không ai quan tâm hay nói chuyện với ai cả.
Nếu không phải đi lấy chồng sớm thì ông đã chuyển cô ra ở riêng từ

lâu rồi.

Chuyện tiếp theo sẽ là gì nhỉ?
Reng… Reng
Nhìn đến chiếc điện thoại đang rung nằm trên tủ đầu giường cô thầm khinh bỉ trong lòng.
Thật đúng lúc…
“Alo.”
“Là anh đây, nghe nói em bị bệnh nặng anh lo lắm đấy.

Vừa xuống sân bay là điện cho em ngay.

Em vẫn ổn chứ? Anh qua thăm em nhé?”
Cuối cùng cũng giáp mặt.

Người mà cô hận đến tận xương tủy Tử Vỹ Trác.
Hắn ta nói một tràng lang đại hải, giọng nói nhẹ nhàng tình cảm và đầy sự quan tâm ấm áp.
Chính vì sự quan tâm và chu đáo của hắn ta trong lúc cô đang thiếu thốn tình cảm mà kiếp trước cô đã gục đổ.

Bỏ mặc tất cả chỉ suốt ngày loanh quanh nghĩ tới Vỹ Trác và Vỹ Trác.
Nhưng sống lại một đời làm sao cô có thể không nhìn ra được nhiều sơ hở trong lời nói anh ta?
“Ừm Vỹ Trác.

Em không sao, anh không cần mất công qua thăm em đâu.”
Kìm nén sự thù hận của mình lại cô cố gắng nói giống với bình thường nhất.

Đầy sự nhỏ nhẹ và nhu tình như nước.
“Vậy sao được? Anh nghe Băng Na nói em giận em ấy vì hỏng chiếc vòng sao?”
“Ừm…”
“Anh đền cho em cái khác nhá? Chỉ là chiếc vòng thôi, con bé còn nhỏ chưa hiểu chuyện.

Cũng nhờ em ấy mà anh đã làm quen và tìm hiểu được em mà."
Tựa mình vào chiếc gối mềm đằng sau cô nhàn nhã nghe hắn ta nói chuyện.

Nhiều sơ hở như vầy? Kiếp trước đầu cô bị lừa đá sao?
"Anh nói gì vậy? Em đâu phải là người nhỏ nhen.

Chiếc vòng ấy em cũng không so đo với Băng Na.

Em hơi mệt cúp máy trước."
Hắn bên kia đầu dây nhìn chiếc điện thoại trong tay tút tút bị ngắt kết nối.

Hôm nay cô ta làm sao vậy? Mọi khi thấy hắn chả nhảy đú lên mà?
Còn luôn miệng níu kéo tìm cách gặp và nói chuyện với hắn kia mà?
Haizz… bỏ đi mặc kệ cô ta.

Kiểu gì cũng chả trốn được khỏi tay hắn, một khi đã dính làm sao cô thể thoát?
Cúp máy cô ném điện thoại qua một bên chán nản nhắm mắt chuẩn bị vào giấc ngủ.
Nhưng làm thế nào cũng chả thể ngủ được.
Thì ra họ đã lên kế hoạch và gài bẫy cô từ sớm.
Hai người đó lén lút quan hệ và còn liên lạc thường xuyên nhiều hơn cả cô.
Ấy vậy mà cô còn ngây ngốc không biết gì.

Để đến khi mọi chuyện vỡ lẽ cũng chỉ có thể ngồi ôm gối khóc.
Nằm lăn qua lăn lại cô quyết định ngóc đầu dậy, với tay lấy chiếc điện thoại đã bị cô ném xuống cuối giường.
Đột nhiên cô muốn gặp anh, muốn thấy lại con người cao lãnh.

Muốn nghe giọng nói, những lời quan tâm đầy sự hậu đậu và bối rối của anh.

Cô nhớ anh rồi…
Triệu Bối Hi nhớ, rất nhớ Tần Mộ Hàn.
“Tần tổng đâu rồi?”
Lướt lướt rồi mở mở, cô tìm kiếm hết chỗ này qua chỗ kia vẫn không tìm được Tần tổng.
Sau một hồi vật lộn với chiếc điện thoại cô xác định mình không có số của anh, không có thông tin hay cách thức liên lạc.
Tất nhiên rồi vì mỗi lần anh muốn liên lạc với cô là cô lại chạy trối chết và tránh như tránh tà.
Bây giờ thì hay rồi….

Chương 7: 7: Những Khởi Đầu

Tuy không muốn nhưng cô đành bất lực nói, cô thực sự không có cách thức liên lạc với Mộ Hàn.
Suy nghĩ một chút…
Vào khoảng thời gian này cô đang bắt đầu mập mờ qua lại với Vỹ Trác, sau đó nhờ chất xúc tác là cô em gái quý hoá Băng Na đã giúp cô và hắn ta tiến lại gần nhau hơn.
Còn về phía Mộ Hàn…
Trong một lần vô tình cô đã gặp và cứu giúp anh.

Cũng từ đó mà anh bắt đầu theo đuổi cô.

Nhưng vì tính cách quá chững chạc và khô khan khiến cô không tài nào nhìn nổi anh.
Có thể nói khi đó cô đã hơi không thích anh vào mỗi lần gặp mặt.

Anh và Vỹ Trác rất khác xa nhau, cũng vì vậy mà cô yêu Vỹ Trác mà không đoái hoài gì tới anh.
Sau khi yêu sâu nặng Vỹ Trác, biết được hắn rất ghét anh nên từ đó cô cũng bắt đầu ghét anh.

Và có lẽ là cố ý mà Băng Na hay ở trước mặt cô tâng bốc Vỹ Trác hắn và hạ bệ anh.
Cô ta hay kể cho cô anh độc ác như thế nào… chèn ép Vỹ Trác ra sao… nham hiểm đến độ nào… từ đó cô thành ghét cay ghét đắng anh.
Mộ Hàn hay nhút nhát nói mấy lời yêu đương với cô và thường rạch mặt Vỹ Trác cùng Băng Na cho cô thấy.

Nhưng mỗi lần như vậy cô lại càng ghét anh nhiều hơn.
Càng ngày cô càng lạnh lùng giữ khoảng cách tránh xa anh nhiều hơn và cứ thế tin tưởng mù quáng đôi cẩu nam nữ kia.
Nhưng sau những chuyện xảy ra đến bây giờ cô đã hiểu rõ tất cả.
Anh rốt cuộc là vẫn muốn tốt cho cô.
…
Bốn ngày sau điều dưỡng cơ thể tốt mà cô đã khoẻ hơn rất nhiều.

Cũng một phần nhờ không chạm mặt mẹ con bà Đường.
Đường Nhĩ bà ta đang đi về nhà mẹ đẻ, nghe nói rằng em bà ta gây chuyện lớn cần bà về giải quyết.
Còn về Triệu Băng Na cô ta đang đi du lịch, và cô nghĩ rằng chuyến du lịch này có liên quan đến Tử Vỹ Trác.
Cùng một khoảng thời gian đi, cùng một địa điểm.

Chỉ là người về trước người về sau để che lấp mắt thiên hạ.
Thư giãn thoải mái trước khi đấu đá đúng là khoảng thời gian tuyệt vời.
Hôm nay cô quyết định dậy sớm, làm công tác chuẩn bị vệ sinh cá nhân xong xuôi cô nhanh nhẩu chạy xuống bếp.
Bắt tay vào nấu nướng.

Thái cái này một chút, xếp cái kia một tẹo.

Sau khoảng thời gian gần một tiếng cuối cùng cô cũng hoàn thành.
Một bàn đồ ăn gọn gàng tinh xảo được sắp xếp một cách hoàn mĩ.

Chờ đợi người đàn ông trung niên xuất hiện nữa là xong.
Không để cô chờ lâu ông cuối cùng cũng xuống.
Mới đầu là ngạc nhiên sau đó là thoáng chút vui mừng.
Ông như không thể tin vào mắt mình, lấy tay xoa xoa hai mắt một lần nữa như thể không tin nổi điều bất ngờ này.
“Con… làm sao?”
Đi tới ngồi vào chỗ của mình, ông quay qua hỏi cô.
Đứa con gái từ khi mẹ nó mất đã lãnh đạm, tránh né ông cho đến khi

nó lớn thì khoảng cách ngày càng xa.

Mấy nay lại thay đổi rất nhiều.

Bối Hi nó đã không còn mặt nặng mày nhẹ, thái độ hằm hằm với ông nữa.
Nay lại còn biết dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho ông.

Điều này thực sự làm ông cao hứng không thôi.
“Cha ăn thử đi, lần đầu tiên con nấu cho cha đấy.

Nếu không ngon cha cũng phải ăn hết đấy nha.”
Cô nhí nhảnh nói với ông.

Lấy một cốc sữa nóng để lên trên bàn kế bên tay ông.
Ông bắt đầu động muỗng, sau khi thử mấy món xong ông nhắm mắt, đầu gật gù.

Thật sự đến bây giờ ông cũng không biết được đứa con gái lớn này lại có tài nấu ăn ngon đến vậy.
“Ngon lắm, ta không ngờ con lại có tài này.

Hừm… chắc ta sẽ thăng cấp cho con làm đầu bếp chính của nhà ta quá.”
“Haha… cha có nói quá không.”
Cô và ông người tung kẻ hứng nói chuyện ăn ý với nhau cả một buổi.

Nhưng sau đó thì ông phải đi đến công ty nên cô cũng không tiếp tục làm phiền.
Vậy là một phần của sự khởi đầu đã thành công ngoài mong muốn.
Đây sẽ là động lực để cô tiếp tục tiến lên phía trước.
Lại tiếp tục vào bếp chuẩn bị một phần ăn trưa.

Cô cho tất cả vào cặp lồ ng giữ nhiệt rồi lên phòng thay đồ.
Nhìn từ trên xuống dưới thấy đã ổn thỏa tất cả cô cầm theo túi xách

và cặp lồ ng lon ton ra khỏi căn biệt thự.
…
“Chào cô, tôi muốn gặp Mộ… à không Tần tổng.”
“Dạ, cô hẹn trước chưa ạ?”
Cô đứng trước quầy nghe chị tiếp tân hỏi mà trong lòng trào phúng bản thân không thôi.

Nếu có thể liên lạc thì cô đã không cần mò tới tận đây rồi.
Nhưng chuyện ngại ngùng này có thể nói sao?
“Ừm… tôi chưa có hẹn.”
“Vậy cô cho tôi xin tên rồi ra kia ngồi trước, chúng tôi sẽ liên lạc với trợ lí của Tần tổng.”
“Tôi là Triệu Bối Hi.”
Cô tiếp tân khinh bỉ nhìn theo hướng Bối Hi.

Đúng là mấy cô gái thời này trơ trẽn thật, bây giờ còn tìm đến tận cửa.
Thật không biết trời cao đất dày.

Tần tổng là ai chứ? Tháng này không biết bao nhiêu cô mò đến tính tiếp cận rồi.
Mấy người này không biết tổng tài của họ là người ghét nhất mấy loại người dễ dãi như vầy sao? Nhìn cách ăn mặc của cô ta kìa.

Trông thật là quê mùa, còn kém hơn cả mấy cô gái trước nữa.
Để xem cô ta chờ được bao lâu…
Bối Hi tìm một chỗ ghế trống rồi ngồi xuống.

Cô biết rằng họ đang khinh bỉ mình.

Nhưng điều ấy không làm cô mấy để ý.

Nếu là kiếp trước thì cô chắc chắn sẽ giãy nảy lên.

Nhưng đã trải qua những biến cố cuộc đời, chịu biết bao sỉ nhục và sự khinh thường còn lớn hơn như thế này nữa.

Thì bây giờ đối với cô nhiêu đây đã là gì?
Chỉ cần sống vui vẻ và làm được những điều mình muốn là được, những thứ khác cô không quan tâm.
Ngồi nghiêm chỉnh chờ đợi…
25 phút…
57 phút…
1 tiếng 38 phút…
Đến khi cô ngủ gục xuống bàn từ lúc nào không hay, thì vị Tần tổng cao cao tại thượng, công việc bận rộn nào ấy mới xuất hiện.
“Tần tổng bộ hồ sơ này là để anh bàn dự án với đối tác lúc 2 giờ 30 phút.”
“Tiếp theo đấy vào 6 giờ 30 anh sẽ đi ăn với đối tác của công BFK.”
Tần Mộ Hàn từ cửa chính của công ty tiến vào cùng với trợ lí số một của anh.

Dạo này công ty có rất nhiều việc phải qua tay anh, khiến anh bận rộn không thôi.
Đi đến đâu nhân viên trong công ty cúi đầu chào anh đến đấy.

Anh cũng không phải người lạnh lùng khó gần gì, anh cũng đơn giản gật đầu chào với họ.
Hướng tới phía thang máy riêng của mình, đang đi bỗng đột nhiên anh dừng lại.

Làm cho vị thư kí phía sau xém chút nữa là tông xầm vào tấm lưng của anh.
Anh không để ý nhiều đến thế, ánh mắt nãy giờ vẫn hướng nhìn về một phía.
“Tại sao cô lại ở đây?”.

Chương 8: 8: Vì Em Nhớ Anh

Mộ Hàn nhìn người phụ nữ đang gục xuống ngủ ngon lành trên chiếc bàn ở bên kia hành lang dãy chờ khiến anh bất ngờ không thôi.
Tại sao cô lại ở công ty của anh? Đã vậy lại còn ngủ quên ở đấy nữa.
“Tổng giám đốc! Có chuyện gì sao ạ?”
“Không có gì.

Cậu lên trước đi, tôi còn có việc.”
Đợi trợ lí đi khuất rồi anh mới lững thững bước qua chỗ Bối Hi.

Đứng từ trên nhìn xuống cô, dạo này cô ấy gầy đi nhiều rồi.
Anh biết cô bị bệnh nặng và cũng rất muốn đến thăm cô.

Nhưng điều đó là không thể.

Mỗi lần có sự xuất hiện của anh tức khắc cô sẽ không vui.
Đã vậy thời gian trước vì anh đã giành được bản hợp đồng với Vỹ Trác mà tình cảnh của anh và cô càng tệ hại hơn.
Anh không muốn trong lúc cô bệnh nặng còn giận dữ khi thấy mặt anh.

Đoạn tình cảm ấy anh chỉ nên thầm lặng bên cô mà thôi.
Nhưng hôm nay cô tới đây là muốn gì?
Hay là cô muốn tới xin anh đừng chèn ép tên Vỹ Trác đấy?
Cởi áo vest ngoài ra anh cầm trên tay choàng qua người cô.

Nhưng có vẻ cô ngủ không được sâu giấc.

Chỉ khi mới rút tay về cô đã lơ mơ tỉnh dậy.
Cô ngước mắt đôi mắt nhập nhèm mới tỉnh giấc lên nhìn anh.

Mắt chúng tôi cứ như vậy mà dao nhau.
“Gặp được anh rồi.”
Cô cứ như vậy mà nhìn chằm chằm vào anh, trong ánh mắt đầy sự yêu thích và thèm thuồng.

Anh cảm thấy khá ái ngại khi bị cô nhìn như vậy.
Thèm thuồng sao? Phải, nó chính là thèm thuồng.
Từ khi nào cô lại như vậy? Ánh mắt lộ liễu ấy là cô dành cho anh sao?
“Ý em là sao?”
“Em đã đợi rất lâu mới gặp được anh đấy.”
“Vì sao?”
“Vì em nhớ anh.”
Một đoạn giao tiếp ngắn của cô và anh.

Anh ngạc nhiên nhìn cô nhưng cô thì không lộ một vẻ lúng túng hay gượng ép nào.
“Trò đùa này không vui đâu.”
Nhìn cô rồi anh lạnh lùng cất giọng nói.

Thật sự mà nói anh biết chắc là cô đang có trò đùa nào đó.

Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng anh rất vui khi nghe chính miệng cô nói nhớ anh.
Chỉ mấy chữ đấy thôi nhưng có nằm mơ anh cũng không dám nghĩ rằng có ngày cô sẽ nói với anh như vậy.
“Em không có đùa.

Em có nấu mấy món cho anh này… nhưng mà chắc là giờ nó nguội mất rồi…”
Cô vừa nói vừa nhìn hộp cơm cô đã chuẩn bị cho anh để ở trên bàn mà cảm thán.
Bất ngờ trước lời của cô nói.

Đến bây giờ anh mới để ý đến chiếc hộp kế bên cô.

Vậy là cô đã nấu một bữa cơm cho anh thật sao?
“Tôi không cần.

Em về đi.”
Trợn tròn mắt nhìn anh.

Sau đó như nghĩ ra gì đó cô thoáng mỉm cười rồi không nhanh không chậm cầm hộp cơm lên chuẩn bị ra về.
“Anh nói đúng, cũng không còn sớm em nên về thôi.”
“Bye anh nhé, lần sau gặp lại.”
Đi lướt qua, để anh vẫn còn đơ người ở đó.

Khi bước tới bước thứ ba đột nhiên tay cô bị người nào đó kéo lại.

Quay lại nhìn anh, cô giả bộ tỏ vẻ khó hiểu.
“Sao vậy?”
“Em vẫn chưa trả áo cho tôi.”
“…”
U là trời…
Đầu óc cô dạo này sao nhỉ? Chắc cô bị bệnh xong nên lú lẫn rồi.

Cô thà thừa nhận mình đầu óc có vấn đề chứ không nhận là mình cố tình cầm áo của anh đâu.
“Haha… em quên mất, trả anh này.”
Đưa áo cho anh xong cô lại quay bước rời đi.

Lần này bước chân đi nhanh hơn một chút.

Nhưng cũng giống hồi nãy bước thêm mấy bước cô lại bị người đằng sau kéo lại.
“Đồ ăn đó dù sao cũng không ăn được nữa.

Để đấy đi anh giục cho.”

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng cuối cùng anh cũng mở lời.

Và cũng như cô đã dự đoán được trước đấy, lần nào anh cũng nói chuyện khô khan và khó hiểu như vậy.
“Ồ! Vậy làm phiền anh rồi Mộ Hàn.”
Đưa hộp cơm qua cho anh sau đó cô lại lon ton chạy về.

Cầm hộp cơm nhìn theo hướng cô đi xa anh cũng chả biết mình đã dẹp bỏ khuôn mặt khó ở từ khi nào.

Mà thay vào đó là mỉm cười và một khuôn mặt vui vẻ khó dấu nổi.
…
“Tần tổng, đây là danh sách mà anh cần.”
Trợ lí Nghị Hiện vừa báo cáo vừa len lén nhìn hộp cơm trên bàn làm việc rồi lại nhìn vị tổng tài toàn năng của anh.

Theo như trình độ bám dính có một không hai của anh thì nào thấy tổng tài mang theo cơm hộp?

Không mang theo cơm, mà cũng không ai đến đưa tới thì cái này ở đâu ra? Đang mây trôi dạt dào suy nghĩ thì anh bị một giọng nói lạnh lùng cắt ngang làm giật hết cả mình.
Ơn giời, trái tim nhỏ bé vẫn còn…
“Sao cậu còn chưa ra ngoài?”
“Dạ vâng em đi ngày ạ.”
“Hừ.”
Nhanh chân đi ra ngoài, trước khi đóng cửa cậu ta vẫn không quên ló đầu vào nhìn lại thêm một lần nữa.
Thật khó hiểu… cậu ta cứ cảm thấy có gì đó sai sai ở đây.
Xác định tên trợ lí nhiều chuyện đã đi anh thở ra một hơi rồi liếc về phía hộp cơm.

Gạt hết đống giấy tờ qua một bên anh mở hết những khay hộp ra.
Đồ ăn tuy không còn nóng lắm nhưng mùi vẫn còn rất thơm.

Có cơm trắng, sườn xào chua ngọt, canh củ sen, trứng cuộn…

Những món ăn tuy không mới mẻ nhưng bày trí rất đẹp mắt.

Trưa nay bận việc nên anh vẫn chưa ăn và đang rất đói bụng, cộng thêm với đây là do cô nấu nên anh càng trân trọng.
Dù không ngon thì anh cũng nhất định ăn hết không bỏ chừa dù chỉ một hạt cơm.
Mang theo tấm lí thà chết không từ anh bắt đầu ăn miếng đầu tiên.

Nhưng có vẻ nó hơi khác xa so với anh dự tính.

Không phải là hơi khác mà là quá khác.
Món cô nấu, ăn thật sự rất ngon….

Chương 9: 9: Triệu Băng Na

Đi lang thang trên đường nhìn cô yêu đời hết sức.

Cảm giác thật sảng khoái khi đi lại tự do mà không phải trốn chạy trong sợ hãi.
Cuộc sống cứ như vầy thật là tốt.

Cảm nhận cơn gió hiu hiu thổi qua, đón lấy ánh nắng nhẹ nhàng sưởi ấm lấy cơ thể.

Nhìn dòng người tấp nập qua lại, thời gian vẫn trôi dòng người vẫn bận bịu với cuộc sống.
Đi được một đoạn đến mỏi chân cô quyết định bắt xe về nhà.
Hôm nay yêu đời vậy là đủ rồi, mai yêu tiếp…
Giữ một tâm tình vui tươi về nhà, cô thở dài một hơi ổn định lại cảm xúc để mình trông ngây ngốc và tự nhiên nhất rồi bước vào.
“Chị yêu của em…”
Triệu Băng Na cô em gái xinh đẹp của cô.

Tuy chỉ kém cô 2 tuổi và bây giờ chỉ mới 20 nhưng nhờ cách ăn mặc và chải chuốc nên nhìn lúc nào cũng trẻ như gái 18.

Diện trên mình chiếc đầm xòe xanh nhạt có điểm mấy ngôi sao lấp lánh càng nhìn càng thấy cô đúng thực là một mĩ nhân danh bất hư truyền.
Cô ta từ một ngã rẽ khác lao vào lòng cô ôm chặt.

Cô ta cười tươi, miệng nói đầy ngọt ngào trông tổng thể thật giống một cô gái thanh xuân đơn thuần.

Cả người cô cứng đờ, hai bàn tay nắm chặt nổi đầy gân xanh.

Ánh mắt cô lạnh lùng đầy rẫy căm hận, răng nghiến chặt đến đau đớn.
“Chị…?”
Cảm nhận có điều không đúng cô ta ngước đôi mắt long lanh, trong sáng lên nhìn cô.

Nếu không phải cô biết trước bộ mặt thật của cô ta thì chắc chắn sẽ bị ánh mắt này đánh lừa.

Đừng nói là đàn ông mà ngay cả phụ nữ cũng không thể xem nhẹ ánh mắt này.
“À… chị nghe đây.”
Thu lại hết những thù ghét của bản thân cô nhanh chóng thể hiện ra bộ mặt đầy tình yêu thương như thường ngày.
Cô không muốn bại lộ, không muốn cô ta nắm được sơ hở nữa.

Đời này cô muốn rửa hận, muốn là người chiến thắng tới cuối cùng.
“Chị còn giận em bởi chiếc vòng sao?”
Cô ta nũng nịu lắc lắc cánh tay của cô.

Sau đó kéo cô vào nhà rồi lên phòng của cô ta.

Cô vẫn im lặng, đi theo cô ta.

Thù hận quá lớn khó có thể một sớm một chiều dấu bỏ.

Nhiều một chút thời gian tâm lại càng thêm vững chắc.
“Chị vào đây đi.

Em đi có mang quà về tặng và bù đắp cho chị nè.”
Cô ta để cô ngồi xuống một chiếc ghế lông nhung màu hồng kiểu dáng công chúa, rồi nhanh chóng bước tới chiếc tủ bự cao ngất lục lọi.

Đến khi bước ra trên tay cầm theo một chiếc túi giấy, mở ra là một chiếc váy xuông màu trắng, nhìn không khác mấy chiếc váy ngủ bình thường là bao.
Không có gì ngạc nhiên… tuy có thay đổi một chút hoàn cảnh gặp nhau nhưng món quà vẫn là vậy.
“Ồ? Đây là váy ngủ sao?”
“Đây là váy hàng hiệu em xách tận tay về cho chị đó nha.”
“Chị cảm ơn em.

Em đi du lịch một mình vui chứ?”
“Đâu có một mình…”
Nói được một nửa đột nhiên im bật, sợ lộ bài rồi sao?
“Đâu có một mình? Em đi với ai à?”
“À… không, ý em là…”
“Là sao?”
“Hả… em qua bên đấy có bạn, em đi chơi cùng bạn nên không có một mình.”
Cô gật gù nghe cô ta lắp bắp giải thích, sau đó lại không nhanh không chậm nói bâng cua.
“Chị nghe nói Vỹ Trác cũng qua đó, em có gặp anh ấy không?”
“Hả… không, không có.

Em gặp anh ấy làm gì chứ.

Haha… chị cứ nói giỡn.”
Băng Na lúng túng trước câu hỏi của cô.

Thật không biết hôm nay ả ta ăn phải thứ gì mà toàn nói mấy thứ linh tinh.

Đã vậy lại còn nói đúng với bí mật mà cô ta đã dày công giấu giếm.
“Chị chỉ tiện hỏi linh tinh thôi, em đừng căng thẳng như vậy.”
Cô mỉm cười rồi nhẹ nhàng rót đưa qua cho cô ta một cốc nước uống.
Ngồi vờn nhau giả mây giả gió một hồi thì cô mượn cớ rời đi.

Nhưng chỉ khi tay chạm đến tay nắm cửa thì giọng cô ta đã vang lên đằng sau.
“Chị và anh Trác vẫn ổn chứ ạ?”
Tới rồi…
“Ý em là sao?”
Cô quay người lại nhìn thẳng vào cô ta.

Ánh mắt kiên định nhưng lời nói lại nửa giả nửa thật, hoàn toàn trái ngược nhau.
“Anh Trác có gọi cho em nói em về thì nhắn với chị, dạo này anh ấy gọi cho chị không được nên đã rất lo lắng đấy.”
“Có gì đâu mà lo lắng chứ?”
“Anh ấy tốt như vậy chỉ muốn quan tâm chị thôi.

Chị nên trân trọng anh ấy, một người vừa đẹp trai, giàu có lại còn ga lăng nữa.

Thời buổi bây giờ kiếm đâu ra một người như vậy?”
Cô ta tỉ mỉ nói từng lời với cô, không tiếc một lời hoa mĩ nào để tâng bốc tên Vỹ Trác ấy lên.

Nếu tốt như vậy hãy giữ lại mà dùng nha em gái, chị đây thật sự không cần.
Trong lòng cô đang âm thầm phỉ nhổ cả trăm ngàn lần.
“Nghe em khen anh ấy nhiều mà chị thuộc lòng luôn nè.

Ừm… tốt vậy hay em thử tiến đến đi, một người như vậy thật khó bỏ phí.”
Dựa người vào cái cửa đằng sau, cô nháy mắt mờ ám nói với cô ta.
Nghe cô nói thế hai gò má cô ta ửng đỏ, gượng ngùng cúi gầm mặt.

Sau đó như nghĩ ra gì đó cô nhanh chóng kìm nén lại, nũng nịu tỏ vẻ giận hờn nói với cô.
“Chị nói gì kì vậy… em làm sao thích người mà chị yêu được? Em

còn chúc phúc cho chị không kịp nữa là."
"Ồ."
Như nghe được một câu chuyện khôi hài, cô cười ha hả như được mùa rồi nhanh chân rời đi.

Cô không thể ở lại lâu nữa, ở lâu quá cô sợ mình sẽ quên luôn thù hận và hoá điên trước tình cảm chị em thấm thiết này quá.
…
Nhìn hai bên hành lang xác định không có người rồi Băng Na khoá trái cửa.

Thoải mái nằm trên chiếc giường mềm mại, cô ta với tay lấy chiếc điện thoại trên tủ nhỏ đầu giường.
Sau một hồi nối máy đầu dây bên kia cuối cùng cũng truyền đến giọng nói ấm áp đầy như tình của người đàn ông.

"Anh nghe đây em yêu."
"Anh yêu, em nhớ anh quá nè."
Thay đổi 180 độ, cô ta cởi bỏ lớp ngoài thanh thuần trở thành cô gái toát lên đầy vẻ quyến rũ.

Giọng nói kiều mị, lời lẽ đầy dụ hoặc.
"Anh cũng vậy, xa em một chút thôi mà anh đã ngứa ngáy không chịu nổi rồi."
"Hứ… anh thật là… người ta nghiêm túc mà."
"Anh cũng nghiêm túc mà."
"…"
"Haha… em dễ thương quá, chuyện bên đấy sao rồi?"
Vừa dỗi yêu anh vừa bất đắc dĩ trả lời.

Mỗi lần nhắc đến con ả đó là cô thật lòng chả vui một chút xíu nào mà.
"Bình thương, chỉ là em cảm thấy cô ta hơi khác."
"Hừ.

Kệ cô ta đi, chỉ cần gặp anh nói chuyện vài câu là cô ta lại u mê

không lối thoát thôi.”
“Anh thì giỏi lắm.”
“Em yên tâm trong tim anh chỉ có mình em thôi.

Cuối tuần này anh đưa em đi chơi nhé?”
Biết cô lại lên cơn ghen tuông giận dỗi anh chóng dụ dỗ.

Đối với phụ nữ anh có rất nhiều cách để chiều lòng của họ.

Cái gì không biết chứ về khoản này anh rất tự tin.
“Hứ! Vậy thì còn tạm được.”.

Chương 10: 10: Tôi Gọi Lộn Số

Cô từ trên cầu thang bước xuống chuyển hướng sang phòng ăn.

Chưa kịp đặt chân vào đã nghe giọng nói nhí nhảnh, đầy ngọt ngào đặc trưng của cô em gái cùng cha khác mẹ.
“Cha! Người đã thử chiếc cà vạt mà con mua chưa? Nó có hợp ý với ba không?”
Cô ta đứng phía sau ông, vừa đấm bóp vai vừa bắt đầu khoe chiến tích.
“Haha… cha thử rồi, rất đẹp.

Con thật kéo chọn đấy, nó đúng là màu mà cha thích.”
“Vậy sao? Cha thích là con vui rồi.

Chiếc cà vạt ấy có công của mẹ đã tư vấn chọn với con đấy.

Cha thấy không mẹ ở xa nhưng vẫn luôn nghĩ tới cha đấy.”
Triệu Vân Kiêu ông quay người lại, lấy tay đưa lên đầu cô ta xoa nhẹ tỏ vẻ cưng chiều.
“Đúng rồi, con và mẹ là hai người yêu và hiểu cha nhất.

Đời này cha có hai người đúng là mãn nguyện rồi, mãn nguyện rồi.”
Ông và cô ta người qua kẻ nói lại tung hứng hết sức nhịp nhàng.

Nghe hai người nói mà làm một kẻ ngoài như cô đây cũng thấy cảm động.
Mãn nguyện đến nỗi kiếp trước họ làm cho ông đến chết cũng khó nhắm mắt.

Cô thật tò mò nếu về sau nghĩ lại những lời đã nói này ông ta sẽ thế nào nhỉ?
“Chị! Qua ăn tối này.

Chị mệt hay sao mà cả ngày nay em chả thấy chị đâu cả.”
Thấy cô đứng trước cửa phòng ăn cô ta thân thiện đá câu chuyện qua cho cô.

Trong lời nói đầy sự quan tâm của cô em gái dành cho chị, nhưng thực chất là đang ngầm kể xấu cô trước mặt ba.
“Chị rất khỏe.

Em nói sao ấy chứ cả ngày nay chị loanh quanh đi lại trong nhà mà có thấy em đâu.

Hỏi người giúp việc thì biết em ở trong phòng.

Chị sợ em phiền nên cũng không tiện vào quấy rầy em.”
Ha.

Còn dám nói không thấy cô sao? Cô ta cả ngày nằm ườn trong phòng không lò ra đến cửa trừ khi có chuyện.

Chỉ cần canh thời gian ông chuẩn bị về là tức khắc cô ta xuất hiện.
“À… dạ, chắc lúc đó em vào phòng một chút.”
“Thôi ăn cơm đi, đồ ăn nguội hết tới nơi rồi.”
Thấy bầu không khí trùng xuống, cô ta gượng cười cho qua chuyện thì tức khắc có ông cứu nguy.

Lần nào cũng vậy… mỗi lần cô phạm sai hay là cuộc chạm trán giữa cô và cô ta thì ông sẽ truy cứu và nói cho đến cùng.
Lấy cái lí do rằng cô lớn rồi, cần chỉnh đốn lại bản thân.

Nhưng cô ta thì ngược lại, dù có là sai hay đúng, gây gổ làm bất cứ chuyện gì ông cũng sẽ với tới bảo vệ cô ta.

Đây chính là lí do cô rất ghét ông.

Nhưng dù vậy cô cũng không phải kẻ vô ơn bạc nghĩa, dù sao ông cũng là ba, là người có công sinh và dưỡng thành.
Một bữa cơm gia đình hạnh phúc.

Ông gắp cho cô ta, cô ta lễ phép gắp lại cho ông.

Họ hoàn toàn bỏ quên một cô gái ngồi ngay đấy.

Dù cô có muốn chen chân vào cũng là điều không thể.
Sau khi kết thúc bữa ăn chung đầy sự giả tạo cô mệt mỏi kéo lê tấm thân mỏng manh về phòng của mình.

Đóng cánh của lại, cuối cùng cũng trở về với thế giới của riêng mình.
Một nơi thoải mái, tự do không cần phải mang bất kì một nét diễn nào…
Cô nghĩ chắc việc đầu tiên mình làm không phải là trả thù mà là nhanh chóng rời khỏi đây mất.

Một Băng Na diễn chung đã quá mệt mỏi rồi, nếu thêm một Đường Nhĩ chắc sẽ càng khó sống.
Nhưng trước khi đi cô cũng phải làm một quả lớn, không thể để mẹ con bà ta cứ thế sống yên lành được.

Và còn phải làm lành với ba, làm cho ông tin tưởng và yêu quý cô nhiều hơn.
Như thế càng có lợi cho việc cô lật đổ mẹ con bà ta và cả tên Vỹ Trác ấy nữa.
Bàn tính một chút chuyện cho tương lai xong cô cất bước tới ban công hóng gió.

Thật tuyệt nếu thời tiết mát mẻ này được đi dạo ngắm nhìn cây lá xung quanh, đón những làn gió trong lành.
Nhưng đấy chỉ là mơ ước, cô phải diễn cho đúng bản thân trước kia.

Không thể thay đổi quá đột ngột, làm cho những kẻ đó nắm được sơ hở và đề phòng cô.

Như vậy sẽ càng khó khăn hơn cho việc sau này.
Làm cho địch lơ là, mất cảnh giác khi ấy ta sẽ đâm một phát thật mạnh.

Để cho chúng không thể quay đầu, không thể chạy trốn.

Chúng chỉ có thể nằm vùng vẫy chết dần sau mũi dao ấy.
Reng
Điện thoại của cô đổ chuông, là một số máy lạ.

Không chần chừ cô thẳng tay ấn nút từ chối.

Đừng hỏi cô tại sao.

Vì đơn giản dạo này Vỹ Trác hắn ta điện cho cô quá nhiều.

Cô thì chẳng mấy muốn nói mấy chuyện giả tạo nhạt nhoà ấy với hắn.
Hết số này tới số khác, nó làm cô cảm thấy phát phiền tới muốn điên lên.

Nhưng cũng chỉ có thể lâu lâu nhắn lại cho hắn mấy từ đơn giản là em bận hay không để ý tới máy mà thôi.
Nhưng có vẻ người chủ số máy này lại quá rảnh dỗi hay cô nên khen là sự kiên nhẫn quá lớn.

Điện liên tục, liên tục cả chục cuộc.

Trong lúc bực tức cô vô tình gạt máy ấn nút nghe.
“Alo?”
Như khó tin khi được nhận máy bên kia đầu dây nói đầy với vẻ ngạc

nhiên.
Và cô cũng ngạc nhiên không kém…
Giọng nói này… là của Mộ Hàn đúng chứ?
“Alo.”
Lấy lại sức sống không biết đã trôi dạt ở đâu về, cô nhanh nhẩu đáp lời.
“Mộ Hàn… là anh sao.”
“Phải.”
Anh ở bên kia đầu dây cố gắng giữ mình thành dáng vẻ lạnh lùng, điều chỉnh giọng nói trở nên xa cách nhất có thể.
Dù trong lòng đang vui như mở hội nhưng anh cũng không thể để quá lộ liễu được.
“Anh nhớ em sao? Gọi cho em là muốn gặp em chứ gì?”
Dựa người vào ban công, cô thoải mái thả lỏng đến giãn hết cả cơ mặt.
Cuối cùng cũng nghe được giọng của anh.

Đột nhiên cô phát hiện, mỗi khi mệt mỏi mà nghe được giọng của anh thì bao nhiêu mệt mỏi hay sợ hãi đều tiêu tan đi hết.
Đúng là tuyệt thật… anh chính là bảo bối của cô.
“Không.”
“Vậy anh gọi cho em làm gì?”
Cô khó hiểu thắc mắc, nghiêm túc đứng thẳng người chuẩn bị nghe Tần tổng cao lãnh nói.
“Tôi gọi lộn số.”
“…”.

Chương 11: 11: Gặp Gỡ Vỹ Trác

Anh là đang giỡn mặt với cô đúng không? Gọi cả chục cuộc mà nói là lộn số? Có ai đời lại như vậy chứ?
Cô có thể đập anh ta một trận cho đỡ cục tức này rồi lại tiếp tục nói chuyện yêu đương được không?
“Anh giỡn với tôi hả Mộ Hàn.”
“Không.”
“Nói chuyện đàng hoàng không tôi cúp máy đấy.”
“Tôi vẫn luôn lạnh lùng như vậy.”
Đồ điên…
Tút…tút
Tiếng ngắt điện thoại vang lên liên hồi bên tai anh.

Ngỡ ngàng, ngơ ngác anh vẫn không tin đây là sự thật, đưa chiếc điện thoại ấy qua trước mặt nhìn.
Cô vậy mà cúp máy của anh sao? Tại sao lại như vậy? Sao nó không giống như người ta nói?
Hừ! Đúng là tên lừa đảo.

Ngày mai anh nhất định sẽ làm cho rõ việc hôm nay.
Ngả người nằm trên giường, anh thoải mái nhắm mắt lại hưởng thụ.

Anh thật không biết tại sao cô đột nhiên lại thay đổi như vậy, nhưng nó cũng thật tốt.
Cho dù là nguyên nhân gì thì chỉ cần là cô anh đều chấp nhận.
Họ có thể nói anh mù quáng, ngu si.

Cô cũng có thể phũ phàng với anh nhưng điều đó không làm anh thay đổi hay trùng bước.

Tình yêu anh dành cho cô là rất lớn.
Một khi đã yêu sẽ không thay đổi.

Dù lựa chọn của cô ra sao anh cũng sẽ âm thầm ở đằng sau hỗ trợ hết mình.
…
Bên kia Mộ Hàn đang buồn rầu, bất lực thì nơi đây Bối Hi cô lại ngồi cười ha hả như được mùa.
Sống hai đời quen biết Mộ Hàn anh lâu như vậy cô mà còn không hiểu được nữa thì thôi.

Đây xác thực là cách tán gái kém cỏi của anh.

Vừa muốn gọi điện hỏi thăm vừa muốn giữ giá đây mà.
Đây là số máy của anh…
Cô nhanh tay ấn nút lưu số.

Đến lúc đặt tên cô không cần suy nghĩ mà nhập ngay vài chữ.
“Đồ ngốc.”
Quay lại phòng ngủ cô vệ sinh cá nhận xong xuôi rồi leo lên giường nằm.

Mở tấm hình của Mộ Hàn đã được cô lưu từ trên mạng ra xem.

Ngắm nghía một hồi cô mỉm cười đầy hạnh phúc nói.
“Ngủ ngon nhé Mộ Hàn, ngày mai chúng ta sẽ còn nhiều việc phải làm lắm.”
[…]
Sáng sớm tinh mơ cô lững thững bước ra khỏi phòng.

Bước xuống cầu thang đi đến phòng khách.

Nhưng có vẻ âm hồn mới sáng sớm chưa kịp tiêu tan, để lại một tên còn đang vất vưởng.
Vỹ Trác sáng sớm đã xuất hiện ở nhà cô, ngồi trên sô pha nói chuyện

rôm rả với ông Triệu và Băng Na.
Anh ta mặc quần tây, áo sơ mi trắng đeo cà vạt đen.

Nhìn tổng thể thật không có một chỗ chê.

Không quá giản dị lại không quá cầu kì.

Khuôn mặt thì lại càng không phải nói, nụ cười ấm áp luôn treo trên môi.
“Cha ơi, anh Trác nói chuyện vui tính ghê á.”
Cô ta ngồi kế bên ông vừa cười xinh đẹp nói chuyện với Vỹ Trác.

Diện trên mình bộ váy hồng nhạt đầy kín kẽ, không lấy một tí sơ hở.
“Ừm.

Cậu đúng là trẻ người tài cao, không lấy một thứ để chê trách.”
“Bác cứ nói đùa.

Cháu còn phải học hỏi bác nhiều.”

Phòng ăn đối diện phòng khách, cửa chính ra vào đến vườn hoa phải đi qua phòng khách.

Trốn trách cũng không phải cách, chi bằng trực tiếp đối mặt.
“Con chào ba.”
“Anh Vỹ Trác tới chơi ạ.”
Sau khi sửa sang bản thân gọn gàng hơn, cô điều chỉnh giọng nói một cách dịu dàng và niềm nở nhất có thể để chào hỏi.
Bước đi từng bước lại gần họ, cô vẫn không quên nhìn chằm chặp vào Vỹ Trác.

Ngồi xuống ghế, một vị trí không xa cũng không gần với hắn.

Đủ để giữ khoảng cách vừa đủ để chứng minh sự ái mộ xưa nay của mình.
Ông Triệu có vẻ không hài lòng với sự xuất hiện của cô, ông chỉ nhìn

lướt qua cô gật nhẹ đầu rồi không nói thêm gì cả.
“Bối Hi.”
Anh quay qua nhìn cô, ánh mắt nhu tình giọng nói đầy mật ngọt.

Đúng là danh xứng với tài, những điều kiện mà anh ta có này không biết đã làm đổ gục bao nhiêu cô nàng.

Và trong đó cũng có cô, là cô của rất lâu về trước.
Thấy sự chú ý của mọi người rời đi, không còn xoay quanh cô ta nữa khiến sự ghen ghét đố kị lại nổi lên.

Cô ta vui vẻ nói chuyện với cô, dù câu nói chẳng có mấy ý tốt.
“Sao bây giờ chị mới dậy? Em dậy sớm xuống nhà thì trùng hợp gặp anh Trác đến đó.

Nếu không chắc phải để anh một mình quá đúng không cha?”
Cô ta quay qua lắc qua lắc lại cánh tay ông, mỉm cười thật tươi nói với giọng hết sức nhí nhảnh.

Dù đã 20 tuổi nhưng hành động lại non nớt đáng yêu như một đưa trẻ.

Làm ai nhìn vào cũng có thiện cảm, và nảy sinh bản năng bảo vệ của người đàn ông.
Đây cũng chính là điều mà cô thừa nhận thua cô ta.

Cô thật sự không thể bắt chước theo cô ta như vậy.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cô không thể nịnh nọt luồn lách.

Cô vẫn có cách riêng của mình, vừa không trái với lòng vừa không mất lòng người khác.
“Bối Hi, tại sao bây giờ con mới dậy? Con nên học hỏi Băng Na nhiều hơn đấy.

Làm một đứa con gái như vậy thật mất mặt Triệu Gia.”
Ông lại nghiêm khắc bắt đầu trách móc cô.

Nếu là trước đây cô sẽ lớn tiếng cãi lại và mọi chuyện sẽ đi xa.

Chuyện bé xé thành to, cô càng ngày càng bị người khác xa lánh.
Nhưng đời này làm sao còn chuyện ấy?
“Ba nói gì vậy? Sáng sớm con đã dậy và xuống nhà chạy bộ rồi, con chỉ mới lên phòng thay đồ thôi mà.

Ba thật nha… chẳng quan tâm con gì cả.”
“Ừm.

Mấy đứa ngồi chơi đi, ở công ty có việc bác phải đi làm rồi.”
“Vâng.”
“Cha đi làm vui vẻ nha.”
Chào hỏi nhau đâu vào đấy, đợi ông rời đi rồi bầu không khí giữa chúng tôi đã đỡ căng thẳng hơn.
“Bối Hi, tại sao dạo này em không tìm anh? Đã vậy anh gọi cho em còn không được nữa.”.

Chương 12: 12: Rình Rập Chuyện Tốt

“Em cũng muốn gặp anh lắm nhưng… lại sợ anh phiền.

Dạo này cứ có mấy số lạ gọi làm phiền nên em sợ quá khoá máy.

Lâu lâu mở lên gọi lại anh không được chỉ đành nhắn tin thôi.”
“Vậy sao? Nếu có cần gì cứ nói với anh.”
Hắn ta tỏ vẻ lo lắng quan tâm cô.

Đưa đôi bàn tay qua nắm lấy bàn tay của cô xoa nhè nhẹ âu yếm nói.
“Vâng.

Trưa nay anh ở đây ăn cơm nhé?”
Cô biện lí do rồi vờ như vô tình mà rút tay ra.

Kìm nén cảm xúc ghét bỏ và buồn nôn đang cuồn cuộn dâng lên, nắm chặt bàn tay vừa bị hắn cầm lấy.

Thật muốn nhanh chóng mà đi kì cọ, khử trùng.
Thật là ghê tởm…
“Đúng rồi đấy anh Trác, dù sao cũng tới rồi ngồi chơi chút rồi ăn luôn bữa trưa đi.

Lâu lâu mới có cơ hội đó nha.”
Đứng một bên chứng kiến nãy giờ cuối cùng cô ta cũng có thể chen chân vào.

Mấy cái cảnh tình chàng ý thiếp này của họ cô ta cảm thấy chán ghét không thôi.

Hừ! Vậy mà anh dám ở trước mặt cô lả lướt với ả ta.
“Nếu đã vậy thì làm phiền hai chị em rồi.”
Suy nghĩ một hồi rồi anh ta cười làm bộ dáng miễn cưỡng đồng ý ở lại.

Chúng tôi ngồi quây quần rồi nói chuyện.

Từ những chuyện linh tinh bên ngoài rồi tới khen nhau này kia.
Cô thật tò mò là một giám đốc như anh ta lại rảnh thế sao? Có thể ngồi nói chuyện với hai người phụ nữ những thứ trên trời dưới đất, không tiếc lời tâng bốc.
Nhưng dù sao đấy vẫn chưa là chuyện chính.
Cô còn phải hoàn thành kế hoạch của bản thân…
“Anh và Băng Na ở nhà nhé! Em đi đến siêu thị mua đồ.”
Cô nói với họ rồi đứng lên chuẩn bị lên lầu.

Nét mặt của họ ngạc nhiên sau đó là thoáng lộ ra tia vui mừng khó dấu.

Dù chúng xảy ra nhanh những vẫn bị cô kịp nhận thấy.
Đúng như những gì cô đã nghĩ.
“Sao chị không để người giúp việc mua?”
“Chị muốn… tự tay chuẩn bị mọi thứ cho anh Vỹ Trác.”
Nghe cô ta nói cô ngượng ngùng cúi gầm mặt, miệng lắp bắp nói.
“Vậy để em đi cùng với chị nhé?”
“Thôi để mình chị đi.

Dù sao chị cũng thiếu chút đồ cần mua, em ở nhà nói chuyện với anh Trác đi.”
Lên lầu cô dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, mất khoảng hơn 15 phút sau cô mới rời nhà.

Từ nhà đến siêu thị khá xa, chưa kể thời gian mua đồ nữa.

Nên cô đã nói dối với họ rằng mất gần 2 tiếng mới về tới nhà.

Lái xe một đoạn rồi cô dừng lại bên đường.

Móc điện thoại ra cô bắt đầu lên mạng đặt đồ.

Đặt đơn giản một số loại nguyên liệu, đồ mà cô muốn rồi chốt đơn nhanh chóng.
Địa điểm giao hàng là nhà một người bạn của cô, cô ấy hiện đang ở một mình.

Một người bạn mà hiện tại cô đã rất thân, cô ấy cũng đã từng giúp đỡ cô rất nhiều ở kiếp trước, và số phận cũng rất hẩm hiu.

Điều quan trọng là nhà cô ấy rất gần đây, tiện cho việc cô qua lấy.
“Alo! Cảnh Dĩnh, là tớ.

Phải, tớ có đặt chút đồ giao qua nhà cậu lát tớ ghé qua lấy nhé.

Tất nhên rồi… tớ có trả công nha.”
“Ừm… gặp cậu sau, bye bye.”
Cúp máy xong cô hiện ra một khuôn mặt vô cảm và sắc lạnh.

Khởi động xe rồi cô quay ngoắt xe lại một cái trở về con đường vừa đi tới.
Đến lúc chuẩn bị cho bước đầu trả thù rồi.
Về gần tới nhà cô tắt máy xe ở xa, tránh tiếng động cơ làm phiền người bên trong.

Mở cửa xe xuống nhìn hai bên rồi cô len lỏi, thầm thụt đi vào từ cửa phụ.
Ngó trái nhìn phải xác định không có ai cô bước lên từng bước.

Phòng khách không còn ai như cô đã nghĩ.
Tiếp tục tiến lên phía trước, nhìn thẳng theo cầu thang lên lầu trên.

Không nghe thấy tiếng động gì cô mới cất bước.

Đến tầng hai, bắt đầu có động tĩnh.

Cầm chắc điện thoại trong tay, cô hít một hơi giữ cho mình bình tĩnh nhất.
Đến trước cửa phòng của Băng Na tiếng động ngày một lớn và rõ hơn.

Những tiếng r3n rỉ, th ở dốc từ sau bức tường truyền đến lọt vào tai cô.
Đúng là tên **** ***** lên não và một đứa thiếu thốn.

Thanh thiên bạch nhật mà ngay trong nhà của mình cũng có thể làm chuyện đó khi chị mình đi vắng.
Ông trời cũng như là đang muốn giúp cô, cánh cửa phòng không đóng mà chỉ khép hờ.

Không chần chừ thêm nữa cô mở điện thoại, quay lại những khung cảnh nóng bỏng ở bên trong.
Đúng là khiến người ta mặt đỏ tim đập…
[…]

Tập đoàn công ty Mộ Thiên
“Gọi trợ lí Dương vào đây cho tôi.”
Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên đầu dây, chưa kịp để người bên kia trả lời anh đã nhanh chóng cúp máy.
Cậu nhân viên quay qua nhìn trợ lí Dương với ánh mắt thương hại và đồng cảm.

Thật không biết cậu ta đã chọc gì tổng tài mà sáng sớm vị ở trên đó đã nổi đóa.

Lần này còn có vẻ nặng đây, mới làm việc ở đây gần một năm cậu ta chưa thấy tổng giám đốc như vậy bao giờ.
“Mạnh giỏi nhé.”
Vỗ vỗ vào vai người anh em chí cốt mới quen gần một năm nay rồi cậu ta đưa tay lên che mặt tỏ vẻ xót xa.

Sau đó quay lưng lại, không dám nhìn cảnh trợ lí Dương ra đi.
Cậu ta sợ…
Nhìn cảnh đấy sẽ rơi lệ mất…
Có lẽ đây là lần cuối ta bên nhau…
Ực! Nuốt một ngụm nước bọt khó khăn trôi qua cổ họng.

Hít một ngụm khí lớn rồi cất bước về phía cửa phòng.
Chỉ một câu nói thôi 'Hi sinh trong anh dũng.'
Đứng trước cửa phòng có treo tấm bảng 'Phòng tổng giám đốc' bên trên cậu ta lấy hết can đảm giơ tay lên gõ cửa.
Cốc…cốc…cốc
"Tôi xin phép ạ."
"Cậu tới rồi à trợ lí Dương, vào đây đi.".

Chương 13: 13: Bậc Thầy Cua Gái

“Dạ vâng tổng giám đốc.”
Trợ lí Dương từng bước từng bước tiến vào.

Cậu ta đang suy nghĩ xem rốt cuộc mình đã làm gì.

Cậu đã có chỗ nào không phải với tổng giám đốc hay không.
Và sự thật đã chứng minh… một người tốt và thông minh như cậu nào có làm chuyện ngu ngốc ấy.
“Ngồi đi.”
Mộ Hàn ngồi trên ghế da xoay lại, đối mặt với cậu.

Khuôn mặt nghiêm túc, hai đầu lông mày nhíu chặt vào nhau như có thể kẹp chết một con ruồi.
Gọi dạ bảo vâng rúm ró ngồi trên ghế đợi phán quyết tử.
“Cậu nói xem tôi nên làm sao?”
“Em… em nghĩ thôi bỏ đi ạ.”
“Bỏ? Cậu giỡn với tôi à.”
Đập mạnh tay xuống bàn, anh tỏ vẻ tức giận khi nghe cậu ta nói buông bỏ.

Anh đã nhờ cậu ta giúp, chỉ một chuyện cỏn con vậy mà cũng không xong.

Bây giờ còn ngồi trước mặt anh nói như vậy đây.
“Không, không ạ.

Em nào dám giỡn qua mặt anh.

Chỉ là em đâu có làm gì… làm với nhau bao lâu rồi em nghỉ việc anh nỡ sao?”
Cậu nói lí nhí, giọng càng lúc càng nhỏ dần.

Thật tủi thân hết sức.

Dù sao cũng là anh em quen biết bao năm, vậy mà có việc gì cũng đổ lên đầu cậu.
“Cái gì? Liên quan gì tới công việc?”
“Chứ anh gọi em vào làm gì?”
“Tôi nói cậu chuyện hôm qua ấy…”
Hai người đơ ra nhìn nhau, anh ngại ngùng nói tránh nói né.

Chuyện tế nhị ấy làm sao anh có thể nói thẳng ra đây?
Chuyện hôm qua…
À… cậu nhớ ra rồi…
“Là chuyện nhờ cua gái sao sếp?”
Dương Nhất hồn nhiên la lớn, nói thẳng vào mặt của anh mà không nhìn đến mặt của ai đấy đang ngày càng một đen thui.

Sau khi nghĩ ra cười ha ha cậu ta mới sực nhớ ra gì đó.
Hình như có gì đó sai sai rồi…
“Haha… chuyện hôm qua, em nhớ rồi.”
“Cách hôm qua cậu nói tôi thấy thất bại hoàn toàn, còn cái nào khác hiệu quả hơn không?”
“…”
Cậu ta chỉ là nói đại thôi… làm sao biết hiệu quả hay không… thật là muốn khóc mà.
Nhưng phóng lao rồi đành phải theo lao thôi.
Đây là anh sếp bắt cậu, chứ không phải do cậu.
“Đấy là sếp chưa làm tốt thôi.

Cô ấy đột nhiên thay đổi như vậy là có lí do và mục tiêu đấy.

Nên sếp phải thử lòng và làm chảnh lên một xíu.”

“Cô ấy điện? Không nghe.

Cô ấy nhắn tin? Xem xong không nên trả lời hoặc đừng xem luôn.”
Nhìn thoáng qua thấy sắc mặt vị tổng tài nào ấy hơi khó ở đi cậu nhanh chóng ho khù khụ mấy cái rồi khó khăn sửa lời.
“À ừm… sếp cũng có thể trả lời.

Chỉ là cách mấy tiếng mới nên nhắn lại một lần sẽ hiệu quả hơn.”
“Còn một cái nữa chính là… nếu cô ấy đến gặp sếp nên lạnh mặt từ chối, không gặp.”
“Đảm bảo cô ấy sẽ chạy theo và ôm chân anh cầu xin anh đừng đi đấy.”
“Phải không?”
Ngồi trên ghế anh gật gù nghiêm túc cắm cúi nghe cậu ta nói.

Chỉ thiếu điều lấy sách bút ra ghi vào.
Phải không ư? Chắc là phải rồi…
“Tất nhiên.

Em là bậc thầy của mấy cái này đấy.”
“…”
Tuy hơi vô lại một chút nhưng nghe cậu ta nói lại rất có lí.
Anh chỉ thử một chút chắc không sao đâu.

Đúng không?
…
Vỹ Trác và Băng Na người trước người sau từ trên lầu đi xuống.

Họ đi với khoảng cách không xa không gần, chỉ cần với tay một chút là chạm nhau.

Cô đã canh thời gian, họ đã ở trên đấy khoảng hơn một tiếng một chút.

Dù vậy nhưng có vẻ cơm thèm khát chưa thôi giảm, đi từ trên xuống như chốn không người.

Họ liếc mắt đưa tình với nhau, cô ta còn dùng ánh mắt hờn dỗi nhìn anh.
Tất cả những hành động mờ ám ấy đều rơi vào tầm mắt của cô.
Cô đeo tạp dề từ bếp đi ra 'vô tình chạm mặt' với họ.

Hai người đấy giật mình rồi nhanh chóng thu lại biểu cảm trên mặt khó xử nhìn cô.
"Chị… chị về khi nào vậy?"
Cô ta nhanh chân bước xuống kéo dài khoảng cách với Vỹ Trác, níu níu lấy cánh tay cô.
"Bối… Bối Hi."
"Vâng?"
Cô cười tươi đơn thuần nhìn anh.
"Em mới về thôi, đang ở bếp bận nấu ăn."
Thấy họ nghe cô nói thì thở phào ra một hơi.

Thầm cười khinh trong lòng cô làm bộ ngây ngô thắc mắc hỏi anh.
"Ừm, hai người ở trên đó làm gì vậy?"
"Tụi anh… tụi anh…"
Cô nghiêng nhẹ đầu nhìn anh giải thích.

Nhưng làm sao giải thích được? Anh ta chỉ đột nhiên bị cà lăm, nói mãi không ra chữ.
"Bọn em lên kiểm tra giấy tờ.

Mẹ có điện nhờ em kiểm tra hộ mẹ nhưng em không rành lắm may có anh Trác nên nhờ anh giúp."
"Chị đừng có hiểu lầm linh tinh đấy nhé."
"Đúng vậy.

Anh lên giúp Băng Na."
"Ừm., em chỉ tiện nên hỏi thôi mà.

Hai người đừng căng thẳng quá.

Xuống ăn cơm thôi, không nguội mất đấy.”
Một bàn ba người ăn, mỗi người đều có một suy riêng trong mình.

Sau khi ăn xong cũng như ‘việc cần làm’ đã làm anh ta nhanh chóng nói lời tạm biệt rồi lấy xe rời đi.
Đứng trước cửa cô và Băng Na dõi theo chiếc xe của anh khuất bóng dần.

Đợi đến khi quay người vào nhà cô đứng đằng sau nói vọng lên với cô ta.
“Em bị muỗi cắn hay sao mà cổ đỏ vậy?”
“Dạ?”
Đứng bất động tại chỗ, cô ta đưa tay lên cổ sờ sờ một chút rồi che lại.
“Haha… chắc em không để ý nên bị muỗi cắn rồi.”
Con muỗi chắc to lắm đây…
“Vậy sao? Bôi thuốc đi nhé, để lại nhìn trên làn da trắng ngần của em có vết đỏ nhìn sẽ mất đẹp đấy.”
“Vâng em biết rồi.”
Nói rồi cô ta chạy toát lên lầu.

Không dám quay lại nhìn cô hay nói thêm một lời nào nữa.
Cô cũng mệt mỏi sau một buổi sáng đấu khẩu rồi lại chạy tới chạy lui.

Dọc theo cầu thang cô lê bước về phía phòng của mình.
Ngả người lên chiếc giường mềm mại, bao nhiêu mệt mỏi cũng theo đó dần tan biến.
Hôm nay mày đã làm rất tốt rồi Triệu Bối Hi.
Chỉ cần mỗi ngày cố gắng… cố gắng một chút nữa thôi.
Lần mò tìm kiếm chiếc điện thoại, cô mở lên.

Hôm nay anh không có điện cho cô.

Suy nghĩ một chút rồi cô ấn ấn gõ gõ trên màn hình điện thoại.
“Mộ Hàn anh có đó không?”

“Đang làm gì vậy ta?”
“Có nhớ tới em không? Em nhớ anh nhiều lắm.”.

Chương 14: 14: Giữ Giá…

Mộ Hàn bên kia đang cắm đầu vào mớ công việc thì điện thoại trên bàn bỗng rung rung.

Anh không rời mắt khỏi tập hồ sơ, với tay qua nhấc lên xem.
Là tin nhắn đến…
Tiện tay ấn vào, anh liếc mắt nhìn lướt qua.

Khó tin trợn tròn mắt nhìn lại một lần nữa.

Cô vậy mà nhắn tin cho anh sao?
Nụ cười khó cưỡng lại xuất hiện trên môi anh.

Bao nhiêu mệt mỏi cũng theo đó giải tỏa đi hết, anh nhanh tay vui vẻ nhập tin nhắn trả lời cô.

Nhưng chỉ được một nửa thì chợt dừng lại.
Điều này có phải chứng minh cách Dương Nhất chỉ dạy là đúng không?
Phải giữ giá…
Bực tức xoá tin nhắn rồi buông điện thoại xuống.

Anh lại cầm tập hồ sơ lên bắt đầu xem xét.

Nhưng làm thế nào cũng không tập trung được…
Sự mệt mỏi và nóng giận cũng theo đó cuồn cuộn dâng lên.
Ngồi chờ đợi gần nửa tiếng trôi qua anh không chịu được nữa cầm máy nhanh chóng đáp trả tin nhắn của cô.
Hôm nay làm mình làm mẩy vậy là đủ rồi.

“Tôi đây, đang làm việc bận nên không để ý tin nhắn của em.”
“Tôi hết tình cảm với em rồi, nhớ làm gì chứ?”

Sau khi gửi đi anh thấy yên lòng hẳn, lần này thì thoải mái hơn rất nhiều rồi.

Nhưng sự thoải mái ấy lại không kéo dài được bao lâu…
Anh liên tục liếc nhìn qua điện thoại.
5 phút…
15 phút…
Rồi đã 30 phút trôi qua…
Cô ấy vậy mà không trả lời tin nhắn của anh, đã vậy còn không xem nữa…
Đúng là khiến người khác điên đầu mà.
Trong lúc anh đang vò đầu bứt tóc muốn trụi luôn mái tóc mềm mượt gọn gàng thì nào hay biết cô lại đang ngủ ngon lành.
Phải rồi! Đợi anh trả lời tin nhắn mà cô mệt mỏi ngủ quên luôn rồi.

Nào còn tâm trí đâu mà để ý rằng anh có nhắn hay không để còn trả lời lại.
…
“Mẹ, mẹ nghe con nói rồi chứ?”
Băng Na dựa người vào ban công, tay cầm điện thoại nói chuyện với bà Đường.

Nghe cô nói bà ta cũng nghe hiểu ra vấn đề rồi nhanh chóng đáp.
“Mẹ biết, con yên tâm mẹ là mẹ của con mà.

Tất nhiên mẹ phải dốc hết sức để giúp con rồi.”
“Vậy thì tốt.

Con nhất định sẽ lấy hết những thứ mà chị ta thích, như vậy mới trả thù được cho mẹ con mình chứ.”
Nghe con gái nhắc lại đến nỗi thù ghét đố kị năm xưa bà ta như bùng lên sức sống, bao nhiêu cảm xúc trào ngược trong lòng bà ta.
“Con biết nghĩ vậy là tốt, mẹ con ta nhất định không được để yên cho

con ả đấy.

Phải diệt trừ tận gốc mầm móng mà bà ta để lại."
"Vâng ạ."
Haha… cô thật muốn chơi đùa ngay với con ả đấy.

Để rồi xem ai có thể giúp đỡ nó.

Cha yêu thương cô, mẹ thì lại là mẹ ruột của cô.

Không chỉ có thế đến người đàn ông mà Triệu Bối Hi cô ta yêu đến chết đi sống lại, ngu si u mê anh, thì anh ta lại yêu Băng Na cô đây. Anh ta mỗi lần đều nằm trên thân cô đây mà th ở dốc, đã nói không biết bao lời nói xấu và chửi rủa cô ta.

Ông trời đúng là quá ưu ái với Băng Na cô mà…
"Ừm… dạo này cha con sao rồi? Con xem rồi…"
Biết bà ta nói về chuyện gì cô cười khinh rồi không nhanh không chậm đáp.
"Vẫn rất tốt.

Mẹ yên tâm con sẽ lựa lời rồi nói với cha."
Cậu của cô thực chất là một tên cặn bã của xã hội.

Những gì mà người khác ghét và khinh thường nhất cậu ta đều thử qua.

Từ việc ăn chơi bời thâu đêm, cờ bạc, nghiện hút, gái gú… tất cả đều nếm qua đủ từ khi còn là thanh thiếu niên.
Nhưng không vì vậy mà người nhà quản lí hay dạy bảo.

Họ còn dung túng và bao che cho cậu.

Tất cả vì là con trai một, con khấn con vái.

Cậu chính là tâm can bảo bối, cục vàng cục bạn của gia đình.
Mọi chuyện sẽ không có gì đáng nói khi nhà mẹ đẻ của cô sụp đổ.

Gia cảnh sa sút, chi nhiều hơn thu.

Từ đấy mẹ cô phải thường xuyên thầm thụt chu cấp tiền về.
Tưởng cậu sẽ từ đấy mà thay đổi nhưng lại vẫn chứng nào tật nấy.

Gần đây còn gây thêm một vố nặng.

Gây ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, cần rất nhiều tiền để đền bù cho người bị hại.
Mẹ cô phải trở về để xoay sở và lo lót tiền…
“Sắp đến sinh nhật con rồi, mẹ phải về đúng lúc đấy.”
“Ừm… mẹ sẽ cố về đúng sinh nhật công chúa của mẹ.”
Nói qua lại thêm vài câu rồi cô biện lí do để cúp máy.

Nói nhiều hơn thì vấn đề cũng lại trở về chuyện tiền nong thôi.

Nghe nhiều cũng chỉ tổ mệt đầu, chi bằng nhanh chóng cúp máy giải thoát bản thân.
Ngày xưa cô rất ghen tị với Bối Hi, số mệnh cô ta quả thật quá tốt.

Bên ngoại yên bình, mẹ hiền yêu thương đặc biệt lại có danh phận rõ ràng.

Mà đâu phải sống chui lủi và thấp hèn như cô?
Nhưng đó chỉ là trước kia…
Cô bây giờ đã khác, thứ cô muốn có thể tự tay cướp về.

Những thứ cô hằng mong ước, những thứ cô muốn mẹ con Bối Hi nếm trải.

Họ sẽ phải sống như những con gián, dơ bẩn và lẩn tránh dưới chân cô.

Và thực tế đã chứng minh, thông minh và xinh đẹp chính là một lợi thế.

Mẹ Bối Hi đã về với đất rồi, chỉ còn một mình cô ta nữa thôi.

Cô sẽ không để cô ta chết quá sớm, cô ta phải từ từ thoi thóp và đau khổ chết dần chết mòn.
Hứng chịu những thứ kinh tởm nhất mà cô ta đáng lẽ phải chịu từ lâu rồi chứ không phải đợi tới bây giờ.
“Alo em nghe này.”
Điện thoại trong tay đổ chuông, nhìn lướt qua số cô ta chỉnh lại giọng nói, kiều mị đáp lời.
“Ưm… bảo bối, nhớ em quá.

Đang làm gì vậy?”
“Em đang nhớ anh này.

Người ta nhớ anh muốn chết luôn đấy.”
“Vậy sao? Tối nay 8 giờ tại nhà riêng của anh nhé.”
“Hứm, kì quá à.

Em biết rồi.”
Kết thúc đơn giản cuộc gọi.

Một cuộc hẹn mờ ám giữa hai người được hình thành..

Chương 15: 15: Em Tìm Tôi

Ting
Đang trong một cuộc họp căng thẳng thì bỗng điện thoại bí mật riêng của anh rung lên.

Anh cau có khó chịu luồn tay vào túi lấy chiếc điện thoại ra xem.
Tốt nhất là không phải tên Phó Nhất Thiếu đấy muốn chọc anh.

Nếu không lần sau gặp chắc chắn anh sẽ không để yên cho cậu ta.
Ấn mở tin nhắn ra đọc.
“Mộ Hàn ơi, em đang ở dưới công ty anh này.”
“Người ta không cho em lên, anh đón em lên đi.”
Đang vui mừng vì cô tìm tới cửa thì anh cảm thấy có gì đó hơi là lạ.

Liếc mắt lên thấy đang có rất nhiều cặp mắt đổ dồn về phía anh.

Hơi mất tự nhiên, anh nhanh chóng thu lại biểu cảm dư thừa trên mặt.

Đưa nắm tay lên che miệng, anh ho nhẹ hai tiếng lấy lại uy nghiêm của mình.
“Mọi người làm rất tốt, cố gắng phát huy.”
“…”
“…”
Thay đổi nhanh vậy sao? Tổng tài của họ mới giây trước còn đang đen mặt, tích trữ cơn thịnh nộ.

Nhưng chỉ mới giây sau xem điện thoại xong thì bỗng thay đổi chóng mặt.

Đúng là kì lạ…
Biết rằng làm vậy là không tốt nhưng anh đang gấp lắm rồi.

Ngồi trên chiếc ghế mềm mại nhưng anh lại cảm thấy như có kiến bò ở đấy.

Làm thế nào cũng không thể ngồi yên được.
Muốn gặp cô nhưng vẫn không thể dừng cuộc họp được.
“Trợ lí Dương, xuống đón cô Triệu lên phòng làm việc của tôi.

Nói cô ấy chờ ở đấy, tiếp đón cô ấy cho cẩn thận.

Cô ấy cần gì thì cứ chiều theo.”
Sau khi gửi tin nhắn cho trợ lí xong anh mới yên tâm phần nào.

Bây giờ mới có thể tập trung cao độ để nhanh chóng giải quyết công việc.
…
“Cô là cô Triệu đúng không?”
Đang ngồi trên bàn lướt điện thoại thì gặp người quen.

Ai khác ngoài cậu trợ lí đáng yêu từ kiếp trước? Thật quá lâu rồi mới gặp.
“Dương Nhất.”
Cô vui vẻ niềm nở chào lại cậu ta.

Nhưng nhìn đến vẻ mặt khó hiểu và thắc mắc kia thì cô mới chợt phát hiện rằng mình đã lỡ lời.
“Thẻ nhân viên của cậu.”
Cười ha hả đầy giả trân rồi cô chỉ tay về phía dây đeo cổ của cậu ta.

Đến bây giờ khi hiểu ra cậu ta mới cười lại với cô.

Đúng là vẫn dễ thương như ngày nào.
“Tần tổng kêu tôi xuống đón cô.

Mời đi theo tôi.”
Làm động tác mời, cậu dẫn cô về phía thang máy.

Vào trong rồi cậu mới có cơ hội liếc nhìn cô.

Một cô gái khá trẻ, xinh đẹp và đầy năng động.
Nhưng điều cậu chú ý hơn tất cả chính là thứ mà cô đang cầm… một hộp cơm.
Nó giống với cái gì đây này… nhưng nghĩ mãi cậu vẫn không thể nhớ nổi.
Đến khi muốn quay qua xác nhận một lần nữa thì thang máy mở ra.

Cuối cùng cũng đến tầng của tổng giám đốc.
Tạm bỏ qua vấn đề ấy cậu mở cửa rồi dẫn cô về phía chiếc sô pha đen tuyền ngồi xuống.

Tự tay giót một tách trà rồi đưa đến bên cô.
“Cô dùng trước đi.

Tần tổng đang họp, chắc cũng sắp xong rồi.

Cần gì cô cứ nói nhé.”
Nói xong cậu ta mỉm cười một cách chuẩn nghề nghiệp rồi tính rời khỏi phòng.

Nhưng chỉ mới đi được vài bước đã bị cô gọi lại.
“Trợ lí Dương, cậu lấy hộ tôi một dĩa mứt táo được không?”
Cô mỉm cười ngọt ngào nhìn cậu.

Trong ánh mắt đầy sự lấp lánh và mong chờ.

Nhìn một cảnh này khiến trái tim nhỏ của cậu khẽ run lên, nhanh chóng đồng ý.
Khi quay lại trên tay cậu cầm theo một dĩa mứt táo và một ly nước cam.

Chuẩn bị đánh bài chuồn thì cậu bị cô kéo lại.

“Cậu có bận gì không? Nói chuyện chút đi.”
“Không… không bận.”
Không phải cậu ta mê cái đẹp mà đây là lệnh của sếp.
Sếp bảo cậu phải chiều theo cô.
Cậu chỉ làm theo lệnh…
…
Day day hai bên thái dương, anh mệt mỏi thở ra một hơi.

Cuối cùng cũng hoàn tất cuộc họp trong êm đẹp.

Bây giờ anh có thể quay về phòng làm việc và gặp cô.
Chắc cô đã nôn nóng và nhớ anh lắm rồi.
Có khi cô còn khóc thét mà nhào tới ôm chầm lấy anh không chung nữa.
Đứng trước cửa phòng làm việc không biết đã quen thuộc tới mức nào.

Anh hồi hộp đưa tay lên cầm lấy tay nắm vặn.

Hít một hơi lấy lại bình tĩnh, anh mở ra rồi đẩy vào.
“…”
Cảnh tượng này…
Cô và trợ lí Dương ngồi trên sô pha, tuy không quá gần nhau nhưng nó vẫn khiến anh bỏng mắt.

Họ vui vẻ cười đùa nói chuyện, đến nỗi đã có thêm sự xuất hiện của anh mà họ vẫn không hay biết.
Đúng là không nên tin tưởng bất kì ai…
Không thể chịu thêm được nữa, anh tức giận đóng mạnh cửa cái rầm.

Tạo thành một tiếng động lớn, cuối cùng cũng khiến hai con người kia chú ý.

“Ôi! Tần tổng.”
“Mộ Hàn.”
Cô quay qua vui vẻ cười tươi với anh.

Giọng nói ngọt ngào, dễ nghe lọt vào tai anh, đáng nói hơn là cô ấy vậy mà gọi tên anh.

Gọi một cách thân mật và tự nhiên.
Điều này làm anh rất vui.

Vui tới nỗi quên luôn cả chuyện giận dỗi.
“Ừm.

Em đợi lâu chưa?”
Anh lạnh lùng bước vào, không quên liếc nhìn Dương Nhất tới cháy mặt.
Cảm thấy có điều chẳng lành, cậu ta nhanh nhẩu đứng lên.

Lần này phải đi thôi, không nên phá hỏng chuyện tốt của tổng tài.
Cậu vẫn chưa muốn mất việc…
“Tần tổng em xin phép.”
Cúi đầu chào sếp thân yêu, Dương Nhất cậu không quên thân thiện vẫy tay chào Bối Hi.

Hai người chào qua hẹn lại, một màn chói mắt này tất nhiên sẽ rơi vào cặp mắt tinh anh của Mộ Hàn.
Mộ Hàn bình tĩnh… phải giữ bình tĩnh.

Đây chỉ là chuyện cỏn con thôi…
Chào hỏi trợ lí Dương xong xuôi cô mới quay qua nhìn về anh.

Tuyệt vời vẫn luôn đẹp trai như vậy.
Thật hên vì anh xong việc hơi trễ.

Cô đã moi được rất nhiều chuyện thú vị của anh từ miệng cậu ta.

Thật đáng khen cho anh vì kế bên người lại có một trợ lại đáng yêu và trái ngược tính với anh như vậy.
Nhưng dù sao điều mà cô yêu quý và nhanh chóng hoà nhập với cậu ta là vì Dương Nhất cậu là một người tốt.

Hết lòng và không phản bội lại với Mộ Hàn.
“Em tìm tôi?”
“Đúng vậy á.”
“Có chuyện gì sao?”
“Không.

Chỉ là em muốn gặp anh thôi.”.

Chương 16: 16: Đúng Là Lừa Người

Hứ! Biết ngay mà, làm sao Bối Hi cô có thể chống lại mị lực này của anh? Đúng là thiếu tiền đồ.
"Gặp gì chứ? Tôi bận lắm làm gì có thời gian cho em."
Anh đi lướt qua chỗ ghế cô ngồi, tiến lại bàn làm việc của mình.

Ngồi xuống một cách hờ hững, anh làm bộ không để ý tới cô.
Nhất định là anh không thèm nhìn cô đâu.

Xí! Cô tưởng mặc một chiếc đầm xanh ngọc, trang điểm và xoã mái tóc xoăn nhẹ của mình là anh sẽ để ý sao? Đúng là trò trẻ con…
"Anh sao vậy? Đừng có mà làm giá.

Em biết tỏng cái trò này rồi.

Nếu mà cứ lì lợm như vậy em sẽ không để ý tới anh nữa đâu."
Cô đứng dậy, chống nạnh quát lớn về phía anh.

Sức chịu đựng của con người là có giới thiệu, anh đừng có mà quá đáng.
"…"
"Sao nói đi chứ?"
Đứng nhìn chằm chằm vào anh, nhưng đổi lại sự nóng giận của cô thì anh vẫn im lặng ngồi đấy.

Nó làm cô cảm thấy hơi thất vọng.
Có phải cô đã sai không? Hay là do cô đã quá nóng vội muốn lại gần anh hơn? Hay sự thật là do việc trọng sinh về của cô đã khiến anh bị thay đổi, và sự thay đổi ấy ngày một lớn.

Dù chỉ một chút thời gian thôi nhưng có hàng tá câu hỏi chạy qua đầu cô.

Nó làm cô cảm thấy rối loạn và chẳng thể suy nghĩ hay tìm ra cách thích hợp để giải quyết.

Cô không thể suy nghĩ nếu cứ đứng đây nhìn anh.

Nếu chuyện đã như vầy thì cô đành phải về và tìm một thời gian khác thích hợp hơn để đến bên anh.
Chỉ mong rằng trong quãng thời gian ấy trái tim anh vẫn ở đấy…
Hít sâu một hơi cô cúi người xuống cầm lấy đồ đạc mình mang theo chuẩn bị rời đi.

Đi được vài bước cô nhớ ra gì đó rồi lại quay trở lại, tiến gần đến bàn làm việc của anh.
Đặt xuống trước mặt anh một hộp cơm mà cô đã kì công chuẩn bị.

Dù sao cũng lỡ làm rồi, không lẽ để anh bỏ đói mà cầm về vứt đi?
“Món quà cuối đấy.

Anh ăn đi đừng có bỏ bữa.”
Lần này cô sẽ đi thật, không quay đầu về phía anh nữa đâu.
Roẹt
Cô đứng hình ngay tại chỗ… cảm nhận hơi ấm từ phía sau lưng kéo tới.

Nó vẫn giống như trước kia, thật là ấm áp.

Khi cảm nhận được rồi thật không muốn buông tay.
“Cho anh ôm em một chút được không? Chỉ một chút thôi.”
“Được.”
Anh gác cằm lên vai cô, làm trĩu nặng cả một bên vai của cô xuống.

Dù hơi đau nhưng cô vẫn không mấy để ý.

Giọng nói của anh trầm ấm, phả vào tai cô làm cô thấy hơi nhột dụi dụi vào trúng mái tóc mềm mại của anh.
“Anh không biết tại sao em lại đột nhiên thay đổi nhưng anh cũng rất vui.

Nhưng thực sự cũng rất lo, anh sợ… khi đang chìm đắm trong mật ngọt em mang lại thì đột nhiên nó biến mất và trở thành vực sâu.”
“Anh thực sự rất yêu em.

Nên xin em đừng có chơi đùa trái tim anh bằng cách này.

Đừng gieo hy vọng rồi lại nhẫn tâm dập tắt nó.”
“Nếu em không yêu anh vậy xin hãy cho anh được đứng đằng xa nhìn em.

Và để anh…”
“Em không cần.”
Trong lúc anh đang liên miên thủ thỉ bên tai cô, thì đột nhiên cô lại lên tiếng cắt ngang.

Chỉ một câu nói ấy đã làm anh im bật, đứng thẳng người lại và nhìn tấm lưng gầy của cô.
“Em biết chuyện em nói sẽ khó tin nhưng xin anh hãy nghe và tin những lời em sắp nói.”
Cô quay người lại, nhìn thẳng vào ánh mắt của anh.
“Những chuyện em làm đều có lí do, kể cả chuyện em thay đổi như vầy.

Nhưng hiện tại em không thể nói rõ với anh được, xin cho em một chút thời gian và tin em.

Đến khi mọi chuyện xong xuôi em nhất định sẽ nói rõ với anh.”
“Em yêu anh đấy là sự thật.

Dù là bây giờ hay đến sau này cũng sẽ không đổi thay.”

“Chúng ta hãy nghiêm túc tìm hiểu nhau.

Được chứ?”
Thành khẩn không? Đủ cả tin không? Anh nghĩ là có.

Anh có thể thấy cô đã nói, nói bằng cả đôi mắt và trái tim.
Vậy có phải là sau bao nỗ lực cuối cùng anh cũng được đáp trả?
“Anh… anh.”
Anh muốn nói, muốn giải tỏa những nỗi lòng với cô.

Nhưng chỉ là lời đến bên môi lại không thể nói ra được nữa.
Vì cô đã hôn anh mất rồi.
Là một nụ hôn cô tự nguyện trao cho anh.
Bối Hi nhón chân, kéo cà vạt của Mộ Hàn để anh cúi thấp đầu xuống.

Đặt một nụ hôn sâu vào đôi môi mỏng lành lạnh đấy.
Một nụ hôn, không phải mang theo sự k1ch thích của tình d*c.

Mà nó mang theo những lời yêu thương và tình cảm nhất mà cô dành cho anh.

Nó thay những lời cô muốn nói mà không thể nói được.
Một nụ hôn có thể thay biết bao tâm tư đã chôn dấu.
Anh lặng người, đơ ra một lúc.

Rốt cuộc chuyện đang xảy ra là thứ quái quỷ gì?

“Đây có phải là mơ không?”
Rời khỏi bờ môi anh, thì cô chợt nghe thấy giọng nói ngây thơ của ai đó.

Vừa hạnh phúc vừa quá vui vẻ khiến cô không kìm nén được mà phì cười ra thành tiếng.
“Anh thật ngốc.

Tất nhiên đây là thật rồi.”

Giơ tay nhéo mạnh lấy một bên má của anh.

Nó làm anh đau đến nhíu mày, đưa tay lên nhanh chóng xoa xoa bên má để giảm đau.
Thì ra đây là sự thật…
Ngỡ ra được một chuyện kinh hỉ, anh nhanh chóng lấy lại phong độ.

Lao về phía cô ôm chầm lấy, ngấu nghiến hôn lên đôi môi đỏ mộng của cô.
Đúng là đàn ông có khác, nụ hôn lúc nào cũng khác biệt so với phụ nữ.
Nụ hôn sâu và dài kết thúc, cô mệt mỏi thiếu hơi, tựa người vào lòng anh th ở dốc.

Đúng là nhìn vậy mà không phải vậy.
Đột nhiên hôn cô, đã thế còn đánh mất tiêu đâu nào dáng vẻ ngượng ngùng và chưa từng trải?
“Sao… đột nhiên lại hôn em?”
“Anh là người làm ăn, có qua thì phải có lại.

Em hôn anh rồi anh phải trả lại chứ? Em tưởng chiếm tiện nghi của anh dễ lắm sao?”
Đây đúng là lừa người mà….

Chương 17: 17: Ngọt Ngào

Bây giờ cô mới phát hiện Tần tổng còn biết trêu đùa người nữa.
Đúng là một phát hiện vĩ đại…
Anh bế cô lên, đưa cô ngồi trở lại trên chiếc ghế sô pha quen thuộc.

Sau đó anh đứng dậy, tiến về phía bàn làm việc cầm lấy hộp cơm cô đã để trước đấy rồi quay lại chỗ cô.
Mở nắp hộp, lấy từng khay đồ ăn ra.

Cô thắc mắc dõi theo từng hành động của anh.

Nhưng khi thấy anh lấy cơm thì cô biết chắc rằng anh đã đói.
“Em nấu ngon không?”
“Rất ngon.”
“Vậy lần sau em lại nấu cho anh ăn nhé?”
Cô vui vẻ nói với anh.

Thì ra đây chính là cảm giác muốn chăm sóc và lo lắng cho người mình yêu thực thụ.

Bây giờ cô chỉ muốn quan tâm anh, làm mọi thứ cho anh.
“Ừm, lâu lâu là được rồi.”
Anh thấy cô vui như vậy thì bản thân cũng không kìm được mà vui vẻ lây.

Nhưng cũng không vì vậy mà anh quên quan tâm cô.

Anh không muốn cô vì lo cho anh mà mệt và quên mất lo cho chính bản thân mình.

“Vâng.”
Ngồi nhìn anh xúc miếng cơm lên, cô đang đợi anh ăn rồi cho cảm nhận.

Thì đột nhiên muỗng cơm ấy lại dừng ngay trước mặt cô.

Thấy cô đơ người như vậy anh liền nhanh chóng hối thúc.
“Em ăn nhanh đi, anh cũng đói rồi.”
“Nhưng mà…”
Ừm, anh vậy mà thừa lúc cô nói chuyện mà đút cơm vào miệng cô.

Một muỗng không lớn không nhỏ vừa với miệng cô.
Cô muốn nói rằng cô chỉ mang một phần cơm cho anh và một bộ chén đũa, nếu anh đút cô rồi thì lấy gì mà xúc ăn?
Còn chưa kể một phần cơm chia hai người anh làm sao mà ăn đủ?
Mặc dù lo vậy nhưng thực ra cô cũng mang một xuất cơm lớn.
Và không để cô suy nghĩ lâu anh đã giải đáp hét thắc mắc cho cô qua hành động.
Anh xúc một muỗng cơm lớn hơn đưa vào miệng mình.

Ăn một cách ngon lành mà không hay suy nghĩ gì.
Anh không chê bẩn hay nước bọt của cô dính vào sao?
“Ăn đi, nhìn anh có no được không?”
“Có chứ, anh ngon miệng vậy mà.”
“Dẻo miệng.”
Cười ha hả với anh.

Chia nhau một phần cơm này cô lại nhớ tới chuyện của cuối đời kiếp trước.

Khi ấy chết đói mấy ngày là anh đã mang một chiếc bánh bao cho cô.
Cho dù cả hai đều đói nhưng anh lại để dành và đưa cho cô.

Sau đó là hình ảnh cả hai chia nhau một chiếc bánh bao lạnh ngắt và méo mó.

Tuy bây giờ khá hơn gấp nhiều lần nhưng tình cảnh ấy vẫn còn mãi in sâu trong tim cô.
Sau đó cô và anh tập trung vào đồ ăn.

Anh đút cô ít cơm nhiều thức ăn còn bản thân thì ít thức ăn và nhiều cơm.

Bao nhiêu chỗ ngon nhất anh đều để lại và đút hết vào miệng cô.
Đến khi no căng rồi anh vẫn còn gắng ép cô ăn, đã vậy còn luôn miệng lèm bèm.
"Ăn ít như vậy ôm không đã miếng nào.

Từ giờ trở đi anh nhất định sẽ nuôi em đến béo tròn."
"…"
Béo tròn rồi xấu xí anh có bỏ em không? Nghĩ như vậy nhưng cô đã biết chắc câu trả lời.

Anh nhất định sẽ không bỏ rơi cô đâu.

Kiếp trước chật vật ra sao mà anh vẫn ngây ngốc hi sinh vì cô như vậy thì béo một chút chắc không sao đâu.

Đúng chứ?
"Em nhìn em xem gầy nhơ xương như vậy, nếu ra đường có khi gió lớn một chút sẽ thổi bay em mất."
"Anh không muốn lạc mất em theo kiểu lãng xẹt ấy đâu."
"…"
Anh nghĩ xa quá rồi đấy…
Cô là vừa người rồi, rất vừa người rồi.

Nào có yếu và như anh tả chứ? Đây xác thực là viện cớ kiếm chuyện.
Không thể nghe thêm nữa cô đưa tay lên nhéo hai bên má của anh lắc qua lắc lại.
"Em biết rồi, em biết rồi."

“Anh tính làm ông cụ non sao? Đừng lo cho em, em đã lớn lắm rồi.”
Anh liếc qua hướng khác, chu môi của mình ra tỏ vẻ hờn dỗi.
“Hứ! Hay rồi giờ em chê anh già chứ gì?”
Anh tủi thân mà anh không nói.

Mới trước đó nói lời ngọt ngào với người ta, vậy mà sau lại chê người ta già.

Anh cũng đâu lớn hơn cô bao nhiêu đâu?
Chỉ có bảy tuổi thôi mà? Chắc là do anh hơi trầm tính xíu thôi.
“Em nào có.”
Sau khi nói chuyện yêu đương xong cô cũng nên trở về và anh còn bận làm việc.

Đứng trước cánh cửa nhưng cô không tài nào mở được.
Anh ở đằng sau hết kéo tay rồi ôm chầm lấy cô, nũng nịu nói.
“Em ở đây luôn với anh đi nha.”
“Không.”
“Vậy một chút thôi.”
“Không.”
“Vậy thì…”
Chụt!
“Làm việc ngoan nhé, em sẽ tranh thủ đến thăm anh sau.

Đừng nhõng nhẽo nữa, em phải về rồi.”
Lựa lúc anh đang mất tập trung cô nhanh chân chuồn ra khỏi phòng.

Cuối cùng sau bao nhiêu lâu muốn về rồi lại không nỡ cô cũng đã có thể trở về.
Một chuyến đi không hề uổng công.

Ở bên anh thật sự đối với cô rất hạnh phúc.

Thời gian cứ ngọt ngào trôi, không lo nghĩ hay toàn tính bất cứ thứ gì.

Khi xác định mối quan hệ rõ ràng với Mộ Hàn thì cô đã an tâm phần nào.

Bây giờ ra đường thấy gì cũng là màu hồng, cái gì cũng đáng yêu hết sức.
…
“Con đi đâu về vậy?”
Mở cửa chào đón cô là giọng nói lạnh lùng của ba, một người ba hay bận rộn.

Ông ngồi kế bên Băng Na và còn có cả tên đó nữa.
Tên khốn Vỹ Trác.

Không bằng một góc của Mộ Hàn nhà cô.
“Con có hẹn với bạn.”
Bình tĩnh bước vào nhà, cô ngồi xuống kế bên hắn ta.
“Anh đến tìm em mà thấy em không có ở nhà.”
“Em xin lỗi.

Tại em có hẹn với bạn mà máy lại hết pin.”
“Không… anh chỉ.”
“Chị! Chị chọn phụ em xem cái nào đẹp?”
Cô ta đưa một đống bản thiết kế về phía cô.

Trong đấy nào là váy, họa tiết trang trí cho bữa tiệc và còn rất nhiều thứ nữa.
Phải rồi.

Sắp đến bữa tiệc sinh nhật lớn của cô em gái cùng cha khác mẹ này rồi.
Và cô cũng đã có chuẩn bị một món quà lớn không kém gì cho nó rồi..

Chương 18: 18: Nhân Danh Bạn Thân

“Chị thấy cái này sao?”
“Hay là cái này?”
Cô ta nhảy tõn, ngồi vào giữa cô và Vỹ Trác.

Làm như đấy chỉ là sự vô ý và phấn khích của bản thân khi đứng trước sự bối rối phải chọn lựa.
Tiện tay đưa hết cái này tới cái khác cho cô.

Nhìn khuôn mặt ngây thơ ấy kìa thật là đáng yêu quá đi.

Cô nhìn mà chỉ muốn xé rách lớp mặt nạ giả tạo ấy, phanh phui cho mọi người thấy bản mặt thật của cô ta.
“Haha… em đừng quá lo, em gái của chị xinh đẹp như vầy mà? Dù là một cái váy bình thường, cũ kĩ nhưng chỉ cần em mặc thì tức khác nó sẽ thành đồ vô giá.”
“Đúng không ba? Đúng không anh Vỹ Trác?”
Cô mỉm cười vỗ nhẹ lên bàn tay của cô ta tỏ vẻ sự an ủi cần có của một người chị rộng lượng.
“Đúng, đúng.”
Ông Triệu gật đầu cười ha hả, miệng nói liên hồi từ đúng.

Có vẻ ông khá hài lòng khi có người khen đứa con gái yêu của mình.
Nhìn đến Vỹ Trác hắn ta chỉ cười cười rồi gật nhẹ đầu tỏ vẻ bình tĩnh.
Xí! Đúng là đồ giả tạo…
“Thôi mấy đứa đi đâu thì đi.

Ở đây làm gì với ông già này.”

“Ba, ba làm sao mà già chứ?”
“Vậy bọn cháu xin phép.

Bối Hi, anh đưa em đi dạo chơi nhé?”
Sau khi được lệnh thoát từ ông Triệu, hắn ta quay qua nhẹ giọng nói với cô.

Cô mỉm cười ngọt ngào rồi e thẹn nói vâng.
Sau khi chào hỏi xong cô theo hắn ta ra ngoài.

Chỉ là khi mới đứng dậy bước đi thì đã bị người khác gọi ngược lại.
“Anh chị cho em đi với được không?”
Cô ta đứng dậy, nhìn chằm chặp vào cô và anh.

Dù rất muốn bỏ qua nhưng cô ta không thể nào bỏ qua được.

Chỉ cần nghĩ tới anh và con ả ấy tay trong tay đi chơi, đi ăn là cô không tài nào chịu nổi.
Ai mà biết trong khoảng thời gian cô lơ là này họ sẽ còn làm những gì? Lỡ đâu Vỹ Trác anh ta lại yêu con ả ấy không hay thì sao?
Để tránh đêm dài lắm mộng, cô tốt nhất sẽ bóp nát nó từ trong trứng nước.
“Hả? Chuyện này?”
Cô làm bộ ngạc nhiên quay lại nhìn cô ta, sau đó lại tỏ vẻ khó xử nhìn hắn.

Biết ngay mà…
“Ừm…”
Mặt hắn ta đen thui.

Hai hàm răng nghiến chặt vào nhau.

Hắn ta thật khó hiểu với Băng Na.

Xinh đẹp thì xinh đẹp thật đấy nhưng có cần ngu ngốc thiếu não vậy

không?
Muốn làm cho tất cả mọi người chú ý và nghi ngờ sao? Ở đây còn có lão già Triệu Vân Kiêu kia nữa.

Chỉ cần một chút sơ hở để lão ta nhìn ra sự tình bên trong thì mọi chuyện xem như là công cốc.
“Để con bé đi cùng đi.

Càng đông càng vui mà, để em nó một mình cũng tội nó.”
Ông ngồi nghiêm nghị trên chiếc ghế, nhìn một tình cảnh tay ba này rồi dễ dàng đưa ra cách giải quyết.

Đúng là chỉ ông mới có suy nghĩ dễ dãi này.

“Vậy em lại đây đi, cùng chị và anh Trác đi nhé.”
“Vâng.”
“Em muốn đi đâu nào?”
“Chỉ cần nơi có chị và anh thì đây cũng được ạ.”
Chiếc xe chở ba người chúng tôi lao nhanh ra khỏi biệt thự, tiến tới một khu trung tâm mua sắm lớn.
Và chuyện trên đường đi cũng không thể thiếu.

Hai người kia liếc mắt đưa tình, ánh mắt nóng bỏng nhìn nhau.

Có thể nói là mật ngọt chết người đấy.
Để tác hợp cho đôi bạn trẻ cô chỉ đành giả bộ không hay…
Cô phải nhanh chóng đẩy nhanh tiến độ để còn được giải thoát khỏi chức danh người yêu hữu danh vô thực này và còn để tác hợp cho đôi bạn trẻ chứ.
Nhìn những màn cẩu huyết này và hằng ngày phải giả bộ này kia thật khiến cô muốn điên đầu.

Nếu không nhanh cô sợ mình sẽ lỡ tay gi3t chết lũ khốn này mất.
Không thì cô cũng sẽ hoá điên mất…
…
“Cậu đúng là đồ mù quáng.”

Phó Nhất Thiếu ngồi trên ghế sô pha sang trọng, nhả một ngụm khói rồi dí đầu thuốc lá vào tàn gạt, vừa nhìn anh vừa chê bai nói.
“Cậu thì biết gì chứ.”
Mộ Hàn mặc bộ vest đen chỉnh chu ngồi đối diện với cậu ta, tay cầm ly rượu vang lắc nhẹ tạo thành cột sóng nhỏ.
“Biết chứ sao không? Là anh em lâu năm tôi mới khuyên cậu, đừng chỉ vì chữ yêu và một con đàn bà mà đâm đầu như con thiêu thân như vậy.”
“Cô ta xưa kia lạnh lùng trốn cậu như tránh tà, tự nhiên nay lại chạy tới nói chuyện yêu đương? Tám mươi phần trăm là có dụng ý xấu rồi.”
Tự tay rót cho mình ly rượu mạnh sau đó uống một hớp lớn.

Chuyện làm ăn có thể cậu không bằng Mộ Hàn nhưng riêng chuyện tình cảm này thì anh ta phải xách dép theo mà học hỏi cậu đây.
Biết rằng tự vạch áo cho người xem lưng là điều không tốt.

Nhưng Nhất Thiếu cậu đây vẫn phải khoe.

Thật ra nếu mà tính thì số tuổi của Mộ Hàn còn không bằng số bạn gái của cậu ta.
Có thể nói Mộ Hàn là tấm chiếu mới chưa trải…
Sự đời còn non nớt, làm sao biết gì về tình yêu? Có khi bị người ta lừa dắt mũi lúc nào cũng chả hay.

Nhân danh bạn thân cậu đây đành hi sinh ở bên chỉ dạy và khuyên can.
“Vậy thì hai mươi phần trăm còn lại?”
“Ừm… cô ta bị điên.”
“…”
Có lẽ cũng đúng…
Khoan! Anh tuyệt vời như vầy cô thích anh là điều dễ hiểu mà? Đâu đến nỗi như cậu ta nói quá như thế?
“Có lẽ vậy nhưng cũng có thể là do mị lực của tôi lớn mà?”
“…”

Tôi khinh… cậu có mị lực đấy, có mọi thứ to lớn ấy… nhưng chung quy là xài không được, là đồ vứt đi.
Dù ngứa miệng muốn nói lắm nhưng Nhất Thiếu đáng thương lại không thể nói.

Cậu không muốn từ ngứa miệng thành ngứa da đâu.
“E hèm, nói chung là cậu vẫn cần phải cẩn thận.”
“Tôi biết rồi, dù sao cũng cảm ơn cậu.”.

Chương 19: 19: Con Gái Thật Khó Hiểu

Sau khi đến nơi cô và hai người họ bước vào khu trung tâm mua sắm.

Có vẻ sau khi đá mắt đẩy lông nheo trên đường đi tới thì họ cuối cùng cũng đã thống nhất và thu xếp ổn thỏa với nhau rồi.
Cô đi ở giữa và hai người họ ở hai bên.

Một đoàn ba người đi thành hàng.

Có vẻ vì bên bề ngoài và hiếu kì nên cũng có rất nhiều người ngoái đầu nhìn về phía chúng tôi.
Điểm đến đầu tiên là tiệm trang sức, sau đó là đến cửa hàng quần áo.

Anh ta từ đầu đến cuối đều lếch thếch đi theo phía sau cô và Băng Na.Nhưng trong khi đang lựa quần áo thì Vỹ Trác anh ta có điện thoại gọi đến.
“Anh xin lỗi công ty đột nhiên có việc gấp cần anh giải quyết.

Hai em thích gì thì cứ chọn rồi mua đi, tiền thì hãy tính qua cho anh.”
“Vậy anh cứ đi đi.

Công việc quan trọng hơn mà.

Lái xe cẩn thận nhé?”
Cô làm vẻ mặt thấu hiểu và lo lắng cho hắn như là một người vợ.

Một người vợ đảm đang đứng đằng sau hỗ trợ và không cản đường

chồng.
“Ừm, anh biết rồi.”
Hắn tiến đến xoa nhẹ lên mái tóc óng ả của cô.

Sau đó quay lưng bỏ đi mất hút không nói được một lời nào với Băng Na.
Bây giờ chỉ còn cô và cô ta…
“Chị thật tốt, vừa xinh đẹp vừa biết lo lắng cho người khác.

Nếu mai sau anh Trác lấy được chị là phúc lắm đấy.”
“Vậy sao? Chị nào như em nói chứ?”
Cô và cô ta đi ngang nhau.

Vừa đi vừa không quên tâng bốc qua lại.

Chỉ là vừa đi được một đoạn và ghé vào một cửa hàng lớn thì bỗng có giọng nói lanh lảnh ở phía sau vang lên.
“Ôi, Băng Na là cậu sao?”
Không ai khác, bạn thân số một của Băng Na, Khương Kiều Nhi.

Cô ta ẻo lả tay xách mấy túi đồ từ từ đi lại chỗ gần bọn cô.
“Phải, Kiều Nhi cậu cũng đi mua sắm sao?”
“Đúng vậy, quá chán nên kiếm chút việc làm thôi.”
“…”
Từ lúc đầu đến cuối hai người họ bu lại đứng nói chuyện, khinh thường không một chút đoái hoài gì đến cô, xem cô không khác gì là không khí.
Và cô cũng chả thèm quan tâm tới họ.

Mọi sự chú ý của cô đều đổ vào một chiếc áo sơ mi xám đen cách đó không xa.
Đẹp thật đấy… cô nhất định phải mua.
Đang cảm thán cái áo thì câu chuyện đổi gió về phía cô, làm mất luôn nhắc hứng ngắm áo.
“Đây là chị cậu sao? Nhìn khác quá đấy.”

“Khác gì cơ?
“Chắc chỉ mình tớ thấy thật giống chị giúp việc hay đi theo cậu.”
Chị giúp việc?
Phải rồi mỗi lần Băng Na ra đường mua sắm thì sẽ có người đi theo để xách đồ.

Đây chính là quyền lực đặc biệt dành cho đứa con gái cưng của ông Triệu.
Và cô tất nhiên là sẽ không có đặc quyền đó.
Nhưng nói cô là người giúp việc? Cô ta đúng là thú vị đấy.
“Em có bị cận hay viễn gì mà quên mang kính không? Thản nào có mình em nhìn ra chị là người giúp việc thôi.”
Vui vẻ nói chuyện, không mang một chút buồn, giận hay tự ái nào.

Chỉ đơn giản là thừa nhận và quan tâm cô ta như một người em.
“Em… em.”
“Không sao đâu chị hiểu mà.

Chỉ là hên lần này là em gặp chị, chứ nếu gặp người khác mà nói vầy có khi còn không có đường mà về nhà đâu.”
Bối Hi bước qua, vỗ vỗ lên vai của Kiều Nhi tỏ vẻ an ủi.
“Bạn em nó hay nói giỡn thôi, phải không Nhi Nhi?”
“Phải… chỉ giỡn vui thôi.”
Bắt được một mức thang cô ta nhanh chóng thay đổi thái độ.

Đúng là em gái cô, rất giỏi cứu nguy cho người khác đấy.
“Nhưng chị không vui, lần sau đừng giỡn.”
“À chị! Em và Kiều Nhi muốn đi tới thành phố S để mua đồ chuẩn bị cho sinh nhật em, chị muốn đi không?”
Sinh nhật ư? Cũng phải chỉ còn đúng mười ngày nữa thôi.
“Thôi hai em đi đi.

Chị ở đây đi dạo linh tinh rồi về, sáng giờ đi cũng nhiều rồi.”
“Dạ vâng.

Vậy bye chị.”
Cô ta nắm lấy cánh tay Kiều Nhi vẫy tay chào cô rồi nhanh chóng bỏ đi.

Mỉm cười vẫy tay theo bóng lưng họ khuất dần.
Cuối cùng cũng yên tĩnh…
Bước lại gian hàng có chiếc áo, cô ngắm nghía một chút rồi quyết định mua.

Chiếc áo đẹp như vầy mà để Mộ Hàn mặc lên thì còn gì bằng?
Tính tiền xong xuôi cô cũng rời khỏi khu trung tâm.

Đi đi lại lại thật nhiều rồi cũng chả mua được mấy thứ.

Trước khi về nhà cô ghé qua công ty anh gửi đồ.
Khi đến nhà thì cũng chỉ có người giúp việc.

Từng bước lên lầu rồi vào phòng của mình đóng kín cửa.
Chỉ còn mười ngày… mười ngày sau cô sẽ thoát khỏi danh ảo bạn gái Vỹ Trác.
Ting
Tin nhắn điện thoại trong tay kêu lên, biết là ai gửi cô nhanh chóng mở ra xem.
“Mua cho anh sao?”
“Chứ còn ai nữa?”
“Ừm… cảm ơn em.”
“Đẹp không?”

Đẹp không hả? Anh cũng chả biết nữa.
Đứng trước gương xoay qua xoay lại, nhìn thật kĩ một lúc anh mới nhắn lại cho cô.
“Đẹp.”
“Chụp cho em xem đi.”
Cô nằm trên giường lăn qua lăn lại.

Nhìn tin nhắn hiển thị anh đã xem rồi lại nghĩ đến cảnh anh sẽ chụp

hình gửi cho cô.

Lỡ đâu anh còn chụp cả cái body mê người ấy thì sao?
Nghĩ tới là muốn đỏ mặt rồi…
Thời gian thấm thoát trôi qua.

Cuối cùng anh cũng gửi tin nhắn lại cho cô.
Nhưng… đây là cái gì?
Một tấm hình của anh thì đúng rồi.

Nhưng tại sao lại chỉ có hình chiếc áo được cắt ra và phóng lớn? Cô là muốn nhìn thấy anh mà.

Chẳng lẽ anh không hiểu ý cô sao?
“Anh thật thiếu tinh tế.”
“Tại sao? Chẳng phải em kêu chụp áo xem sao?”
Anh khó hiểu đọc lại tin nhắn của cô.

Đúng rồi mà?
Làm sao mà sai được? Cô làm sao vậy? Con gái thật khó hiểu quá….

Chương 20: 20: Chuẩn Bị Sinh Nhật

"…"
Thật hết nói nổi.

Anh thật sự không biết hay là muốn cô nói thẳng ra?
Thôi bỏ qua đi, sau này cô sẽ từ từ chỉ dạy anh sau.
"Mộ Hàn! Sắp tới sinh nhật Băng Na anh có tham dự không?"
"Không biết.

Em muốn sao?"
Anh thực sự cũng chả mấy hứng thú với mấy cái sinh nhật cỏn con ấy.

Giao lưu giữa làm ăn thì rất nhiều, đâu nhất thiết phải bữa tiệc nào cũng có mặt?
Chưa kể anh thật sự rất ít tham dự mấy bữa tiệc tư nhân này.

Và lần này cũng vậy, tuy vẫn nhận được thiệp mời như thường lệ thì anh cũng chỉ vứt nó một xó mà không lấy một tí suy nghĩ.
"Lần này anh tham dự nha."
Biết anh đang có suy nghĩ gì, cô nhanh chóng nói thẳng vấn đề.

Với Mộ Hàn ngốc nghếch này ngoài chuyện làm ăn ra thì mấy việc bên ngoài khác nên tránh vòng vo.
"Tiện chứ?"
"Tất nhiên rồi.

Em có một trò siêu hay cho anh xem."
"Được."

Không biết nhưng khi nghe cô nói đến trò hay nó lại làm anh hơi lo lắng.

Không phải anh không tin cô nhưng việc cô thay đổi quá lớn này vẫn luôn là một khúc mắc lớn trong anh.
Anh rất sợ.

Sợ rằng đây chỉ là trò đùa, một trò cá cược hay gì đó.

Anh không ngại khi bị người khác chỉ trỏ anh chỉ sợ phải chứng kiến sự thật là cô đang lừa gạt anh thôi.

Việc cô và tên Vỹ Trác ấy thích nhau đã quá rõ ràng.

Dù không muốn nhắc tới nhưng dạo gần đây còn có rất nhiều những bài báo nói về việc cô và hắn ta sẽ kết hôn.
Đây là thứ luôn canh cánh trong tâm trí anh.
Việc cô sẽ lên xe hoa và chung một mái nhà với người khác.
Anh không muốn ép buộc lựa chọn của cô.

Nhưng tên đó thật sự không ổn, gọi thẳng là đồi bại.

Anh sợ cô vì tin lầm người mà đau khổ cả đời.
…
Ngày 14 tháng 8, đây đích thị là sinh nhật của Triệu Băng Na.
Từ mới sáng sớm, ông Triệu đã dậy và khua tất cả mọi người dậy.

Tất nhiên là sẽ trừ cô em gái của cô ra.
“Tất cả hãy lau dọn và trang hoàng lại nhà thật kĩ cho ta.

Không được để một hạt bụi nào còn sót lại.”
“Nhớ tất cả phải trật tự, và không được làm phiền con bé.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, hãy để con bé nghỉ ngơi thật tốt.”
“Bối Hi! Con nhanh chóng đi kiểm tra quà của ta chuẩn bị cho Băng Na.

Nhớ phải kiểm kĩ và để cẩn thận.”
Một tràng mệnh lệnh từ ông phát ra.

Mọi người chỉ có thể cúi đầu kính cẩn làm theo.

Làm ở nhà này ai mà chả biết rõ…
Đứa con gái này chính là điểm huyệt của ông Triệu.

Chỉ cần là việc liên quan tới nhị tiểu thư thì chắc chắn ông ấy sẽ cực kì nghiêm túc và đáng sợ.
Triệu Bối Hi ở một bên sung sức làm theo lời ông.

Cô quần áo tóc tai gọn gàng, nhanh tay lẹ mắt vui vẻ chuẩn bị mọi thứ theo những gì ông căn dặn.
“Ba, như vầy được chưa?”
“Con thấy cái này phải làm như thế này cơ.”
“Cậu xích qua bên trái một chút, đúng đúng rồi… nhẹ tay thôi.

Bức tranh đó rất quý với em gái tôi đấy, phải không ba?”
“Đúng rồi, con gái làm rất tốt.”
Ông Triệu Vân Kiêu hài lòng nhìn cô tất bật lo lắng chuẩn bị mọi thứ.

Đúng rồi, phải như vậy chứ?
Đứa con gái lớn biết nghĩ vậy là tốt rồi.

Nó phải biết yêu thương và san sẻ thì gia đình mới đầm ấm.

Sự thật đổi gần đây của nó rất tích cực, ông thật sự phải xem xét và quan tâm nó nhiều hơn.
Đến đúng 9 giờ sáng khi mọi chuyện đã đâu vào đấy, Băng Na cuối cùng cũng ăn diện đi xuống.

Buổi sáng hôm nay nhà tôi chỉ có ba người vì bà Đường Nhĩ vẫn chưa về kịp.
Buổi sáng chỉ đơn giản là những lời chúc và bữa cơm sáng quây

quần bên nhau.

Bữa tiệc thật sự sẽ diễn ra vào 7 giờ tối, nơi tiếp đãi khách khứa và những sự kiện linh đình ở một sảnh lớn.
Vào lúc 4 giờ chúng tôi bắt đầu chuẩn bị trang điểm và thử đồ.

Người mang lễ phục được đặt trước sẽ đem tới.
“Chị, lễ phục mang tới rồi chị vào thử đi.”
“Ừm, em ở đây nhé.”
Cô cầm theo bộ đồ vào phòng thử, mở tấm vải phủ ra.

Bộ lễ phục màu đỏ tươi, phần trên ôm sát phần dưới xoè rộng.

Theo phong cách s3xy nhìn sang trọng nhưng không dung tục.

Đây là bộ đồ mà cô đã đặt từ trước khi trọng sinh về.

Dù kiếp trước hay kiếp này vẫn không có cơ hội để mặc thử…
Bắt đầu mặc thử vào người, sau đó cô bước ra.
“Bộ đồ của chị bị hỏng rồi.”
“Sao cơ ạ? Bộ đồ đẹp vậy mà hỏng sao?”
Cô ta tỏ ra ngạc nhiên, đứng ngay dậy chạy qua chỗ cô xem.
“Đúng rồi này chị…”
Phần lưng đằng sau bị rách một đoạn khá lớn và có dấu hiệu bị sứt chỉ.

Phần cúp ngực thì quá chật, có thể người ta đã làm sai số liệu vòng.
“Mấy người này thật là… em nhất định phải nói cha khiển trách họ.

Bây giờ làm sao đây?”
Cô ta chống nạnh, tức giận phụng phịu bất bình thay cô.

Thật cảm động khi có một người em như vầy.

Nhưng cô sẽ cảm động hơn khi không biết cô ta chính là người động

tay động chân vào việc này.
“Không sao đâu, em đừng lo.”
Cô đi tới, vỗ vai chấn an cô ta.
“Nhưng sắp tới giờ rồi.

À em có bộ đồ này chưa mặc lần nào, chị mặc thử nhé.”
“Ừm.”
Cô ta bỏ chạy về phía phòng, khi quay lại tay cầm theo một bộ đồ mới.

Chính xác là một bồ đồ bốc lửa mới.
Đúng như những gì từng xảy ra…
“Đây này chị, nhìn đẹp lắm phải không? Chị mặc vào sẽ rất là đẹp đấy, đảm bảo anh Trác sẽ bám lấy chị như sam.”

“Cảm ơn em.

Em cũng về chuẩn bị đi, hôm nay là ngày quan trọng với em mà.”
“Dạ, chị mặc đi nhé.

Em cũng phải đi chuẩn bị đây.”
Mỉm cười đợi con bé đóng cửa rời đi.

Cô lạnh lùng đổi mặt, tay cầm bộ váy cô ta đưa mà cười kinh bỉ đến run rẩy cả người.
Đây chính là bộ mà kiếp trước mang cô bao nhiêu sự sỉ nhục.

Giữa bao nhiêu quan khách và báo chí, cô bị họ đưa lên và bàn tán.
Bộ đồ cũng màu đỏ và dài nhưng chất vải lại là lụa mỏng.

Chỉ che được một phần nào thôi.

Váy xẻ tà cao, khoét ngực sâu.

Phần lưng thì khỏi nói, tấm lưng trần trắng nõn của cô hoàn toàn bại bộ.

Chỉ khác lần này cô ta không canh chừng và bắt cô mặc ngay thôi.

Kiếp trước được cô ta hộ tống từ lúc thay đồ đến dự tiệc cô hoàn toàn trở thành trò cười.
Các bài báo đều nói về sự cẩu thả của cô.

Từ ăn mặc phản cảm đến cố tình ganh ghét em gái mà mặc đồ táo bạo.
Họ bắt đầu lên bài viết so sánh cô và cô ta.

Không phải nói chứ đã rơi vào tay nhà báo thì làm gì còn đường xoay xở? Từng câu từng chữ như những cái tát rơi thẳng vào mặt cô.
Đó là một khoảng thời gian kinh khủng với cô.

Bị tế sống trên mọi mặt trận..

Chương 21: 21: Bữa Tiệc Hoành Tráng

Bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Nơi được tổ chức là một nhà hàng tư nhân rộng lớn thuộc dưới danh nghĩa Triệu Gia.

Sắc màu tươi sáng và đầy sang trọng, đây chính là bữa tiệc thực thụ của giới thượng lưu.
Triệu Băng Na diện trên mình bộ váy hồng xoè tầng công chúa, theo đúng như phong cách đáng yêu xưa nay của cô ta.
Cô khoác tay cha mình, đi từng nơi để tiếp khách.

Không phải nói nhưng đây thực là một cơ hội tốt để cô ta quen biết nhiều người và doanh nhân cùng thương trường với ông.
“Chào ông Noãn, dạo này vẫn khỏe chứ?”
Ông Triệu đi tới, bắt tay thân thiết với một người tầm tuổi.

Người được gọi là ông Noãn cũng vui vẻ tiếp lời.

Nói được đôi ba câu thì chủ đề vẫn phải vòng về cô ta.
“Đây là cô công chúa nhỏ của ông sao?”
Ông ta nhìn cô nghiền ngẫm đánh giá.
“Phải.

Là bảo bối tâm can của tôi đấy.

Không phải nói quá nhưng tôi rất tự hào về nó, con bé là đứa con ngoan nhất của tôi.”
“Haha… Tôi cũng thấy ổn.

Vừa hay tôi cũng có đứa cháu làm giám đốc…”
Nghe hai người họ bàn bạc cô ta chỉ đứng một bên ngượng ngùng nhìn xuống đất.

Cả mặt đỏ au, hai tay cầm lấy mảnh vải di qua di lại.
“Cha kì quá, con còn nhỏ mà…”
“Ha ha haa.”
Cứ như vậy tâm điểm chỉ xoay quanh cô ta đúng trong ngày sinh nhật.

Cánh báo chí được sắp xếp từ trước nháy máy liên tục.
Khi cô xuất hiện bữa tiệc đã trôi qua được 30 phút.

Đến thời điểm hiện tại những ai có mặt đều có mặt, mọi thứ được chuẩn bị đâu vào đấy.
“Á! Kia có phải Triệu đại tiểu thư đúng không?”
“Cuối cùng cô cũng xuất hiện.”
“Không hổ danh là đại mỹ nhân được lưu truyền nét đẹp từ Huỳnh phu nhân.”
“Triệu tiểu thư nhìn bên này, bên này.”
Hàng tá câu hỏi và ánh sáng loé lên.

Chúng đổi hướng bắt đầu chuyển về tấm thảm màu đỏ từ cửa chính dẫn vào sảnh.
Bối Hi mỉm cười một cách tiêu chuẩn nhất, cô giơ tay nhẹ nhàng vẫy về cánh nhà báo.

Từ tốn nhẹ nhàng cô từng bước tiến tới.
Mái tóc mềm mượt xoăn nhẹ được búi cao, có vài nhánh nhỏ rơi buông lỏng trên chiếc cần cổ trắng ngần và xương quai xanh tinh tế của cô.
Diện trên mình mẫu váy mới nhất nằm trong bộ sưu tập của Chanel.

Váy trễ vai ngắn xòe đến đầu gối, có một chiếc nơ lớn ở trước ngực.

Cô bước vào trong với biết bao ánh mắt nhìn ngó.

Trong đó có ngưỡng mộ, ghen ghét, soi mói và tất nhiên còn cả ánh mắt nóng rực của người nào đó nữa.

Bỏ qua tất cả những thứ đó, cô vẫn làm như không mà tự tin bước vào.
“Chị!”
Băng Na từ đâu bước ra, thân thiết mà bám lấy cánh tay cô.

Đứng chung một cách đường đường chính chính thì cô có phần nhỉnh hơn cô ta.

Cộng thêm việc nhờ biết cách ăn mặc và lối trang điểm thích hợp nên càng tôn người cô lên.
“Chúc mừng sinh nhật nhé Băng Na.”
Cô vui vẻ nói, dang rộng đôi tay ôm lấy cô ta vào lòng tỏ vẻ chị em thân thiết.

Cô ta đơ người, cứng ngắc ôm lấy cô.

Cô có thể biết tỏng bây giờ cô ta đang suy nghĩ gì.
“Sao chị không mặc đồ em đưa?”
“À… vì chị nhớ tới mới mua bộ này nên được dịp mặc luôn.”
Thù ghét quá lớn, cô ta quên luôn việc cảm ơn cô mà hỏi thẳng vào việc kế hoạch của mình thất bại.

Cô không thẹn với lòng, bình tĩnh trả lời cô ta.
“Nhưng chị cũng biết anh Trác sẽ thích bộ đồ kia mà?”
“Vậy… sao?”

Kéo dài hơi, nói một cách châm biếm.

Biết rõ ở quanh đây rất nhiều camera đang chỉa vào nên dù nói cái gì cô vẫn luôn giữ nụ cười trên môi.
Cô ta không trả lời mà chỉ gật đầu lia lịa, hai bàn tay nắm chặt thành

quyền kìm nén cơn giận.
“Chị chỉ muốn mặc bộ đồ như vậy cho một mình người chị yêu ngắm thôi.”
“Em hiểu ý chị chứ?”
Đang muốn tiếp tục chất vấn và giải thích thì cô ta đã bị ông Triệu gọi đi.

Một bữa tiệc lớn thế này chắc cô ta sẽ rất bận, nào có thời gian nhiều mà tiếp chuyện với cô?
Yên tâm nhé em gái… chị còn một món quà lớn dành riêng cho em đấy.
Tiến sâu vào sảnh tiệc, cô bắt đầu ngó ngang ngó dọc tìm kiếm một hình bóng.

Dù biết rằng trong bữa tiệc này cô và anh không thể nào đối mặt mà nói chuyện như bình thường nhưng cô vẫn muốn thấy anh.
Dù là đứng xa nhìn nhưng cô vẫn muốn.
Muốn luôn thấy anh trong tầm mắt.
Thấy anh chỉ cần vậy thôi.
Đến mãi đi một đoạn thì cô mới thấy anh.

Anh đang ngồi ở một góc khuất cùng với vài người bạn của mình.
Vẫn là bộ vest đen quen thuộc, vẫn là mái tóc được chải chuốc cẩn thận.

Vẫn là anh…
Đi tới vài bước, cô muốn thấy anh rõ hơn thì đột nhiên có người chạm vào vai cô.
Quay phắt người lại, đối diện với tên đó.
Vỹ Trác đứng đằng sau cô.

Thấy biểu cảm khi cô quay lại đấy làm anh thấy thoáng giật mình.

Nhưng ngay sau đó thấy cô bình thường thì anh trấn an mình, chắc chỉ là do anh hoa mắt thôi.
“Vỹ Trác.”

“Bối Hi, anh tìm em nãy giờ mà bây giờ mới thấy em.”
Nhìn cô xinh đẹp như vầy làm tim anh thoáng rung động.

Nhưng ngay sau đó anh đã dẹp bỏ ngay lập tức cái ý nghĩ hoang đường ấy.

Thứ anh cần là tiền tài và địa vị.

Anh phải giẫm lên tất cả những kẻ đã đè đầu và kinh thường anh.

Tình yêu? Sắc đẹp?
Không.

Chúng đều không quan trọng.

Khi anh đã có những thứ anh muốn thì mấy cái đó có là gì?
Chỉ cần có tiền thì chúng sẽ quỳ gối trước mặt anh mà đập đầu cầu xin.

Nếu không được thì sao? Thì chỉ cần rất nhiều tiền là được.
Và thứ lót chân kê đường cho anh thật sự là Băng Na.

Vì cô ta có được sự tin cậy và yêu thương rất nhiều từ ông Triệu.

Còn Bối Hi cô thì sao? Chỉ là bề nổi để anh che lấp mọi thứ, là thứ để đánh lạc hướng dư luận.
“Em cũng đang đi tìm anh đây.”
“Hôm nay em đẹp lắm.”
Anh ta nhìn cô chằm chặp, trong ánh mắt nóng rực ấy hiện lên rõ ràng những thứ anh ta nghĩ.
Tiền tài, toan tính và rõ ràng nhất là ham muốn dục vọng.
Vì cô là một người dễ dãi nên tất nhiên sẽ thành toàn cho anh ta.
Cô sẽ cho anh thỏa mãn ngay trong bữa tiệc này.
“Vỹ Trác, uống với em một ly chứ?”
“Sau đó… chúng ta tìm một nơi thích hợp để tâm sự nhé?”.

Chương 22: 22: Em Chờ Anh…

“Được.”
Đầu tiên là bỡ ngỡ trước câu nói của cô nhưng ngay sau đó như hiểu ra, anh ta cười một cách trìu mến nhưng theo cô thì là đểu cáng. Cầm ly rượu đưa qua tay anh ta, cụng nhẹ ly rồi chúng tôi trao nhau ánh mắt uống cạn.

Đợi mọi thứ đã ổn thỏa, cô đưa tay lên khoé môi anh ta lau nhẹ đi vết rượu dính bên mép.
“Em đợi anh ở vườn cây kế bên sảnh nhé.”
Cô nhìn anh ta bằng ánh mắt nhu tình, đầy mị hoặc.

Tay từ môi anh ta lướt nhẹ xuống trái cổ rồi đến vòm ngực ấn nhẹ một cái mờ ám nói.
“Anh sẽ đến và làm em thấy vui vẻ.”
“Em chờ anh…”
Vậy là đã xong một cuộc hẹn mờ ám.

Anh ta cũng không ở lâu hơn nữa mà nhanh chóng rời đi đến chỗ đối tác.
Hiện nơi đây chỉ còn mình cô…
Quên luôn việc ngắm Mộ Hàn cô quay lưng chuẩn bị rời đi thì đột nhiên điện thoại rung lên.

Mở máy lên thì cô thấy có rất nhiều tin nhắn của anh và cuộc gọi đến.
“Bối Hi, em gạt anh.”
Đây là tin nhắn mới nhất mà anh gửi cho cô.
“Em có gạt gì đâu?”
“Vậy mà kêu không? Hỏi em một lần nữa, em có thật sự yêu anh

không?”
“Có.

Tất nhiên là em rất yêu anh.”

“Vậy thì anh đang dỗi rồi, em nên xin lỗi anh.”
“…”
Chắc là anh đã thấy cô và Vỹ Trác khi nãy rồi.

Hôm nay gan ghê nhỉ? Còn biết dỗi rồi bắt cô xin lỗi nữa.
Vậy thì cho dỗi luôn.

Hôm nay cô có kế hoạch cần thực hiện, để tổng một cục rồi dỗ luôn một lần.

Không biết hôm nay học ai, học đâu ra cái thói này.
Dù thấy anh như vậy cô cũng rất thích nhưng mà…
Lỡ tôi chiều anh quá anh sinh hư thì sao?
Quay trở lại sảnh, nơi đông đúc người nhất.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang tụ tập hướng mắt lên sân khấu lớn.
Cô đi đi lại lại, tìm kiếm một người.

Bắt đầu giả bộ mệt mỏi trong người, cô tay ôm lấy bụng.
“Băng Na!”
“Có gì không?”
Cô ta quay lại nhìn cô.

Sự chán ghét và thù hận xoẹt qua mắt cô ta nhưng cũng nhanh chóng biến mất.

Cô làm như không biết, vẫn mệt mỏi miệng cười tiến lại gần cô ta.
“Em có thể… ra vườn cây kế bên sảnh kiếm anh Vỹ Trác hộ chị… được không?”
Hờ hững nghe cô nói, nhưng đến khi nghe thấy tên Vỹ Trác thì cô ta

hí hửng quan tâm lời cô nói.
“Anh Trác ạ? Nhưng tại sao lại ra kiếm?”
Dù rất muốn ra đó cùng với tình nhân nhưng cô ta phải kìm nén, không được để lộ sơ hở.
“Chị và anh ấy có hẹn.

Nhưng mà… chị đột nhiên đau bụng và mệt quá… em qua đấy nói anh ấy không cần chờ chị nhé.”
Không để cô ta nói thêm lời nào, cô nhanh chóng quay lưng bỏ đi.

Làm bộ yếu đuối không có sức và ôm bụng co người rời đi.
Nấp ở một góc khuất cô nhìn cô ta hí hửng nhìn trước ngó sau rồi lẻn đi ra ngoài.
Cô thầm cười kinh trong lòng… đúng là tra nam tiện nữ.
Thật làm người khác buồn nôn…
Vậy là bước đầu đã hoàn thành.
Đúng năm phút sau người dẫn chương trình bắt đầu xuất hiện trên bục cao.

Mọi ánh đèn dưới sân khấu đều tắt hết, chỉ còn lại ánh đèn mờ ảo.
Tất cả mọi đèn chiếu sáng đều dội ngược lên sân khấu.

Màn hình lớn ở giữa bắt đầu khởi động chạy chiếu.
“Thưa các quý ông và quý bà.”
“Rất vui vì hôm nay mọi người đã đến và chung vui mừng sinh nhật của Triệu nhị tiểu thư, Triệu Băng Na.”
“Thay mặt Triệu lão gia tôi xin một lần nữa cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt ngày hôm nay.

Và bây giờ xin hãy hướng mắt lên màn hình, không để mọi người chờ lâu chúng ta cùng xem lại những hình ảnh và khoảng khắc đáng nhớ nhất của Triệu tiểu thư từ bé đến năm tròn 20 tuổi.”
“Xin mời.”
Đèn vụt tắt, chỉ còn duy nhất một ánh sáng mờ ảo phát ra từ chiếc tivi màn hình mỏng siêu lớn.

Chiếc tivi bắt đầu chạy, nhưng thứ nó chiếu không phải là hình ảnh dễ thương xinh đẹp của Băng Na mà là một thứ khác.
“Á… a… ừm… Trác nhẹ thôi… áaa.”
Đầu tiên là âm thanh của Băng Na, một giọng nói khi phát tình thì có bao nhiêu cuốn hút và mê hoặc?
“Hừ… đây là lúc em đẹp nhất đấy… Băng Na của anh.”
Vỹ Trác hắn ôm chặt cô ta, hai tay của họ nắm chặt lại với nhau.

Từng tiếng kêu rên cầu xin của cô ta như tiếng cổ vũ cho anh, thay vì nhẹ lại thì hắn lại ra sức vận động.
Hai thân hình trần trụi, không một mảnh vải che thân.

Họ quấn quýt lấy nhau, như không thể có một thứ gì đó có thể ngăn cách được.
“Ừm… Trác, em yêu anh… áaa… mạnh lên… mạnh nữa… ưm.”
Nóng bỏng và rạo rực là tất cả những gì mọi người có thể cảm nhận.

Hình ảnh và âm thanh sống động, làm cho ai nhìn vào cũng cảm thấy mặt đỏ tim đập.
“Tắt… tắt cho ta.

Đây là cái gì? Là ai bầy ra trò này hả?”
Ông Triệu đang đứng khoe khoang nói chuyện với bạn thì đột nhiên chứng kiến một cảnh này thật muốn ông tức đến nhồi máu mà.
Lao nhanh về phía sân khấu, ông hô hào yêu cầu người tắt tivi nhưng vẫn không thể như ý nguyện.
“Băng Na, anh cũng rất… hừ yêu em…”
Giọng nói của Vỹ Trác vọng ra, anh ta vừa thở dốc vừa ra sức công phá dồn lực ở thân dưới.

Tốc độ đưa đẩy với thân hình nóng bỏng của Băng Na đáng kinh ngạc, làm cho người xem ở đây một màn bỏng mắt.
Những người bên dưới bắt đầu bàn tán xôn xao, họ nhanh tay lấy điện thoại ra quay phim rồi chụp hình lại.

Phóng viên được sắp xếp chờ sẵn, họ cũng nhao nhao rối thành một đoàn bắt đầu lia máy và nhấp liên tục.
Ông Triệu lao lên, che lấy màn hình tivi.

Thấy tình hình ngày càng tệ mà màn hình vẫn đang chiếu cảnh đáng xấu hổ ấy.

Ông giơ chân lên đá, không ăn thua gì ông tức giận cầm lấy chai rượu ném rồi lấy ghế đập.
Không uổng công chi rất nhiều tiền để rèn luyện thể thao mỗi ngày, cuối cùng màn hình cũng tắt.

Chính xác hơn là hỏng hoàn toàn.
“Xin mọi người dừng quay.

Tôi yêu cầu mọi người xoá hết những gì của ngày hôm nay và rời khỏi đây.”
“Xin giữ im lặng chuyện này tôi nhất định…”
Thấy mọi chuyện đi đúng theo những gì đã định.

Cô cũng nên bắt đầu lên sàn rồi.

Không đợi ông Triệu nói hết câu cô đã đi lên trước, nơi có góc chụp tốt nhất.
Bắt đầu diễn thôi…
“Không… đây không phải là sự thật.”
“Tại sao lại như này? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy.”
“Tại sao lại làm thế với tôi… anh hứa chỉ yêu mình tôi thôi mà… tại sao ngay trong nhà tôi mà anh lại làm thế với em gái của tôi…”
“Tôi là bạn gái của anh kia mà…”.

Chương 23: 23: Ai Là Mục Tiêu

Cô đau khổ quần quại, nước mắt nước mũi thi nhau chảy dài trên khuôn mặt nhỏ bé của cô.

Bộ dạng hoa lê vũ đái nhìn thương tâm vô cùng.
Những ống kính và camera tất cả đều chỉa về phía cô.

Họ hô hào, lớn tiếng nói lời động viên và an ủi cô.
“Triệu Bối Hi! Con nói linh tinh gì thế hả?”
Ông Triệu ở trên bậc cao giận đến run người, bỏ mặc mọi người dù có mặt ở đây, ông hét lớn gọi cả họ tên cô ra.
“Ba… họ lại làm vậy với con mà… con đâu có sai…”
Cô khóc đến nấc lên, giọng nói không ra hơi yếu ớt đáp trả ông.
“Ông Triệu, ông nghĩ sao khi con gái nhỏ của mình lại cướp người yêu của chị?”
“Tôi nghe nói đầu năm sau Triệu đại tiểu thư và Tử thiếu gia sẽ lên kế hoạch cho hôn lễ thế kỉ.

Vậy xin hỏi chuyện xảy ra thì tính sao đây?”
“Triệu tiểu thư vậy cô tính sẽ làm gì tiếp theo ạ?”
Hàng loạt câu hỏi được đặt ra, canh thời gian đã chín mùi.

Cô bắt đầu di chuyển đến kế hoạch B thôi.

Gào thét dữ dội, cô lấy hai tay che tai mình lại tỏ vẻ sốc nặng và rối loạn trước nhiều câu hỏi của phóng viên.
Đứng bật dậy, cô lao mình bỏ chạy về phía trước.
Và cũng đúng như chiếc mũi thính của phóng viên mà cô đang mong chờ.

Họ thật không làm cô thất vọng…
Thấy cô bỏ chạy bọn họ cũng nhìn nhau sau đó dí đuổi theo.

Và cũng không thể thiếu rất nhiều quan khách tò mò và muốn hóng chuyện đến cùng đi theo.

Một đoàn dài nối đuôi nhau chạy thẳng theo cô.
Thấy cô đứng lặng thinh như chết chôn chân giữa rừng cây họ cũng nhanh nhẩu chạy lên xem.

Ai nấy cũng đều trợn mắt há mồm trước một cảnh hãi hùng phía trước.
Ở một gốc cây cách đó không xa, hai con người đang rối thành một đoàn, họ dính chặt quấn quýt lấy nhau.

Có vẻ do quá tập trung với công việc của mình nên họ không hay biết khi có rất nhiều người đang chứng kiến cảnh quan hệ xác thịt của họ. Nhìn thấy qua màn hình đã đủ tin tức nóng bỏng rồi giờ đây còn ngay trực tiếp, chứng kiến tận mắt.

Thật đúng là khiến người khác lau mắt mà nhìn.
Giới thượng lưu từ bao giờ đã mất chất và dung tục như vầy?
Họ thật sự thèm khát đến nỗi chơi dã chiến chốn đông người thế sao? Ngay tại vườn cây cách sảnh không xa mà có thể làm đến hăng hái đến như vậy.
Camera chưa một lần tắt của họ cứ vậy mà quay lại hết cái cảnh đáng xấu hổ và trần trụi ấy của họ.
Một lần may mắn dự tiệc sinh nhật mà đã gặp được tin tốt, mai nhất định sẽ là một ngày nóng hổi với toà soạn báo của họ.
“Băng Na… Vỹ Trác hai đứa đang làm gì vậy hả?”
Ông Triệu bị bỏ lại đằng sau, bây giờ mới có mặt để chứng kiến cảnh này.

Chuyện khi nãy còn chưa xong bây giờ chúng còn cho ông một vố lớn hơn.

Như vầy làm sao ông giải quyết được đây?
Đang mải mê với sự hoan ái mà đối phương mang lại thì giọng nói giận dữ đầy phẫn nộ của ông Triệu vang lên.

Nó như là một giọng nói kéo họ về với thực tại.
“Áaa… mọi người…”
Cô ta hoảng hốt khi thấy không biết bao nhiêu cặp mắt đang nhìn mình.

Nhìn lại bản thân đang mặt đỏ au, mồ hôi nhễ nhại, bóc tai rối bù và đặc biệt hơn nữa là còn đang khỏa thân.
Băng Na thực sự hoảng đến phát khóc, cô ta như muốn điên lên, luống cuống tay chân vơ lại quần áo che đi thân thể loã lồ của mình.
Vỹ Trác hắn cũng không khá hơn là mấy, sau khi sực tỉnh sau cơn mộng mị, biết mình đã gây ra chuyện lớn gì trong lúc không tỉnh táo.

Hắn cũng nhanh chóng với lấy quần áo mặc vào.
Chưa một lần nào hắn mất mặt như vầy.

Có thể như dã thú quan hệ lén lút mà bị biết bao người chứng kiến.
Sửa soạn qua loa, hắn chằm chằm nhìn về phía mọi người với ánh mắt hình viên đạn.

Nhưng rồi lại chạm phải ánh mắt của cô.
“Vỹ Trác… anh có thấy kinh tởm bản thân không?”
“Em đã yêu anh nhiều đến thế mà… tại sao chứ? Anh vậy mà lại có quan hệ này với em gái em.”
“Em thực thất vọng về anh…”
Sau khi nói một tràng lang đại hải cô lau đi hai hàng nước mắt.

Tỏ ra mạnh mẽ quay lưng bỏ đi, chạy về phía đường lớn.
“Bối Hi…”
Hắn nhìn bóng lưng cô, muốn gọi với lại để giải thích nhưng lại không thể.

Hắn cần một chút mặt mũi, không thể vì cô mà chạy theo để cầu xin sự tha thứ được.
“Còn ở đấy làm gì mau đưa hai đứa nó vào phòng của ta ở tầng trên.”

Ông Triệu quát lớn, chỉ tay về phía những người phục vụ và bảo an.

Họ nhanh chóng thực hiện theo lời của ông, dàn thành hàng bao vây quanh lấy Vỹ Trác và Băng Na che chắn họ khỏi những người phóng viên.
“Tử thiếu gia anh có gì muốn nói không ạ?”
“Cô Triệu, cô biết rõ đây là người yêu của chị mình mà tại sao lại làm ngay trong tiệc sinh nhật và trước mặt của chị mình?”
“Hai người đã có quan hệ lén lút này bao lâu rồi? Theo chúng tôi thấy thì đây không phải là lần đầu tiên…”
“Cô Triệu ơi…”
Bỏ qua Bối Hi đã đi mất hút, họ bây giờ đã moi đủ hình ảnh của cô.

Bây giờ chụp và phỏng vấn hai vị tổ tông này quan trọng hơn.
Nhưng ánh đèn flash loé sáng, những chiếc ống kính chỉa thẳng.

Họ chỉ có thể cúi gầm mặt, nhanh chân bước vào nhà như trốn chạy.
Nếu như đầu bữa tiệc hào quang bao nhiêu thì bây giờ lại ê chề bất nhiêu.
Nơi đây giờ đã như một tổ ong vỡ tổ, những tiếng ồn ào, những cuộc gọi điện đến xôn xao.

Tất cả đều giống như kiếp trước của cô, chỉ khác một chút là…
Lần này cô không phải mục tiêu để công kích mà họ mới chính là mục tiêu..

Chương 24: 24: Hắn Muốn Có Tất Cả

“Nói đi! Hai đứa rốt cuộc là sao hả?”
Ông Triệu ngồi trên ghế làm việc của mình, nhìn hai đứa đã làm ông tức gần chết kia đứng ở đó.

Quần áo trên người họ đã được chỉnh trang đàng hoàng, nếu không phải sự kiện hoành tráng khi nãy thì ai nghĩ họ đã làm một việc lén lút xấu hổ?
“Cha… là do có người hại tụi con, tụi con thật ra chỉ…”
Choang
Chưa nghe cô nói hết câu ông đã cầm lấy chiếc bình men xứ quý hiếm nén thẳng vào tường tạo thành một âm thanh chói tai.

Thấy sự giận dữ nóng nảy chưa bao giờ có của ông làm cô ta sợ hãi không thôi, cô dúm người lại không hó hé một từ.
“Hại sao? Vậy còn cái video phát tán trên màn hình thì sao? Hai đứa mày rốt cuộc đã gây ra những nghiệp gì hả? Lại có thể làm chuyện lén lút dơ bẩn ấy ở nhà của tao.”
“Chuyện đẹp mặt lần này tự mà giải quyết.

Nếu không êm xuôi và có một lời nói thích đáng cho tao thì mày cuốn gói ra khỏi nhà tao.”
“Làm gì thì làm đừng ảnh hưởng tới công ty cả đời tao gầy dựng.”
Ông Triệu giận dữ tới đỉnh điểm, đầu như muốn bốc khói.

Thử hỏi có ai như ông không hả? Câu trước mới đi khoe con ngoan hiền, lễ phép ra sao.

Vậy mà chỉ câu sau đã thấy cảnh bê bối của nó ngay trước mặt bao

người.
Như vầy làm sao ông dám ra đường đây?
“Bác Triệu…”
Vỹ Trác lấy hết can đảm đứng ra.

Hắn cảm thấy lão già này bị điên rồi, thay vì đứng đây chấp vấn chửi bới sao không tìm cách ém vụ này xuống?

Chuyện dù lớn đến đâu thì chỉ cần tiền và quyền là xong mà?
“Hay lắm cuối cùng cũng nói chuyện.

Tôi tưởng cậu là người đàng hoàng lắm ai ngờ cậu là loại người này.”
Chỉ chờ mỗi hắn lên tiếng.

Ông phải tỏ ra uy nghiêm thì mới có thể lấy lại tí danh dự.

Chuyện con cái qua lại với ai ông không quan tâm.

Trước kia nó quen với Bối Hi tuy ông vẫn ủng hộ nhưng vẫn có phần không cam.
Khi đó ông đã nghĩ một người tuyệt như vầy nếu yêu con gái thứ hai bảo bối của ông thì thật tuyệt.

Bây giờ thấy như vầy tuy có chút giận nhưng ông sẽ không phản đối nếu chúng đến với nhau.
Ông chỉ tức một điều là bọn nó quá vội vã.

Tại sao lại ngay một bữa tiệc lớn như vầy mà có thể lộ video đấy?
Còn chưa kể chúng không biết xấu hổ mà làm chuyện ấy ngay chốn vườn hoa kế bên sảnh.
“Cháu thực sự xin lỗi.

Do một phút nông nỗi mà đã gây ra một tai hại lớn.

Xin bác cho cháu thời gian, cháu nhất định sẽ lo lót vụ này xong

xuôi.”
Anh ngay thẳng đứng đối diện với ông nói dõng dạc.

Chuyện đã ra cớ sự này anh phải lấy lại một chút niềm tin từ ông già đó.
“Được… được… được.”
“Vậy rốt cuộc trong hai đứa con của tôi, cậu chọn ai? Tôi không chấp nhận một lúc cả hai đứa con của tôi đều dính vào cậu.”
Nghe tới đây cả hắn và cô ta đều nao núng trong lòng.

Hắn rơi vào trầm tư suy nghĩ, nếu chọn Băng Na thì anh sẽ có rất nhiều thứ.

Mọi thứ của ông Triệu có thể nói phần lớn đã nằm trong tay.
Nhưng…
Còn Bối Hi? Anh thực sự không cam tâm nếu bỏ qua cô ta.

Khối tài sản lớn của đằng ngoại nhà cô, còn chưa kể tài sản riêng của bà Huỳnh chết để lại.
Hắn không muốn chọn lựa, hắn muốn có tất cả.
“Trác…”
Thấy do dự trong mắt anh, cô ta quay ra chạm nhẹ vào tay hắn.

Cô muốn nói cho hắn biết hắn không thể loại bỏ cô.

Cô phải hoặc duy nhất của hắn.

“Anh…”
Nhắm mắt lại, hai bàn tay nắm thành quyền.

Hắn thở dài ra một hơi rồi nhìn ông Triệu nói ra lựa chọn của mình.
“Cháu muốn tiếp tục với…”
Vỹ Trác cất tiếng nói, chỉ là khi đến chỗ quan trọng nhất thì bên ngoài có âm thanh cất lên vọng vào.
“Lão gia của tôi…”
Bà Đường yểu điệu từ bên ngoài bước vào.

Giọng nói ngọt ngào, nhỏ nhẹ.

Nhìn là có thể thấy Băng Na được thừa hưởng rất nhiều thứ từ bà ta.
…
Tút…Tút
Mộ Hàn từ trong sảnh lớn bước ra, anh tiến đến bãi đậu xe lấy xe mình đi tới.

Tay cầm điện thoại gọi liên tục cho một số quen thuộc.

Ngồi lên xe thắt dây an toàn rồi đầu bên kia mới bắt máy.
“Alo, em nghe.”
“Em đang ở đâu? Ở yên đấy nhé, anh sẽ tới đó.”
Nghe thấy giọng cô ỉu xìu, nó làm anh lo lắng không thôi.

Chắc chắn là cô sẽ rất buồn và sốc khi thấy cảnh ghê tởm ấy.

Có khi còn đang ngồi một góc nào đó mà khóc mất.
“Em đang đợi anh đây.

Anh đi thẳng đường Mai Kình đến một đoạn có cái công viên nhỏ ấy.”
“Em đang ở đó.”
Cô ở bên kia đầu dây nghe thấy anh lo lắng cho mình thì rất vui.

Cuối cùng cũng có người quan tâm và lo lắng cho cô rồi.
Một đời sống lại thật không uổng công.
“Được anh đang tới.

Em đừng tắt máy, cứ để như vầy đến khi anh tới nơi.”
“Vâng.”
Thấy cô nghe lời như thế thật khiến anh không quen.

Không chần chừ nữa anh khởi động xe, lao nhanh về phía trước.
Đi một đoạn cuối cùng cũng tới nơi.

Ở đây tuy rất sáng đèn thật nhưng lại hoang vắng và ít người.

Anh ngó nhìn xung quanh, tìm kiếm hình bóng của cô.
Sau khi thấy cô co mình thành một cục, ngồi xổm xuống đất quay lưng lại phía anh.

Nó làm tim anh cảm thấy nhói đau.
Cô thực sự còn nhiều tình cảm với tên khốn ấy vậy sao? Sau những thứ hắn làm ấy vậy mà cô lại chỉ lặng lẽ ở đây khóc.
Dù đã biết từ trước nhưng khi thấy tận mắt cảnh hắn ta phản bội cô như vậy anh cũng sốc và bất bình thay cô.

Anh còn ngạc nhiên như này vậy thì cô sẽ ra sao?
“Bối Hi, em đừng buồn nữa.”.

Chương 25: 25: Một Lần Nữa…

Anh tiến đến, gần chỗ cô hơn.

Muốn đưa bàn tay chạm vào cô nhưng anh lại ngần ngại không dám.

Nên nói gì để dỗ dành cô? Nên làm sao để cô có thể quên đi được hắn ta?
Thực sự có hàng trăm hàng vạn câu hỏi xoay qua đầu anh.

Mỗi lần đối mặt với cô anh như một đứa trẻ ngốc nghếch.

Luống cuống tay chân không biết nên làm sao cho phải phép.
Đứng bất động một lúc lâu thì cuối cùng anh cũng gom hết được can đảm.

Khó nhọc nâng bàn tay lên chạm nhẹ vào vai cô.
“Bối Hi, em vẫn còn có anh mà.

Đừng khóc nữa nhé?”
“Hic… Mộ Hàn, anh nói gì cơ?”
Cô quay người lại, đôi mắt đỏ hoe còn đang rươm rướm nước mắt nhìn anh.
“Đừng làm chuyện dại dột.

Phía sau em vẫn luôn có anh mà.

Dù có ra sao anh vẫn sẽ bên em.”
Nắm lấy cánh tay của cô kéo lên.

Anh ôm chặt cô vào người mình.

Cúi đầu anh dụi dụi vào cần cổ trắng ngần của cô.

Nhìn thật không biết ai mới là người cần được an ủi.
Cô khó hiểu nhìn anh.

Nhưng dù vậy vẫn dang rộng cánh tay ôm lấy anh.

Hai người cứ như thế ôm chặt lấy nhau, như không có gì có thể lọt được qua giữa họ.
“Mộ Hàn.”
“Em không cần nói gì cả, anh hiểu mà.”
“Mộ Hàn này…”
“Ừm, anh biết…”
“Anh có biết… thổi giúp em cát trong mắt được không?”
“…”
Anh đơ người rồi nhanh chóng buông cô ra.

Nhìn kĩ lại khuôn mặt lem luốc của cô.

Đúng thật là mắt đỏ này, hốc mắt vẫn còn ướt này…
“Đừng nói mắt em đỏ vầy là cát rơi vào mắt nhé?”
“Chứ sao nữa?”
“Chứ không phải em tủi thân trốn ở đây khóc sao?”
“…”
Anh nghĩ cô làm sao vậy? Dù có diễn nhưng cô cũng đâu có rảnh mà diễn đến tận nơi không người này? Mà chỉ dù cô có khóc thì cũng là do vui đến khóc, còn lâu mới còn chuyện buồn đến khóc.
“Nhanh! Thổi cát giúp em đi.”
“À ừm…”
Mộ Hàn nâng khuôn mặt của cô lên, nhè nhẹ thổi từng hơi một.

Thổi một hồi cuối cùng mắt cô cũng đã đỡ hơn.
“Tại sao em lại ra đây?”

“Nơi đây vắng người anh mới đón em được chứ?”
Trên đường lái tới đây anh cũng đã hiểu.

Cô mới thoát ra khỏi đám nhà báo, nếu không đi xa thì rất dễ bị bắt gặp.
Vòng qua anh, cô tự nhiên như nhà mình mà mở cửa leo lên xe ngồi an vị.

Anh thấy thế cũng đành lẽo đẽo đi theo phía sau cô.
“Sao ghế không ngồi mà em ngồi xổm ở đất vậy?”
“Em ngồi rồi, mà đột nhiên thấy đàn kiến lớn ở dưới đất nên muốn ngồi xem.

Ai ngờ đang yên đang lành lại có gió lớn thổi qua làm cát bay vào mắt của em.”
Thì ra là như vậy…
Vậy chẳng lẽ cô không buồn thật sao?
Thấy mặt anh bối rối lại nhăn nheo thế kia lắc cô đã hiểu ra rồi.

Bối Hi đành cất tiếng mở lời, giải thích đơn giản cho anh.
Cô tuy không thể nói hết nhưng cũng tóm tắt mấy ý chính.

Chỉ là cô biết họ lén lút từ trước, muốn hãm hại cô và hắn ta thật chẳng có cảm tình với cô.

Vì thế cô cũng buông bỏ tình cảm với hắn, lên kế hoạch nhỏ để trả thù thôi.
Anh nghe cô nói thì mặt cũng bắt đầu nghiêm trọng đi, đầu gật gù qua lại.

Đúng là một lũ khốn nạn lắm chiêu trò.

Thật may vì bảo bối của anh cũng đã thông minh lên giống anh.
Dù biết cô vẫn có điều dấu mình nhưng anh vẫn không hó hé vạch trần.

Anh đang chờ đợi, đợi một ngày cô đủ tin tưởng và nói hết cho anh.
“Em muốn đi đâu? Về nhà nhé?”
Nhà ở đây thì tất nhiên là Triệu gia rồi…
“Không.

Hiện em không muốn thấy họ, anh kiếm một chỗ cho em ở tạm đi.”
Cô nhìn anh mỉm cười, mờ ám ý chỉ sâu xa nói với anh.
“Vậy anh chở em đến khách sạn nhé? Hay em có người bạn nào không?”
Đồ đầu đất nhà anh…
“Không! Không có ai hết.

Tại sao anh lại không nghĩ đến việc dấu em đi?”
Két
Tiếng thắng xe gấp vang lên.

Chiếc xe dừng lại đột ngột làm cô và anh chúi người về phía trước.

Thật may là có dây an toàn nếu không chắc cô chết mất.
Muốn quay qua phàn nàn anh thì đã thấy anh ngồi nhìn cô xững sờ.

Có cần cái biểu cảm ấy không?
“Em nói lại đi.”
Anh nhìn cô, đôi mắt long lanh.

Giọng nói trầm ấm đầy sự thật lòng và hạnh phúc.
“Anh đưa em về nhà anh ở tạm đi.”
Cô cũng giống anh, bắt đầu nhìn chằm chằm lại.

Hai người nhìn nhau một cách đầy tình cảm.

Thêm việc khung cảnh trong xe ô tô yên tĩnh thật là lãng mạn.
“Một lần nữa.”
“Em muốn ở nhờ nhà của anh vài hôm.”

“Một lần nữa.”
“Em muốn ở nhà của anh.”
“Một… Á úi đau.”
Khung cảnh đang lãng mạn thì đột nhiên tiếng hét thất thanh của anh vang lên.

Anh ngồi trên ghế lái xe, xụ mặt thành một đống.
Cô thì nhàn nhã hơn rất nhiều, suốt một quãng đường dài hết ngắm cảnh rồi ngủ.

Không ngủ thì sẽ ngắm cảnh.
Đoạn đường dài hôm nay đi thật đẹp…
Sau một hành trình dài thì cuối cùng cũng đến được căn biệt thự cá nhân riêng biệt của Mộ Hàn.

Chiếc xe lăn bánh chầm chậm đi qua chiếc cửa sắt uy nghiêm to lớn tự động rồi tới cái sân rộng lớn trồng đầy cây cối và hoa lá được cắt tỉa gọn gàng ở xung quanh.
Đậu xe xong xuôi anh dẫn cô về phía cửa nhà.

Đứng trước căn biệt thự cao cấp bốn tầng được thiết kế theo kiểu phương Tây.

Phải nói rằng nó thật sự là toát lên vẻ đẹp sang trọng ngay khi người khác nhìn vào.

Bên ngoài đã như vầy thì bên trong sẽ như nào?
Lần đầu tiên thấy nhà của anh làm cô kinh ngạc không thôi.
Thật không ngờ Tần tổng lại giàu có như vậy…
Cô nhất định phải ôm thật chặt cái đùi vàng này mới được.
Ha ha haaaa….

Chương 26: 26: Năng Khiếu Nấu Nướng

Cạch
Cánh cửa mở ra, anh đi đầu vào trong và cô rụt rè theo sau.

Không gian bên trong có thể nói làm cô kinh ngạc hơn nữa.

Anh quả thật rất có mắt phối đồ đấy.
Màu chủ đạo là theo tông trung gian, không quá chói cũng không quá nhạt.

Mọi thứ hài hoà với nhau, nhìn đơn giản nhưng không mất đi vẻ thanh lịch và quý phái.
“Vừa ý chứ?”
“Rất vừa ý.

Mộ Hàn, nhà anh đẹp thật đấy.”
Anh nghe thế thì chỉ mỉm cười rồi đưa cô đi sâu vào nhà hơn.

Để cô ngồi ở sô pha phòng khách, anh quay đi lấy nước cho cô.
“Muốn ăn gì không?”
“Anh nấu thì em ăn.”
“Ừm.

Vậy em lên thay đồ đi rồi xuống ăn.”
“Dạ.”
Sau đấy anh dẫn cô lên lầu và vào ở của một phòng dành cho khách.

Còn chưa kể đấy là phòng kế bên anh, chỉ cách một bức tường nhỏ bé mà thôi.

Lon ton chạy vào phòng, cô xả vòi nước đầy bồn tắm, chọn đại một loại tinh dầu rồi đổ vào.

Thử độ ấm của nước rồi bước vào trong.
Còn cảm giác gì tuyệt bằng được ngâm trong bồn tắm đầy nước, ngửi mùi thơm nhè nhẹ trong không khí.

Bao nhiêu mệt mỏi và đau đầu cũng từ đấy tan biến dần.
Cảm giác dễ chịu này thật muốn ngủ một giấc ngon lành.

Dù mắt cô đã dần nhíu lại, đầu gật gù nhưng cô vẫn muốn tỉnh táo lại.

Lấy nước tạt lên mặt, xua tan đi cơn buồn ngủ kéo tới.
Cô còn muốn thử tài nấu nướng của vị Tần tổng nào đó.

Không thể miếng ăn tới mồm mà còn bỏ lỡ được.

Mà thật ra cô cũng đang rất đói, rất muốn ăn đồ ăn anh nấu để lấp đầy cơn đói bụng này.
Canh thời gian ngâm mình khoảng mười phút cô nhanh chóng bước ra lau khô người rồi mặc quần áo.
Quần áo?
Nhìn lại mớ hỗn độn mình vứt một só đến giờ đây đã ướt nhẹp.

Lại nhìn quanh căn phòng tắm một lượt.

Chỉ còn chiếc áo tắm nam to lớn để che thân thôi.

Dù sao cũng có còn hơn không.
Mặc áo vào người, chỉnh trang đàng hoàng rồi bước xuống lầu.

Ngửi mùi thơm ngào ngạt trong không khí, làm con sâu bụng trong cô trỗi dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết.
Không biết anh sẽ nấu món ngon hoành tráng gì đây.

“Em tắm xong rồi xuống ăn đi.

Anh cũng nấu xong rồi.”
Anh nhìn cô từ khi mới xuất hiện.

Mọi chuyện cứ dồn dập bất ngờ quá nên anh quên nén mất chuyện quần áo cho cô.

Mà cũng không thể để cô mặc quần áo của mình được, bây giờ thì đã nửa đêm rồi.

Thôi đành để mai cho người giao đồ sớm.
Mặc vầy cũng đẹp mà.

Phải không?
Cô nghe lời anh ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, đợi bữa ăn mong chờ từ anh.

Nhưng chỉ thấy anh bê một cái tô lớn có đậy nắp ở trên.
Không lẽ là…
Mì tôm!
“Anh chỉ có thể nấu như vầy thôi.”
Thấy vẻ mặt của cô như vậy làm cho anh buồn hẳn.

Cứ tưởng sẽ được cô vui vẻ đến hạnh phúc mà khen anh chứ? Tại sao lại có vẻ mặt đấy?
“Haha… không sao.

Nhìn cũng rất ngon mà, ăn nhẹ thôi cũng đến giờ ngủ rồi.”
“Ừm.”
“Anh không ăn sao?”
“Không.

Anh không có thói quen ăn khuya.”
Wow.

Còn có thói quen giữ dáng này nữa sao.
Trước ánh mắt nóng chờ của anh, cô cầm đũa lên gắp miếng đầu tiên vào miệng.

Ừm… cảm giác sao nhỉ? Nói là vậy nhưng có vẻ cô đã sai.

Nhìn thì ngon nhưng vị thì có vẻ hơi…
Anh cho lộn muối vào rồi hay sao mà mặn vậy? Mỉm cười nhìn anh cố gắng ăn từng ngụm trong hạnh phúc.
“Được chứ?”
“Vâng.

Ngon lắm.”
“Đấy anh biết ngay mà, anh rất có năng khiếu nấu nướng.

Để mai mốt mỗi ngày anh đều nấu cho em ăn.”
“…”
Cô lại sai rồi phải không?
[…]
“Mình à, con cái còn nhỏ.

Anh đừng có trách phạt nghiêm khắc thế chứ?”
Ông Triệu nằm úp trên giường, cảm nhận sự xoa bóp thoải mái mặc và Đường mang lại.

Nghe bà ta nói thế cục tức trong ông đã thôi giảm mà nay lại vùng lên.
“Bà nói tôi nghiêm khắc? Tôi cũng chỉ mới nói nào vài câu mà thôi.

Nghiêm khắc chỗ nào? Trách phạt chỗ nào?”
“Còn nhỏ gì với nó? Cũng 20 tuổi đầu rồi, vậy mà dám làm chuyện đồi bại ấy.

Chưa kể còn ngay hôm nay trước mặt mọi người nó dám… haizz.”
Bà ta thấy ông như vậy thì cũng không tiếp tục nói xuống như vầy

nữa.

Bắt đầu chuyển qua kế hoạch khác.
Cởi bỏ lớp áo khoác ngoài mỏng, để lộ một bộ váy lụa mỏng ngắn.

Đôi tay bà ta mềm mại như không xương, bắt đầu di chuyển ở những nơi nhạy cảm, khơi gợi lên hứng thú của đàn ông.
“Kiêu ca…”
…
Sáng hôm sau
Bà Đường từ phòng bước ra, mệt mỏi xoa xoa phần eo đau nhức.

Thật là mệt chết bà ta rồi… không ngờ lão Triệu ấy hứng lên lại mạnh mẽ như vậy.

Làm bà ta mới đầu sung sức lúc sau phải nài nỉ van xin mà không được.
“Mẹ chuyện đấy sao rồi?”
Mới bước được vài bước thì công chúa nhỏ của bà đã từ góc khuất xuất hiện kéo bà về phòng nó.

Đến nơi đóng chặt cửa, khoá trái cẩn thận rồi cô ta mới tiến lại gần ghế sô pha chỗ bà Đường.

Ngồi xuống kế bên bà, cô ta bắt đầu xịt xùi nước mắt.
“Ôi bảo bối của mẹ.

Con nín đi, mọi chuyện mẹ đã lo rồi.”
Thấy Băng Na dân dấn nước mắt khóc bà đau lòng muốn chết.

Đưa tay lên xoa lấy khuôn mặt xinh đẹp của cô ta bà an ủi.
“Cha đã đồng ý lo lót cho con hết rồi.

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì cha và Vỹ Trác sẽ lo tốt vụ này.

Đảm bảo không ai dám hó hé nửa lời.”
“Thật hả mẹ? Cha không ghét con chứ?”
“Tất nhiên là không, cha thương con không hết kia mà.

Ông ta chỉ nói vậy thôi chứ có thể làm gì con?”
Nghe đến đây cô ta vui mừng nhẩy đú lên khó dấu được sự vui mừng.

Cô ta biết ngay mà, chuyện này tuy hơi mất mặt nhưng nào khó giải quyết?
Chỉ là điều mà cô ta hơi lấn cấn chính là…
Mọi chuyện thật sự là trùng hợp hay có kẻ cố tình hãm hại cô ta?
Dù là sao thì cũng không thể lơ là được.
“Mẹ! Chị ta còn chưa về nữa.

Có thể đi đâu được?”
“Con quan tâm nó làm gì? Cha con còn chưa lo cho nó thì con không cần bận tâm.

Việc của con chỉ cần ăn, xinh đẹp và giữ chặt lấy Vỹ Trác thôi.

Hiểu không?”
“Vâng ạ.”.

Chương 27: 27: Cút Đi

Chỉ mới 6 giờ sáng Bối Hi đã thức giấc.

Mặc dù hôm qua ngủ trễ nhưng hôm nay cô vẫn dậy sớm, cả đêm không tài nào ngủ yên giấc được.
Bước vào chuẩn bị làm vệ sinh cá nhân cho bản thân, sau đó cô uể oải mở của sổ ngắn nhìn cảnh sắc.

Ồ! Cảnh sắc hôm nay đặc biệt ngon mắt và đẹp.
Mộ Hàn bên dưới đang đeo tai nghe, mặc trên mình bộ đồ thun rộng rãi tập thể dục.

Anh chạy vòng quanh sân và xung quanh nhà, mồ hôi nhễ nhại làm ướt một chòm áo ngay trước ngực.

Không phải cô cố tình nhìn hay gì đâu nhưng đồi núi ở đó đồ sộ quá.
Ngây ngốc nhìn một lúc rồi cô xuống bếp làm bữa sáng.

Hôm qua trong lúc rảnh rỗi cô đã thám thính nhà anh được một đoạn rồi.

Đeo tạp dề, rửa sạch tay bắt đầu công việc.
Salad trộn, bánh mì sandwich, một cốc sữa nóng.
“Em làm gì đấy?”
Anh sảng khoái bước vào, có vẻ tập thể dục buổi sáng thực sự rất tốt.

Nhìn anh mà xem, nâng lượng tràn trề luôn.
“Em làm bữa sáng, anh lên tắm đi rồi xuống ăn còn đi làm.”

“Ừm.”
Nhìn chăm chú việc cô đang làm một chút rồi anh nghe lời lên tầng trên.

Đến khi cô chuẩn bị và dọn dẹp xong thì anh cũng đã thay một bộ đồ nghiêm chỉnh đi làm xuống.
“Anh ăn thử đi.”
Cô ngồi đối diện nhìn anh ăn.

Thật vui khi có thể chuẩn bị đồ ăn mỗi bữa cho người mình yêu thích.
“Ngon lắm.”
Tài nấu nướng của cô thật không chê vào đâu được.

Lần trước ăn đến giờ anh vẫn còn nhớ mãi.

Cảm giác vị nó ngon mà khiến người ta muốn ăn mãi không thôi.
Dù lưu luyến không muốn đi làm nhưng anh thật không thể bỏ bê công việc.

Làm một tổng giám đốc nào có thể trốn việc được sao? Chỉ đành có thể nhanh chóng hoàn thành rồi về nhà sớm thôi.
Đợi anh đi rồi cô cũng bắt đầu kế hoạch của mình.

Cầm lấy điện thoại gọi đi một cuộc sau đấy cô lên mạng đăng nhập vào một tài khoản ẩn danh và đăng những bài viết và hình ảnh khác nhau.
Lượt like và share cao đến chóng mặt, chúng nhanh chóng được đăng tải trên các diễn đàn và lượt bàn tán sôi nổi.

Nhưng điều này với cô mà nói chỉ có thể kéo dài được giây nào thì hay giây đấy thôi.

Vì chúng sẽ nhanh chóng được xoá bỏ và gỡ hết xuống.
“Sao rồi?”
Điện thoại đổ chuông, cô nhanh chóng nghe máy và nói vào vấn đề

chính.
“Đã ổn thỏa rồi.

Chắc khoảng tầm đầu giờ chiều thì sẽ hết.”
Đầu dây bên kia, một giọng nói của người đàn ông cất lên.
“Được.

Làm tốt tôi sẽ gửi thêm tiền, nhớ xong vụ thì phải đi thật xa đấy.”
Cô đứng dựa một bên của cửa sổ sát đất.

Ánh mắt nhìn về một nơi xa xăm, đầy tính toán.
“Tôi biết rồi, ngay hôm nay chúng tôi sẽ rời đi.”
“Được.”
Lại lướt một vòng mạng xã hội, cảm giác tạo nhiệt này thật tốt.

Cô cũng khá khen cho tốc độ quan hệ của Triệu và Tử gia.

Chỉ mới sau một đêm thôi mà đã không có bất kì bài báo nào đưa tin cả.

Nó như thể hôm qua đã không xảy ra bất kì điều gì vậy.
Đến 8 giờ, cô lên lầu mặc thử đồ mà Mộ Hàn cho người đưa tới.

Vừa vặn thật, không rộng cũng không chật, đúng với kích cỡ của cô.

Mặc bộ quần bò áo thun vào rồi cất mấy bộ còn lại đi.

Cô cột tóc gọn gàng bắt tay vào dọn dẹp nhà.
Đâu thể ăn ở chùa mà không làm gì cả? Cô nghĩ chắc mình phải ở lại đây tầm ba ngày.

Nên Mộ Hàn đi làm thì cô sẽ nấu bữa sáng và tối, ban ngày thì dọn dẹp nhà cho anh.
…
“Hàn Hàn có ở trong đấy không?”

“Có thưa Phó tổng.”
Phó Nhất Thiếu sải bước từ tháng máy ra, vô tình gặp ngay trợ lí Dương.

Thấy cậu ta đáp lời anh nhanh chóng hướng phía phòng tổng giám đốc đi tới.
“Khoan đã Phó tổng!”
Đắn đo một hồi lương tâm Dương Nhất trỗi dậy, gọi ngược Nhất Thiếu lại.

Thấy anh đứng nhíu mày tỏ vẻ nghi ngờ nhìn cậu thì cậu đành bất an, kéo Nhất Thiếu tới một góc ngồi nói.
“Vì quen biết lâu nên tôi mới nói đấy.

Hôm nay Tần tổng lạ lắm.”
Cậu ta vẻ thần thần bí bí nói nhỏ cho Nhất Thiếu.

Thấy vẻ mặt ngu ngơ kia là cậu hiểu ngay, đảm bảo không biết gì đây này.
“Mới sáng sớm đến Tần tổng còn hát vu vơ vầy này, sau đấy kêu chúng tôi làm việc hết công sức chiều nghỉ sớm.

Còn chưa kể nha, trưa nay Tần tổng không ăn trưa mà nhịn đói để làm luôn.”
“Tôi nhìn mà xót vô cùng.”
Nghe cậu ta kể anh ra vẻ đăm chiêu, gật đầu liên tục đẻ biểu thị đã nắm bắt tình hình.

Vẻ mặt nghiêm tức nhưng sau đấy lại cười ha hả…
“Có gì khó đâu, chắc cậu ta biết tôi rủ đi chơi nên như vậy thôi.”
“Cậu đừng làm quá vậy chứ? Còn bầy đặt làm ra vẻ lén lút.

Làm mất hết cả dáng vẻ tổng tài của tôi.”
Anh đứng lên, phủi phủi bụi trên thân mặc dù nó chẳng dính bụi.

Cao lãnh bước từng bước về phía cánh cửa kia trước ánh mắt ngưỡng mộ và đầy vẻ thần tượng của Dương Nhất.
Mạnh bạo mở cánh cửa cái rầm.

Anh từ tốn đi vào trước con mắt hình viên đạn của Mộ Hàn.

Nuốt một ngụm nước bọt, dù cảm thấy điều chẳng lành nhưng anh vẫn muốn thử.
“Mộ Hàn, tối nay đi chơi không? Tôi mới tìm ra một chỗ xịn xịn, hàng bao ngon.”
Anh ngồi xuống ghế sô pha, miệng nói xong không quên cười một cách đê tiện về phía người ngồi trên kia.

Nhất Thiếu nhìn Mộ Hàn với con mắt đầy mong chờ và chờ đợi.
Nhưng chờ đợi anh có vẻ không được tốt lắm…
“Cút đi.”.

Chương 28: 28: Ế Đến Già

"…"
"Hàn đừng lạnh lùng vậy chứ."
Thì bớt lại dáng vẻ cà lơ của mình, anh ngồi nghiêm chỉnh nhìn cậu bạn thân của mình.

Không phải hôm qua còn tốt lắm sao? Sao qua một đêm tình anh em lại xuống dốc không phanh vậy?
Nhớ hôm qua cậu ta còn ôm anh sụt sùi nước mắt, anh còn vỗ vai trấn an cậu khi thấy con bé Triệu nào đó tay trong tay hẹn với người tình mà.

Sao hôm nay người bị ghẻ lạnh là anh vậy?
"Tôi đang bận lắm cậu đừng có mà phá."
Anh mắt không rời khỏi màn hình máy tính, miệng thì đe dọa cậu ta.

Chỉ cần làm nốt việc hôm nay ngày mai sẽ là chủ nhật.

Anh có thể ở nghỉ ngơi thoải mái ở nhà rồi.
"Uầy dời, công việc thì lúc nào chả có? Cậu cứ như vậy thật giống ông già, đảm bảo ế đến già chả ma nào thèm."
"Thật sự là sẽ ế đến già sao?"
Mộ Hàn ngước mắt lên nhìn anh.

Trong đôi mắt ấy hiện rõ vẻ tò mò và ngờ vực.

Nhìn là biết tuổi trẻ chưa trải sự đời rồi.
"Tất nhiên."
"Lấy sách bút ra mà ghi lại đây này.

Tưởng gì chứ mấy cái này tôi một bụng đầy mình."
Thừa thắng xông lên, Nhất Thiếu hất cằm, ra vẻ hiểu biết bắt đầu giảng dạy một khoá học miễn phí.

Ngồi trong phòng đến hơn một tiếng, sau đó cậu bị tống xéo ra ngoài.

Nhưng có một chuyện là đến nỗi mà khi anh ra đến ngoài cửa rồi mà vẫn chưa nghĩ ra.
Chuyện gì nhỉ?
Á! Hôm nay Tần tổng lại cùng anh nói chuyện yêu đương?
Không lẽ… cậu ta thất tình nên vơ đại? Và người trúng vé may mắn ấy là anh?
Lậy chúa, xin hãy xua tan đi những suy nghĩ bậy bạ trong con.
…
"Mẹ! Mẹ, con phải làm sao đây? Mấy cái tin quỷ này là thế nào?"
Băng Na bồn chồn không yên, cô vò đầu bứt tóc đi qua đi lại trước mặt bà Đường.

Trái ngược với vẻ hoang mang của cô thì bà ta lại bình tĩnh hơn rất nhiều.
"Con cứ bình tĩnh.

Chuyện này có là gì?"
"Sao lại không là gì? Mẹ không thấy mức ảnh hưởng của mạng xã hội lớn thế nào sao? Con còn phải khoá hết trang cá nhân này."
"Con như vầy làm sao xứng ngồi lên chức cao? Muốn có được thứ người khác không có thì hãy nhẫn nhục một chút."
Nghe bà nói thế cũng khiến cô ta hơi mềm lòng.

Cô ta đang lo lắng gì chứ? Cô ta có cha, có mẹ lại còn có Vỹ Trác nữa.

Những thế lực lớn mạnh này đều sinh ra để bảo vệ cô mà?
Ai lo lắng thì lo lắng, nhưng người đó chắc chắn không phải cô.

“Mẹ, vậy còn vụ đó…”
“Con yên tâm, mẹ đã nói với cha con và lo lót hết rồi.

Mọi thứ của con chỉ là vấn đề thời gian.

Con cứ an phận cho mẹ, sau đó ta sẽ từ từ làm sạch vết nhơ này.”
Bà kéo cô ta ngồi xuống kế bên mình, vỗ nhẹ lên mù bàn tay cô nói một cách chắc nịch.
Không phải nói chứ bà ta có rất nhiều kinh nghiệm trong chuyện này.

Bà ta từ là một tình nhân, một kẻ mang danh phá vỡ hạnh phúc của người khác.

Khi ấy hèn mọn phải chịu biết bao sự sỉ nhục và cay nghiệt? Nhưng rồi thời thế thay đổi, bà ta từ từ tính kế, từng bước đi lên.

Đến bây giờ ai còn dám kinh miệt bà ta? Còn không phải quấn lấy bà cả ngày nịnh nọt sao? Làm gì còn ai dám nhắc lại đến chuyện xấu trước kia nữa.
“Mẹ! Con cảm thấy việc hôm đấy có gì đó không đúng.

Có phải là do chị ta không?”

Bà ta nghe thế thì cười nhếch mép, ánh mắt lộ rõ lên tia thâm độc.
“Con nói đúng.

Không biết có phải nó hay không, nhưng việc nó trốn khỏi bộ đồ con đưa đã không được rồi.”
“Yên tâm, mẹ còn rất nhiều thứ có thể làm cho nó ngóc đầu lên không được.”
“Cả đời nó cũng chỉ có thể giống con mụ Huỳnh Dĩnh Ca ấy, làm kẻ thua cuộc.

Ở dưới chân mặc ta giẫm đạp.”
…
Nghe thấy tiếng động cơ xe, Bối Hi từ trong bếp chạy ra.

Cùng lúc cô ra tới nơi thì cánh cửa cũng mở ra.

Mộ Hàn tay xách nách mang đi từng bước nặng nề vào nhà.
Dù hơi tò mò không biết anh mua gì nhưng cô cũng nhanh chóng đi lên đỡ lấy đồ phụ cho anh.
“Anh mua gì vậy?”
Bỏ đống đồ lên bàn, anh thở hổn hển vơ lấy cốc nước gần đấy lên uống một hơi dài.

Mồ hôi chảy ròng ròng, quần áo thì xộc xệch nhìn mất hình tượng cô cùng.
“Cốc nước ấy…”
“Hả?”
“À không.”
Cô muốn nói rằng đấy là cốc nước cô đã uống dở, anh uống thì có hơi… Mà thôi chắc cũng đâu có sao đâu.
“Mai anh được nghỉ, nên muốn mau chút đồ.”
“Chút… đồ.”
Chút đồ này của anh có phải hơi nhiều rồi không?
“Em đang nấu cơm hả? Có cần anh phụ không?”
“Vâng…”
Chưa kịp nói hết câu để ngăn cản thì anh đã vòng qua cô đi về phía phòng bếp.

Đứng bất giác suy nghĩ một lúc, cô cứng nhắc đi theo anh về phía phòng bếp.
Vào trong thì đã thấy anh sắn tay áo bắt đầu nếm cái này, rắc cái kia.

Nhìn một màn này linh cảm của cô mách bảo rằng chuyện này có vẻ không ổn rồi.
Mà thật sự là không ổn chút nào…
Choảng
Bát thì vỡ, mùi khét nồng nặc và khói bắt đầu bốc lên.
“Tần Mộ Hàn anh đang làm cái gì vậy hả?”

“Khụ khụ… Anh nấu cơm giúp em mà.”
“Anh… mau tắt bếp đi, khét nồi thịt của em rồi.”
“Tắt… tắt ở đâu rồi? Á!”
Anh hoảng loạn, loáy hoáy tay chân.

Nhìn ngang ngó dọc vẫn chưa xong.

Cuối cùng không biết ơn đây ra cái suy nghĩ mà lấy tay không bắt cái nồi xuống.

Nồi nóng làm tay anh đau và làm rơi nồi thịt đổ choang chít lên bàn và sân nhà.
Bàn tay anh để lên sau tai, mắt rưng rưng lệ nhìn cô.
“Bối Hi.”
“…”
Nhìn một cảnh này cô thật chẳng biết nói gì cho phải.
Điều cô thắc mắc duy nhất là bát mì hôm qua cô ăn được làm như nào vậy?.

Chương 29: 29: Chúng Ta Là Mối Quan Hệ Gì

Nhờ ‘sự hỗ trợ’ đắc lực của Mộ Hàn tài năng mà cô dự kiến ăn cơm lúc 7 giờ rồi đến 8 giờ cùng nhau bắt đầu tâm sự đêm khuya thì nay thời gian đã được co rút ra.

Ăn uống dọn dẹp xong xuôi thì đã là 9 giờ 30 phút mất rồi.
Bối Hi thật sự muốn khóc…
Vì có lẽ mai là chủ nhật nên hôm nay anh nhàn nhã hơn rất nhiều.

Anh vậy mà lại còn ngồi cùng cô xem ti vi, một bộ phim cảm động về chuyện tình cảm.
Đang xem giữa chừng đột nhiên trong đầu cô nảy ra một suy nghĩ.

Vùng người dậy, cô nhìn Mộ Hàn một cách chăm chú làm anh hơi ái ngại.
“Mộ Hàn chúng ta bây giờ là mối quan hệ gì?”
“Hả… là mối quan hệ gì?”
“Ừ?”
Anh ngỡ ngàng trước câu hỏi của cô.

Rơi vào trầm tư suy nghĩ.

Phải rồi, quan hệ gì nhỉ? Vợ chồng thì không phải, vậy chẳng lẽ là người yêu của nhau? Nhưng cô đã mở lời với anh đâu?
“Chưa có phải không?”
“Đúng vậy chúng ta…” bắt đầu làm người yêu nhé!
“Vậy chúng ta bắt đầu làm tình nhân nhé.”
Câu nói của anh chưa kịp nói ra thì đã nghẹn lại nơi cổ họng.

Trợn tròn mắt nhìn cô, anh sốc đến nỗi không nói ra được một lời nữa.

Sau một hồi anh mới sực tỉnh ra khỏi cơn mộng mị.
Cô nói gì cơ? Tình nhân? Cô biết tình nhân là gì không?
“Em biết tình nhân có nghĩa là gì không?”
Anh ấp a ấp úng nói, ngượng ngùng muốn chết là đây mà.

Làm sao anh có thể nói với cô là chuyện ấy rồi làm chuyện ấy đây?
“Làm tình nhân chúng ta phải…”
“Em chỉ muốn chúng ta quen nhau đơn thuần như người yêu thôi.”
Biết anh đang nghĩ gì, cô thật muốn phì cười thật lớn.

Kìm nén cảm xúc, làm mặt ngây thơ và nghiêm túc nói với anh.
“Vậy tại sao nói tình nhân không phải là chúng ta nên…”
“Cái tên nghe cho hấp dẫn thôi.

Làm tình nhân thì anh sẽ bảo vệ và làm chỗ dựa cho em mà, phải không?”
“À ừm…”
Mặt đen như đít nồi, hụt hẫng chính là anh của bây giờ.
Cái này có phải có tiếng mà không có miếng không?
Nhìn anh như vậy cô vui vẻ xem tiếp bộ phim đang chiếu dang dở.

Chọc Tần tổng thật là vui…
…
“Cậu điều tra được vậy sao?”
“Được được, tôi biết rồi.”
“Có gì thì liên lạc cho tôi.”
Cô đứng ở ban công nói chuyện qua điện thoại.

Đợi cô cúp máy thì Mô Hàn cũng xuất hiện, anh đi đến học theo cô dựa người vào ban công.
“Nói chuyện với gì mà nghiêm túc vậy.”
“Em đang bàn tính chuyện đi lấy chồng thôi.

Còn anh Mộ Hàn, anh có muốn đón dâu chưa?”
Cô mong chờ nhìn anh.

Thật không biết anh sẽ trả lời sao đây, anh có hiểu cách nói chuyện này của cô không? Cô đứng cười tủm tỉm nhìn anh, lắc đầu qua lại chờ mong.
“Ba mẹ anh thì muốn từ lâu rồi, còn anh thì chưa.”
“Tại sao?”
“Vì…”
Reng
Chuông điện thoại không đúng lúc của cô vang lên.

Nhìn lướt qua tên người gọi, cô nói một tiếng với Mộ Hàn rồi nhanh chóng đi một chỗ khác nghe máy.

“Alo, con nghe.”
“Bối Hi hả con? Là mẹ đây.”
Nghe thấy giọng nói đầy ngọt ngào của bà ta mà cô khinh bỉ không thôi.

Thật đúng là một con người giả tạo.

Cô điều chỉnh lại tâm trạng, đáp lời bà ta một cách nhẹ nhàng tự nhiên nhất.
“Vâng.”
“Con đang ở đâu? Đi gần hai ngày nay rồi, con đang ở đâu? Về nhà đi con.

Có gì chúng ta sẽ từ từ nói chuyện nhé.

Con mà không về là cha và mẹ sẽ lo lắm.”
Bên kia đầu dây, bà Đường nhàn nhã ngồi trên ghế bành, lấy trái cây từ đĩa hoa quả bỏ vào miệng ăn.

Hưởng thụ cảm giác thoải mái mà Băng Na ở phía sau đấm bóp vai.

“Ừm… được vậy con tranh thủ về ngay nhé! Mẹ lo cho con mà không thể ăn ngon ngủ yên được đây này.”
“Bye con, đi đường cẩn thận nhé.

Gặp lại sau.”
Cúp máy, bà ta ghét bỏ mà ném cái máy qua một bên.

Nhìn một toàn cảnh là có thể thấy bà dành bao nhiêu phần căm ghét cho đứa không phải con của mình sinh ra này.
“Mẹ khi nào chị ta về?”
Băng Na thấy bà như vậy thì càng tỏ ra vui mừng.

Cô ta vui vẻ vòng qua ngồi trước mặt bà Đường.
“Con chuẩn bị đi, trong hôm nay nó sẽ về.”
“Dạ.”
Nhìn đứa con gái vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện của mình mà bà vui lòng không thôi.

Thật tốt khi bà có đứa con như nó, nhưng sẽ tốt hơn nếu bà và Băng Na có thể dẹp hết cái đám cản đường kia.

Chỉ cần kế hoạch lần này thành công thì bà có thể an tâm mà sống thanh nhàn tới già với người bà yêu rồi.
“Kế hoạch lần này nhất định phải thành công con hiểu chứ?”
“Vâng ạ.

Lần này con nhất định sẽ không để chị ta chạy thoát.”
“Đúng rồi.”
Lần này cô ta phải nặng tay hơn nữa.

Vừa hại cô ta vừa trả thù cho mối nhục hôm trước của cô.

Sinh nhật tuổi 20 có biết bao mong đợi mà đột nhiên lại xảy ra biến cố?
Lần này cô sẽ cho con ả đấy thân bại danh liệt, không thể nào cứu

nổi hình tượng.

Cô phải làm vụ này thật lớn.

Để ai cũng biết Triệu Vân Kiêu có một đứa con gái với Huỳnh Dĩnh Ca là một đứa bê bối, ăn chơi trác táng và là một đứa dâm đãng như thế nào.
Đến khi ấy cha sẽ tống cổ cô ta đi, còn cô đây thì sẽ hạnh phúc bên anh Trác, hưởng hết gia sản cùng với mẹ.

Đến khi ấy xem ai còn dám khinh thường cô nữa? Triệu Băng Na cô sẽ như bà hoàng, hưởng hết mọi vinh hoa phú quý.

Như một nàng công chúa từ lúc sinh ra, đến khi lớn rồi sẽ làm một nữ hoàng cao cao tại thượng..

Chương 30: 30: Tạm Xa Mộ Hàn

“Em phải về sao?”
Nghe cô nói sơ qua cuộc gọi khi nãy làm anh mất hết tinh thần.

Vậy mà cô nói với anh là sẽ ở ba ngày, mới chỉ gần hai ngày thôi mà.
“Phải.

Em phải đi về rồi.”
Cô áy náy nhìn anh.

Thật sự rất muốn cùng anh trải qua một chút thời gian ngọt ngào trước khi vào trận đấu đá nhưng mà mấy người bên kia đã gấp đến không chịu ngồi yên rồi.

Nếu cô còn không về để chuẩn bị thì sợ rằng sẽ không kịp.
“Về bây giờ luôn sao?”
“Vâng.”
Nghe cô nói thế anh thật sự rất buồn.

Còn rất nhiều kế sách anh đã học hỏi vẫn chưa thực hiện mà giờ cô phải về.

Dù biết là vậy nhưng anh cũng không thể nói kéo cô lại.

Bây giờ hai người chỉ mới quen nhau thôi, anh không thể quá gò bó cô.

Chưa nói đến dù sao cô cũng là con gái, không tiện ở nhà của anh lâu.

Hai người cùng nhau ăn bữa trưa, dù đã ăn cùng nhau mấy lần rồi nhưng cảm giác lần này thật khác biệt.

Nó như rằng họ sắp phải biệt ly không tài nào ăn uống vui vẻ như thường được.

Vô tình ở bên nhau lại một lần vô tình rời xa.
Thật mãi mong cảm giác chúng ta chung một tổ ấm, cùng nhau chăm sóc những đứa trẻ.

Để rồi chúng lớn lên, ta sẽ lên một chức mới.

Nhìn những đứa trẻ trưởng thành còn đôi ta thì già đi.

Cùng nhau sống một đời, một đời đến đầu bạc.
Liệu kiếp này em và anh sẽ có được như mong muốn không? Em nghĩ rằng là có.

Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.
Lúc đến không có gì lúc về cũng sẽ vậy.

Anh ngỏ ý muốn đưa cô về nhưng lại bị cô từ chối.

Cô nói rằng thời điểm này chúng ta nên hạn chế tiếp xúc và gặp gỡ.

Tránh bị kẻ khác bắt gặp thì sẽ không có lợi.

Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn cô bước từng bước về phía cửa.
Dù chỉ mới ở với nhau có mấy ngày và được cô tỏ tình một thời gian thôi.

Nhưng lần này anh thật sự rất buồn, mọi sinh lực như bị cô rời đi mà trút bỏ.

Không một từ nào có thể diễn tả cảm xúc của anh trong cuộc chia ly

này.

Anh chỉ có thể ước gì, anh và cô có thể nhanh chóng về một nhà.

Họ sẽ sống những ngày tháng yên bình và hạnh phúc cùng nhau, cùng nhau trải qua vui buồn và nước mắt.
“Em đi đây.”
Cô bước từng bước về phía cổng sắt, vẫy tay chào anh đang đứng ở trước cửa nhà.
“Ừm…”
Anh gật nhẹ đầu, nói lí nhí dõi theo từng bước chân của cô.

Đợi đến khi cô khuất bóng, anh quay lưng lại phía cô vừa đi.

Anh sợ càng nhìn bản thân sẽ càng không kìm lòng được mà đuổi theo cô mất.
“Mộ… Hàn.”
Tiếng cô hét vọng lại, anh quay người chợt thấy một cục bông nhỏ lao tới phía anh.

Chưa kịp hiểu gì nhưng anh đã đưa tay ra đỡ lấy cục bông ấy.
Nâng niu và đầy yêu thương…
Cô nằm trọn trong lòng ngực ấm áp của anh, nghe tiếng tim anh đập thình thịch, tiếng hít thở đồn dập của anh.

Kìm nén nước mắt đang trào trực rơi, cô miễn cưỡng nở một nụ cười, ngước đầu lên nhìn anh.
“Ôm một chút tạm biệt thôi nhé, coi như đây là tiền em ở trọ nhà của anh.”
“Ừm.”
Anh nghe cô nói chỉ mỉm cười rồi ôm chặt cô hơn, gục đầu vào hõm cổ của cô anh thả lỏng người.

Ước gì thời gian có thể dừng lại hay kéo dài.

Để anh có thể thêm nhiều một chút thời gian bên cô.
Hai người buông nhau ra, có rất nhiều thứ muốn nói với nhau nhưng điều gì cũng chả thể cất lời.

Họ chỉ đứng đấy nhìn nhau, khắc ghi những kỉ niệm ngọt ngào hôm qua.
“Lần này em đi thật đây.”
“Về tới nơi nhớ điện cho anh.”
“Vâng.”
Cô nhóm chân lên, hôn nhẹ một cái lên bờ môi lạnh của anh.

Một nụ hôn như chuồn chuồn lướt qua, thay lời chào ướt át của cô dành cho anh.
Không thể chần chừ thêm nữa, cô quay lưng rời đi bỏ lại anh đang ngây ngốc nơi đó.
…
Bắt xe về đến nhà đã là 5 giờ chiều.

Cô mệt mỏi lê từng bước chân nặng nề vào nhà.

Bây giờ cô chỉ muốn nằm ườn trên giường đánh một giấc tới sáng hôm sau thôi.

Hôm nay đủ mệt mỏi rồi, phải tiếp sức mai mới có thể bắt đầu chiến đấu.
Nhưng đời đâu như là mơ?
“Cuối cùng cũng dám vác mặt về.”
Cô chỉ mới bước chân vào nhà thì đã nghe thấy tiếng ông Triệu quát lớn và tiếng mảnh sành bị đập vỡ.

Điều gì tới rồi cũng phải tới, muốn kéo dài chút thời gian cũng không thể.
Cô chuyển hướng vào phòng khách.

Đi tới nói một nhà ba người hạnh phúc ngồi đó.

Ánh mắt của họ đa dạng thật đấy.
Có khinh bỉ này… xem trò vui này và chắc khó làm người ta bỏ qua nhất chính là ánh mắt giận dữ và đầy trách móc của ông Triệu rồi.
Cô đi vào phòng khách, chứng kiến ba người họ nghiêm chỉnh và đoan trang ngồi an vị trên ghế.

Đây là bầy binh bố trận chờ cô về sao?
"Ba."
"Còn dám gọi tôi một tiếng ba sao? Cô bỏ nhà đi nếu không phải mẹ cô gọi cô về thì cô có về không? Cô có còn xem chỗ này là nhà không hả?"
Tại sao vòng qua vòng lại mọi chuyện sau đều là cô, cô sao lại trở thành một đứa không ra gì rồi? Trong khi người làm sai trái thì được bao che dù có là việc xấu mặt tới cỡ nào.

Còn cô đáng lẽ là người đau khổ trong câu chuyện thì lại thành kẻ tội đồ.
Nói không đau lòng thì đấy là nói dối.
"Mình à, con bé mới về đừng có la tội con bé.

Dù sao em cũng chỉ mới gọi có mấy cuộc thôi, hên là hôm nay Bối Hi cũng chịu về vậy là em vui rồi."
Bà Đường ngồi kế bên ông, nhẹ nhàng lấy chiếc khăn vuốt vuốt ngực cho ông nhuận khí.

Lời nói dịu dàng nhưng đầy gai nhọn quả không sai.
"Em biết rằng em sai, chị giận thì cứ đánh cứ mắng em đừng có bỏ nhà đi.

Chị làm vậy cả nhà ai cũng lo cho chị hết đấy."
"Con thấy Băng Na không? Còn nhỏ mà đã hiểu chuyện, con xem mình đã bao nhiêu lớn rồi mà còn bồng bột vậy hả?"
Được đà lấn tới, thấy vợ và con ngoan của mình hiểu chuyện và chịu ấm ức như vậy lửa giận trong ông càng cháy lên.

Giọng nói và lời quát mắng câu sau càng nặng hơn câu trước.
Chứng kiến tất cả những thứ xảy ra cô chỉ im lặng nhìn.

Cũng là con mà tại sao ông lại thiên vị như vậy? Ba không cảm thấy áy náy khi đối xử bất công với con như vậy hay sao?
Tại sao từ đâu mà ba lại ghét và ghẻ lạnh với con như vậy? Dù con có cố gắng thế nào thì đối với ba Băng Na lúc nào cũng là nhất, lúc nào cũng là nàng công chúa nhỏ bé cần nâng niu và bảo bọc.
Vậy còn con thì sao?.

Chương 31: 31: Gió Bắt Đầu Nổi 1

“Con xin lỗi ba.”
Sau một hồi lặng yên, cô cúi đầu thành khẩn xin lỗi ông.

Chuyện cô ngoan ngoãn nhận lỗi này làm ông cảm thấy bất ngờ.

Nếu cô hùng hổ tiếp tục gây chuyện thì ông tất nhiên sẽ nổi điên mà trừng trị thích đáng.

Nhưng nó lại trái ngược với dự kiến ban đầu của ông.
Nếu như vầy chuyện tiếp theo phải làm sao?
“Ừm… con biết lỗi là tốt.

Thời gian sắp tới ở yên trong nhà đi, đừng lăn lộn nữa.”
“Cha…”
Thấy ông mềm yếu Băng Na lại không ngồi yên.
“À… Bối Hi! Chuyện của Vỹ Trác và… con tính sao?”
Biết ngay là không thể bỏ qua mục trọng điểm này mà.
“Ba yên tâm.

Mấy ngày nay con đã suy nghĩ rất kĩ rồi.

Chuyện của con và anh Trác là không hợp mà chia ly.

Không hề tại hay lỗi của ai cả.”
Cô đứng thẳng người, vẻ mặt chân thật nói rõ lập trường của mình.

Ông đây chính là muốn tẩy trắng hoàn toàn cho con gái cưng.

Như vậy cũng thật tốt cho cô, không phải mất công sống giả tạo với hắn ta.

“Con hiểu chuyện vậy là tốt, là tốt.

Cũng mệt rồi phải không? Con về phòng nghỉ đi.”
“Vâng, con xin phép.”
Cô quay bước lên lầu, rời xa khỏi ba người kia.

Dù đi đã khá xa nhưng cô vẫn có thể nghe được tiếng cười đùa và nịnh nọt của họ vang vọng.
Hạnh phúc thật đấy!
Hãy tận hưởng những ngày tháng hạnh phúc này khi còn có thể đi.
…
Hai tháng yên vị trong nhà, tuy hạn chế ra đường nhưng mọi thông tin cô vẫn có thể nắm giữ được ít nhiều.

Công cuộc trả thù lần này có vẻ trôi trảy hơn rất nhiều với cô nhờ có một chút hiểu biết từ kiếp trước và sự trợ giúp của Mộ Hàn.
Dù đã nói trước rằng sẽ không gặp anh nhưng quả thực cô cũng rất nhớ.

Mỗi ngày cô và anh đều nhắn nhít qua lại, lâu lâu còn call video cho nhau nữa.

Tuy là vậy nhưng vẫn không thể nguôi ngoai việc nhớ nhau.
Vỹ Trác anh ta vẫn còn có mặt dày để nhắn tin cho cô.

Thật không biết tình cảm của họ ra sao rồi mà anh ta có thể trơ trẽn như vậy.
Ting
Vừa nhắc tào tháo là tào tháo có mặt.

Cô cầm điện thoại mở vào tin nhắn mới nhất.
“Bối Hi, em vẫn ổn chứ?”
“Mọi chuyện thật không như em nghĩ.

Chúng ta có thể từ từ bắt đầu lại không?”
“Anh biết em còn tình cảm với anh mà.”
Cầm điện thoại trong tay cô vừa đọc vừa cười đến run người.

Chỉ cần lúc buồn bực mà thấy tin nhắn của anh ta thì bao nhiêu buồn bực cũng có thể trôi đi hết.
Còn không phải sao? Có nỗi buồn bực nào có thể lớn hơn sự trào phúng đến khinh người này?
Anh ta là đang tiếc rẻ số tiền và quan hệ trong tay cô.

Kiếp trước nắm giữ một thế lực trong tay nhưng cô không biết sử dụng.

Nghe lời kẻ xấu mà đạp đổ, ruồng bỏ hết những người yêu và quan tâm mình thật sự.

Nhưng kiếp này đã khác, cô có thể vận dụng chúng một cách ngon lành cơ mà.

Không phải sao?
Hiện tại cô đã liên lạc được với nhà họ Huỳnh, nhà ngoại của mẹ cô.

Muốn trị được ông Triệu và bà Đường thì cô cần phải có họ trợ giúp.

Nếu không một mình cô sẽ làm không được.

Không cẩn thận họ sẽ đề phòng và làm êm xuôi hết mọi chuyện giống lần trước.
Không thể kéo dài thêm, ân oán giữa cô và mẹ con bà Đường cũng nên đến lúc kết thúc rồi.

…
Bối Hi nói ra ngoài chơi với bạn, cô ghé vào một trung tâm mua sắm.

Sau đó lẩn vào nhà vệ sinh thay quần áo.

Đến khi bước ra cô hoàn toàn thành một con người khác.

Một bộ quần áo giản dị, để khuôn mặt mộc và đeo một chiếc kính to bự tổ chảng.
Rời khỏi khu trung tâm mua sắm cô bắt xe đến một quán cà phê của một thương hiệu khá nổi.

Bước vào quán tìm một góc khuất ít người cô ngồi xuống chờ đợi.
Đến đúng giờ hẹn một người nữa xuất hiện, anh ta nhìn ngó xung quanh rồi rụt rè đi về phía cô.
“Cô có phải là Triệu tiểu thư không?”
Anh ta đến trước mặt cô.

Bộ dáng này…
Da trắng, khuôn mặt điển trai, giọng nói nhẹ nhàng và đặc biệt ánh nhìn đầu tiên cho người ta thấy đây thật chất đúng là một tiểu mỹ nam yếu đuối mà các phú bà hay bao nuôi.
Phải, chính xác là bao nuôi.
“Đúng chính là tôi.”
Anh ta nghe thấy thế thì à lên một tiếng sau đó lịch sự ngồi xuống ghế trước mặt cô.

Đợi gọi nước và mang nước lên đâu đấy cô và anh ta bắt đầu vào vấn đề chính.
“Cô gọi tôi ra đây là…”
“Tôi biết anh và bà ta đang lén lút quan hệ.”
Cô và anh ta cùng nhau lên tiếng.

Nhưng điều cô nói làm cho anh ta sốc đến khó tin, trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô và trở nên vẻ đề phòng.
“Cô nói gì tôi… tôi nghe không hiểu.”
Anh ta hoảng loạn, luống cuống tay chân nhìn cô giải thích.

Mặc dù lời giải thích ấy chẳng đáng tin cậy chút nào mà còn khiến người khác nghi ngờ hơn.

“Anh Lạc Phong Đạc năm nay 25 tuổi, hiện thất nghiệp và đang nuôi cô bạn gái bị bệnh ung thư cần rất nhiều tiền chữa trị.

Anh đang được bà Đường…”
“Đừng… đừng nói nữa làm ơn.”
Anh ta che tai, cụp mặt xuống tránh né.

Anh không muốn nghe, không muốn nghe về việc kinh tởm ấy nữa.

Chuyện được người khác bao nuôi ấy chính là một vết nhơ và sự tự ti mà anh không thể nào xoá bỏ.
Thấy anh ta như vậy mặc dù không muốn nhưng cô vẫn phải nói.

Vì lợi ích cho cô và cũng muốn tốt cho anh ta.
“Anh phải nghe tôi nói.

Tôi là muốn tốt cho anh và cô gái đó.”
“Anh cũng biết bà ta chi mạnh tay như vậy là do bà ta lấy tiền từ ba tôi.

Nếu chuyện này mai sau vỡ lỡ thì anh nghĩ ông ấy sẽ như thế nào?”
“Một người coi tiền hơn cả mạng sống như ông ta mà vừa mất một khoản tiền lớn vừa phát hiện vợ mình ngoại tình đội nón xanh… thì ông ta sẽ làm gì? Anh nghĩ ông ta có để yên cho anh, bà ta và cả cô gái tội nghiệp ấy không?”
Rơi vào trầm tư suy nghĩ, anh ta nghĩ đến người bạn gái ốm yếu cần tiền chữa trị của mình.

Cô không hề hay biết anh làm cái nghề dơ bẩn này.

Nếu cô biết thì anh phải làm sao?
Ông Triệu đấy không phải người dễ chọc.

Anh sợ lắm.

Nếu ông ta muốn làm gì anh thì anh chịu nhưng còn cô ấy thì sao?
Anh không muốn cô ấy chịu thêm khổ sở nữa.
“Tôi…”
“Anh cứ từ từ suy nghĩ.

Lần sau hãy trả lời tôi.”.

Chương 32: 32: Gió Bắt Đầu Nổi 2

Cô rời khỏi quán cà phê, trở về khu trung tâm để thay đồ sau đấy lựa đại vài món rồi cô xách túi trở về nhà như thường.
Trên đường trở về cô đã suy nghĩ rất nhiều đến chuyện của bà Đường và cậu Lạc đó.

Thật sự nếu khách quan nhìn thì cô có thể cảm nhận được rằng cậu ta rất ghét việc bước chân vào con đường này, việc cậu ta yêu bạn gái mình rất nhiều là điều cũng không thể chối bỏ.
Nhưng thật tâm cô cũng không thể chấp nhận được việc cậu ta đã làm.

Cô biết áp lực và những khó khăn của cậu ta đã phải trải qua, làm sao có thể đứng yên nhìn người mình yêu ngày một yếu và rời xa khỏi vòng tay mình? Nhưng chung quy vẫn là cách kiếm tiền này thật sự không đáng một chút nào.
Cô đã nói hết những gì có thể nói và suy nghĩ của riêng mình rồi.

Chuyện còn lại phải phụ thuộc vào quyết định của cậu ta thôi.

Chỉ cần cậu ta muốn quay đầu cô sẽ thật tâm dốc toàn lực để hỗ trợ.
Cô sẽ đưa hai người họ qua Mỹ để có một cuộc sống mới.

Họ sẽ có một khoản tiền và cô sẽ lo lót phần chữa bệnh cho cô gái ấy.

Nếu muốn sống hạnh phúc và thoát khỏi vũng bùn này thì họ phải đi thật xa, cách thật xa khỏi nơi này.

Để đến khi mọi chuyện vỡ lỡ thì sẽ không ai tìm thấy họ, không ai làm hại họ được nữa.
Dù bàn tính là như vậy nhưng trước tiên vẫn cần anh ta đồng ý và làm theo lời của cô.

Anh ta nên làm càng nhanh càng tốt, để lâu sẽ càng bất lợi thôi.
Mọi quyết định là nằm trong tay anh đấy.

Lạc Phong Đạc!
…
“Khụ khụ… Anh về rồi sao Đạc?”
Cô gái yếu đuối, dáng người nhỏ bé từ trong phòng bếp bước ra.

Vì mùi khói mà làm cho cô ho sặc sụa, đứng cũng không vững.

Anh nở một nụ cười thật tươi, tiến lên đỡ lấy cô ngồi xuống ghế.
“Tư Nhiên! Em mệt thì nghỉ đi đừng cố quá sức, để về anh làm cho.”
Rót lấy một cốc nước ấm để vào lòng bàn tay của cô.

Anh xoa đầu mà cưng chiều cô.

Cô gái tên Tư Nhiên đơn thuần mỉm cười hạnh phúc, kéo tay anh để anh ngồi xuống bên cạnh mình.
“Em không mệt, không phải bác sĩ bảo cũng nên vận động nhẹ nhàng sao? Anh mà cứ bắt em nằm trên giường ăn với ngủ hoài chắc em sẽ thành con lợn mất.”
“Hahaa… em nhìn em xem gầy nhơ xương, chỗ nào thành con lợn chứ?”
Cuộc trò chuyện đơn giản, đầy sự hạnh phúc của cô và anh.

Sau đấy chúng tôi cùng nhau ăn bữa cơm đạm bạc, cùng nhau dọn dẹp nhà cửa và xem bộ phim yêu thích của cô.
Mặc kệ dòng đời đẩy đưa họ vẫn cứ bình dị qua ngày.
Nếu cuộc đời có thể ưu đãi họ một chút, để họ sống bình yên như những cặp đôi khác thì thật tốt.

Cô không bị ba mẹ bán đi trong khi thân mang bệnh tật.

Anh cũng không phải bán hết tất cả để chuộc cô, sau đấy lại đâm đầu tìm mọi cách kiếm tiền thì thật tốt.

Nếu anh có ăn có học đàng hoàng, có tài năng kiếm thật nhiều tiền thì tốt biết mấy.

Như vậy anh có thể chữa bệnh cho cô mà không phải làm cái nghề mà người khác kinh tởm.

Nếu anh có cha có mẹ thì thật tốt, như vậy chắc anh sẽ hạnh phúc lắm, có thể nếm trải cảm giác yêu thương mà cha mẹ bao bọc.
Nhưng trên đời làm sao có nếu chứ?
Cuộc sống khắc nghiệt, nó lại càng khắc nghiệt với những người nghèo khổ như anh.
Anh nên làm thế nào mới phải đây?
Nên tiếp tục cuộc sống hèn mọn như bây giờ hay thử đánh liều tin một cô gái mới gặp?

Chuyện này khiến một người có sẵn tính nhút nhát như anh thật không biết nên làm sao cả.
…
“Chị!”
Chết tiệt! Hồi nãy cô bước chân trái vào cửa trước sao? Chỉ muốn sống yên thôi mà cuộc đời khó thật.

Thu bớt lại vẻ mặt khó ở của mình, cô hoà nhã bước vào nở nụ cười miễn cưỡng.
“Băng Na.”
“Chị mới đi đâu về vậy?”
Cô ta xinh đẹp cười nói vui vẻ bước qua chỗ cô.

Thân thiện mà kéo lấy cánh tay cô thể hiện tình chị em tình thâm.
“Chị mới đi mua sắm ít đồ thôi.”
Cô không mặn không nhạt đáp, cố giữ khoảng cách với cô ta.

“O! Vậy sao, trùng hợp thật em và anh Trác cũng tính bây giờ đi mua đồ này.

Vậy mà ba người chúng ta lại có tâm linh tương thông, đi mua sắm cùng ngày.”
“Á chết.

Em xin lỗi, chị sẽ không để ý chứ?”
Ôi, tâm linh tương thông có thể sử dụng trong hoàn cảnh này sao?
“Tất nhiên là không.

Chị còn mừng cho em nữa đó.”
“Vậy em nhanh đi đi.

Đừng để anh ấy chờ.”
Cô kéo tay cô ta ra, giãn rộng khoảng cách giữa hai người.

Vui vẻ hết cỡ mà vẫy tay thân thiện chào tạm biệt.
Thấy Bối Hi hờ hững mà còn vui vẻ như vậy khiến cho cô ta khó chịu trong lòng không thôi.

Thật là vô lí! Ả ta yêu anh Trác như vậy mà thấy cô bây giờ cùng anh là một đôi mà không nổi điên sao? Như vậy kế hoạch nhỏ của cô ta thì phải làm sao bây giờ?
“Hai đứa đứng đây làm gì?”
“Cha…”
Ông Triệu từ trong nhà đi ra, ông cau mày khó chịu nhìn cô.

Không phải Bối Hi nó lại gây khó dễ cho Băng Na đấy chứ? Hay nó vẫn chưa bỏ được mối tình cảm kia? Băng Na đã xin ông đi chơi cùng Vỹ Trác nên ông biết hai đứa nó có hẹn.

Vậy còn Bối Hi nó đứng đây làm gì chắc chắn chỉ có một điều có thể lí giải.

Tích trữ cơn thịnh nộ, ông chưa kịp giải phóng thì đã nghe thấy giọng cô lên tiếng.
“Con đang nói em đi nhanh không kẻo Vỹ Trác đợi thì không hay.”
“Em mặc vầy là đẹp rồi, đi chơi vui vẻ nhé có gì cứ alo cho chị ở nhà lo cho.”
“Bye bye.”
Cô ra vẻ thân thiện cười đùa nói với cô ta.

Không kéo thêm thời gian cô nhanh chóng tạm biệt Băng Na và nói lời chào đến ông Triệu xong chạy tõn lên lầu, bỏ mặc hai người đứng đó với khuôn mặt méo mó đến biến dạng..

Chương 33: 33: Phải Công Khai Chứ

“Anh… ngoằn… đã chắc chắn chưa?”
Cô tay cầm điện thoại, tay cầm lấy chiếc bánh mì kẹp bỏ hết vào miệng nhai ngấu nghiến nào còn để ý gì đến một chút hình tượng.
“Bình tĩnh, ăn xong hẵng nói nghẹn bây giờ.”
Anh ở bên kia nghe là biết ngay cô đang làm gì.

Lần nào cũng vậy, cô không thể bỏ được cái tật cẩu thả này.
“Không… khụ… nghẹn.”
Và lần nào anh nhắc là cô cũng bị nghẹn thật.

Với lấy cốc nước uống một hơi dài, cô vậy mà lại tiếp tục bị sặc nước.
Đúng là thảm hại hết chỗ nói.
“Lần nào cũng không nghe lời.”
“Anh thấy có gì đâu mà cần suy nghĩ? Phải công khai chứ? Em định cho anh lén lén lút lút tới bao giờ?”
“Em mà không nhanh chóng đánh dấu chủ quyền lên anh thì sẽ mất đấy.

Mấy cô kia cứ suốt ngày lảng vảng câu dẫn anh thôi.

Hên cho em là anh có nghị lực thép nên chống lại được đấy.”
Anh lại bắt đầu rồi, mỗi lần nói đến chủ đề này là y như rằng anh sẽ kể lể cái này ra mà.

Riết rồi cô muốn thuộc lòng luôn vậy.

Nhưng dù vậy cô thật chẳng thấy phiền chút nào mà còn cảm thấy đáng yêu.

Mỗi lần nghe anh nói như vậy cô đều vui vẻ mà cười đến quên trời quên đất.
“Em biết rồi.

Sau này anh đừng có mà hối hận.”
“Không hối hận, không bao giờ hối hận.”
Anh nghe thế thì vui mừng phải biết, đáp lại cô một cách chắc nịch.

Thật chờ mỏi mòn đến ngày đấy, trước bao nhiêu người trong giới làm ăn và ống kính của nhà báo, anh có thể đứng thẳng người mà hô thật to rằng anh là ‘hoa có chủ’ rồi.
Nghĩ tới thôi là đã nôn nao hết cả người.
Sau khi nói chuyện ngọt ngào với cô xong, anh đứng dậy rời bước khỏi ghế làm việc của mình.

Cầm trong tay lấy chiếc áo khoác và chìa khoá anh nhanh chóng lấy xe rồi rời khỏi công ty.
Đưa tay mở bài hát ‘I know love’ quen thuộc gần đây, anh vi vu hát theo bản nhạc.

Dạo này anh đã có thói quen nghe nhạc lúc rảnh rỗi, đặc biệt là loại nhạc nhẹ nhàng về tình yêu mà đây từng là thể loại mà anh chán ghét và khinh thường nhất.
Có phải đây chính là sức mạnh của tình yêu mà tên Nhất Thiếu ấy nói không?
Lái xe đến một hộp đêm quen thuộc anh lần bước vào trong, như một thói quen mà đến một chỗ ngồi quen thuộc.

Nhìn thấy tên bạn thân đang trái một cô phải một nàng mà anh chối không thôi.
Đúng là cái tên cẩu thả!
Đến nơi anh ra hiệu cho mấy người kia lui đi, tiếng nhạc xập xình trong phòng này cũng dẹp bỏ, nơi đây bây giờ trở nên yên tĩnh chỉ

còn vài người đàn ông.

Chính xác là ba thằng đực dựa ngồi với nhau.
“Mộ tổng, thật chẳng thú vị chút nào.”
Phó Nhất Thiếu thu lại dáng vẻ cà lơ khi nãy của mình, trở về bộ dạng không một chút sức sống của mình như mọi khi.
“Thôi đi nào Nhất Thiếu.”
Người đàn ông còn lại ngồi uống rượu nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng.

Cậu ta có vẻ ngoài khá trẻ, nhìn như một thiếu niên chưa đủ tuổi.

Dù là vậy nhưng vẫn khiến người khác phải chú ý đến cậu nhờ mái tóc vàng óng và đôi mắt màu xanh lam đặc biệt.
“Cậu đừng có học cậu ta cái dáng vẻ cụ non ấy đi Jane Tống.”
Nhất Thiếu uể oải phản bác lại cậu bạn kia.

Còn không phải sao? Có được một dáng vẻ như thư sinh vậy mà không tranh thủ ăn chơi đi, bầy đặc lên giọng các kiểu với anh.
Người ta thường nói đừng nhìn mặt mà bắt hình dong là đúng mà.

Nhìn mà xem, một tên như trẻ con dễ bắt nạt kia ấy vậy mà lại là chủ của một chuỗi hộp đêm đấy.

Tên nào mắt mù mà đụng vào thì thật sự cũng sống không có yên.
“Hẹn nhau đến để bàn chuyện mà cậu lại để tâm đến vấn đề ăn chơi đấy sao không tự về mà chơi?”
Anh lên tiếng cắt ngang câu chuyện không đâu kia đâu giữa họ.

Và cuối cùng sau câu nói ấy của anh cũng kéo họ trở về lại vấn đề chính.
“Rồi… rồi bắt đầu này.”
“Mảnh đất phía Đông đấy…”
…
“Tôi về trước đây.”

“Mộ Hàn.”
Sau khi bàn chuyện xong, anh đứng lên chuẩn bị đi về thì cậu bạn trẻ trung Jane Tống đột nhiên gọi anh lại.

Anh chỉ quay đầu lại, nhìn cậu ta ra vẻ đang lắng nghe.
“Tôi nghe được bên Vỹ Trác đang có động tĩnh, cậu đối đầu với hắn ta nên cẩn thận một chút.”
Dù không mấy ủng hộ việc bạn mình chỉ vì một con đàn bà mà gây thù chuốc oán với người này người kia nhưng anh thật sự không thể bỏ mặc.

Đã khuyên can hết lời không được vậy chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn chằm chằm vào mà cảnh báo thôi.
“Tôi biết rồi.

Cảm ơn cậu.”
“À mà đến bữa tiệc lớn lần sau tôi nhất định sẽ có một bất ngờ cho hai người.”
Bỏ lại một điều không đầu không đuôi, làm hai người tò mò muốn chết ở lại đó.

Anh vui vẻ mà rảo bước rời đi.

Về nhà ngủ sớm trở thành một người chồng gương mẫu dần thôi.
Quay trở lại phòng VIP tổng thống của Jane Tống.

Nhất Thiếu ngồi tay chống lên cằm ra vẻ suy tư chuyện của Mộ Hàn vừa nói.

Anh vò đầu bứt tóc, trầm tư rất lâu nhưng rốt cuộc vẫn là nghĩ không ra.

Quay qua nhìn người bạn mình với ánh mắt cầu cứu.
“Đừng có nhìn tôi với ánh mắt đấy.”
Jane ghét bỏ ngồi nhích qua tránh xa Phó Nhất Thiếu.

Có một chút chuyện nhỏ vậy thôi mà cũng không nghĩ ra, thật đúng là cậu ta chỉ hợp với việc làm cậu ấm cô chiêu mà thôi.
“Cậu biết gì thì nói với tôi đi, nếu không tôi sợ mình sẽ tò mò đến chết mất.”
“Muốn biết lắm sao?”
Nghe thấy thế Nhất Thiếu gật gù đầu liên tục, ánh mắt mong chờ nhìn Jane.

Nhưng chờ đợi cậu chỉ là cái vỗ má ‘đầy trìu mến’ của anh ta và một cái nụ cười đáng ghét đầy đểu cáng mà thôi.
“Vậy chờ đến hôm đấy đi nhé.”
Nói xong không để Nhất Thiếu phát hỏa mà cậu ta đã nhanh chân chuồn đi.

Căn phòng từ ồn ào náo nhiệt đông đúc đến chỉ còn ba người đàn ông rồi giờ đây chỉ còn mình anh nơi này ôm cục tức.
Thật mà muốn bức chết người mà!
Hai tên đáng ghét đó! Làm sao một người hiền lành như anh lại quen họ vậy?.

Chương 34: 34: Mượn Vay Tiền

Lạc Phong Đạc vội vã chạy vào bệnh viện, mồ hôi trên người anh chảy ròng ròng thấm ướt cả chiếc áo thun màu xám.
Nhìn ngang ngó dọc, anh hỏi han mấy vị y tá rồi chạy theo hướng họ chỉ dẫn.

Đến trước cửa phòng bệnh anh hồi hộp, đưa tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán rồi mở cửa bước vào.
"Từ Nghi em không sao chứ?"
Thấy cô nằm trên giường bệnh anh lo lắng đi tới hỏi han.

Đưa tay ôm lấy khuôn mặt xanh xao của cô vào lòng.

Có trời mới biết khi nghe tin bệnh của cô tái phát anh lo tới chừng nào.
"Em ổn rồi, anh đừng lo."
Cô yếu ớt ở trong lòng anh thì thào trấn an.

Anh ở trong phòng bệnh, dỗ cô đến khi ngủ rồi mới rời đi.
Cốc… cốc
Đưa tay lên gõ cửa phòng rồi anh lịch sự bước vào trước căn phòng vào treo tấm bảng 'Bác sĩ Tố.'
"Chào bác sĩ."
"Ồ! Anh là người nhà của bệnh nhân Từ đúng không?"
Vị bác sĩ già trung niên cười phúc hậu rồi ra hiệu mời anh ngồi.

Ông đây khá ấn tượng với chàng trai trẻ này.

Sống quá nửa đời người nên ông có thể thấy rất rõ tình yêu thương

và quan tâm của cậu dành cho bạn gái bị bệnh của mình.
Người chăm sóc bạn gái suốt bao năm liền như cậu ta đúng là hiếm khi mà ông mới thấy.
“Dạ vâng, là cháu.”
Cậu rụt rè ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ông.

Sự ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi của cậu đã rơi vào mắt của vị bác sĩ Tố, ông họ nhẹ một tiếng rồi cất tiếng nói.
“Vì cũng quen biết lâu nên tôi thật tâm khuyên cậu.

Bệnh của cô gái đấy nói nghiêm trọng cũng không phải mà nhẹ thì càng không.

Nếu được thì tôi nghĩ cậu nên nhanh chóng chuẩn bị cho ca mổ như vậy sẽ tốt cho cô ấy hơn.”
Cậu nghe ông ấy nói thì hai bàn tay để dưới gầm bàn nắm chặt lại.

Trầm ngâm suy nghĩ sau ấy ngước lên nhìn ông và hỏi.
“Ca mổ sắp tới mất khoảng bao nhiêu ạ?”
“Khoảng hơn 100 triệu nếu tính cả chi phí phát sinh thì tầm 200.”
“…”
Chào hỏi bác sĩ xong anh quay trở lại phòng bệnh của cô.

Nhìn cô gái nhỏ bé đang an giấc khiến anh bất giác thấy nhẹ lòng hơn.
Không phải họ chưa từng nói, tiền chữa dứt cho cô rất mắc.

Nếu có điều kiện thì nên đưa cô ấy đến một nơi khác, có khí hậu tốt và trong lành hơn.

Nhưng đây cũng là điều mà anh lo nghĩ nhiều nhất.
Tìm một chỗ khuất không người, anh mò trong túi lấy điện thoại ra gọi đi một cuộc.
…
Triệu Bối Hi nhàn nhã đứng bên ban công ngắm cảnh sắc thiên

nhiên.

Cô đung đưa người tận hưởng theo bản nhạc trong tai nghe.
“Ôi con gái của mẹ thật biết tận hưởng nha.

Trong khi cả nhà bận bịu làm ăn, công ty thì đang lao đao mà con có thể hạnh phúc ở đây ngắm cảnh thưởng trà… thật là đứa con tốt.”
Bà Đường đi ngang qua, chán ghét mà đá đểu cô.

Dù không muốn nhắc đến nhưng tình cảnh của cô và hai mẹ con bà ta đã dần rách toạc.

Chúng tôi hiện tại chỉ đang giữ lập trường bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Tất nhiên nếu có cơ hội thì vẫn là quay qua cắn nhau một phát thật đau.
“Mẹ đang đi dạo cho giãn xương sao? Phải rồi, những người già mà còn ác độc như ‘mẹ’ thường xương cốt không được tốt lắm đâu.”
“Mày… mày.”
Ring
Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang giữa cơn tức của bà ta.

Nhìn lướt qua số máy bà bỏ đi qua một chỗ khác nghe.
“Alo! Em nghe này, sao giờ này lại gọi.”
Giọng nói và thái độ thay đổi hoàn toàn.

Bà ta ngọt ngào, ẻo lả nói vào điện thoại.
“Em… em à, anh, anh muốn nói.”
“Nói gì… đừng nói là…” muốn gặp em nhé.
Bà cười tủm tỉm cơ thể như không xương dựa vào tường.

Chỉ cần nghĩ đến anh ta muốn bà, muốn gặp bà thôi thì đã làm cho cả người bà ta ngứa ngáy đến khó chịu rồi.
“Em có thể chuyển tiền gấp cho anh được không?”
Phong Đạc bên kia lo lắng từng chút một nói với bà.

“Cái… cái gì? Tiền?”
Bà ta hét toáng lên, ngay sau đó biết mình thất thố liền điều chỉnh lại giọng.

Nhìn ngó xung quanh rồi tiếp tục nó vào điện thoại.

“Anh muốn bao nhiêu? Làm cái gì hả?”
“Anh… anh cần 200 triệu, việc này gấp lắm.”
“Cái gì cơ? 200 triệu? Anh ăn cướp à?”
Người tình bắt đầu vòi vĩnh làm bà khó chịu không thôi.

Dạo này tiền nong của bà đang rất kẹt, đến bà đây chi tiêu cũng phải hạn hẹp.

Bây giờ anh đòi 200 triệu bà biết đào đâu ra?
“Anh thực sự rất cần.”
“Hừ! Để tôi tính đã.”
Nói xong bà ta cúp máy cái rụp.

Tức giận đến đá văng vào bình cây nhỏ bên chân.

Đừng tưởng bà ta không nói là không biết.

Anh ta chắc chắn lại cần tiền cho con ả đấy.

Nhưng cũng phải nhờ con ả bệnh tật sắp chết ấy bà mới có thể có được một chàng trai vừa ý.
Phải làm sao đây? Tiền bà vừa chuyển về nhà mẹ đẻ, vừa phải chi mạnh tay vào kế hoạch trừ khử con tiện tì Bối Hi kia rồi.

Công ty của chồng ông ta mới than với bà về việc lo lót vụ của Băng Na vừa rồi tốn một khoản rất lớn.

Còn chưa kể cổ phiếu của công ty rớt giá khiến cho cả nhà lao đao một hồi.
Nhưng tiền đưa cho Lạc Phong Đạc là vẫn phải đưa.

Bà vẫn còn muốn cảm giác đê mê sung sướng mỗi khi anh ta mang lại.
“Haizz… bực hết cả mình.”
Đi lướt qua chỗ Bối Hi, bây giờ bà chẳng còn đâu tâm trí mà muốn đấu võ mồm với cô.
“Mẹ sao vậy?”
Khác xa với vẻ muốn lánh nạn của bà, cô mỉm cười đi đến gần quan tâm mà hỏi han.
“Không sao hết.”
Tức giận quát lớn lên một câu sau đó tiếp tục cất bước.
“Mẹ đang thiếu tiền sao?”
Cô vẫn dửng dưng đứng đấy, không nhanh không chậm cất lời.

Nhưng điều cô nói lại làm bà ta thót tim lại, giật mình quay phắt ra nhìn cô.

“Sao mày nói thế?”
“Con nghe thấy hồi nãy mẹ hét cái gì ấy mà 200 trăm.”
“Vậy con cho mẹ mượn chứ?”
“Tất nhiên.”
Nghe thấy thế như vớt được cọng rơm cứu mạng.

Bà nhanh bước chân tới trước mặt cô, nắm tay cười hiền hậu.
“Cho… cho mẹ mượn 200 liền được không?”
“Dạ.

Tất nhiên được chứ, đấy chỉ là chuyện nhỏ.”
“Vậy con… con chuyển khoản cho mẹ liền nhé?”
Nghe thế cô cười ha hả như được mùa, nhìn bà ta đang khó hiểu thì càng buồn cười hơn.
“Không cần chuyển khoản đâu, con đưa tiền mặt luôn.”
“Thật chứ?”
Cô không đáp mà chỉ moi trong túi quần của mình ra một sắp tiền lẻ, đếm đếm một hồi xác nhận đủ 200 liền mở tay bà ta ra đặt vào.
“Đây mẹ nhé!”

“Mày… mày.”
Cầm mớ tiền trong tay bà tức đến run người, nói cũng không thành lời.

Khuôn mặt vặn vẹo méo mó đến đáng sợ.

Nắm chặt trong tay bà tức giận giơ lên ném thẳng vào mặt của cô làm những tờ tiền này tứ tung.
“Con chó điếm này, mày giỡn mặt với tao sao?”
“Con mẹ nó chứ, tao cần 200 triệu chứ cần gì 200 ngàn rẻ rách này của mày hả?”
Bà ta tức giận tay chấp nách chấp vấn cô.

Tiếng quát của bà ta vọng lớn và cũng như cô mong muốn cũng có người nghe thấy.
“Bà đang nói cái quái gì vậy hả?”.

Chương 35: 35: Lạc Mềm Buộc Chặt

Ông Triệu từ một ngã rẽ khác đi tới, khuôn mặt lạnh lùng và hàn khí nặng nề bao quanh ông, thể hiện cho người khác thấy bây giờ ông đang tức giận đến thế nào.

Bà Đường run rẩy và bất ngờ trước sự xuất hiện vào lời chất vấn từ ông ta.
Đứng trước mặt bà, ông dùng đôi mắt sắc lạnh để đe dọa.

Trong nhà này làm gì có ai không biết chỉ cần đụng đến tiền là ông Triệu sẽ như một con người khác? Mọi thứ ông đều có thể bỏ qua và chấp nhận nhưng điều cấm kị nhất vẫn là tiền và danh dự từ ông.
“Nói đi! Bà cần số tiền đấy vào việc gì hả?”
Ông chỉ thẳng tay vào mặt bà lớn tiếng quát.
“Tôi… tôi, cần chuẩn bị đồ cho Băng Na.

Đúng… đúng rồi, sự kiện một năm một lần này không thể qua loa được.”
Suy nghĩ vắt óc bà chỉ có thể lấy Băng Na ra làm bia đỡ đạn.

Dù quá thì chỉ bị chửi thôi, không thể để ông biết lí do thật sự được. Nhưng đấy thật là một nước cờ sai của bà, hoặc có lẽ bà đã sai ngay từ đầu.
Chát
“Đồ thần kinh!”
“Bà bị điên đúng không? Cái gia đình này còn nhiều tiền quá để chi trả vào mấy chuyện không đâu đấy hả?”
“Thay vì đứng đây đi xin và vay tiền bà nên về dạy lại nó, nói nó an phận đừng gây thêm bất cứ phiền toái gì cho tôi nữa.”

Ong tức giận tát bà một cái thật mạnh, bà ta còn có thể nếm được vị máu tanh đang thoang thoảng trong khoang miệng.
“Ông… ông đánh tôi?”
Ôm một bên má đứng trơ mắt nhìn ông, bà không thể tin được ấy vậy mà ông dám đánh bà.

Chẳng phải tình cảm vợ chồng họ rất tốt sao? Vì mấy đồng tiền mà ông muốn rách mặt sao?
“Phải.

Tôi đánh đấy.”
“Cảm thấy tiền của tôi khó xin như vậy mà lại muốn tiêu xài như vậy thì ra đường tự mà kiếm.”
Cô đứng một bên, cố gắng hạ sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất.

Đợi đến khi thấy mọi chuyện đã đủ, cô rụt rè bước lên nắm lấy cánh tay của ông.
“Ba, ba bớt giận mẹ đi.

Bệnh của cha không tốt nên đừng có nóng giận nữa nha.”
“Nhưng con cũng thấy…”
“Con đã nói với ông ngoại rồi, ông sẽ cố gắng nói cậu hai giúp ba mà.”
“Ừm… vẫn là con tốt nhất.”
Vừa lòng khi có đứa con hiểu chuyện, quan trọng là nó còn giúp ích cho việc công ty.

Ông rất sợ những con người bên đấy, nhưng nếu có sự giúp đỡ từ họ thì ông không còn gì lo lắng.
“Đi thôi, mặc bà ta ở đó.”
Để mình bà Đường lại nơi đó, ông kéo tay cô rời khỏi ban công đến thư phòng.
“Sự kiện cuối năm con vẫn tham dự chứ?”
Vừa ngồi vào ghế ông đã nói ngay vào vấn đề chính.

“Dạ có ạ.”
“Ta biết việc lần trước đã bất công với con, nhưng con cũng nên biết chuyện con và cậu Vỹ Trác ấy là không thể nữa.

Con đừng nên vì một suy nghĩ tiêu cực mà làm chuyện dại dột.”
Ông đây là muốn nhắc nhở cô rằng nếu tham dự thì đừng làm chuyện điên khùng mất mặt ông, còn nếu không làm được thì tốt nhất là nên ở nhà.
Tiệc ư? Cô nhất định sẽ tham dự, chỉ là không biết ai mới làm ai xấu mặt thôi!
“Ba yên tâm.

Con thật sự đã chết tâm với chuyện tình ấy rồi.”
“Hẹn ba vào ngày ấy, con sẽ cho ba thấy một chàng rể phù hợp với con thật sự.”
Cô lém lỉnh nhìn ông nói.

Như thể tạo ra sự huyền bí và mờ ám, cô nói chuyện lấp lửng rồi nhanh chân chạy ra cửa đi mất.
Ông thấy thế thì cũng chả mấy để tâm.

Thật sự mà nói ông không quan tâm cô yêu hay qua lại với ai.

Điều ông mong muốn chỉ là ngày hôm đấy đừng có màn kịch chị em tranh chồng là ông vui rồi.
…
Bước chân vào phòng, cô lấy máy điện cho Phong Đạc.

Sau khi hỏi thăm tình hình và có được kết quả mình mong muốn cô cúp máy trong vui mừng.
Tiếp tục thoải mái nằm dài trên giường, cô nhắn tin cho Mộ Hàn.
“Tần tổng có đang làm việc chăm chỉ không?”
Gửi đi một tin nhắn vu vơ nhưng chỉ ngay sau đấy anh đã gọi lại.

Cô vui vẻ nhanh chóng nghe máy của anh.
“Nhớ anh không?”

“Có… rất nhớ luôn.

Còn anh có nhớ em chút nào không?”
“Không.”
Nghe thấy thế cô vùng mình dậy, chuẩn bị chất vấn cái tên Mộ Hàn chán sống kia thì bên tai nghe thoang thoảng giọng nói trầm ấm của anh đều đều cất lên.
“Không có một chút mà chỉ có rất nhớ, rất rất rất nhớ thôi.”
“Dẻo miệng.”
Cô và anh cùng nhau ở hai bên đầu dây cười như được mùa.

Chỉ một cuộc gọi đơn giản mà hạnh phúc đến thế.

“Mộ Hàn này, em có việc rất quan trọng muốn nhờ anh…”
Thời gian sau đấy ông Triệu và bà Đường có vẻ chiến tranh lạnh.

Nhưng cũng không kéo dài được bao lâu, không cần phải hỏi thì cô cũng biết bà ta đã dùng cách gì để khiến ông vui vẻ và hết giận.
Cuộc chiến tranh ngầm vẫn dao động, chỉ cần có dịp thì chúng tôi sẽ không từ cơ hội mà vùi dập đối phương.

Ngươi cho ta một tát thì ta sẽ cho ngươi một đấm.
…
Đến ngày 20 tháng 12 ngày tổ chức sự kiện lớn cuối năm.

Đây có thể nói là một đêm hội lớn được rất nhiều người mong chờ.

Là nơi có sự hiện diện của các tập đoàn lớn nhỏ, rất nhiều những người trong giới thương trường làm ăn.

Và cũng không thể thiếu những người có chức vụ trong giới chính phủ và các toà soạn báo phóng viên.

Đây có thể xem là nơi những cuộc gặp gỡ và thể hiện sự chịu chơi của bản thân rõ nhất.

Bữa tiệc lần này có thể nói rằng xa hoa và trình độ khác hẳn bữa tiệc sinh nhật trước đó của Băng Na.
Cũng nhờ những điều kiện đấy mà kế hoạch thực hiện sẽ càng trở nên hấp dẫn hơn.

Cú lừa trong cú lừa.

Kế hoạch lớn bao vây lấy kế hoạch nhỏ, người nào đủ tài hơn sẽ là người chiến thắng.
Theo như dự tính trước đấy ông Triệu và bà Đường sẽ đi cùng một xe và đến địa điểm trước.

Sau đấy là Băng Na sẽ được Vỹ Trác đến và đưa đi theo sau.
Đứng trước cửa nhà, ông Triệu nhìn Bối Hi rồi lại nhìn Băng Na thở dài.

Rốt cuộc vẫn không kìm được mà nhắc nhở cô.
“Bối Hi! Con muốn đi cùng ta và mẹ không?”
Thật không an tâm nếu để ba đứa nó gặp mặt mà.

Chẳng may sơ sót xảy ra chuyện gì thì sao?
“Không cần đâu ba.

Ba cứ đi trước đi, con hẹn người rồi.”

“Ba đừng lo.”
Thấy ông như muốn lên tiếng nhắc nhở nữa cô nhanh chóng tiếp lời.

Nhìn ông mỉm cười rồi chắc nịch cam đoan.
“Hừm, thôi được rồi ta đi trước.”
“Bye cha, bye mẹ.”
Băng Na đứng một bên thấy thế nhanh chóng lén tiếng xen vào cuộc trò chuyện.

Cô ngọt ngào cuối nói chào tạm biệt ông bà lẻ trên xe.
“Chị ở đây đợi xe sao?”

“Ừ.”
Thầm cười khinh trong lòng, ngoài mặt cô ta cười hồn nhiên nhìn cô.
“Em cũng đứng đây đợi anh Trác.

Chị… có muốn đi chung không?”
Muốn biến cô thành trò cười sao? Tại sao họ cứ suốt ngày nghĩ cô sẽ bám dính lấy tên khốn ấy vậy? Thoát được một ngày là cô sẽ cười sảng một ngày rồi, nào có nửa xu tiếc nuối?
“Không cần đâu.

Chị có xe đi rồi.”
“Ồ! Vậy chị ở đây chút nhé, em để quên chút đồ trong nhà.”
Cô không trả lời mà chỉ gật nhẹ đầu.

Khi cô ta bước vào trong nhà thì cũng ‘trùng hợp’ thay xe của Vỹ Trác từ từ lăn bánh đến gần.
Anh ta dừng xe, mở cửa bước xuống với một ánh hào quang chói sáng.

Nhìn ngang ngào dọc rồi bước lại gần chỗ cô nói với giọng mỉa mai.
“Muốn đợi tôi sao? Cô quên rằng chúng ta đã chả còn là gì của nhau rồi à?”
Mặc anh ta có ý nói xấu gì cô vẫn làm như điếc mặc kệ chẳng thèm liếc nhìn anh ta lấy một cái hay đáp lời.
“Lạc mềm buộc chặt? Cô đang muốn làm giá với tôi sao?”.

Chương 36: 36: Anh Nghĩ Mình Là Ai

“Này! Triệu Bối Hi.”
Bực tức trước thái độ hờ hững và vô tâm của cô khiến máu nóng trong người anh dâng lên.

Cố tình đứng đây đợi mà lại còn làm giá, cô ta nghĩ mình là ai hả?
Mặc dù bộ dạng hôm nay của cô rất đẹp nhưng cái thái độ này lại khiến anh chán ghét không thôi.

Tính chinh phục của anh tuy lớn thật đấy nhưng không phải thể loại nào cũng nuốt trôi.
“Gì? Anh đang nói chuyện với tôi đấy à?”
“Chứ còn ai ở đây?”
Cô tiếp tục khinh thường anh ta, cúi đầu di di cát dưới chân mình.

Dù kiếp trước từng là vợ chồng, sau đấy lại mang bao thù hận.

Cô từng nghĩ không biết khi gặp anh ta mình có đến nỗi đâm một nhát thật mạnh rồi chết theo luôn hay không.

Nhưng giờ đây cô đã nghĩ thông tất cả rồi.

Cô sẽ cố gắng sống và sống thật tốt.
Kế hoạch? Trả thù? Tất nhiên sẽ có.

Nếu họ vẫn tiếp tục tính kế cô thì cô cũng phải chuẩn bị kế sách để đáp lại thôi.
Vỹ Trác? Cô không vội.

Cô cần đá đổ mẹ con bà Đường trước rồi sẽ quay lại chơi đùa cùng anh ta.
“Cô nghĩ làm vậy thì có thể làm tôi chưa ý sao? Đừng có ngu…”
“Im mồm đi.”
Anh ta chưa kịp nói hết câu đã bị giọng nói lạnh lùng của cô cắt ngang.

Nhếch một bên mép nhìn anh ta hờ hững đánh giá.

“Anh nghĩ mình là ai? Là tiền hay mặt trời? Đừng có tự trét vàng lên mặt mình.

Nhìn anh bây giờ tôi chỉ thấy ghê tởm và bẩn thỉu.”
“Ừm… không đáng xách dép cho người yêu của tôi.”
Cô ra vẻ suy ngẫm nhìn anh ta từ trên xuống dưới.

Sau đấy như vẻ thất vọng, có chẹp chẹp miệng lắc đầu ngao ngán.
“Cô… cô.”
“Suỵt! Im đi.”
Anh ta tức giận chỉ thẳng tay vào mặt cô, đầu như muốn phì khói, nói không ra hơi.

Cô thì trái ngược với anh, vẫn bình tĩnh đứng đấy.

Chán ghét cái vẻ mặt và giọng nói giả tạo ấy, cô giơ tay lên ra hiệu im lặng.
“Anh Trác… chị, hai người nói chuyện gì vui vậy?”
Băng Na kéo theo làm váy dài, từ trong nhà bước ra.

Cô bước đến bên bà khoác tay vào anh, khuôn mặt xinh đẹp hiện đầy vẻ tò mò giả tạo.
“Vui, chuyện vui lắm.”
Cô châm biếm nhìn cô ta trả lời.
“Gì vậy ạ?”
“Đi thôi Băng Na, mặc kệ cô ta.”
Anh muốn ở lại chịu thêm sự mất mặt, Vỹ Trác nhanh chóng kéo tay

Băng Na lên xe, đạp chân ga xoay bánh rời đi để lại cô thân thiện ở phía sau vẫy tay chào tạm biệt.
“Xì! Cuối cùng cũng đi hết.”
Cô đợi họ rời đi đã lâu rồi.

Tranh thủ màu xe chở mình chưa tới cô nhanh chóng lấy điện thoại ra nhập số và gọi đi một cuộc.
“Alo ông ạ.”
“Vâng cháu sắp tới rồi.”
Bữa tiệc mỗi năm một lần này được đặt tại một nhà hàng ngoài trời lớn, trước cửa được trang hoàng lộng lẫy đầy những món đồ quý giá đắt tiền và xa xỉ.

Vào đúng khung giờ trải thảm đỏ đón khách, những chiếc xe con mang đầy nhãn hiệu mắc tiền tấp nập tới lui.

Tuy đông đúc và tấp nập nhưng không hỗn loạn mà lại rất trật tự và chuyện nghiệp.

Có thể thấy họ đã rất quen thuộc với những bữa tiệc lớn như vầy. Những chiếc camera và mic là những thứ không thể nào thiếu sót.

Chúng được những nhà báo và phóng viên nâng niu và kiểm tra chắc chắn để hôm nay hoạt động liên tục.

Chỉ cần có xe đến đậu lại và người bên trong xe bước xuống là y rằng họ sẽ bắt đầu phỏng vấn chụp hình tới tấp.

Ánh đèn flash lóe sáng liên hồi.
Màu sắc đa dạng đơn giản đến cầu kì của sự sang trọng và lộng lẫy từ những món đồ hàng hiệu.

Chiếc đầm dạ hội kiêu sa của phái nữ kết hợp cùng những bộ vest lịch lãm của phái mạnh.

Tất cả như hoà quyện lại tạo nên một bức tranh khiến người xem

phải hãi hùng trước độ chịu chi của họ.
Lần lượt từng chiếc xe trả người.

Cuối cùng cũng đến lúc, chiếc xe đang chở Băng Na và Vỹ Trác dừng lại trước thảm đỏ.

Vỹ Trác và Băng Na khoác tay nhau bước xuống từ chiếc xe thể thao đắt giá.
Cô và anh ta thật nổi bật trước đám đông.

Từ nhan sắc được tung hô đến sự giàu có khi xuất hiện cùng siêu xe của mình.

Sau một thời gian dài ở ẩn và công cuộc tẩy trắng hoàn hảo nên giờ đây họ không cảm thấy ái ngại hay người nào có mắt mù mà nhắc lại chuyện đó.
“Trác em hạnh phúc lắm.”
“Ừm.”
Cô ta nhón chân, ghé đầu dựa vào gần rồi đặt nhẹ một nụ hôn lên đôi môi của anh.

Tình cảm mà nói chuyện nhẹ nhàng vào tai anh, suốt dọc đường đi cô thường xuyên nói và cười đùa.

Nhìn một màn này người khác nhấp máy liên tục.

Đây chính xác là đánh dấu chủ quyền một cách công khai lộ liễu.

Vừa mang nét đẹp yêu kiều ngại ngùng vừa thể hiện được tình cảm mặn nồng của hai người.
Nhưng người ta chỉ thấy chứ không nghe được đoạn nói chuyện cộc lốc của anh ta.

Ngượng ngạo trước câu nói cụt hứng ấy, cô ta gượng cười rồi tiếp tục nhìn về phía máy ảnh, lâu lâu lại quay qua quan tâm anh.

Anh làm sao vậy? Đáng lẽ bị con ả đấy chọc tức thì càng phải yêu cô nhiều hơn chứ? Tại sao lại có thái độ này và chuốc giận lên cô.
Sau tất cả là đến chiếc xe của chở Bối Hi.

Từ trên chiếc xe dáng vẻ cổ điển quý hiếm bước xuống khiến bao nhiêu ánh mắt đổ dồn.

Từ cuộc chạm trán bất ngờ giữa hai người đẹp nhà họ Triệu rồi đến chiếc xe họ đi tới.

Nhưng điều người ta bàn tán và chú ý hơn nữa đấy chính là hai người đàn ông đi cùng họ.
"Nhìn kìa, nhìn kìa.

Đấy không phải là Tần tổng sao?"
"Tần tổng, Triệu tiểu thư hai người là một cặp sao? Như vậy hôm nay là hai vị xác định mối quan hệ sao?"
"Nhìn bên này… nhìn bên này nè hai vị."
Rất nhiều những câu hỏi được đặt ra.

Bọn họ bắt đầu xoay quanh câu chuyện giữa cô và Mộ Hàn mà làm mờ nhạt dần đi hai con người nào đó cách đấy không xa.
Cô đứng bên anh, hai từ đẹp đôi chắc chắn sẽ không đủ miêu tả và hình dung chân thật cho khoảnh khắc này.

Đơn giản đi bên nhau, nắm tay dìu dắt thôi nhưng cũng đủ để người khác cháy mắt.

Không cầu kì, không gượng gạo.

Họ thể hiện đơn giản nhất những gì mình có và tình cảm chân thành dành cho đối phương.
"Phải! Chúng tôi chính là một cặp.

Nhân dịp này nhờ mọi người làm chứng luôn cho chúng tôi nhé."

Anh nắm chặt tay cô, đứng trên bậc cao trò chuyện cùng mấy vị phóng viên.

Họ thấy anh như vậy thì càng nhao nhao lên, cùng nhau nói chuyện tạo nên một bầu không khí thoải mái.
“Ông Triệu chúc mừng nhé.”
“Vâng, vâng tôi cảm ơn.”
Ông Triệu đứng cùng những người bạn già làm ăn nãy giờ chứng kiến mà thấy hãnh diện không thôi.
Đây thực là hai người đàn ông đắt giá độc thân được rất nhiều cô gái săn đón.

Thấy được một cảnh này ông Triệu vui cười đến không khép được miệng.

Một tương lai giàu sang tốt đẹp đã không còn xa với ông.

Nếu có hai vị rể quý này ông tin bản thân không còn gì để lo ngại.
Khác xa với sự vui vẻ của ông, bà Đường đứng kế bên kìm nén sự ghen ghét và đố kị của mình.

Bàn tay nắm chặt của bà lộ rõ cả những khớp xương nhưng trên miệng vẫn cố giữ lấy một nụ cười.
Triệu Bối Hi! Mày cứ đợi đấy..

Chương 37: 37: Con Bé Ở Đâu

Bữa tiệc cuối năm vi vu bắt đầu trước sự chờ mong từ lâu của bao người.

Cô và Mộ Hàn hạnh phúc sánh bước bên nhau, như hình với bóng.

Chúng tôi cùng nhau trải qua những khoảnh khắc ngọt ngào nào là nắm tay, thân mật đút đồ ăn hay đơn giản trò chuyện.

Tất cả đều rơi vào trước bao ánh mắt ghen ghét và đố kị.
Nhưng nó không làm cô và anh thấy bất tiện gì.

Chúng tôi vẫn vui vẻ cười đùa, nói những câu chuyện chẳng đâu vào đâu với nhau.
“Mộ Hàn anh uống ít thôi đấy.”
Cô nhìn anh nãy giờ tiếp khách đã uống kha khá rồi nên lên tiếng nhắc nhở.

Không phải làm quá nhưng Mộ Hàn anh có tật đau dạ dày, ăn uống không đúng giờ thôi hay bỏ bữa đã là không tốt rồi.

Nói chi tham dự tiệc tùng mà còn uống đồ uống có cồn nhiều?
“Anh biết mà.

Nhưng nếu lỡ uống say rồi em có đưa anh về không?”
Anh cầm trong tay ly rượu, đứng sát vào cô.

Nói là đứng chứ không khác gì là dựa cả người vào cô.

Anh nũng nịu gác cằm lên vai cô cà lơ nói.
“Không nha.

Em sẽ nói tài xế thả anh ở ven đường luôn.”
Cô tỏ vẻ hung dữ nhìn anh đe dọa.

Nhưng lại chẳng có một chút đáng sợ nào mà nhìn trông còn có một chút đáng yêu.

Không! Chính xác là cực kì đáng yêu.

Vì cô đang quan tâm anh nữa mà.
“Làm vậy coi chừng người ta đưa anh đi mất nha.

Đến khi ấy em chỉ có thể ngồi khóc huhu vì mất chồng thôi.”
Anh vừa nói còn vừa làm hành động khóc huhu nữa.

Nhìn một cảnh này khiến cô cười ra nước mắt.

Đưa tay nhéo yêu lấy cánh mũi anh trách nhẹ.
“Haha… anh ảo tưởng quá rồi đấy.”
Trò chuyện rồi lại cười đùa.

Không cười đùa thì anh lại dắt cô đi giới thiệu với mấy người bạn của mình.

Chỉ thiếu điều khoe với tất cả mọi người rằng anh đã có chủ.
Và trong đấy không thể nào thiếu hai người bạn thân từng có cuộc hẹn của anh.
“Đây là bất ngờ mà cậu nói?”
Phó Nhất Thiếu khó tin mà nhìn cô chằm chặp.

Đánh giá hết chỗ này tới chỗ kia như không thể tin nổi.
“Đúng vậy.

Bạn gái tôi đấy, đừng có nhìn với ánh mắt đê tiện đó."
Thấy hành động lỗ mãng của cậu bạn, anh nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở.

Bảo bối của người ta ai cho nhìn đến rớt nước miếng vậy hả?
Nói cũng thật là oan.

Nhất Thiếu cậu không hề chảy một giọt nước miếng nào mà.

Nhìn xem này… đấy có đâu.
"Bối Hi, anh giới thiệu cho em nhé.

Đây là Phải Nhất Thiếu và đây là Jane Tống."
"Các cậu gọi cô ấy là Bối Hi."
Cuộc giới thiệu đơn giản, dù sao cũng biết nhau cả rồi, giới thiệu ở đây chỉ là danh phận thôi.

Còn cô thì đã biết rồi, rõ là đằng khác.
"Xin chào..."
"Chào cô."
Nhất Thiếu lại ra vẻ kênh kiệu, y như kiếp trước cô và cậu ta rất hợp để đấu khẩu mà.

Dù mồm miệng cậu ta có chút hơi đáng ghét nhưng lại là một người bạn rất tốt của Mộ Hàn.

Nên thật tâm cô cũng không ghét bỏ gì mà còn có thiện cảm.

Vì đơn giản là cô khá thích tính cậu ta.

Chân thật và nghĩ gì nói đó, đấy là con người rất thật lòng nếu bạn mở được cánh cửa sắt của họ thì họ sẽ hết lòng vì bạn.
Cuộc vui nào rồi cũng có lúc này lúc kia.

Ai cũng có công việc và làm ăn của riêng mình nên chia ra mỗi người

một nơi.
Tất cả những niềm vui cũng không thể làm lu mờ đi những kế hoạch đen tối phía sau.

Tên đã lên dây kéo liệu có hoàn được?
Bà Đường và Băng Na đứng trong một góc khuất nhìn mà bực bội không thôi.
Điều họ không ngờ rằng Bối Hi sẽ có người đi chung, mà người đó còn lại là Mộ Hàn.

Nhưng tất nhiên sẽ không vì vậy mà họ bỏ qua kế hoạch đã định.

Có hắn ta thì sao? Không phải càng tốt à.

Tên đấy sẽ thấy được sự ô nhục mà Bối Hi mang lại.

Hắn cũng sẽ rời bỏ cô và không ai có thể giúp cô được nữa.
Chờ đợi thời cơ khi Mộ Hàn rời đi nói chuyện cùng đối tác, họ nhìn nhau rồi bắt đầu kế hoạch ra tay với Bối Hi.
“Triệu Bối Hi, hôm nay sẽ là ngày tàn của mày.”
Băng Na nhìn về phía Bối Hi với ánh mắt thù địch.

Cô ta chán ghét và căm hận Bối Hi.

Chỉ cần sau hôm nay thôi cô ta mới là nhất, không ai có quyền được đặt lên cân so với cô.
Những nỗi nhục mà Băng Na cô nếm thử thì con ả đấy cũng phải nếm thử.

Thuê người phục vụ đưa cho Bối Hi một ly nước, họ đã thành công khí chuốc thuốc mê cô.
Bối Hi không biết có suy nghĩ gì, cô đưa ly rượu nhẹ lên uống một hớp lớn trước những con mắt rình tập từ họ.

Cảm nhận sự mệt mỏi và buồn ngủ mang lại, cô gật gù đầu mắt mở cũng không lên.

“Chị, chị không sao chứ?”

“Hình như chị uống say rồi, để em đưa chị đi nghỉ nhé?”
Băng Na từ đâu xuất hiện như vị cứu tinh, dìu Bối Hi tới một góc khuất, nhìn trước ngó sau rồi mạnh mẽ đỡ cô lên lầu trên của sảnh tiệc.
Bên kia bà Đường sau khi nhận được tín hiệu từ Băng Na cũng bắt đầu kế hoạch.

Hít một hơi sâu, kìm nén cảm giác kích động trong mình.
Lần này bà không thể thất bại.
Đến khi xong xuôi, bà nhận được tin nhắn từ Băng Na nói đã thành công.

Thời cơ đã chín mùi, bà tiếp tục triển phải tiếp kế hoạch.
Xác định vị trí của những người xung quanh.

Bà liên hệ lại một lần nữa với những người đã mua chuộc để chắc chắn rồi bà đi tới nơi có nhiều người và gần với cánh nhà báo nhất chuẩn bị hành động.
“Noãn phu nhân, bà có thấy con bé Bối Hi nhà tôi không?”
“Bà Dương này, bà có thấy con bé Bối Hi ở đâu không?”
“Tôi lo nó quá, nó nhờ tôi đi lấy đồ cho nó mà giờ chẳng thấy đâu, gọi điện cũng chả nghe máy.”
Chạy tới chạy lui loanh quanh gần đấy hỏi thăm về Bối Hi, tất nhiên những người bà hỏi đều là những người có tiếng tăm về cộ nhiều chuyện và hóng hớt cao.
“Tôi có nhìn thấy này.”
“Con bé ở đâu?”
“Cô… cô ấy đi…”
Người bà mua chuộc từ trước nói rằng đã nhìn thấy cô đi cùng một đám người đàn ông lên trên lầu.

Mà lầu trên là khách sạn dành cho khách nghỉ ngơi, lại còn một đám đàn ông.
“Không! Không thể nào.

Con bé làm sao vậy được, cô nhìn lộn đúng không.”
“Không có, tôi nào có nhìn lộn.”
Bà Đường và người đấy cãi vã qua lại.

Ai cũng không tin rằng mình là người sai mà đổi qua đối phương.
Giọng cô ta và bà Đường không lớn không nhỏ làm rất nhiều người chú ý tới.

Cô ta đứng đấy bắt đầu nâng cao giọng nói xấu và cả đóng giả thuyết được đặt ra.
“Sao chúng ta không cùng lên xem? Như vậy lại chứng minh được trong sạch cho Triệu tiểu thư.”
Đúng thật sự là hợp tình hợp lí.
Bà Đường cười khinh trong lòng.

Trong sạch sao? Còn lâu mới chứng minh được khi mọi chuyện nó đã như ván đóng thuyền.
“Chuyện quái gì vậy hả?”
Ông Triệu thấy thế tức giận không thôi.

Đang yên đang lành lại xảy ra chuyện gì đây.

Tại sao con ông hết đứa này đến đứa kia dính đến đàn ông vậy.

Đúng là một lũ bất trị mà.
“Mình à, tôi chỉ muốn lấy lại danh dự cho con thôi.

Ông nhìn họ nói con chúng ta thành thể loại gì này.”
“Người làm mẹ này sao có thể đứng ngoài để yên được.”
“Chúng ta cứ lên thử đi.

Tôi tin Bối Hi không phải người như vậy.”
Bà ta nước mắt ngắn dài kéo tay chồng mình đau lòng nói.

Sau một hồi mềm lòng và suy nghĩ kỹ thì ông quyết định nghe theo bà Đường.

Dù cho tình huống xấu nhất là con bé có làm thật thì ông cũng nên nhân cơ hội này mà dạy bảo nó.

Không thể để nó muốn làm gì thì làm được.

Hùng hồn đi thẳng về phía thang máy, ông và bà vô tình hay cố ý đã kéo theo một lượng lớn người đi cùng.
"Mẹ, cô ta ở phòng 154 tầng 4."
Băng Na tiếp tục nhắn tin cho bà về số phòng và tầng.

Bà dựa theo đấy mà đi thẳng lên, trong lúc hỗn loạn này thật chẳng ai để ý đến chi tiết kì lạ này.
"Triệu Bối Hi.

Con ở đấy đúng không?"
"Mau ra đây cho ta.

Tốt nhất là con đừng làm gì mất mặt ta và mẹ con."
"Mở… mở cửa."
Rầm… rầm
Hùng hổ từng bước đi lên, đứng trước cánh cửa ông quát lớn và đạp mạnh vào cánh cửa nhiều lần.

Cánh cửa được mở ra từ bên trong, chuẩn bị cất cao giọng để chửi bới và diễn kịch trước mặt mọi người nhưng điều xảy ra lại làm bà ngạc nhiên không thôi.
"Chuyện… chuyện này, là sao?"
Bà ta ngơ ngác, ngỡ ngàng khi thấy Bối Hi.

Đúng là cô ta đang có mặt trong phòng rồi nhưng cái đang vẻ này…
"Chuyện gì vậy ba?"
"Mọi người làm gì kéo nhau đông vậy?"
"Sự kiện tổ chức đi chơi trò thám hiểm sao?"

có
Cô mơ màng vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ, vẻ mặt không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cười cười trông một cách khờ khạo mà nhìn ông Triệu và những người còn lại..

Chương 38: 38: Bối Hi Hay Băng Na

“Con nãy giờ ở đây sao?”
“Vâng.”
Nghe thấy Bối Hi trả lời, ông Triệu như thể vẫn không tin mà nheo cặp mắt đã lộ đầy nếp nhăn của mình mà nhìn ngó vào trong.
Cô thấy thế chỉ bình tĩnh bước qua một bên, chừa một lối vào trong cho ông và những người đi cùng nhìn vào.
“Nếu không tin ba và mọi người có thể vào nhìn xem.”
Thấy được tác phong và sự bình tĩnh của cô, cánh nhà báo rình rập đi theo nhôn nhao một hồi, thì ra tất cả là tin giả.
“Như vầy là tin giả thôi.”
“Thật không biết ai mà lại có thể đồn ác ý như vậy.

Nhìn học thức và tính cách của Triệu tiểu thư được thừa hưởng từ Huỳnh phu nhân kia mà.

Sao có có thể ra cái chuyện trái luân thường và dơ bẩn ấy được.”
Họ bắt đầu chán nản và buông lời trách móc người phao tin giả.

Dưới kia biết bao nhiêu người và tin mới, dù không quá đắt giá thì cũng hơn là lên đây mà chẳng được gì.

Vậy mà cứ tưởng sẽ được đưa tin tức nóng hổi của một vụ bê bối chứ.
“Mọi người nói gì tôi không hiểu vậy?”
“Không.

Không thể nào.”
Trong lúc cô đơ người thắc thắc thì bà Đường đã la lên, lao vào

phòng cô tìm kiếm.

Trong lúc đi ngang qua cánh cửa còn đụng trúng vai làm cô phải lùi lại vài bước để giữ thăng bằng.

Những người xì xào bàn tán chuẩn bị quay người rời đi, nhưng khi thấy vậy họ lại đứng đấy tiếp tục xem chuyện.
“Mẹ, mẹ tìm gì vậy?”
Cô nói giọng hơi lớn, quay người vào trong hỏi khi thấy bà lục lọi hết chỗ này tới chỗ kia.

“Đâu rồi.

Người đâu rồi hả?
Bà ta mở cửa tủ, kiểm tra nhà vệ sinh, lật hết chăn ga gối đệm lên nhưng vẫn không thấy gì.

Tức giận mà quát lớn về phía cô hỏi người.
“Người?”
“Triệu tiểu thư, có người nói cô lên đây cùng với mấy… người đàn ông.”
Một người trong đám đông ấy không kìm được mà nói nhỏ cho cô biết.

Cậu ta làm phóng viên trẻ cho một toà soạn, hôm nay may mắn được cử đi săn tin ở đây.

Nhìn cô gái trước mặt này ăn mặc đến cử chỉ thật sự rất được thiện cảm từ người khác.

Thêm kiểm chứng nãy giờ nữa nhìn là biết tin giả rồi.

Bà Đường kia đâu cần phải vào tận nơi tìm kiếm và chứng minh như vậy.
“Ôi trời! Nhưng mà đúng là tôi lên đây với mấy người nữa…”
Cô úp úp mở mở nói, chỉ là vu vơ tiết lộ một câu nhưng đã nhanh

chóng thu hút được rất nhiều người chú ý.
“Con nói gì vậy hả?”
Ông Triệu đứng một bên sau khi chứng kiến tất cả kiến đầu ông quay cuồng và rối loạn không thôi.

Sau khi thấy bà Đường điên loạn tìm kiếm thì ông đã nhanh chóng lườm nhìn cảnh cáo bà.

Cứ tưởng mọi chuyện chỉ là hiểu lầm và nhanh chóng kết thúc thì lại nghe cô nói một câu khiến mọi chuyện gợn sóng.
“Thì con có lên đây cùng mấy người thiệt mà ba.”
“Đúng vậy đấy Triệu tổng.”
Mộ Hàn từ một góc khuất khác xuất hiện, những người khác biết ý tránh qua hai bên nhường anh từ tốn đi lại.
Đến trước mặt ông, anh đứng đấy bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt của ông.

Dù ngoài mặt như không nhưng người trong thương trường ai nấy cũng rõ việc trước kia Lão Triệu không thích gì mấy Tần tổng.

Tử Vỹ Trác và Tần tổng đấu đá với nhau, mà lão Triệu này thì thường xuyên giúp đỡ vị thiếu gia nhà họ Tử.

Nên quan hệ sâu bên trong có dùng đầu gối thì ai nấy cũng hiểu ít nhiều.
“Ý cậu là sao?”
Ông híp đôi mắt lại, sát khí quanh người tỏa ra gằn giọng nói từng chữ một.
“Tôi đã đưa cô ấy lên đây.”
Nói về khí chất thì Mộ Hàn anh cũng không yếu thế.

Một người đã gầy dựng sự nghiệp của mình bằng chính đôi bàn tay thì sao có thể lép vế ông? Khí chất, sự lạnh lùng và đặc biệt là tuổi trẻ, đấy là những thứ ông Triệu thật sự phải chào thua.
“Dạ phải đấy ba.

Ba cũng biết tủ lượng của con yếu, uống một chút là đã đau đầu chóng mặt rồi.

Nên con đã nhờ anh ấy đưa con lên đây nghỉ một lúc."
"Mọi chuyện chỉ có vậy thôi."
Chứng kiến mọi thứ cứ xoay vòng vòng khiến bà Đường khó hiểu không thôi.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Đám người kia đâu? Băng Na của bà đâu? Tại sao mọi chuyện lại thành như vậy hả?

Một đám người nhìn thì xác nhận mọi chuyện thật đơn giản, nhìn mà xem quần áo trên người họ kìa, không thể gọn gàng hơn được nữa.

Tin tức Triệu tiểu thư qua lại với nhiều nam nhân là giả, nếu đăng về tin Triệu tiểu thư và Tần tổng cùng nhau lén lút thì lại càng không.
Kết thúc thôi, họ nên xuống dưới lầu và tìm một mối ngon hơn thôi.

Trên đây đã chẳng thể có tin tức gì có lợi cho việc đăng báo ngày mai rồi.
Nhưng chỉ khi họ đang thất vọng thì có người đột nhiên la lên, họ ráo riết nhau chỉ về một căn phòng cách đó không xa.

Dân tình bắt đầu đổ xô vào căn phòng khép hờ không được khoá kín cửa ấy.
Nơi đây xác thực mới là nguồn tin nóng.

Băng Na lại đang ở đây cùng làm chuyện tốt với ba người đàn ông trong phòng.

Họ không chỉ không khoá cửa mà còn làm chuyện ấy ngay ở gần cửa ra vào.
"Là Triệu nhị tiểu thư cùng ba người đàn ông."
"Thật kinh tởm."
"Ở đây này, vụ bê bối này bảo đảm sẽ nóng hôi hổi luôn."
Thấy tất cả camera đều đang chĩa về một căn phòng cách đó, còn có

người la lên tên con gái mình.

Ông và bà ta nhanh chóng chen chân chạy lại đó xem.
“Băng… Băng Na.”
Chết chôn chân tại chỗ.

Tại sao những tên đàn ông mà bà giăng bẫy Bối Hi rốt cuộc lại là Băng Na? Bà Đường sốc đến nỗi không nói được thành lời, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn con mình và mấy người đấy làm chuyện đồi bại.
“Các người làm cái gì vậy hả?”
Ông Triệu đứng kế bên tức giận lớn tiếng quát, ông chỉ tay về đám người đó.

Chưa thể làm bọn họ chú ý, ông cầm bình hoa kế bên lên đập thật mạnh.
Ba người bên trong nghe thấy thế thì hoảng loạn dừng hành động của mình lại.

Xấu hổ và nhanh chóng tìm kiếm chỗ trốn và quần áo mặc vào.

Họ nhốn nháo rời bỏ, người thì chạy vào nhà vệ sinh, kẻ vơ được chiếc quần manh áo thì cúi đầu bỏ chạy thật nhanh ra ngoài.
Chiến trường ác liệt khi nãy giờ chỉ còn lại mình Băng Na ở đấy, chưa hết cơn thuốc cô ta vẫn miệng la lối, cơ thể cựa quậy không ngừng.
“Xin, xin mọi người.

Làm ơn để yên cho con tôi.”
Hoàn hồn khỏi mọi chuyện, bà Đường nhanh chóng tiến lên, che chắn trước người Băng Na.

Bà đóng sầm cửa, lau đi nước mắt chảy dài vơ lấy chiếc chăn trên giường đắp lên tấm thân cô ta.
Đám đông xôn xao, họ nhanh chóng làm cuộc phỏng vấn và phóng

sự nhanh.

Người bàn tán người thì gọi điện rôm rả.

Đây chính là cái giá của việc tham gia tiệc lớn, truyền thông lớn.

Muốn dẹp yên chuyện này thực chất không phải là chuyện đơn giản như lần trước.
“Mộ Hàn, xong chưa bỏ tay ra đi.”
“À ừm…”
Anh nghe cô nói bỏ tay khỏi mắt cô.

Nhận thấy ánh mắt phàn nàn của cô nhưng anh không mấy để ý.

Dù biết rằng hơi kì cục nhưng đấy là chuyện nên làm mà không phải sao?
“Xí!”
Bối Hi đấm nhẹ vào ngực của anh, rắn chắc quá! Đâu ra cái thói thấy người ta la lên như vậy mà anh che mắt cô? Đứng xa mà còn có bao nhiêu là người che cả rồi cô còn có thể nhìn được gì sao? Khi ấy cô đã nhón chân, căng mắt nhìn mà cũng chả được gì nữa là.
Dù sao cũng đã hết chuyện, cô kéo theo tay của Mộ Hàn về phía thang máy rời khỏi tầng lầu.

Hôm nay xôn xao và kích động vậy là đủ rồi.

Mai sẽ còn rất nhiều trò vui.
Hôm nay vậy là đã đủ kích thích rồi..

Chương 39: 39: Ảnh Hưởng Và Áp Lực

Quay trở lại với tình huống rối ren của Băng Na.

Ồn ào và náo nhiệt là những từ không đủ để hình dung hiện trường của nơi này.
Có thể nói rằng số của ông đã quá xui hay không khi cứ hết chuyện này đến chuyện kia kéo tới.

Đặc biệt hơn hết chúng lại chỉ xảy ra khi có rất nhiều người chứng kiến.

Một lần rồi lại tiếp đến một lần.

Cái bản mặt già này của ông phải làm sao?
“Ông Triệu sự việc lần này ông có cảm nghĩ gì không?”
“Nếu tôi nhớ không lầm thì đây xác thực là vụ bê bối thứ hai của Triệu nhị tiểu thư.”
“Ông sẽ giải quyết việc này thế nào khi đây là người con tâm can bảo bối của ông?”
Vì sức ảnh hưởng của sự việc và áp lực khi đứng trước nhiều người ở đây là quá lớn.

Ông thật không có mặt mũi hay tâm trạng để suy nghĩ đến việc gì.
Chỉ cần thoát được hiện trường này là đã rất vui mừng rồi.

Muối mặt đứng đấy chờ bảo an xuất hiện, ông hiện tại còn không thể nhúc nhích được.

Chỉ có thể đứng canh ở trước cửa phòng và im lặng chờ đợi.

Phải mất tới hơn một tiếng thì mọi người mới giải tán và trở lại với sự bình yên.

Lúc này bà Đường mới dám mở cửa bước ra.

Băng Na hiện tại đã quá mệt mỏi đến ngủ thiếp đi rồi.
“Mình… mình à.”
Thấy được khuôn mặt đen xì của ông, bà ta hoảng trong lòng mà rụt rè lên tiếng, tiến tới đứng cản lại trước mặt ông, cố nặn ra nụ cười và nói với giọng ngọt ngào.

Nếu là trước kia khi thấy bà như vậy chắc chắn ông sẽ động lòng mà bỏ qua tất cả.

Nhưng sự việc hiện tại thì đã khác hoàn toàn.

Nhìn thấy bà thì con tức giận và phẫn nộ của ông bùng nổ, phát tác sau một thời gian dài kìm nén.
Chát
“Bà nhìn xem thứ nghiệt chủng gì mà bà đã sinh ra hả?”
Một cái tát đau điếng người rơi trên khuôn mặt của bà.

Cái tát rất mạnh, nó như thể là dồn hết sức mình vào mà đánh.

Hứng trọn cái tát của ông làm bà ngã sõng soài trên mặt đất.
Bao nhiêu nước mắt và tủi nhục của bà trút ra cùng với nỗi đau này.

Chứng kiến con mình thì bị… với người ta, chồng không thương cảm thì thôi bây giờ còn quay qua trách mắng bà.

Cuộc sống sao lại tàn nhẫn với bà thể chứ?
“Ông nói như vậy là sao? Nó là con của chúng ta, là đứa con duy nhất mà tôi dứt ruột đẻ ra.

Ông không phải luôn yêu thương nó sao? Bây giờ không nghĩ cách

thì thôi còn trách mắng tôi.

Trách mắng tôi cũng thôi đi còn nói con tôi là nghiệt chủng?”
Bà vùng mình dậy, đứng trước mặt ông hùng hổ quát tháo lại.

Tính cách thật của bà không phải người hiền lành gì, làm sao có thể để người khác leo đầu leo cổ mà trách mắng?
“Được.

Hay lắm.

Vậy bà tự đi mà giải quyết.

Có làm thì có chịu, sức già này của tôi không thể còng lưng mà che chở được nữa.”
“Không giải quyết được thì cũng đừng nhận tôi bà cha của nó.

Tôi không có đứa con làm mất mặt mình như vậy.”
Ông tức giận nói xong thì bỏ về, bà Đường tiến lên muốn níu lại bước chân của ông thì bị ông lạnh lùng gạt bỏ.

Bà chỉ đành có thể trơ mắt nhìn theo tấm lưng của ông khuất dần và cắn chặt răng.

“Á… tại sao chứ? Rốt cuộc mọi chuyện tại sao lại thế này.”
Bà tức giận hét lớn lên, vơ lấy những vật xung quanh điên cuồng ném.

Những thứ bà và Băng Na chuẩn bị cho Bối Hi đều bị đổ ngược lên đầu cô con gái bà.

Tại sao lại như thế? Rõ ràng bà đã rất kín kẽ và cẩn thận.

Cô ta lấy đâu ra sự giúp đỡ mà có thể lật ván cờ.
Không đúng! Nhất định có gì đó không đúng ở đây.

Từ bao giờ cô ta lại đề phòng bà và thông minh như vậy?
Dù sao mọi chuyện cũng đã vỡ lở.

Bà tin sẽ có cách giải quyết được.

Không phải còn Vũ Trác sao? Nó yêu con gái bà nhiều đến thế thì chuyện này chắc cũng không thể không chấp nhận nổi.
Ngay trong đêm hôm ấy, tất cả những gì đã xảy ra đều được phát trực tiếp và đăng lên mạng.

Không chỉ những thế mà không biết từ đâu vụ lùm xùm hôm sinh nhật Băng Na cũng được đưa lên.

Những tin tức và hình ảnh trước đấy của Băng Na được gỡ xuống bây giờ như nước lũ dâng trào.
Tin tức nóng hổi, mọi trang thông tin lớn nhỏ đều đưa về vụ việc của cô ta.

Tối hôm qua chính là một đêm tăng ca đến sáng của các toà soạn báo.
Không chỉ sức ảnh hưởng của mạng xã hội mà ngay cả công ty của ông Triệu cũng có dao động.

Ngay trong đêm đến giá cổ phiếu liên tục rớt giá.

Những cổ đông lớn nhỏ cũng có thái độ, họ dáo dác nhau muốn bán rẻ cổ phần của mình.
Sáng hôm sau khi biết được mọi chuyện Băng Na nổi điên, đập phá tất cả đồ đạc trong phòng.

“Không! Đấy không phải sự thật.”
“Con không làm chuyện dơ bẩn ấy.

Các bài báo tin tức này là giả.

Tôi sẽ kiện các người.

Tôi sẽ giết chết các người.”
“Đây không phải sự thật.”
Cô ta điên loạn, hết đập phá la hét rồi lại ngồi tự kỉ thành một góc.

Hai tay ôm lấy đầu, nhìn cô bây giờ nào có dáng vẻ của cô bé đáng yêu ngọt ngào thường ngày.

Vẻ ngoài chật vật và hỗn loạn không khác gì mụ điên bị nhốt.

Hình ảnh bây giờ khiến người nhìn cũng cảm thấy hoảng sợ.
Bên kia Vỹ Trác cũng không khá hơn là bao khi phải đối mặt với ông Tử và các cổ đông lớn nhỏ đến những thông tin trên mạng.
“Ba yên tâm con sẽ giải quyết tốt việc này.

Không bao giờ để nó ảnh hưởng tới công ty và danh dự của nhà mình.”
“Con nhất định sẽ không làm ba thất vọng.”
Vì muốn giữ được cổ phần và lợi nhuận giá chứng khoán của công ty anh bắt buộc phải ra thông báo nói rõ mọi sự tình của mình và Băng Na.
Thông tin phủ nhận quan hệ giữa hai người được lan truyền rộng rãi..

Chương 40: 40: Mẹ Yêu Của Con

“Băng Na, là mẹ đây.

Con mở cửa cho mẹ đi được không?”
Đã cả ngày nay con bé nhốt mình trong phòng, không ăn không uống gì.

Một người làm mẹ như bà làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn, yên tâm cho đứa con gái nhỏ này?
Mọi chuyện cứ lệnh theo quỹ đạo, những thứ bất lợi đều đang chĩa thẳng mũi nhọn về họ.

Dù có phần bực tức và không thể nào cam lòng nhưng không phải còn nước là còn tát sao? Bà không tin là không thể trở mình.

Chỉ cần mạnh mẽ và đấu tranh hết mình làm sao có chuyện thất bại?
“Mẹ! Con phải làm sao đây? Con phải làm sao đây?”
“Con ghê tởm bản thân, con chán ghét mọi thứ.”
“Tại sao người bị không phải cô ta?”
Băng Na nhốt mình trong phòng, cô không mở cửa mà chỉ ngồi co mình ở một góc hét lớn tiếng vọng ra ngoài.
“Mở cửa ra đi, con còn có mẹ.

Mẹ sẽ có cách giúp con mà.

Mẹ nhất định sẽ giết chết con ả đấy cho con hả giận.”
Cạch
Cánh cửa mở ra, cô đứng như người mất hồn trước mặt bà.

Nhìn thấy tiểu bảo bối của mình bây giờ người chẳng thành người, ma chẳng thành ma mà bà đau lòng không thôi.
“Băng Na của mẹ.”
Bà Đường đau lòng từng bước vào phòng của con gái an ủi, ôm chầm lấy cô ta vào lòng vỗ về.

Cô ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của bà, ngoan ngoãn nghe hết những lời bà nói.

Thật không khác gì ngày xưa, bây giờ cô đã hoàn toàn mất đi vẻ không kìm chế của ban nãy.
Nhưng số trời có lẽ cũng không muốn để cô yên, ngay trong lúc cô đang liu thiu vào giấc ngủ thì điện thoại lại đổ chuông.
Ngồi bật dậy trước sự bất ngờ của bà Đường.

Cô vơ lấy chiếc điện thoại trên bàn trà gần đấy, mở màn hình lên xem.

Nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, cô ta sốc đến nỗi không thể cất bất cứ một lời lẽ nào.

Chỉ có thể như không tin vào mắt mình mà nhìn chằm chặp vào màn hình, đọc đi đọc lại nhiều lần.
Sau một hồi qua cơn sốc nặng, cô khó nhọc nhìn về phía bà Đường với hai hàng nước mắt chảy dài.

Cô ta đưa chiếc điện thoại về phía của bà, xịt sùi trong làn nước mắt, nói cũng không ra hơi.
“Mẹ! Mẹ nhìn đi.

Cái này là sao? Tại sao lại như vậy hả?”
Bà Đường tiến lên trước, cầm lấy chiếc điện thoại trong tay cô đọc thật kĩ.

Đến khi đọc xong ngay cả bà cũng sốc đến hoảng.

Như vầy là sao? Tại sao Vỹ Trác cậu ta lại nói không có bất kì quan hệ gì với con bé?
Chẳng phải tình cảm rất tốt đẹp, cậu ta còn theo đuổi con gái bà rất lâu sao? Không phải bà không biết chuyện con gái và cậu ta từng quan hệ lén lút sau lưng Bối Hi nhưng chẳng phải Bối Hi ả ta đã từ bỏ.

Người chiến thắng và đoạt lấy chàng trai ưu tú hàng top của thành phố này là con bà sao?
“Băng Na! Con nghe mẹ nói, chắc chắn chỉ là có gì đó hiểu lầm thôi.”
“Cậu ta làm sao có thể bỏ con được.

Đúng không?”
“Cho mẹ chút thời gian, nhất định mẹ sẽ làm rõ chuyện này.”
Mặc bà nói cứ nói, cô khóc đến nước mắt nước mũi hoà vào nhau.

Lắc đầu nguầy nguậy không thèm nghe lọt một câu mà bà nói.
“Làm sao mà hiểu lầm được? Đây là thông báo chính thức từ công ty của anh Trác mà…”
“Á… không… đây không phải sự thật.”
“Băng Na, con bình tĩnh đi.”
“Đi! Mẹ đi ra khỏi đây đi.

Cút hết đi.”
Khuyên can hết lời nhưng cô không nghe, còn có dấu hiệu mất bình tĩnh hơn.

Băng Na cảm thấy ồn ào khi nghe bà Đường nói, đứng dậy đẩy bà thẳng ra cửa đóng chặt lại.
“Con à…”
Đứng trước cửa phòng nhìn cánh cửa đóng chặt mà tim bà đau như cắt.

Bà Đường không chịu để yên mà tiếp tục đến thư phòng ông Triệu

cầu xin.

Xin ông hãy nghĩ cách giúp cho cô con gái quý này.
“Bà nghĩ tôi điên sao?”
“Tôi đã nói rồi chuyện nó gây ra, vũng bùn nó tạo nên thì tự gánh chịu hậu quả.

Đừng nghĩ đến việc tôi mang bộ mặt già nua này đi tìm cách van xin giải quyết.”
Một người tham tiền tham quyền như ông ta liệu có buông bỏ hết mọi thứ để tẩy trong sạch cho cô? Tất nhiên là không vì sự việc đã không còn đơn giản.
Tất cả của ông đang đứng trước nguy cơ mất trắng khi giá cổ phiếu và chứng khoán của công ty liên tục rớt giá.
Chưa nói đến việc cả đêm qua và ngày hôm nay ông cũng đã rất mệt mỏi và chịu nhiều áp lực.

Những cuộc gọi làm phiền liên tục kéo tới.

Đến nỗi bây giờ nghe tiếng chuông thôi ông đã giật mình thon thót rồi chứ đừng nói là lên tìm hiểu mạng xã hội.
Cầu xin trong vô ích, còn bị ông xua đuổi thẳng tay khỏi phòng.

Bà vừa đau lòng cho con, vừa nổi điên không chỗ phát tác, vừa phải đau đầu nghĩ cách giải quyết.
Người ta còn có nhà mẹ đẻ để hỗ trợ.

Còn bà thì sao? Thường ngày thì moi tiền từ bà, bắt ép bà chi hết khoản này đến khoản kia.

Bây giờ thì hay rồi.

Nghe tin bà và con bà thất thế họ liền trở mặt không nhận người.

Điện không nghe nhờ không hay.

Rốt cuộc còn chuyện gì nữa thì tới luôn đi.
Vì mải mê suy nghĩ nên bà cũng chả rõ mình đã đi tới nơi nào.

Đến lúc chẳng may va vào ai đấy làm bà ngã ngửa ra sau thì bà mới hoảng hồn.

Đang định chuốc hết cơn giận lên tên có mắt như mù ấy thì nhìn kĩ lại cơn tức của bà càng sôi trào hơn.
Đúng là đã ghét đi đâu cũng còn gặp.
“Triệu Bối Hi… mày.”
“Mẹ yêu của con.

Đi sao chẳng nhìn đường thế này.”
Cô tiến lên đỡ lấy bà, miệng không quên nói lời mật ngọt mà làm bà càng thấy chán ghét.

Tức giận hất thật mạnh tay cô ra, bà tự chống tay uy nghi mà đứng dậy.
“Là mày hại con tao.

Là mày làm nó trở nên như này.”.

Chương 41: 41: Ai Hả Hê

“Mẹ nói gì vậy.

Cái nồi to như vậy con không dám đội đâu.”
Triệu Bối Hi nhìn bà mỉm cười.

Cô càng nói, càng mở lời là bà lại càng tức giận.

Rốt cuộc nó đã học ở đâu và tại sao lại thay đổi lớn như vậy?
Thật không thể tin nổi một đứa ngu ngốc nghe lời đột nhiên lại chống đối bà.

Nó như biết trước được mà tránh hết lần này đến lần khác kế hoạch từ bà.

Mọi thứ bị sai ở đâu sao?
“Mày rốt cuộc là ai hả? Nói đi, mày đã giở thủ đoạn bỉ ổi gì hãm hại con tao?”
Bỏ qua suy nghĩ rối bời trong đầu.

Bà đứng thẳng người, lớn tiếng mà quát vào mặt cô.

Nếu là trước đây, thấy dáng vẻ uy nghi giận dữ này thì cô nhất định sẽ thụt lùi.

Sợ sệt mà co mình vào, để mặc mọi thứ cho bà ta quyết định.
Nhưng rồi đấy cũng là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời cô.

Chỉ vì muốn êm ấm gia đình mà cô mặc kệ sự đời, để họ lên kế

hoạch và thiết kế một cuộc đời cho mình.
“Con là Triệu Bối Hi.

Con của ông Triệu Vân Kiêu và bà Huỳnh Dĩnh Ca.

Có anh người yêu tên Tần Mộ Hàn làm chứng.”
“Đường phu nhân, bà cũng đừng có nên quá phận.

Tôi chả giở một thủ đoạn bỉ ổi nào cả.

Tất cả là bà tự làm tự chịu.”
Bỉ ổi sao? Cô nghĩ mình cũng có bỉ ổi đấy.

Nhưng đấy không là gì so với mẹ con họ làm với cô.

Nếu họ không giở kế hoạch thì làm sao cô có đất mà lợi dụng?
Thay vì đứng đây trách cô thì họ nên trách chính bản thân mình.
“Huỳnh Dĩnh Ca.

Mẹ mày? Rồi mày cũng nhanh chóng xuống mồ cùng mẹ mày thôi.

Mẹ con chúng mày đều đáng chết.”
“Không phải là tao tự làm tự chịu mà do mẹ con mày cản đường tao.

Người nên hứng chịu mọi đau khổ nên là mẹ con mày.”
Nghe thấy tên tình địch cũ, bao nhiêu thù ghét và độc ác của bà ta đều phơi bày.

Huỳnh Dĩnh Ca ba từ này chính là điểm huyệt, là giới hạn của bà.
Nó làm bà nhớ tới thời gian nhục nhã và hèn mọn của mình.

Đi đâu cũng chỉ dám cúi đầu, luôn phải dưới vế của ả ta.

Từ lúc quen ông Triệu cho tới khi Băng Na được 8 tuổi, bà luôn phải mang cái danh tình nhân.

Kẻ chen chân và phá hoại gia đình người khác.
“Mẹ của tôi?”
“Phải! Con ả đấy bị chính tay tao giết đấy.

Sao nào? Đau lòng không?”
Kiếp trước từng nghe Băng Na nói, dù đã biết trước nhưng bây giờ, ngay thời điểm hiện tại chính tai nghe kẻ giết mẹ mình thừa nhận.

Nào làm cô không thể nào bình tĩnh nổi.
Cô không thể để mình làm hỏng mọi thứ được.

Cô đã trả được một phần thù của mình.

Nhưng còn mẹ của cô, bà đang chờ cô lấy lại công bằng.
Bấu vào tay mình thật đau để bình tĩnh lại.

Cô một tay vờ như sốc nặng trước lời bà nói, cô ngã sõng xuống nền nhà, nước mắt trào trực chảy ra.

Nhìn bộ dạng yếu đuối mà thương tâm vô cùng.
“Không! Không thể nào.

Mẹ của tôi làm sao bà sát hại được?”
Nhìn cô như vậy bà ta cười ha hả hài lòng.

Phải rồi! Mẹ con ả phải nên có bộ dạng này, bộ dạng yếu đuối mặc bà ta chà đạp.
Vì tâm trạng đột nhiên trở nên tốt.

Bà cũng không ngại mà thêm một cú sốc cho cô.

Khinh bỉ nhìn cô như một kẻ thấp hèn, bà không nhanh không chậm từ tốn đáp.
“Tại sao không? Là tao thuê người bắt cóc rồi đánh nó đến nhập viện.

Đến lúc nó khổ sở sống không được mà chết không xong thì tao đã đến và giúp nó.

Chính tay tao đã rút ống thở, tiễn nó đi một đoạn."
"Không! Mẹ, mẹ của tôi mà…"
Vừa lòng khi thấy cô điên cuồng trong đầu khổ.

Bà ta muốn tiếp tục chế giễu thì đột nhiên có kẻ chạy tới.
"Phu nhân! Không xong rồi, Triệu nhị tiểu thư có chuyện rồi."
"Cái gì cơ?"
Nghe có người nói đến con mình, bà ta dẹp hết một chuyện qua một bên.

Không thèm để ý đến bất kì ai nữa mà chạy thẳng về phía phòng của Băng Na.
Tan rã, bà ta một đường cô một đường rời đi khi có người giúp việc nghe tiếng động và tiếng la thất thanh trong phòng của Băng Na.
Đợi tất cả đi hết rồi cô mới đi tới bên một chậu hoa, cầm điện thoại giấu kín ở đấy lên tắt đi và bỏ cẩn thận vào túi áo.
Trở lại phòng của mình cô uể oải ngã nhào xuống giường.

Nằm rệu rã trên giường cô nhớ lại sự việc ngày hôm xảy ra sự kiện.
Thật sự phải cảm thấy may mắn và nhờ giúp đỡ từ nhiều người cô mới có thể thành công thay mận đổi đào.
Tất cả là do họ tự làm tự chịu.

Nếu không phải họ làm cái bẫy để cô lợi dụng thì mọi chuyện đã không như thế.
Không thể trách cô độc ác, cô chỉ muốn trả thù.

Cho cô và cho những người từng sống không bằng chết dưới tay họ.
…
Quay lại với căn phòng của Băng Na.

Cô ta bị điên loạn đến mất kiểm soát.

Chưa dừng lại ở đấy mà còn có ý định tự sát nhưng không thành.

Hên rằng đã được đưa vào bệnh viện kịp thời.
Đây chính là lần thứ hai cô ta vào viện sau đêm hôm ấy.

Một lần ngay sau khi quan hệ cùng ba người đàn ông lạ mặt.

Tiếp theo đấy là lần tự sát không thành này.
Sau khi trải qua một cuộc cấp cứu dài, cuối cùng tình hình sức khỏe của cô ta cũng ổn định và được chuyển vào phòng theo dõi đặc biệt.
“Tình hình của bệnh nhân đã ổn, người nhà không cần quá lo lắng.”
“Cảm ơn bác sĩ.”
Ông Triệu đứng lên tiễn vị bác sĩ, miệng không quên liên tục nói lời cảm tạ.

Bà Đường ngồi bên giường lệ rơi đầy mặt, đau lòng khi thấy con mình dại dột như vậy.
Hồ sơ bệnh án mắc chứng rối loạn tâm thần của Băng Na.

Cuộc đời của con bé mai sau sẽ ra sao đây.
Tất cả là tại nó.

Tất cả là tại con khốn Bối Hi đấy..

Chương 42: 42: Hoa Thơm Cỏ Lạ

“Con chào ba mẹ ạ.”
“Ừm.”
Bối Hi từ trên lầu đi xuống.

Thấy ông Triệu và bà Đường đang tay trong tay chuẩn bị đồ đạc thì cô nhanh chóng bước tới chào hỏi.
“Ba mẹ, hai người tới thăm em sao? Con đi chung được chứ ạ?”
Nghe thấy cô hỏi, ông Triệu tính lên tiếng nói một cách thản nhiên nhưng đã bị lời nói quát tháo đầy sự giận dữ của bà Đường cắt ngang.
“Không cần.

Con bé không cần một đứa như mày tới thăm.”
“Mẹ…”
Vì một phút nông nổi mà bà buộc miệng nói mà chưa kịp suy nghĩ thấu đáo.

Đến lúc nói xong nhận thấy ánh mắt bất thiện của ông Triệu thì bà mới bừng tỉnh.
“Bà nói gì vậy hả Đường Nhĩ?”
“Ý… ý mẹ là.

Băng Na còn yếu, không tiện gặp nhiều người.

Để khi khác con hãy tới.”
Từng câu từng chữ như nhét qua khẽ răng.

Dù miệng cay độc khó nói nhưng khuôn mặt bà vẫn cố tỏ ra hiền

lành.
“Vâng… mẹ.”
“Hừ.”
Ông Triệu tỏ vẻ không hài lòng, chẳng thèm đoái hoài gì nữa mà bỏ thẳng ra ngoài cửa.

Ngày xưa ông luôn yêu quý bà vì sự xinh đẹp và hiểu phép tắc.

Nhưng càng ngày có phải bà ta càng ngu ngốc hay không?
Thời điểm hiện tại ông đang rất muốn lôi kéo Bối Hi.

Ông cần con bé ngoan ngoãn qua lại với nhà họ Huỳnh rồi giúp đỡ cho ông.

Nhưng thật không hiểu bà ta đang nghĩ gì.
Thấy ông Triệu như vậy bà cũng biết mình đã sơ sót.

Quay qua lườm nguýt Bối Hi một cái rồi bà cũng quay người đuổi theo ông Triệu.
Sự việc của Băng Na khiến bà ta bị rối loạn một thời gian, hằng ngày đều phải đi đi về về giữa nhà và bệnh viện.

Cũng nhờ vậy mà khi ấy cô cũng được rảnh rỗi hơn rất nhiều.
Có thêm rất nhiều thời gian nghỉ ngơi và chuẩn bị cho bản thân.

Thời gian này cô cũng thường xuyên ghé qua nhà họ Huỳnh.

Tuy không được tiếp xúc từ lâu nhưng cô có thể cảm nhận được tình yêu thương thật lòng mà họ dành cho cô.
Khác xa với sự lộn xộn và và bay chó sủa bên này thì nhà mẹ đẻ họ Huỳnh của cô yên bình hơn rất nhiều.

Không có chuyện mà một chồng hai vợ hay lăng nhăng bên ngoài.

Mỗi người đàn ông bên đấy được dạy dỗ và giáo dục rất tốt.

Họ tự mình cố gắng, từng bước đi lên đạt được những thành tựu đáng nể.
Cô đã từng nghĩ, nếu mẹ con bà ta chịu yên phận thì cô cũng sẽ không tự mình ra tay nữa.

Cái giá mà Băng Na phải trả bây giờ cũng đã đủ với cô ta rồi.

Nhưng tất nhiên món nợ giữa mẹ và bà Đường thì vẫn chưa xong.

Mục tiêu lớn nhất của cô chính là Vỹ Trác.

Chỉ cần một ngày còn sống cô nhất định cũng phải tìm cách dìm chết hắn ta.
Thay cô, đứa con chưa chào đời.

Những nhục nhã mà cô phải gánh chịu trong suốt thời gian trốn chạy.

Đặc biệt chính là cái chết không được toàn thây của Mộ Hàn.

Chỉ cần nghĩ lại việc đã xảy ra trước đây khiến cô vẫn đau lòng không thôi.
Nợ máu phải trả bằng máu.

Cô sẽ không để yên cho hắn ta đâu.
Còn người ba đáng kính của cô.

Vì quá chán hoàn cảnh gia đình này, ông Triệu thường xuyên không về nhà.

Cô có nghe phanh phui rằng ông đã quen một cô nàng nóng bỏng tầm tuổi bọn cô ở bên ngoài rồi.
Đúng rằng không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Đàn ông họ đều nhanh thay đổi, thích hoa thơm cỏ lạ vậy sao?

Cha cô thật sự đã từng quan hệ cùng bao nhiêu người đàn bà rồi?
Sau tất cả cô càng cảm thấy thất vọng và kinh tởm ông hơn.

Dù chuyện nhà đã bết bát thành bộ dạng gì rồi nhưng ông vẫn có thể ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Đúng thật là hiếm thấy.
Nhắc đến sự thủy chung điều này cô lại nhớ đến Mộ Hàn của cô.

Anh có hẹn cô rằng ngày mai đi chơi.

Thật thích vì lần này cô và anh có thể tự do đi lại rồi.
“Đi ngủ thôi nào Mộ Hàn.

Anh ngủ ngon và đừng quá nhớ em nhé.”
Hôm nay phải ngủ sớm để mai còn chuẩn bị.

Với tay lấy chiếc điện thoại cô nhắn tin chúc anh ngủ ngon dù bây giờ chỉ mới 9 giờ.

Có khi anh bây giờ vẫn còn đang vùi đầu vào công việc.

Gửi xong nhìn lại lần nữa cô gửi đi một nhãn dán có hình trái tim siêu bự kèm theo chữ love.

Không để ý đến việc anh có nhắn lại hay không, cô ném điện thoại qua một bên, kéo chân đắp lên tắt điện và đi ngủ.
…
Sáng hôm sau, khi mặt trời vừa ló dạng cô cũng lục đục rời giường.

Đưa tay với lấy chiếc đồng hồ trên bàn ngủ, bây giờ chỉ mới 6 giờ sáng.
Việc đầu tiên khi thức dậy tất nhiên là phải vệ sinh cá nhân rồi.

Sau khi thơm tho sạch sẽ rồi cô rời khỏi phòng tắm, đi tới bên tủ

quần áo.

Lật qua lật lại, lấy hết cái này thử rồi tới cái kia thử.

Dù thay biết bao bộ nhưng cô vẫn phân vân, không biết nên mặc gì cho phù hợp.
Tuy không phải lần hẹn hò đầu tiên nhưng cảm giấc lần này nó rất lạ.

Vừa run, vừa lo lắng.

Không biết nên mặc gì hay trang điểm kiểu gì.

Cô cứ vậy mà loay hoay mất một buổi để chuẩn bị tỉ mỉ vừa ý.
Mất hơn một tiếng trong phòng để chuẩn bị cho bản thân.

Đúng bảy rưỡi cô xuất hành xuống dưới nhà.

Nhìn quanh một lượt chẳng thấy ai mà chỉ vô tình gặp một chị giúp việc.
“Ba mẹ em đâu rồi chị?”
Đi được vào bước rồi nhưng suy nghĩ gì đấy cô lại buộc miệng mà hỏi chị ta.

Dù đã biết ít nhiều đáp án nhưng cô vẫn muốn hỏi thăm thử.
“Dạ tiểu thư.

Bà chủ ở bệnh viện chăm sóc cho cô Băng Na đêm qua không về.

Còn Triệu lão gia thì cả đêm qua cũng không về ạ.”.

Chương 43: 43: Tấm Manh Quý Giá

“Ồ! Vậy sao? Chắc ba mẹ tôi đã vất vả lắm đấy.”
Cô thể hiện ra dáng vẻ suy ngẫm mà đau lòng.

Thật xót xa vì phải xa ba mẹ và ba mẹ phải làm việc vất vả.
Bộ dạng yếu đuối mà mềm yếu khiến người ta nhìn vào mà thấy thương.

Vũ khí lợi hại của con gái chắc chắn phải cần là sự xinh đẹp và khiến người khác đồng cảm với bản thân.
“À dạ vâng.”
Nghe thế chị giúp việc chỉ gượng cười rồi đáp cho qua loa.

Làm việc trong căn nhà này cũng khiến chị ta biết được ít nhiều.

Đối với giới thượng lưu này nhìn bề ngoài thì bóng loáng sang trọng nhưng bên trong thì thật khiến người ta sợ hãi.

Có những việc tuy không nói nhưng trong đây ai cũng ngầm hiểu cả rồi.
“Chị này, em có việc ra ngoài có việc gì thì cứ gọi cho em nhé.”
“Vâng ạ.

Tiểu thư cứ đi ạ.”
Cười khinh bỉ trong lòng một tiếng rồi cô bỏ ra khỏi nhà.

Thật đúng là trò cười mà.

Làm gì có việc bận ở đây mà cả đêm không về.

Có dùng đầu ngón chân suy nghĩ thì cô cũng biết họ đi đâu và ở đâu đêm qua.

Mỗi người họ đều có một nơi để vui chơi thác lạc.
Ra đến cổng, cô bắt xe rồi đọc địa chỉ để tới chỗ của anh.

Bây giờ là thời điểm cuối năm, không khí có chút lạnh nhưng như vậy lại rất dễ chịu.

Có phải hay không hôm nay mọi thứ thật là đẹp.
Anh hẹn cô là buổi trưa nhưng cô lại muốn đến sớm hơn, tạo cho anh bất ngờ.

Đến thẳng công ty, cô theo lối cũ đi lên.
Có vẻ sau lần trước đến và sự đăng tin của báo chí hôm sự kiện nên hôm nay cô đi lên một cách dễ dàng.

Không gặp trở ngại hay bất kì ai cấm cản.
Đến tầng lầu, cô ra khỏi thang máy và bước tới trước cửa phòng của anh.

Rất nhiều người ngoái đầu nhìn cô nhưng cô chẳng mấy để tâm.
“Mộ Hàn yêu dấu của bé ơi!”
Mở cách cửa ra cô la lên một tiếng Mộ Hàn thân yêu thật lớn.

Đến khi nhìn lại thì ái ngại không thôi.

Trong phòng vậy mà không phải chỉ có một mình anh.
“Bối Hi, vào đây nào.”
“Các cậu đừng có nhìn chằm chặp vào cô ấy như vậy.”
Nơi đây bây giờ có thêm ba người bạn của anh và trợ lí Dương đáng yêu.

Thấy cô vẫn đứng đấy ngại ngùng, anh vẫy tay gọi cô tới bên người.

Cô thấy anh không giận hay tỏ vẻ không vui thì cũng an lòng phần nào.

Nghe theo lời anh mà chạy lon ton tới bên anh.
“Sao không gọi anh qua đón? Muốn ăn uống gì không?”
“Thôi, em muốn tới làm anh bất ngờ mà.

Nhìn Tần tổng siêu đẹp trai này là khỏi cần ăn uống luôn.”
“Thật sao?”
Nhìn ngắm cô từ đầu đến chân, anh ra sức hỏi han quan tâm cô mà quên mất còn có mấy vị ngồi như muốn hoá đá.

Hai người cùng nhau lời qua tiếng lại, mật ngọt chết người.
“Nè! Cái cô kia, đừng có bám riết lấy Hàn Hàn của tôi không buông vậy chứ.”
Không thể tiếp tục chứng kiến cẩu lương miễn phí này, Phó Nhất Thiếu hi sinh lên tiếng.

Tại sao cô ta tới một cái là cậu bạn của anh lại chăm chú vào mình cô ta.

Rõ ràng trước đấy mọi sự chú ý và ánh hào quang đều là của anh mà.
“Gì cơ? Nè Phó Nhất Thiếu, anh nói cái gì là của anh cơ?”
Cô nghe anh ta nói mà tức anh ách không thôi.

Từ bao giờ Mộ Hàn của cô lại trở thành của tên đó? Đúng là thứ ảo tưởng.

Rõ là Mộ Hàn của cô kia mà.
“Tất nhiên là Mộ Hàn rồi chứ cái gì? Tôi và cậu ta quen nhau từ khi cởi chuồng tắm mưa, từ khi cô còn chưa sinh ra đấy.

Biết không?”
Anh ta vừa nói vừa kênh kiệu mặt lên với cô.

Nhìn tuy là có chút nhan sắc đấy, nhưng với cô lại ngứa mắt không thôi.

Hứ! Thôi bỏ qua, mỹ nữ không chấp nhặt với tiểu nhân.
“Mộ Hàn, cậu nói xem cậu là của tôi đúng không?”
“Mộ Hàn…”
Câu chuyện được đá qua chân Mộ Hàn.

Đây có thể là người quyết định cho mối quan hệ gắn kết trong tương lai.
“Không.

Là của Bối Hi.”
“Gì cơ? Cậu… cậu.”
Nhất Thiếu đưa tay chỉ chỉ vào mặt Mộ Hàn, bộ dạng ấm ức không thôi.
“Thôi đi Nhất Thiếu.

Cậu đừng có giở thói đàn bà vậy chứ.”
Vẫn là Jane Tống cứu rỗi mọi chuyện.

Cậu ta có phần chững chạc và nghiêm túc khác hẳn Nhất Thiếu.
Một màn đấu khẩu nhẹ nhàng giữa cô và Nhất Thiếu.

Dù mồm miệng cãi nhau là vậy cả hai đều không có ác ý.

Chúng tôi chỉ như những người bạn, càng muốn thân quen thì càng thích kiếm chuyện với nhau.
Cãi nhau với Thất Thiếu là thế nhưng người cô để ý chính là cậu bạn mới kia của anh.

Đây chính là người bắt tay với Vỹ Trác vây bắt cô và Mộ Hàn.

Chính hắn đã thông đồng với tên khốn kia làm cả cô và anh đều không thể chạy thoát.
Hắn chính là tay trong, không phải thứ tốt lành gì.

Nhưng dù sao cô cũng nên cảm ơn cậu ta một tiếng.

Nhờ có cậu ta mà cô mới có cơ hội trọng sinh để về bên anh.

Cơ hội để cô trả hết mọi thù hận và cũng trải qua những khoảng khắc ngọt ngào mà kiếp trước cô và anh từng mơ ước.
“Kia là ai vậy anh?”
Cô quay qua hỏi Mộ Hàn về tên đó.

Dù đã biết ít nhiều nhưng cô cũng nên diễn trọn vai một chút.
“Quên không giới thiệu với em đấy là Tiêu Hoành Triết, bạn làm ăn của anh.”
“Hoành Triết đây là Bối Hi, bạn gái tôi.”
Anh đưa tay về phía cậu ta giới thiệu một cách đơn giản nhất là bạn làm ăn cho cô.

Sau đấy lại chỉ về phía cô giới thiệu với cậu ta.
“Chào anh, rất vui được làm quen.”
“Ồ, rất vui được làm quen với một mỹ nữ.”
“Vâng.”
Giữ một thái độ phải phép.

Dù có thù ghét ra sao cũng không nên thể hiện quá độ.

Cô cần chuẩn bị bằng chứng và hốt một mẻ cá lớn chăng?
“Cô có nhớ tôi không?”
Trợ lí Dương đứng một bên không ai chú ý tới, tưởng chừng bị lãng quên luôn thì cuối cùng cậu cũng có cơ hội chen chân.
“Haha… làm sao tôi có thể quên trợ lí Dương đáng yêu như cậu được.”
Ngồi kế bên Mộ Hàn, tay nắm chặt lấy tay anh.

Cô vừa nhìn cậu ta vừa cười đùa đáp lời.
“Cô… cô chỉ được cái nói đúng.”

Sếp cậu giỏi thật.

Chọn người yêu cũng là một người khéo léo biết nhìn người.

Mới gặp vài lần mà đã biết cậu là một người đẹp người đẹp nết.
Cô ấy là gì nhỉ… À Bối Hi, cậu nhớ rõ rồi.

Lần sau có bán tấm manh quý giá này cậu cũng sẽ giúp đỡ cô..

Chương 44: 44: Dẫn Mộ Hàn Đi Chơi

“Được, tôi biết rồi.

Lần sau gặp sẽ nói rõ hơn.”
“Tôi về trước.”
“Con nhóc kia đừng có bám lấy cậu ấy quá, cản trở bạn tôi làm việc thì coi chừng đấy.”
“Xí.

Bye nhé.”
Nói chuyện một lúc thì họ cùng nhau ra về trả lại không gian cho cô và anh.

Trong lúc anh đang làm nốt công việc thì cô ngồi ở ghế sô pha vô tình hay cố ý nhắc đến người bạn kia.
“Anh này người bạn kia em thấy sao sao ấy.”
Ngồi trên ghế sô pha cách bàn làm việc của anh không xa.

Cô vừa bấm điện thoại vừa thắc mắc nói với anh.
“Nhất Thiếu sao? Cậu ấy chỉ mồm miệng độc tí thôi.”
Nghĩ tới cảnh cô và cậu bạn chành chọe nhau mà anh buồn cười không thôi.

Hậu người này được cái tính cách như con gái với nhau vậy.

Cứ gặp là phải cãi vài trận thì mới yên.
“Không phải, mà là cái anh… tên Hoành Triết ấy.”
“Em không thích cậu ấy sao? Anh với cậu ta làm đối tác, tính cách cũng không tới nỗi nào.”

Anh ngồi trên bàn làm việc, dừng động tác trên tay lại.

Vừa suy ngẫm vừa nhanh chóng đáp lời cô.

Anh không quá để ý về vấn đề cô can thiệp vào chuyện bạn bè của mình.

Dù sao cũng xác định lâu dài, nghe ý kiến của nhau đôi khi cũng là cái lợi.
“Cũng không phải là không thích hay thù ghét gì nhưng em cảm thấy không an tâm lắm.

Nói chung anh có thể để ý thì để ý, hạn chế tiếp xúc thì hạn chế tiếp xúc.”
“À, cũng đừng quá tin tưởng mà nói mấy chuyện siêu quan trọng.”
Giả bộ phụng phịu rồi cô nhắc khéo anh phải cẩn thận và đề phòng các thứ.

Ai có thể biết được bộ mặt thật của người ta? Đối với cô vấp ngã một lần của kiếp trước là đã quá đủ rồi.
“Anh làm gì có chuyện siêu quan trọng như lời em nói chứ?”
Nghe cô vừa dặn dò, vừa dễ thương như vậy thật khiến anh thấy yêu thích làm sao.

Tại sao càng ở bên cô anh càng thiếc thế này.
“Chẳng lẽ chuyện yêu đương của chúng mình không phải là một trong những chuyện siêu quan trọng của anh sao?”
“Đúng rồi.

Đối với anh, em là quan trọng nhất.”
Trong ba người bạn, Nhất Thiếu mồm miệng độc địa nhưng lại vô cùng tốt với anh, họ đã chơi thân với nhau từ khi còn nhỏ.

Jane Tống thì quen sau này, khi anh du học bên Anh.

Họ quen nhau rồi về nước trở thành bộ ba thân thích.

Tính cách cậu ta hướng nội nhiều hơn Nhất Thiếu.

Nhưng suy cho cùng vẫn là tốt.
Còn cậu bạn còn lại kia chỉ mới quen 3 năm về đây.

Cậu ta giống thư sinh, ăn nói cẩn trọng và giữ lễ độ.

Nói chung rằng sẽ được lòng tất cả mọi người.

Nếu không phải kiếp trước chứng kiến cậu ta phản bội thì cô cũng thật không tin nổi.

Một người như vậy mà lại có thể âm thầm lên kế hoạch và đâm sau lưng người khác.
Nhưng như vậy thì sao chứ? Lần này cô thề sẽ không để cho họ thực hiện được kế hoạch bẩn thỉu ấy.

Đến một thì giết một, đến hai thì giết cả đôi.
Đến đầu giờ chiều anh mới hoàn thành công việc của mình.

Vì muốn nhanh chóng làm cho xong nên anh ăn trễ giờ cơm, đến bây giờ mới đi ăn.
Dù cô đã nói và khuyên nhưng anh vẫn lì lợm không nghe.

Thế nên cô đã nhịn theo anh để xong việc đi ăn chung luôn.
“Đi nào bảo bối.”
“Đi thôi nào người em yêu dấu.”
Nắm chặt tay cô, anh vui vẻ mà bước đi từng bước.

Hiên ngang và tự hào, hai điều đấy viết rất rõ ràng trên mặt anh.

Thật không ngờ điều mà anh chỉ dám mơ nay đã thành hiện thực.

Cảm giác hạnh phúc tới nỗi không một lời nào có thể diễn tả nổi.
“Em muốn ăn gì?”
“Ăn gì cũng được.”
Mộ Hàn: “…”
Chúng tôi cùng nhau đi đến một nhà hàng ăn trưa.

Nơi đây quả thực rất đẹp, vừa sang trọng lại không mất đi phần lãng mạn.

Cô để ý thấy nơi đây có rất nhiều cặp đôi lui tới.

Ngồi vào bàn, anh và cô bắt đầu gọi món và cùng nhau thưởng thức bữa ăn một cách vui vẻ.
“Em muốn đi đâu không?”
“Ừm… có.”
Sau đấy anh hỏi cô muốn đi đâu, suy nghĩ một chút cô liền có ý tưởng.

Nắm bàn tay lớn của Mộ Hàn, vẫn như điều cô đã từng nói.

Một khi đã nắm thì thật không muốn buông.
Ngồi vào xe của anh, cô líu lo vừa kể chuyện vua chỉ đường đi cho anh.

Cùng anh đi đến khu vui chơi rất lớn, nơi đây có rất nhiều trò chơi và những thứ hay ho.
“Tới nơi rồi.

Chúng ta cũng chơi được không?”
“Được.

Em muốn chơi gì trước?”
Thấy cô vui vẻ như vậy anh cũng rất vui.

Nhìn cô mà xem kìa, vui đến cười híp cả mắt luôn.

Kiếp trước khi trốn chạy cô từng đi qua một nơi như vầy, chỉ là nó nhỏ và lụp xụp hơn.

Khi còn bé cô từng được mẹ cho đi chơi, nhưng đến khi lớn rồi, mẹ mất.

Không còn ai đưa cô đi.

Một mình đi thì rất buồn nên cô đã từ bỏ không một lần tới nữa.
Chỉ là khi trốn chạy ấy cô mới biết quý giá.

Chỉ cô khi ấy mới biết cô có bao nhiêu thèm khát được một lần trở về tuổi thơ, được mẹ ôm ấp trong lòng.
“Mộ Hàn, bắn cái kia đi.

Em thích con kia, cả cái kia nữa.”
“Mộ Hàn, chúng ta chơi trò này nhé.”
“Mộ Hàn, em rất vui.”
Cô và anh cùng nhau tham gia rất nhiều trò chơi.

Từ những trò nhẹ nhàng đến bắn súng rồi tới ngôi nhà ma quái.
Nhờ vậy mà cô cũng biết được Mộ Hàn trẻ con, sợ hãi và giật mình thon thót trong nhà ma.

Anh còn yếu đuối mà núp vào sau lưng cô nữa.
Nói điểm xấu thì cũng phải nói đến điểm tốt.

Kiếp trước thấy anh cầm súng cô tưởng anh chỉ bắn đại thôi, ai ngờ anh biết sử dụng thật.

Nhìn xem này, cả hai bàn tay của cô đều ôm một đống quà do anh được thưởng..

Chương 45: 45: Tình Yêu Màu Đỏ

Thời gian cùng nhau trải qua không nhiều nhưng mà vui thật sự.

Cô có thể cảm nhận được sự an toàn và bình yên nơi anh.
Có thể gặp anh, sánh bước cùng anh, được anh yêu thương.

Có lẽ đối với cô đã thật sự mãn nguyện rồi.

Một tình yêu nhỏ, có cô và anh.
Mẹ ơi, mẹ có ở đấy không? Con rất muốn nói với mẹ rằng con đã tìm được một chàng trai tốt.

Lần này con sẽ không phạm sai lầm, không để người khác lừa gạt nữa.
"Mộ Hàn, anh có bận không?"
"Hả? Không, đi với em sao bận đây?"
Anh ngạc nhiên khi nghe cô hỏi vậy.

Có chuyện gì hay sao? Tại sao cô lại hỏi như vậy.

Chỉ là một câu hỏi nhỏ của cô nhưng nó làm anh suy nghĩ và đổ cả mồ hôi.
"Em chỉ muốn hỏi anh có bận không thôi mà.

Anh suy nghĩ đến cái gì vậy."
Nhìn là biết vị thần nhỏ của cô lại suy nghĩ bậy bạ rồi.

Chỉ hỏi vậy thôi mà nhìn anh lo lắng thái quá chưa kìa.
"Anh chỉ hơi sợ…"

Anh ấp úng ngập ngừng khó nói.

Làm sao anh có thể nói là anh sợ cô bỏ rơi anh hay muốn đuổi anh đi đâu.

Như vậy có khi nào cô tự ái, nói anh không tin tưởng cô hay không?
“Vậy đi thôi.

Em dẫn anh đi ăn.

Anh phải ăn thật nhiều đấy, lần đầu tiên em dẫn anh đi ăn mà.”
Nắm lấy bàn tay của anh, cô kéo anh đi tới chỗ đậu xe.

Tiếp tục lại là công cuộc cô chỉ đường cho anh.

Vậy mà anh lại rất nghe lời cô, dù cô kéo anh đi chỗ nào anh cũng không oán trách.
Đến nơi, tìm chỗ đậu xe rồi cô lại nắm tay anh đi.

Đưa anh đến một con phố đi bộ lớn, nơi đây có rất nhiều thứ.

Từ nhiều món ăn đến đồ vật tinh xảo.

Tuy chúng không quý giá nhưng với cô thì rất hợp để làm kỉ vật.
“Chỗ này sao?”
“Đúng vậy.

Anh không chê chứ?”
Thấy ánh mắt tò mò nhìn tứ phía của anh là cô biết từ nhỏ tới giờ anh chưa từng tới rồi.

Nếu không phải biến cố kiếp trước xảy ra thì cô cũng không biết nhiều đến thế.

Là một người sống trong nhung lụa, đi tới đâu cũng có ánh mắt nhòm

ngó.

Vì thể diện và ánh mắt người đời nên cô không thể để họ nắm thóp. Nhưng một kiếp trôi qua, bao nhiêu kì thị và ánh mắt khinh thường, sỉ nhục đều nếm trải.

Đến bây giờ cô còn cảm thấy sợ hãi trước cái nhìn của họ sao? Có sợ hãi thì ánh mắt cái nhìn của họ cũng chưa đủ để cô cảm thấy e dè.
Đưa Mộ Hàn đi ăn hết cái này tới cái kia.

Nhìn anh lúc đầu thì bán tín bán nghi, cảm thấy không hợp vệ sinh nên vẫn không muốn ăn.

Lúc sau thì từ từ nếm thử và đâm ra nghiện, cô cứ đưa cái gì là vui vẻ ăn hết tới đó.
Sau một hồi đi nhìn đông ngó tây, cô thấy phía trước không xa có một tiệm bán bóng bay.

Nhìn quả thực rất đẹp.

Nói Mộ Hàn đứng đấy đợi rồi cô chạy vèo lên phía trước.
Cô mua một quả bóng màu đỏ nhỏ.

Rụt rè e ngại muốn đeo nó lên tay anh.

Thấy cô như vậy anh vỗ nhẹ vào đầu cô, chìa bàn tay to lớn về phía cô.
“Nhẹ thôi nhé.

Anh sợ đau.”
Bối Hi: “…”
Cột bóng bay thôi mà anh nói gì ghê vậy.
“Xong rồi.

Đẹp không?”

“Đẹp.”

Thấy cô hồn nhiên như trẻ con vậy anh cũng không để ý nhiều.

Chẳng thèm quan tận tại sao cô lại cột lên tay anh.

Việc anh quan tâm chỉ có cô, cô nói đẹp thì tất nhiên không thể xấu.
“Ngoan quá.”
Nhìn anh bây giờ đặc biệt cuốn hút làm cô không kìm mình được.

Nhón chân lên, cô hôn nhẹ lên đôi môi mỏng lạnh của anh sau đấy muốn nhanh chóng rời đi.
Nhưng làm gì có chuyện dễ dàng ấy? Đau khi đơ ra một lúc, anh vòng tay qua sau gáy cô, kéo cô lại gần mình hơn.
Cúi đầu xuống đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy thay cho những lời yêu thương anh dành cho cô.

Cô và anh ôm chặt nhau, môi và lưỡi của họ hoà quyện vào nhau.

Một nụ hôn dài, nóng bỏng và đầy ướt át.
Yêu một người luôn vì mình thật tốt.

Nắm chặt lấy bàn tay của anh.

Quả bóng màu đỏ ở giữa như trái tim tình yêu của đôi ta.
Một lúc sau thì Mộ Hàn có điện thoại, công ty có một tệp tài liệu cần anh xem xét và kí gấp.
“Anh đưa em về nhé?”
“Thôi, anh về đi.

Em lớn rồi, có thể tự về được mà.”
Anh ngỏ ý muốn đưa cô về rồi mới tới công ty, nhưng bị cô từ chối.

Vì nhà cô và công ty của anh trái đường nhau.

Bây giờ cũng đã 7 giờ 30 tối, nếu anh đưa cô về rồi tới công ty làm

việc rồi mới về nhà thì tới bao giờ?
“Đi đường cẩn thận đấy, có gì nhớ gọi cho anh.

Về đến nhà cũng phải gọi luôn nhé.”
“Vâng.

Em biết rồi mà.”
Sau một hồi đùn đẩy từ chối anh thì Mộ Hàn cũng lưu luyến rời đi.

Trước khi đi không quên hôn lên trán cô rồi rời đi, mang theo cả trái bóng màu đỏ.

Đi đây đi đó một lúc, không có Mộ Hàn nên cô đi một mình cũng khá chán.

Sau đấy cô ra ngoài đường lớn bắt xe ra về.

Chỉ là đã có kẻ theo dõi và rình rập cô.
Cả một kiếp trước trốn chạy nên đến bây giờ cô vẫn rất mẫn cảm đối với những ánh mắt nhìn của người khác.

Khi đi chung với Mộ Hàn cô cũng đã có cảm nhận nhưng không rõ ràng.
Bây giờ rời khỏi nơi đông đúc kia thì cô cảm nhận rõ ràng hơn rất nhiều.

Thật sự rằng có kẻ đang theo dõi cô.
Giữ cho bản thân bình tĩnh nhất.

Cô làm như không hay biết gì mà vòng lại đường cũ.

Trở lại nơi đông người là biện pháp tốt nhất của cô bây giờ.

Thật may mắn cho cô rằng bây giờ vẫn còn sớm, nếu mà trễ hơn và nơi ít người thì có lẽ cô sẽ toi mạng chắc.
Nhưng tên kia cũng có vẻ quyết tâm, hắn không bỏ cuộc.

Có lẽ hắn nghĩ cô vẫn chưa phát hiện ra hắn mà chỉ muốn quay lại nơi vui chơi.

Thấy cô quay đi hắn cũng đi theo, cô có thể cảm nhận thấy rõ ràng ánh mắt chằm chặp không mấy thiện cảm của hắn khoá trên lưng mình.

Gặp nguy hiểm như vầy thật khiến cho cô lo lắng đến đổ mồ hôi lạnh.
“Mộ Hàn, cứu em với.”
“Em đang ở khu phố đi bộ, có kẻ theo dõi em.”
Nhanh chóng lấy điện thoại gửi đi một tin nhắn khẩn.

Mong rằng anh sẽ nhanh chóng nhận được và tới giải cứu cho cô..

Chương 46: 46: Sợ Chứ

Giữ cho bản thân thật bình tĩnh, cô quay lại con đường cũ.

Thật may mắn cho cô rằng nơi đây bây giờ vẫn có người, nếu không chắc cô sẽ toi mạng tại đây.
Có vẻ tên đấy vẫn chưa biết cô đã phát hiện, hắn vẫn không bỏ cuộc mà đi theo cô suốt.
“Triệu Bối Hi.”
“Nên làm sao đây?”
Quay về đường cũ, nơi mà cô và Mộ Hàn từng đi qua.

Bây giờ lại chỉ mình cô, khác xa với khoảng khắc ngọt ngào với anh.

Ngẩng cao đầu, thẳng lưng cô vừa đi vừa tự nhiên xem xét những món đồ.
Cô đã có suy nghĩ kĩ càng sau khi xem xét nặng nhẹ.

Nên đánh liều hay không? Dù biết sẽ có nguy hiểm nhưng cô không thể để thời gian lâu hơn được nữa.

Kế hoạch và sự ra tay của bà Đường ngày một tàn độc.

Nó không còn đơn giản nữa mà đã càng quá phận rồi.
Tên này nhất định là do Đường phái tới.

Có vẻ bà đã mất kiên nhẫn lắm rồi nên mới sử dụng chiêu thức này.

Một ăn cả hai ngả về không.
Với hiện trạng bây giờ cô có thể kéo dài thời gian và đợi anh.

Nhưng như vậy thì sẽ bỏ lọt lưới con cá lớn này.

Chỉ một lần này thôi, xin hãy để em đánh liều lần này.
Cô không muốn tiếp tục dây dưa đấu đá qua lại với bà ta nữa.

Lần đánh liều này có thể nguy hiểm nếu như anh đến không kịp thì cô chỉ có một con đường.
Suy nghĩ kĩ càng rồi, cô nhìn ngó xung quanh rồi đi tới một con hẻm nhỏ ít người.

Vừa thủng thẳng đi cô vừa mò tay vào túi mở định vị rồi tiếp tục mở ghi âm.

Chuẩn bị xong tất cả, cô nhìn địa hình rồi đứng dưới một gốc cây lớn.
“Ra đây đi.”
“Chơi trò trốn tìm đến đây thôi.”
Cô lớn giọng gọi hắn một tiếng, nói hắn không cần phải ẩn nấp nữa.

Chỗ này rất thích hợp để tâm sự rồi, đối mặt với nhau cũng rất hợp lý.
“Cô biết tôi theo dõi sao?”
Hắn ta khá ngạc nhiên vì bị cô phát hiện.

Theo như hắn biết thì mấy cô tiểu thư này sống trong nhung lụa, làm sao cô ta lại có thể tinh ý như vậy.
“Vô tình biết.”
Cô quay người lại đối diện với hắn.

Cả hai đều âm thầm mà quan sát và đánh giá đối phương.

Cô khá bất ngờ với hắn ta, không ngờ một người như vậy lại làm cái nghề này.

Thật uổng phí!

Một tên đàn ông khá trẻ cao to vạm vỡ, toàn thân hắn mặc bộ đồ màu đen.

Người đúng với nghề, quanh thân hắn tỏa ra một hàn khí lạnh khiến người khác phải e dè.
“Tại sao lại theo dõi tôi?”
“Tại vì tiền.”
Như nghe được câu chuyện cười, hắn khoái chí mà cười một cách không e ngại.

Con nít thì vẫn là con nít.

Cô ta biết anh tới làm gì rồi thì tốt nhiên phải sợ hãi mà khóc lóc thôi.
“Bà Đường Nhĩ thuê anh sao?”
“Tại sao tôi phải nói với cô về chủ nhân đứng sau?”
“Vì lần này tôi không thoát khỏi.

Chết cũng phải biết chết như thế nào và lí do chứ? Đúng không?”
Cô đứng đấy bình tĩnh nhìn hắn.

Cô muốn lân la để moi thông tin từ chính miệng của hắn.

Hắn nghe cô nói thì cũng dễ dãi mà nói rõ nỗi lòng cho cô biết trước khi chết.
Mặt trăng tròn bị mây che lấp vào buổi tối.

Ánh sáng yếu ớt lúc ẩn lúc hiện, nó làm cô đúng gần gốc cây bị che lấp không thấy rõ cảm xúc.
“Cô nói cũng có lí…”
“Sợ chứ?”
“Nếu lần này cô chết thì ra sao nhỉ?”
Hắn ta thú vị mà nhìn cô.

Một cô gái xinh đẹp và giàu có, cô ta sẽ ra sao nếu đứng trước cái chết? Có sợ hãi khóc thét như người thường, người dưới đáy xã hội

không.
“Nếu là trước kia thì tôi sẽ không sợ.

Đây cũng không phải lần đầu tiên mà tôi trả qua chuyện kinh khủng.

Anh biết không tôi từng trải qua chuyện còn đáng sợ hơn đấy.”
Như hai người bạn, cô và hắn ta bình tĩnh giải bày.

Chuyện sinh tử sắp phải trải qua như một lời nói suông, hiện chẳng chút lo nghĩ.
“Trước kia? Vậy còn bây giờ?”
Hắn gật gù nghe cô nói.

Nhìn hắn có vẻ trẻ hơn tuổi nhưng thực chất cũng đã trải nghề và lang thang đây đó từ rất lâu rồi.

Công việc của hắn ta là tay sai, chỉ cần có tiền thì việc gì hắn cũng có thể làm.

Từ việc nhỏ tới việc to, từ việc đâm thuê đến chém mướng.

Tất cả đều được hắn làm bằng đôi bàn tay này đây.
Đây cũng chính là lí do hắn ta biết khá nhiều thứ dơ bẩn của người nhà giàu.

Bên ngoài đạo mạo thanh cao, bên trong thì tàn độc hơn bất kì thứ gì.

Chính họ là những người ném tiền cho loại người như bọn anh làm việc.
“Bây giờ thì tôi sợ.

Anh có người mình yêu chứ? Có sợ đột nhiên rời xa người đó không?”
Cô sợ lắm! Sợ lại một lần nữa rời xa Mộ Hàn.

Nghĩ tới thôi đã làm cô rất đau lòng rồi.

Cô sẽ ra sao nếu xa anh? Anh sẽ ra sao nếu cô rời xa anh?
“Có.”
Hắn ta có người thương, không chỉ thương mà còn yêu.

Yêu hơn bất kì thứ gì, hơn cả mạng sống của hắn nữa.

Cô ấy không cho anh làm việc nguy hiểm này nữa.

Lần này là hắn giấu cô ấy để thực hiện, chỉ cần lần này thôi hắn ta sẽ rửa đao gác kiếm.
“Bà Đường Nhĩ, mẹ kế của cô thuê tôi.”
“Bà ta yêu cầu phải trừ khử cô bằng mọi giá.”
“Giá cả không thành vấn đề.”
Cô mỉm cười nghe hắn nói.

Liếc nhìn vào trong túi xách, điện thoại của cô vẫn hoạt động.

Những thứ xảy ra nãy giờ vẫn được ghi âm lại.

Xin lỗi vì đã lợi dụng lòng tốt của anh nhưng tôi không thấy xấu hổ vì điều đó.
“Lần này anh sẽ giết tôi sao?”
“Có thể cho tôi nói chuyện điện thoại với bà ta một lần được không?”.

Chương 47: 47: Bà Đúng Là Đủ Ác Đấy

“Chuyện này…”
Hắn đăm chiêu suy nghĩ, chuyện liên hệ với người đứng sau này là chưa từng có.

Vì thấy cô còn trẻ và khác xa với những người trước kia mà hắn từng xử qua nên hắn ta mới ưu ái với cô.

Nhưng cũng không thể vì vậy mà hắn cái gì cũng đáp ứng và quá với thân phận của mình.
“Một cuộc thôi mà.”
“Vấn đề là…”
Reng
Chưa nói hết câu thì điện thoại trong túi quần hắn ta rung chuông.

Cảnh cáo, nhìn chằm chặp vào cô rồi một tay vào túi quần.

Nhìn lướt qua số điện thoại gọi tới, hắn nhanh chóng ấn nghe rồi áp lên tai.
“Tôi nghe.”
“Mọi chuyện sao rồi hả? Tại sao đến bây giờ cậu vẫn chưa báo kết quả cho tôi.”
Sau một hồi dây dưa, bà Đường bên kia chờ đợi quá lâu hay hồi hộp mà ngồi chờ không nổi.

Đứng bên ban công ngoài trời, bà vừa hưởng lấy gió mát thổi qua vừa đau đầu suy tính mọi việc.

Nhưng nỗi lo và áp lực quá lớn nên bà nhanh chóng điện cho hắn ở

đầu dây bên này để nghe ngóng tình hình.
“Có chút chuyện xảy ra nhưng bây giờ đã ổn, tôi đã làm chủ được tình hình.

Chỉ là có một việc…”
“Chuyện gì hả? Nhanh chóng giải quyết ả ta đi.”
Bà hét lớn vào điện thoại khiến cho hắn ở bên này cũng phải cau mày lại.

Đúng là đồ đàn bà chảnh chọe.

Không vì 50% tiền còn lại thì hắn còn lâu mới để yên cho bà ta chửi.

“Cô ta muốn nói vài câu với bà.”
“Khốn khiếp, bây giờ còn muốn nói chuyện tâm tình nữa sao? Nối máy đi.”
Hắn nghe được lệnh từ bà ta thì ra hiệu với cô sau đó ấn mở loa ngoài.

Đúng như cô từng nghĩ, bà ta nhất định là đang chửi ầm lên cho mà xem.

Đến lúc mở loa rồi mà cô còn nghe thấy giọng nói lanh lảnh đầy độc địa của bà ta.
“Đường Nhĩ, lần này bà muốn diệt cỏ tận gốc sao?”
Cô đứng cách xa hắn, liếc nhìn về chiếc điện thoại nói lớn tiếng.

Hãy nói đi bà Đường, nói hết những gì bà đã và đang làm.
“Hahahaa…”
“Phải! Lần này mày không thoát được đâu.”
Bà ta bên kia vui đến không khép được miệng, cầm ly rượu vang trên tay uống một ngụm lớn.

Chỉ cần giết chết con ả Bối Hi rồi đưa tiền cho tên đó để hắn chuồn đi là mọi chuyện sẽ êm đẹp.
“Nên bà đã thuê người đến giết tôi đúng không? Cả chuyện tôi suýt bị

xe tông lần trước?”
“Đúng vậy.

Còn cả việc tao thuê người hãm hiếp mày nhưng không thành nữa.”
“Bà đúng là đủ ác đấy.”
“Chưa là gì đâu.

Nếu mày muốn tao còn có thể ác hơn đấy.”
Đứng trong bóng tối, cô nhịn cười đến run cả hai bả vai.

Người bên ngoài nhìn thấy chỉ nghĩ rằng cô khóc hay sợ sệt gì đó.
Tốt lắm, nói tiếp đi.

Bà còn gì muốn thể hiện nữa không?
“Bà làm tôi sợ đấy.

Trước kia bà cũng đừng những cách bỉ ổi này để hại mẹ tôi sao?”
“Không, mẹ mày nhanh chết hơn.

Tao không phải quá đau đầu.

Đứng trên lập trường của người mẹ kế, con làm mẹ thật khổ tâm đấy.”
Người từng cùng bà đấu đá ư? Bà ta đã hạ đo ván một cách nhanh chóng rồi.

Tiểu thư đài cát, phu nhân danh giá thì sao chứ? Còn không phải sợ tiếng tăm người đời mà sống âm thầm chịu đựng, để bà ta muốn làm gì thì làm sao.
“Mày còn đứng đấy làm gì hả? Nghe chuyện cười sao? Còn không mau chóng giết chết nó cho tao.”
Căn thời gian đã đủ, bà ta mất kiên nhẫn.

Nhanh chóng chuyển hướng la làng về lại phía hắn ta.

Thật không an tâm nổi, để cho nó tồn tại một giây là là lại khó chịu

một giây đó.
“Thật sự giết chết sao?”
“Đừng hỏi thừa.

Mày cũng nên biết tao là ai, không giết được nó thì tao giết chết con bồ nhỏ của mày.”
“Bà nói gì cơ?”
“Không nghe rõ sao? Đừng cúp máy, tao muốn nghe thấy quá trình nó chết trong chật vật.”

Thấy cô bình tĩnh đứng đấy, lại nghĩ đến bản thân mình sau khi hoàn thành vụ này hắn sẽ rửa đao gác kiếm.

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu lấy động lực rồi nhanh chóng hạ quyết tâm.
Vì yêu cầu từ bà Đường là không cúp máy, hắn từng bước tiến lại gần cô.

Hành động nhanh rút nhanh.
“Xin lỗi.

Cuộc đời này tàn độc lắm, để tôi kết thúc giúp cô.”
“Tôi có thể nói không cần không?”
Rút từ trong túi ra một con dao nhọn, hắn nói một tiếng xin lỗi rồi lại về phía cô.

Cô lui về sau vào bước, tay lần mò về phía sau.

Với tới cây gậy dài và to có ở đấy.

Không chần chừ thêm cô giơ lên cao chuẩn bị đánh thật mạnh.
“Đi chết đi.”
Nhưng hắn có vẻ hành nghề đã lâu nên cũng có chút kinh nghiệm, nhanh chóng đá tay cô ra làm văng mất cây gậy.

Một lần nữa hắn hét lên, ánh mắt lạnh lùng mà lao về cô.

“Bối Hi, tránh ra.”
“Mộ Hàn! Cẩn thận đấy.”
Cùng lúc ấy Mộ Hàn xuất hiện, anh lao vào cản lấy hắn ta.

Hai người cùng nhau đánh đấm và giằng co.

Vì hắn ta có dao và kinh nghiệm nên Mộ Hàn cũng phải mất một khoảng thời gian mới có thể đánh hạ.
“Anh có bị thương không?”
“Không sao.

Em có bị làm sao không?”
Thấy cô lắc đầu tỏ vẻ không sao thì anh an tâm hẳn.

Mộ Hàn đứng đấy, ghì chặt hắn ta xuống đất không cho động đậy.

Anh giơ tay lên, chuẩn bị giáng xuống cho hắn ta một cú thật mạnh nữa thì bị cô ngăn lại.
“Đừng đánh hắn ta nữa.”

“Tại sao?”
Anh khó hiểu nhìn cô.

Chẳng phải tên này có ý định muốn giết chết cô sao? Tại sao bây giờ lại muốn giúp đỡ cho hắn.
“Như vậy là đủ rồi.”
“Anh còn không nhanh đi đi.

Đừng có trở lại làm con đường thất đức này nữa.”
Giữ Mộ Hàn lại, cô nói lớn về phía hắn ta.

Nhiều một chuyện chi bằng ít đi một chuyện.

Cô không muốn tiếp tục gây thù oán nữa.

Thay vì làm cho người ta thêm ghét mình chi bằng rộng lượng cho

qua, lỡ mai sau họ sẽ giúp lại mình.
Có thể nghĩ cô là ngu ngốc cũng được nhưng cô sẽ không hối hận về quyết định ngày hôm nay.
“Cảm… cảm ơn.”
Tôn trọng quyết định của cô, anh thả tay ra.

Bước tới bên chắn trước người của cô.

Ánh mắt lạnh lùng dõi về phái hắn ta đang chật vật đứng dậy rời đi.
Bà Đường bên kia đầu tiên là nghe thấy tiếng cô chật vật thì cười ha hả an tâm.

Nhưng sau đấy không lâu sự việc lại khác khiến bà lo lắng không thôi.
“Chết tiệt! Đúng là tên vô dụng.”
Ánh mắt bà hiện rõ vẻ độc ác và thù hận.

Đứng bật dậy khỏi ghế, về đi thẳng ra ngoài với dáng vẻ hùng hồn nhất..

Chương 48: 48: Con Sâu Xinh Đẹp

Bà Đường bên kia đã nảy ra ý tưởng mới, nhanh chóng đi thực hiện kế hoạch trong đầu của mình.

Mộ Hàn bên này hạ hắn xong thì mệt mỏi mà ngồi phệt xuống đất.

Nhưng ngay sau đấy anh nhanh chóng đi lại tới chỗ của cô.
Anh nhìn từ trên xuống dưới, phải kiểm tra kĩ toàn thân của cô.

Sau đấy như chắc chắn mà anh ôm chầm lấy cô, bàn tay ở lưng cô nhè nhẹ vỗ về.
“Anh sợ lắm.”
“Thật may mắn rằng em không sao.

Khi đọc tin nhắn của em anh thật sự rất sợ…”
Anh thực sự sợ hãi khi nghe cô nói bản thân bị theo dõi.

Ở bên cô được một thời gian nên anh cũng hiểu được tình hình.

Có rất nhiều kẻ muốn hãm hại, giết chết cô và anh.
“Em không sao.

Thật xin lỗi đã làm anh lo lắng như vậy.”
Cô ôm chặt lấy anh, học theo cách của anh mà xoa nhẹ lên tấm lưng rộng lớn ấy.

Cô biết anh sẽ đến mà, chắc anh lo cho cô lắm.

Có người quan tâm và lo lắng cho mình như vầy thật tốt, có phải

không?
“Hắn ta là ai? Người cử hắn đến em biết không?”
“Đợi em một chút.”
Ra hiệu cho anh, cô buông anh ra rồi luồn tay vào túi xách.

Móc lấy chiếc điện thoại vẫn còn đang trong chế độ ghi âm ra, cô nhanh chóng ấn kết thúc và lưu lại cẩn thận.
Thật may nó vẫn ở đây và không bị hỏng hóc.

Nếu mà mất cái này thì bao nhiêu công sức của hôm nay cô như công cốc.

Có những đoạn ghi âm, đoạn băng ghi hình mà một số thứ nữa.

Tất cả đều có lợi cho việc cô vạch trần bà ta.

Chỉ cần đợi Lạc Phong Đạc, cậu ta suy nghĩ xong và giúp cô nữa là xong.
Khi đấy bà ta muốn trở mình cũng là điều không thể.
“Cái gì vậy?”
Anh tò mò nhìn theo những hành động của cô nãy giờ.

Ghi âm sao? Cô ghi âm những thứ này là gì? Chẳng lẽ cô đã biết và chuẩn bị sao?
“Em ghi âm lại làm bằng chứng.”
“Không phải anh hỏi hắn ta và người đứng sau sao?”
“Đúng nhưng… là bà ta sao?”
Nghe cô nói lấp lửng giữa chừng khiến anh hơi khó hiểu, nhưng ngay sau đó cũng nhận ra hàm ý của cô.

Anh từng nghe cô nhắc đến việc bị mẹ con bà Đường chơi xấu sau lưng.

Cũng vì vậy mà anh tỏ ý muốn giúp cô trừ khử họ nhưng bị cô từ chối.

Cô nói muốn tự bản thân tìm tòi và lăn lộn để diệt mẹ con họ.

Mới đầu anh cũng không đồng ý vì nó vừa nguy hiểm vừa phải có sự cẩn trọng cao.

Nhưng cuối cùng anh vẫn để cô làm, vì anh không muốn quá gò bó cô.
“Phải.

Là bà ta.”
“Anh yên tâm, em cũng khá đầy đủ chứng cứ rồi, đợi một chút nữa là mọi chuyện sẽ xong.”
Đúng vậy.

Chỉ cần đoạn ghi âm này và camera của con hẻm nữa thì mọi thứ càng thêm chắc chắn lời cô nói.

Đã đến lúc bà ta nên trả giá rồi, sự ra tay tàn độc của bà ta ngày một lớn.

Nếu không nhanh lên thì không biết bà ta sẽ điên khùng mà làm ra chuyện gì nữa.
“Tốt nhất là như vậy.

Anh sẽ không để yên cho bà ta nhún nhảy hãm hại em nữa đâu.”
Thật may là lần này cô không sao.

Đáng lẽ lúc đấy anh không nên nghe lời cô mà bỏ về trước.

Nếu khi ấy anh không bỏ về hay quay lại giữa chừng thì tốt.

Không, đúng hơn là anh nên ra tay với bà ta trước.
Chỉ cần nghĩ đến việc bà ta đáng tính toán, đang có âm mưu gì đó là lại khiến anh như muốn điên lên.

Lỡ như chậm một chút, lỡ như anh đến không kịp thì mọi chuyện sẽ ra sao?

“Anh phải yên tâm chứ.”
“Em chính là một cô gái thông minh, lanh lẹ.

Cho dù có chuyện gì xảy ra thì em biết anh nhất định sẽ tới cứu em mà.”
Biết anh nghĩ gì cô lại nhanh chóng nhí nhảnh giải đáp.

Kể mọi việc và kế hoạch đánh liều này của cô.

Anh nghe vậy thì câu mày, búng nhẹ vào trán cô trách móc nói không được có lần sau.
“Không được có lần sau nữa đấy.

Chứng cứ này không có thì có chứng cứ khác, không có lần này thì có lần khác.

Nhưng mạng nhỏ này của em thì chỉ có một.

Nếu mấy cái này rồi còn cái khác không?”
Anh đứng cách cô một bước, bắt đầu ấn ấn rồi chỉ chỉ vào trán của cô giáo huấn.

Có một cô người yêu không biết nghe lời thật khiến anh khổ tâm.

Cô thật là lúc nào cũng làm anh lo lắng hết đấy.
“Em biết rồi mà.

Lần này là lần cuối, lần cuối cùng luôn.”
“Em sẽ không để bản thân gặp nguy hiểm, không để bản thân bị thương.”
Cô giơ tay, đưa gương mặt nhỏ nhắn với đôi mắt long lanh lại gần anh.

Mỗi lần bị anh răn dạy hay trách móc thì cô đều sử dụng chiêu thức này.
Và cũng như toại nguyện, mỗi lần sử dụng đều thành công.

Anh nhiều khi hung dữ và tức giận đến mức nào thì chỉ cần cô nhõng nhẽo một chút là đều cho qua.
“Chúng ta đi về nha.

Em cảm thấy mệt rồi.”
“Được.”
Cô nghe lời anh nói rồi dẫn anh đi về.

Do mở định vị nên anh đậu xe ở bên kia đường lớn rồi chạy tới bên hẻm nhỏ này của cô.
“Anh có cần đậu xe xa vậy không?”
Cần tay anh vung văng qua lại, hạnh phúc mà tiến về phía trước.

Nhưng chỉ được một đoạn sau cô đã buông tay mà lên tiếng cằn nhằn và trách móc anh.
“Không phải nói thích tập thể dục rồi đi bộ sao?”
Anh đi phía sau cô, không nhanh không chậm mà thả bước chân cho bằng cô.

Làm sao có thể bỏ cô mà đi trước được chứ? Anh vẫn không muốn làm cô vô cớ kiếm chuyện để rồi giận dỗi đâu.
“Đột nhiên hết thích rồi.”
Bối Hi uể oải vừa nhìn phía trước vừa đáp lời của anh.

Cô cũng thật không hiểu nổi cô nữa.

Không nhắc thì thôi, nhắc rồi bản thân lại càng thêm mệt.
“Đồ sâu lười.”
“Là con sâu xinh đẹp nhất thế giới.

Á… em không phải sâu.”

Thấy anh lại giễu cợt mình, cô hùng hồn nhanh chóng đi lên đánh nhẹ vào anh.

Sơ hở một chút là lại chê rồi lại thức đặt biệt hiệu tào lao cho cô.
“Ài… tới xe rồi.”
Đang băng qua đường chuẩn bị tới xe của anh thì đột nhiên cô thấy có chiếc xe màu đen lao tới với tốc độ kiến người ta kinh người.
Chiếc xe đen đấy, cô nhìn thật sự rất quen mắt.

Cô đã từng thấy nó ở đâu rồi thì phải…
Đúng rồi! Nó chính là chiếc xe kiếp trước cũng từng dí đuổi cô.
Chủ nhân của chiếc xe đấy không ai khác chính là bà Đường..

Chương 49: 49: Đồ Ngốc Nhà Anh

“Mộ Hàn!”
Trong đầu cô không kịp suy nghĩ gì nhiều khi chiếc xe tới gần.

Điều duy nhất trong đầu cô đó là không thể để cho Mộ Hàn có chuyện gì được.
Cô rút tay mình ra khỏi bàn tay của anh, lấy hết sức mình mà đẩy anh một cái thật mạnh trong khi chiếc xe đang lao đến gần.
“Bối Hi, cẩn thận.”
Anh hoảng hồn khi phát hiện ra mọi thứ.

Cũng như cô, hai người đều yêu thương và lo nghĩ cho nhau.

Đứng trước nguy hiểm và cái chết họ đều lo lắng cho nửa kia.
Điều đáng sợ nhất là gì?
Đó là rời xa khỏi mình người yêu.

Chứng kiến người mình yêu gặp nguy hiểm ngay trước mắt.

Sẽ có mấy ai làm được điều như họ?
“Không.”
Cô hét lên một tiếng thất thanh mà đầy thê lương của mình.

Nhưng khác xa với dự tính của cô.

Người hứng trọn cú đâm của xe không phải cô mà là anh.
Ngã nhào trên đường lớn, cô lăn lộn vào vòng mới có thể dừng lại.

Bản thân trầy trụa nhưng đấy không phải là điều mà cô quan tâm.

Trước khi chiếc xe kịp lao tới, anh đã nhanh chóng đẩy cô ra ngoài mà không hề chần chừ gì.

Chính vì lí do ấy mà anh đã không kịp thoát thân.

“Không! Mộ Hàn.”
Chiếc xe đâm mạnh vào anh, cơ thể của anh bay lên sau đấy mạnh mẽ mà đáp xuống đất.

Cô đã chứng kiến… chứng kiến mọi thứ.
Máu… Cô thấy máu… Rất nhiều máu.
Một màu đỏ tươi đến chói mắt từ cơ thể của anh chảy ra ròng ròng.

Mộ Hàn của cô đang thôi thóp nơi đó, anh nằm giữa lòng đường mà kéo dài từng hơi tàn.
“Khốn khiếp thật.

Đúng là xúi quẩy mà.”
Bà Đường lái xe muốn tông chết Bối Hi nhưng không ngờ lại trúng một Mộ Hàn.

Tình cảnh này thật khó giải quyết, bà ta nhanh chóng lái xe phi đi thật nhanh.
Dù sao cũng lỡ rồi, chuồn trước rồi tính sau.

Bà ta không thể ở yên đây được.

Phải đi thôi! Đi ra nước ngoài trốn tránh một thời gian hay gì đó cũng được.
“Mộ Hàn… Tần Mộ Hàn… anh là đồ ngốc.”
“Không… khụ khụ… anh không sao.”
Cô hét lên một tiếng thật lớn, lao vào ôm lấy Mộ Hàn.

Anh thì thào nói với cô không sao rồi ngất lịm đi.
Đồ ngốc nhà anh.
Như vậy rồi mà còn an ủi cô nói không sao ư?

“Mộ Hàn… tỉnh lại đi mà.”
“Anh mà có mệnh hệ gì em phải làm sao đây? Em sẽ đi yêu người khác đấy.”
“Có… có ai không? Làm ơn, hãy làm ơn gọi xe cấp cứu cho tôi với.”
Cô khóc đến thương tâm, những người xung quanh thấy vậy thì cũng nhanh chóng bu lại xem và gọi cấp cứu.
Anh được đưa vào viện với tình trạng nguy kịch.

Máu từ người anh chảy ra làm ướt hết cả chiếc áo sơ mi được máy cắt gọn gàng.

Cả người cô cũng không khá hơn là mấy, máu của anh dính đầy trên áo và tay của cô.
Ngồi trước cửa phòng cấp cứu, cô đau lòng mà nước mắt chảy dài không thôi.

Cánh cửa ơi, hãy nhanh chóng mở ra.

Hãy làm ơn mang người con yêu về lại bên con.

Đừng để anh ấy làm sao hết, con không muốn mất anh ấy nữa.
Nếu như khi ấy cô cẩn thận hơn…
Nếu như khi ấy cô phát hiện ra sớm hơn…
Nếu như… nếu như…
Làm gì có nếu như chứ?
Một thời gian sau khi cô đang thẫn thờ trước phòng cấp cứu của anh thì công an cũng tới và bắt đầu điều tra.

Cô kể lại và đưa hết chứng cứ mình có cho họ.
“Đây là toàn bộ những thứ cô có?”
“Phải, làm ơn hãy điều tra thật kĩ.

Tôi nghĩ trên đoạn đường đó cũng có camera ghi lại.”
Một bên hỏi, một bên đáp.

Cô dù rất buồn nhưng vẫn gắng gượng, giữ cho bản thân thật tỉnh táo để trả lời hết những câu hỏi của họ.
Sau một hồi dài với cuộc khai báo nhanh thì họ rời đi.

Nơi đây lại rơi vào yên tĩnh, chỉ có mình cô.

Đôi khi có người ra vào khỏi phòng cấp cứu ấy cũng làm cô hồi hộp mà dõi theo từng bước của họ.
Một tiếng…
Hai tiếng…
Anh chưa thì chưa có tin tức nhưng người khác đã có.

Trong lúc anh đang đấu tranh sống chết bên trong kia thì những người bạn thân của anh cũng tới.
“Mộ Hàn ra sao rồi?”
Jane Tống đi tới, nhìn ngó vào bên trong cánh cửa phòng cấp cứu rồi quay qua lạnh lùng hỏi cô.

Chưa kịp để cô cất tiếng đáp trả lời thì đã có một cái tát khác rơi trên khuôn mặt lấm lem của cô.
“Đồ sao chổi.

Không phải tôi đã cảnh cáo cô tránh xa Mộ Hàn, đừng bám dính lấy cậu ta sao?”
Phó Nhất Thiếu đi lại, mạnh tay tát cô một cái.

Miệng của cậu không ngừng la lối mà trách móc cô.
Đứng trước sự tức giận và khiển trách từ họ cô vẫn giữ im lặng.

Họ nói đúng, là tại cô.

Cô chính là thứ sao chổi, là điều không may mắn.
Lỡ vì cô mà Mộ Hàn bỏ mình lại thì sao?
Kiếp trước cũng vì cô mà anh chết thảm.

Không lẽ kiếp này cô cũng gây ra cho anh như thế? Có phải chỉ cần

cô tránh xa thì anh mới hạnh phúc không?
“Nói gì đi chứ? Cô bị câm sao?”
“Tôi… tôi.”

Anh ta tức giận mà giơ tay lên, định giáng xuống mặt cô thêm một cái tát thì đột nhiên dừng giữa không trung.

Tức giận mà quay mặt đi, khinh bỉ đến nỗi không thèm nhìn cô chứ nói gì đến đánh.
“Cậu ấy sao rồi?”
Bình tĩnh đi lại đến chỗ của cô, Jane Tống không mặn không nhạt cất tiếng hỏi cô.

Thời điểm như bây giờ không phải là lúc đổ trách nhiệm hay khiển trách ai.

Điều quan trọng là sức khoẻ của Mộ Hàn và kẻ đứng sau gây ra tai nạn.
“Anh ấy… bác sĩ nói, anh ấy vẫn đang được cấp cứu.

Không thể nói trước được điều gì.

Nhưng người nhà cũng không cần quá lo lắng.”
Cô lí nhí đáp lời của anh ta.

Hồi nãy cô đã giữ lại một vị y tá khi đi ra để hỏi thăm và nhận được câu trả lời như này.

Anh đã ở trong đấy hơn bốn tiếng rồi, cô cũng chẳng biết khi nào mới xong nữa.
“Shit.

Đúng là đen đủi, đang yên đang lành lại đi chơi, đi hẹn hò.”
“Nhất Thiếu, cậu nên thôi đi.”
Jane Tống ra hiệu, hẩy mắt với cậu bạn.

Không nhìn ra sao? Chúng ta lo lắng một thì cô ấy còn lo lắng hai đấy.

Chuyện này sao có thể đổ lỗi lên đầu cô ta được..

Chương 50: 50: Cái Kết Của Bà Đường!

“Hừ! Tốt nhất là Mộ Hàn cậu ta không nên bị sao hết.”
Để lại một câu nói lạnh tanh, anh ta hùng hổ đi đến một chiếc ghế cách cô khá xa ngồi xuống.

Đưa tay vào túi áo, lấy gói thuốc rồi móc một điếu ra châm lên hút vào hơi rồi tự dập tắt.
“Cô cứ kệ cậu ta.”
Khá ái ngại vì những chuyện mất mặt này, Jane Tống nói với cô một lời rồi đi tới một chỗ khác rút điện thoại ra nói với người bên kia.
Nơi đây giờ yên tĩnh, chỉ còn mình cô một góc.

Trượt người xuống chiếc ghế đằng sau, cô mệt mỏi mà dời nhìn vào cánh cửa khép kín kia.
Bây giờ đã là một giờ sáng rồi.

Dù bản thân rất mệt mỏi và đau nhức nhưng cô Vân gắng gượng.

Cô rất sợ khi mà bản thân mình chợp mắt thôi là anh sẽ rời xa cô.

Đến khi ấy cô muốn níu kéo anh cũng không được.

Chỉ cần cố gắng thức canh chừng anh, như vậy cô sẽ an tâm hơn.
…
Một buổi sáng với bao nhiêu phong ba và bão táp.

Nơi bình yên cầu nguyện thì cũng phải có nơi xung đột ồn ào.

Trong bệnh viện, cô ngồi an tĩnh nhìn anh đang nhắm nghiền mắt

ngủ một giấc dài.

Có lẽ anh đã rất mỏi mệt có phải không? Chỉ mới vài tiếng không ngắn cũng không dài ấy thôi mà giờ đây anh đã sơ xác và xanh xao đến thế này rồi.

Một người từng tràn đầy sức sống và nhiệt huyết nay lại nằm yên một chỗ.
Anh có biết không, rất nhiều thứ đã xảy ra đấy.
Bà Đường ngay sáng sớm hôm sau đã bị bắt tạm giam, cả nhà họ Triệu như kiến trên chảo dầu.

Trong khi ấy cô vẫn ở suốt trong bệnh viện chăm sóc cho anh.
Ba mẹ của Mộ Hàn định cư bên nước ngoài.

Cô chưa từng gặp họ, chỉ là cả kiếp trước và kiếp này nên mới biết anh và hai người có xích mích với nhau.

Có thể nói là tình cảnh không mấy tốt đẹp, nước sông không phạm nước giếng.
Nhưng qua chuyện sinh tử của con mình họ có thể thờ ơ sao? Làm sao họ có thể vô tâm mà bỏ mặc con mình coi như không.

Công việc không thể trì hoãn, họ nói sẽ về thăm anh sau và nhờ cô tạm thời chăm sóc anh trong thời gian này.
Tranh thủ thời gian vào một buổi gần trưa.

Cô nhờ chị y tá trông nom hộ anh giúp cô rồi rời khỏi bệnh viện.

Địa điểm mà cô muốn lưu tới là một quán cà phê quen thuộc.

Theo thói quen cũ, cô sải bước tới chiếc bàn quen thuộc, nơi có người đàn ông trẻ trung đang ngồi đấy.
“Cậu tới sớm vậy.”
“Vâng.”
“Chuyện tôi muốn nói với cậu…”

Cô đi tới đây là để gặp Lạc Phong Đạc, kể lại hết mọi sự tình và cầu xin cậu ta ra tay giúp đỡ.

Chuyện quan trọng này chỉ còn có cậu ta mới có thể giúp cô.

Nếu không nhanh lên thì mọi chuyện sẽ càng gây go.
“Tôi đã biết rồi… ừm… đây là những thứ cô muốn.

Cô kiểm tra xem lại một chút đi.”
Trước đấy cậu ta cũng đã suy nghĩ qua và vẫn đang trong thời gian do dự.

Nhưng sau đấy khi nghe bạn gái của mình tâm sự và nhìn cục diện của hiện tại thì anh đã suy nghĩ kĩ và quyết định đứng về phía cô.

Cậu ta đã thu thập và làm theo những gì cô nói từ trước.

“Thật sao? Cậu đồng ý giúp tôi ư?”
Cô nghe thế thì rất vui.

Nhận những thứ đồ mà cậu đưa.

Mở ra xem một chút rồi nhanh chóng cất đi.

Món quà của cậu đối với cô là quá lớn, cảm kích với cậu ta, cô vui vẻ chuyển đề tài nói về việc của rời khỏi đây của Lạc Phong Đạc và bạn gái.
Cậu ta nghe xong thì đồng ý với sự trợ giúp của cô và tỏ ý cũng rất muốn nhanh chóng đi xa.
Sau một khoảng thời gian khá dài, mọi chuyện cũng bàn bạc gần xong thì cô và cậu ta mỗi người một ngả rời đi.

Không thể ở lại quá lâu, cũng như việc cô phải những chóng về chăm sóc Mộ Hàn.
Ngay chiều hôm đấy, vừa ở trong phòng bệnh canh chừng Mộ Hàn cô vừa bắt đầu đăng tải mọi thứ thông tin mà mình đang có trong tay.

Đầu tiên là bài viết tố những chuyện ác của bà ta.

Sau đấy để mọi thứ có chút nóng cô lại tiếp tục đăng tải đoạn video bà ta độc ác nói về cái chết của mẹ cô và chửi bới cô ngay trong chính ngôi nhà của mình.
Ảnh hưởng từ mạnh xã hội là rất lớn, chuyện bà ta từng là tiểu tam chen chân vào gia đình người khác cũng hiện lên một cách sôi nổi.
Nhờ nhà họ Huỳnh giúp đỡ mà những thứ cô đăng tải đấy như thuyền gặp nước, nhanh chóng được lan truyền rộng rãi và nhận về sự mong đợi ngoài ý muốn.
Chưa dừng lại ở đó, cô ẩn danh rồi gửi bưu phẩm tới cho ông Triệu.

Trong đấy là những bức hình bóng của bà Đường với một người đàn ông giấu mặt.

Kèm theo đó là một cái USB lưu trữ đoạn video quan hệ mà Lạc Phong Đạc đưa cho cô.

Cô còn phóng khoáng tặng ông thêm một đoạn ghi âm về việc kế hoạch moi tiền từ ông ta để nuôi trai trẻ và xưa nay chẳng yêu thương gì ông Triệu cả.
Danh tiếng và tất cả mọi thứ của bà ta cũng biến mất sau một ngày.

Trên các mặt báo thì viết về việc bà ta bị bắt do đã gây ra tai nạn giao thông cho Tần tổng.

Chuyện gây xôn xao này vẫn chưa là gì với mớ hỗn độn trên các trang mạng xã hội.
Tiêu đề nóng hổi tiếp theo ấy chính là ông Triệu Vân Kiêu ly hôn cùng với bà Đường Nhĩ ở tuổi trung niên.
Ông Triệu biết mọi chuyện thì tức giận không thôi.

Nhanh chóng thuê luật sư làm mọi giấy tờ và thủ tục ly hôn.

Chỉ ngay hôm sau nữa thôi tất cả mặt báo đều ghi ông và bà Đường

thành công ly hôn.

Lý do là bà là một người độc ác, hãm hại con gái cưng của ông.

Với một người như ông thật không thể chấp nhận nổi một người đàn bà không công dung ngôn hạnh như vậy.
Cô sau khi theo dõi và đọc hết các tin tức mà buồn cười muốn ngất.

Làm gì có chuyện vì cô chứ.

Tất cả là vì ông.

Vì ông đã thấy bà ta hết giá trị lợi dụng và ông đã vào người khác rồi.
Ông đã chán ngán với dáng vẻ của bà và đã thay thế tìm được một thiếu nữ xinh đẹp mới.
Thay lòng đổi dạ thật sự rất nhanh..

Chương 51: 51: Lữ Giao

Kết cục của mẹ con bà Đường đã rõ.

Băng Na tinh thần ngày càng không tỉnh táo, điên loạn ngày một nặng.

Dù bà Đường làm ra mọi việc sai trái nhưng Băng Na cô ta vẫn từng là đứa con gái mà ông yêu quý nhất.

Ông cho người đưa cô ta vào một bệnh viện cao cấp hàng đầu để sống và chữa trị ở đấy.
Chuyện này thông tin lên báo chí thì được người người khen ngợi về sự rộng lượng và yêu thương con cái của ông.

Nhưng với cô lại theo một chiều hướng khác, một chiều hướng tiêu cực hơn.
Ông đưa cô đi để lấy lại một chút danh tiếng của mình và không vướng bận gì đến đứa con ấy nữa.

Hiện tại thì như vầy nhưng ai biết được cuộc sống của Băng Na sau này sẽ ra sao.

Những thứ của hiện tại chỉ là trước mắt mà thôi.
Cô còn nghe được rằng ông muốn nhanh chóng đón tình nhân mới về.

Cô ta tuy chỉ mới bám vào ông một thời gian thôi nhưng tốc độ khác thì lại rất nhanh.
Chứng cứ của bà Đường đã quá rõ ràng.

Sau tất cả những thứ đấy bà ta bị giam giữ và đưa kiện.

Nhốt mình trong tù có phải quá nhẹ với bà ta không?
Đấy là những gì cô biết về thế giới ngoài kia, cách sau cánh cửa.

Còn bây giờ cô còn phải ngồi thẳng, nghiêm túc ngọt trái cây cho Mộ Hàn.

Anh sau một thời gian dài nghỉ ngơi đấy thì dần khỏe lại, tính cách lại càng ngày càng trẻ con và nhõng nhẽo.

Cả ngày bám dính lấy cô không chịu buông.
“Này, anh ăn đi.”
Xếp gọn trái cây vào đĩa, cô đẩy nhẹ về phía anh.

Nhìn con người ngồi ngây ngốc trên giường, băng chỗ này bó chỗ kia mà cô vừa buồn cười vừa thương.
Xí!
Anh không hài lòng với cách phục vụ của cô, dẩu môi ra tỏ vẻ giận dỗi.

Cô phải đút cho anh chứ? Người ta bị thương rồi, làm sao mà cầm ăn được.
“Sao vậy? Thái độ này là sao?”
“À, rồi.”
“A… nào.”
Cô thật là sơ suất mà, vậy mà lại quên mất Mộ Hàn của chúng ta bị thương ở tay bó bột không thể cầm ăn.

Tay phải thuận thì không thể xài, tay trái thì anh than với cô nói không cầm được.
“A… ừm.”
“Ngon chứ?”
Cô đưa ánh mắt mong chờ nhìn anh.

Sau bao ngày tận tâm chăm sóc thì ít ra anh cũng nên phải khen ngợi cô để bù lại cho cô chứ.
“Cũng được.

Bây giờ em hôn anh một cái đi.”
Bối Hi:”…”
Đây có lẽ là khoảng thời gian hạnh phúc mà cô sẽ không bao giờ quên.

Những sự kiện, những hi sinh mà anh dành cho cô và cả thấu hiểu nhau hơn nữa.

Sự ngọt ngào bao trùm lấy căn phòng bệnh nhỏ.
Khúc mắc giữa cô và ông Triệu ngày một lớn.

Cũng không thể cả ngày về nhà mà nhìn mặt ông được.

Cô xin ông không được nên đã nhờ nhà họ Huỳnh can thiệp, gây sức ép để cho cô ở riêng.

Vì vậy mà cô bây giờ chính là một người sống độc thân, một thân một mình.

Cuộc sống ở chốn bình yên, cả ngày thoải mái.

Không cần lo lắng hay đề phòng ai ngay chính trong căn nhà của mình.
Ba mẹ của anh đã về nước và tới thăm anh, cô cũng không rõ rốt cuộc họ cãi nhau vì chuyện gì nhưng nhìn chung là chia tay trong không vui.

Mới đầu họ còn nói với cô vài lời rồi vào thăm anh, nhưng sau khi ra khỏi phòng thì mặt mũi hai người hằm hằm.

Bực tức mà đi lướt qua cô cho dù cô khi ấy đã cất tiếng chào hỏi họ.

“Bối Hi phải không? Chào em nhé.”
Cứ tưởng vậy là xong thì một cô gái xuất hiện trong bệnh viện thăm anh.

Đây không ai khác là bạn của ba mẹ anh và là người cùng anh đi du học bên Anh mấy năm.

Bây giờ cô ấy mới về nước, cũng trùng hợp ngay lúc anh bị thương mà tới thăm.
“Vâng.

Chị là… Lữ Giao?”
“Ôi! Em biết chị sao? Chị thật đúng là Lữ Giao, bạn rất thân của Mộ Hàn.”
Một từ đẹp không thể hình dung hết được cô gái đang đứng trước mặt cô.

Nét vừa kiêu xa vừa thanh lịch.

Mái tóc dài xoăn nhẹ kiểu tây, chiếc váy dài xẻ tà màu đỏ.

Đôi mắt tròn to, đôi môi căng mộng.

Khuôn mặt hài hoà đến từng centimet, làm cho người ta khó có thể rời mắt.
“Em vẫn luôn ở đây chăm sóc cậu ấy sao?”
“Tất nhiên rồi ạ.

Em là bạn gái của cậu ấy mà.”
“Thật sao? Cũng mong là vậy.”
“Tất nhiên là vậy.”
Cuộc chạm mặt đầy sự ngượng ngạo giữa ba người bọn cô.

Đầu tiên là chào hỏi đơn giản, sau đấy cô ấy bắt đầu hỏi han và tỏ ý chăm sóc anh.

“Cậu về đây làm gì?”
Khó xử giữa hai người phụ nữ, anh nhanh chóng chuyển chủ đề.

Một bên là người anh yêu thương nhất, một bên là người anh xem như là người nhà.

Đứng trước sự lựa chọn này anh vẫn là chưa thể lí giải.
“Tớ nhớ cậu, về để thăm cậu chứ gì.”
“Thiệt là không yên tâm khi để cậu ở xa như vầy.

Ở bên kia đang yên đang lành thì giận dỗi gây gổ với ba mẹ rồi về đây lập nghiệp.”
“Cậu thử nhìn mà xem, ở đây thì có gì.

Xúi quẩy tới nổi bây giờ còn bị thương nữa.”

Lữ Giao cô ta tỏ vẻ nũng nịu hờn dỗi nói chuyện với anh.

Hoàn toàn bỏ qua sự có mặt của cô ở đây.

Nói chuyện với bạn trai của người khác như vậy có hợp lý không?
“Tôi thích khí hậu và mọi thứ ở đây.

Nếu không về thì làm sao tôi có thể tìm được một cô bạn gái như mình mong muốn.”
“Bối Hi lại đây ngồi đi.”
Anh lẩn tránh câu nói của cô ta.

Thấy cô vẫn đứng khó xử ở đấy thì anh bèn cất tiếng gọi lại.

Dù sao bây giờ anh cũng là hoa có chủ, nên tự biết ý giữ khoảng cách để tránh hiểu lầm.
“Vâng.”
Cô mỉm cười đi tới, ngồi bên mép giường kế bên anh và đối diện cô ta.

Một cuộc đối đầu và thăm dò đối thủ cách thầm lặng giữa cô và cô ta ngầm xảy ra.
Chúng tôi không nặng không nhẹ mà đánh giá đối phương.
“Ở đâu mà chả có gái xinh, đúng không Bối Hi?”
“Dạ phải.

Nhưng mà tìm được một người vừa xinh đẹp, vừa đáng yêu lại còn yêu anh nhiều như em thì khó lắm phải không Mộ Hàn?”
Cô vui vẻ đáp lời cô ta một cách hồn nhiên, quay qua nhìn Mộ Hàn với ánh mắt triều mến hỏi.

Bàn tay nắm tay anh của cô trong âm thầm mà nhéo anh một cái thật mạnh khiến anh phải nhíu lại cặp mày.
Anh hãy nhanh trả lời đi.
Trả lời mà sai thì anh hãy coi chừng em đó..

Chương 52: 52: Thật Là Hoang Đường

“Khụ… đúng vậy.

Đối với anh em là xinh đẹp nhất, thật khó có ai có thể hơn được.”
Nhanh chóng thu lại vẻ mặt được cho là đau khổ của anh, ho nhẹ một tiếng rồi rút bàn tay đang bị cô âm thầm nhéo kia lên sờ mái tóc cô một cách dịu dàng.

Sau khi hoàn thành xong anh làm như không mà dấu diếm đi bàn tay đáng thương của mình.
Cô thật là tàn nhẫn mà…
Ra tay mà cũng không biết thương hoa tiếc ngọc.

Nhìn mà xem này, còn đâu là bàn tay đáng giá nghìn vàng của anh nữa.
“Haha… hai người thật hạnh phúc, thật yêu thương nhau.”
Chứng kiến hai người phát cẩu lương, đã vậy lại còn bị đá qua một bên khiến cô ta ngồi không yên.

Nếu ai không biết thì còn tưởng cô ta là thật lòng nữa.

Miệng thì nói lời chúc phúc nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chặp vào anh như muốn nuốt tươi luôn vậy.
“Vâng.

Em và anh ấy có khi còn có duyên từ kiếp trước đấy chị.”
“À ừm… Em có mệt không? Thời gian sắp tới chị cũng rảnh, không thì để chị ở đây chăm sóc cậu ấy cho.”
Cuối cùng cũng đến, đây có lẽ là điều cô ta muốn nói nhất đây mà.

Dù có là bạn thân hay gì thì sao? Lữ Giao cô ta nghĩ cô là người dễ bắt nạt, có chuyện giao lại bạn trai của mình cho một người khác sao?
Thật là hoang đường!
“Em… em.”
Cô do dự ấp úng nhìn anh.

Ánh mắt long lanh đến tội nghiệp.

Khuôn mặt cô bây giờ chỉ thiếu điều viết lên vài chữ không cam lòng mà khóc.
“Cậu mới về nước thì cứ nghỉ đi, Bối Hi chăm sóc cho tớ là được rồi.”
“Nhưng mà… dù sao tớ cũng cùng cậu lớn lên, tớ sẽ hiểu…”
“Hiểu? Hiểu cái gì ạ?”
Để hai người giải quyết quá lâu, cô nhất quyết chen vào luôn cho nhanh.

Đừng tưởng chỉ mình cô ta là biết nũng nịu ngây thơ.

Cô đây đã trải qua hai kiếp, cái gì nên biết thì cũng đã biết, cái gì nên học cũng đã học.
“À.

Ý chị là thân quen, thấu hiểu và biết mọi thứ của nhau.

Chị biết nên chăm sóc cậu ấy cũng tiện hơn.”
Cô ta ra vẻ tự mãn, đúng chính xác hơn nữa thì rất tự tin.

Cũng phải thôi, cô ta chính là người cùng anh lớn lên.

Có gì mà không biết? Từng miếng ăn đến sở thích cô ta đều nắm trong lòng bàn tay.
“Haha… chị nói em nghe cũng thấy hợp lí.”
“Nhưng mà… đường đường là bạn gái của anh ấy.

Việc chăm sóc này có là gì chứ? Chị yên tâm đi, trọng trách này em có thể gánh vác được."
Lữ Giao nghe một câu nói dài của cô thì cũng cứng miệng.

Cô ta còn có thể nói gì nữa đây? Người ta đã nói đến mức này rồi, cô ta mà tiếp tục gây khó dễ thì sẽ làm mất lòng của anh.

Chuyện này cần phải từ từ, không có cách này thì có cách khác.

Cô ta còn rất nhiều chiêu trò để được ở gần người mà ngay lúc đầu đã được nhận định là của cô ta.
"Vậy chị…"
"Để em tiễn chị."
Chưa để cô ta nói hết, cô đứng phắt dậy ra dấu tay mời.
…
Thời gian sau đấy anh cuối cùng cũng được xuất viện về nhà.

Nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian ngắn tại nhà rồi anh lại bắt đầu công việc và đi làm.
Cũng vào cùng thời gian ấy cô và anh gặp mặt cũng không được thường xuyên như trước nữa.

Cô cũng không có ý tiếp tục định làm phiền anh, và anh cũng không tới tìm cô.
Có lẽ là vì cần thời gian suy nghĩ và những khúc mắc đã xảy ra.

Cô cũng ngại khi đến đấy và chẳng may gặp phải bạn của anh.

Họ vẫn nghĩ cô chính là nguyên nhân làm cho anh xui xẻo và gặp chuyện không may.

Và bản thân của cô cũng thấy như vậy, nên mới xảy ra tình cảnh như bây giờ.
Mọi thứ cứ như vậy mà kéo dài đến gần một tháng sau.

Phải mất đến gần ngày sát Tết thì cửa chuông nhà cô mới reo lên.

Mặc trên mình bộ quần áo ngủ dài rộng thùng thình ra mở thì cô thấy anh đứng trước cửa nhà với hai chiếc vali màu đen của anh.
“Sao anh lại ở đây? Đi du lịch sao?”
“Cũng có thể xem là vậy.”
“Ồ! Vậy anh đi đi.”
Anh thấy cô hờ hững chuẩn bị đóng cửa thì luống cuống giơ tay chặn lại.

Đứng ấp úng một hồi mới ngượng ngùng nói ra.
“Anh muốn tới đây ở nhờ nhà của em.”
“Tại sao?”
Cô không mặn không nhạt hỏi lại.

Đấu tranh tư tưởng một lúc thì anh mới nhìn cô tủi thân nói.
“Bác sĩ nói anh cần một nơi tốt để hậu dưỡng sức.

Mà trùng hợp thay nơi đây nhà của em khí hậu lại tốt, đi lại tiện vừa thích hợp cho một người mới khỏe bệnh như anh ở.

Nên anh quyết định sẽ ở lại đây.”
Bối Hi:”…”
Trùng hợp vậy sao?
Anh không hỏi ý kiến của em mà tự tiện vậy sao?
Đây là điều mà anh có thể quyết định ư?
Trong lúc cô còn đang âm thầm chấp vấn anh thì anh lại có vẻ khá tự nhiên.

Chưa được sự cho phép của cô mà anh đã đẩy cửa kéo đồ vào.

Dù hơi vui trong lòng nhưng cô vẫn lạnh mặt làm giá.
“Tự nhiên vậy sao?”
“Nhà của vợ tương lai mà có gì đâu mà sợ.”
“Anh… anh.”

“Ơi anh đây.”
Bỏ qua vấn đề tự nhiên của anh, cô lại bắt đầu nghiêm mặt tỏ vẻ giận dữ mà quát nạt anh.

Trách móc anh vì sao thời gian qua lặn mất tăm.

Anh ấy vậy mà không giải đáp lại còn ủy khuất vừa nói vừa nhìn cô.

“Hi Hi, anh đói quá.”
“Đã rất rất lâu rồi anh không được ăn thức ăn do em nấu rồi đấy.

Em nhìn anh xem, đã gầy nhom rồi.”
Đang cãi nhau vui vẻ thì anh than với cô rằng đói.

Ăn cơm cô nấu đã quen, ấy vậy mà cả tháng qua không được ăn nên anh chẳng ăn uống được gì.

Bị bệnh thì được cô chăm sóc nên anh cảm nhận bản thân đã có chút mỡ, nhưng khi khỏe mạnh cô không chăm sóc anh nữa thì bản thân anh đã sút mất vài kí nữa rồi.
“Cái anh này…”
Làm mặt hung dữ xong cô cũng nhanh chóng xuống bếp làm vài món đơn giản cho anh ăn.

Một bữa cơm đầm ấm và vui vẻ giữa căn nhà xưa nay trống vắng của cô.

Cả hai cùng cười đùa và ăn uống thật no say.
Dọn dẹp đâu đấy xong, cô và anh lại cùng nhau ăn bánh và xem ti vi.

Đến khi trời đã muộn thì cô dắt tay dẫn anh lên phòng.

Đây là căn phòng sát bên phòng của cô.
Một ngày vui vẻ và bình yên kết thức.

Mỉm cười hạnh phúc nằm trên chiếc giường quen thuộc, cô bắt đầu

suy nghĩ cho kế hoạch của ngày mai.

Sáng mai cô sẽ chạy qua phòng anh rồi cùng anh đi mua đồ Tết.

Sau đấy thì cùng anh đi ăn những món ngon mà cô đã thấy rồi tiếp theo là…
Là cô ngủ mất tiêu rồi..

Chương 53: 53: Kẻ Xứng Đáng

Những tia nắng từ bên cửa sổ, chiếu qua chiếc rèm cửa màu hồng nhạt của cô rồi phản phất lên chiếc giường lớn ấm cúng.
Cô khó chịu mà uốn éo thân mình, hôm nay cô ngủ đặc biệt khó chịu.

Có phải cô lăn xuống đất rồi không hay tại chiếc giường lại nhỏ đi.
Bình thường cô hay có tật cuốn chăn, hôm nào ngủ dậy cũng sẽ như một con sâu hay một cái bánh cuốn.

Nên việc như hôm nay cũng không lạ lắm, chỉ là tại sao cái chăn lại cứng như vậy? Cô ưỡn người mãi mà vẫn không thể thoát ra được còn có dấu hiệu co vào chặt hơn.
Đưa bàn tay mò chỗ này lần chỗ kia thì có cái gì đấy chụp tay của cô lại.

Giọng nói trầm ấm mà khàn khàn vang lên ngay trên đỉnh đầu của cô.
“Em đừng có mà mò bậy.”
“Nếu có gì xảy ra đừng trách anh không báo trước.”
Cô nghe vậy thì đơ người, bàn tay trong chăn đang mò mẫn cũng bất giấc dừng lại.

Uể oái gắng gượng mà từ từ mở cặp mắt lơ mơ ra quan sát xung quanh.
“Mộ… Mộ Hàn?”
“Anh làm gì ở đây vậy hả?”
Vùng vằng thoát khỏi cánh tay to lớn của anh, cô lao mình lổm nhổm bò dậy.

Trong khi anh vẫn còn đang nhắn nghiền mắt ngủ thì cô đã la lối lớn tiếng.
“Dậy… dậy mau cho em.”
“Tại sao anh lại ở đây hả?”

Vì sự làm phiền của cô mà anh thật không thể yên giấc mà ngủ.

Giận hờn mà mở tí hí cặp mắt một cách không bằng lòng, anh còn không quên bĩu môi oán trách cô.
“Anh còn muốn đi ngủ mà.”
“Ngủ cái đầu của anh đấy.”
“Á… đau.”
Nghe anh la oai oái thì cô cũng dừng tay lại, nhếch miệng khinh thường một câu.

Chỉ lấy chiếc giỗ đánh nhẹ vào cái thôi mà, có cần làm quá vậy không.
“Nói! Sao anh ở đây?”
“Hả… à ừm.

Sao anh ở đây nhỉ? Em đưa anh qua đây làm gì? Có gì từ từ nói chứ em manh động vậy anh sợ lắm.”
Bối Hi:”…”
Cô có sở thích thú tính vậy bao giờ? Nửa đêm cô đã trở thành siêu nhân anh hùng và dùng sức mạnh phi thường bế anh qua một cách thần không hay quỷ không biết ư?
Ồ! Siêu năng lực…
“Anh đang giỡn mặt với em đấy à?”
Đầu cô có bị lừa đá cũng không thể tin nổi cái cớ này của anh.

Anh thật sự nghĩ cô là con nít ba tuổi dễ lừa hả?
…
Thời gian này là đang trong lịch nghỉ của kì Tết nên anh đã chiều theo cô cùng đến khi trung tâm mua sắm.

Chúng tôi lại hạnh phúc nắm tay nhau đi hết chỗ này đến chỗ kia.

Tất nhiên cũng không thể thiếu việc ghé vào khu vui chơi để tham gia một số trò chơi nhỏ.

Hai con người to xác nhưng tâm hồn lại nhỏ bé, cùng nhau gắp thú và chơi tàu lượn.
Nhưng có vẻ hôm nay ra đường cô đã bước bằng chân trái trước tiên nên chưa gì đã gặp phải người không muốn gặp.

Tại sao thường ngày thì không gặp mà lại đụng trúng hôm cô và anh đi thì gặp?
“Hàn Hàn cậu cũng tới đây nữa sao?”
Đi dạo vài vòng thì gặp Lữ Giao.

Cô ta đứng phía sau gọi lớn tiếng về phía chúng tôi.

Cất giọng gọi anh một tiếng thật ngọt ngào rồi cô ta nhanh chân bước lại gần đến chỗ bọn cô.
“Lữ Giao, trùng hợp thật.”
Tay trong tay nắm lấy tay cô không buông, Mộ Hàn lịch sự mà giữ khoảng cách nhất định giao tiếp lại với cô ta.
“Đúng thật là… tớ và cậu thật là có duyên.

Chúng ta…”
“Có lẽ là cậu và Bối Hi mới có duyên vì cô ấy mới là người rủ tớ đi.”
Cô đứng lên phía trước, cản đằng trước của Mộ Hàn.

Mỉm cười thật tươi cất giọng ngọt ngào không kém chào cô ta một tiếng.
“Haha… cũng đến giờ rồi hai người có tính đi ăn không?”
Cô ấy vô tình hay cố ý mà gặp chúng tôi, vì đã tới giờ ăn trưa nên tiện thể đi luôn.

Một chiếc xe lăn bánh, ba người cùng ngồi.

Sự ngượng ngùng khi kẹp ba này đúng là chẳng mấy chút dễ chịu.

Cô ta và anh nói chuyện khá vui vẻ và hợp ý.

Nào là từ vực sức khỏe của ba mẹ anh, đến việc những người bạn cũ bên nước ngoài rất nhớ anh.
Dù không có gì quá phận nhưng cô vẫn cảm thấy không thích nổi.

Cô ấy đúng là xinh đẹp, thân thiện, đơn thuần nhưng không mất đi vẻ sắc xảo.

Mọi thứ đều tốt, chỉ bị trừ ở điểm là bám lấy Mộ Hàn của cô.
Nếu không phải có kiếp trước đặc rèn luyện cho cô tính nhẫn nại và chịu đựng thì cô nghĩ mình sẽ không chịu nổi.

Mỗi câu mỗi từ cô ta nói dù không rõ ràng nhưng cô lại cảm nhận được một chút ý tứ trong đó.
Trong lúc cả ba đang ngồi ăn cơm thì đột nhiên Mộ Hàn có điện thoại và anh rời đi để nghe.

Nơi đây giờ chỉ còn cô và cô ta.

Cô nghĩ cô ta có khi nào sẽ thẳng thừng thổ lộ hay đe dọa cô nên tránh xa anh hay không.

Nhưng có vẻ cô đã sai vì tất cả đều không phải.

Cô ta đây là muốn cùng cô tâm sự mỏng về quá khứ.
Cô ta chỉ ngồi nói cho cô nghe về sở thích của anh, những kỉ niệm xưa kia khi hai người còn nhỏ và khoảng thời gian vui vẻ bên nước Anh xa xôi.
“Em có thấy chị và Mộ Hàn thời gian đó thật tuyệt không?”
Cô ta sau khi chuốc bầu tâm sự thì đột nhiên quay qua hỏi cô.

Đưa tay cầm lấy ly rượu nhẹ mà đưa lên môi uống một hớp nhỏ.
Cô nhìn một loạt những hành động này của cô ta, thầm cười khinh

trong lòng không thôi.

Nên trả lời làm sao cho phải phép?
“Đúng là đẹp thật… nhưng tiếc thay nó lại là quá khứ.”
Mà quá khứ thì chỉ để nhớ lấy mà thôi…
“Em nói đúng nhưng có còn hơn không.

Ai biết được hôm nay hạnh phúc nhưng mai lại đau khổ.”
Cô cũng làm hành động giống như cô ta, cầm lấy ly rượu uống một ngụm rồi ngả người vào thành ghế.

Nhìn cô ta cười nhẹ rồi nói với giọng đầy sự chắc nịch.
“Chỉ cần sống đúng với lương tâm của mình là được.”
“Những kẻ đi tranh giành, lăm le vào thứ đồ không phải của mình thì mới là kẻ không đáng giá có được hạnh phúc.”
“Chị nói có đúng không? Làm người thì phải biết tự trọng.”.

Chương 54: 54: Tôi Yêu Cô Ấy Yêu Tất Cả Mọi Thứ

“Tự trọng sao? Chị mong rằng em sẽ dùng cái tự trọng ấy để níu giữ được cái hạnh phúc của mình.”
Lữ Giao lên mặt, cô ta tỏ vẻ thách thức nhìn cô.

Đây chính xác là một lời tuyên chiến và muốn khơi lên sự đối đầu.
Cô ta rốt cuộc có gì mà lại có thể mạnh miệng như vậy? Muốn cướp người từ tay cô sao? Cô ta thật sự chưa đủ tuổi đâu.
“Thay vì nói là níu giữ thì em nghĩ là cùng nhau vun đắp mới đúng.”
“Hai người nói chuyện vui vẻ nhỉ?”
Mộ Hàn từ xa đi lại, không hiểu sao anh lại ngửi thấy gần đây có mùi thuốc súng.

Phụ nữ ngồi nói chuyện với nhau mà cũng nguy hiểm vậy sao?
“Đúng vậy! Chị em tớ nói chuyện rất hợp ý nhau luôn.

Phải không Bối Hi?”
“Vâng.”
Anh quay trở lại bàn ăn, cô ta tỏ vẻ chỉ nói chuyện ân cần bình thường.

Cô cũng không ra vẻ khúc mắc gì mà cùng cô ta diễn một vở kịch tình thâm.
“Mộ Hàn ăn cái này đi không phải trước kia cậu rất thích sao.”
“Ừ.

Cảm ơn cậu.”
Cô ta với tay gắp một đũa thức ăn vào chén của anh, không quên ân

cần mà hỏi han.

Chỉ là một bữa ăn thôi có cần mệt mỏi vậy không? Cô ta muốn nhắc khéo cho cô về việc hợp với anh hơn sao?
Đúng là nực cười!
Anh vẫn không hay biết gì về cuộc đấu tranh ngầm giữa hai người phụ nữ, hồn nhiên mà đưa đũa lên gắp chuẩn bị cho vào miệng.
"Khụ… khụ."
Một bàn tay ở bên trên bàn thì cô giả bộ đưa lên che miệng ho, bàn tay còn lại ở dưới bàn thì âm thầm mà nhéo mạnh vào đùi anh.

Bất giác bị đau mà anh quay qua khó hiểu nhìn cô định cáo trạng thì thấy cô đang hung dữ trợn tròn mắt nhìn mình rồi lại chuyển qua nhìn đũa thức ăn trên tay mình.
Thầm thở dài một hơi trong lòng, anh âm thầm mà phỉ nhổ mình đúng là đồ ngu ngốc không hiểu nội tình.
"Bối Hi, em thích ăn cái này lắm phải không? Nếm thử đi."

"Vâng, em rất thích.

Đặc biệt Mộ Hàn gắp em còn thích hơn."
Ho nhẹ một tiếng rồi anh lảng tránh chuyển đũa thức ăn đấy qua chén của cô.

Thấy cô vui vẻ vậy mà anh cũng yên tâm phần nào, thật may vì vẫn có thể cứu hồi.

Sau đấy lại làm như không có gì mà anh tiếp tục cắm cúi ăn phần của mình.
Sau khi ăn xong cô ta nói anh và cô về trước đi vì còn có hẹn.

Chào tạm biệt nhau xong cô và anh lên xe.

Cô nhìn lướt qua gương chiếu hậu thì thấy cô ta vẫn đứng đấy dõi theo xe của anh.
Lưu luyến đến vậy sao?

…
“Anh và chị ấy là bạn rất thân nhỉ? Chị ấy vừa xinh đẹp vừa tài năng, lại còn rất hiểu anh và cả ba mẹ của anh nữa.

Hai người…”
“À… Em không cần quá để ý, cô ấy đúng là rất tốt.

Nhưng bọn anh không có gì cả.”
Trong lúc ngồi xe rảnh dỗi nên cô hỏi anh về mối quan hệ giữa họ, anh anh ngập ngừng một chút rồi nói cô không cần quá để tâm.
Có chút hơi nghi ngờ trong lòng nhưng cô cũng không tiếp tục truy hỏi.

Dù sao đây cũng là chuyện riêng, cô không nên quá phận mà dồn dập hỏi anh.

Như vậy thì thật sự không tốt cho mối quan hệ của hai người.

Đã biết tính cách của anh cả kiếp trước lẫn kiếp này, cô tin anh sẽ không phải là dạng người lăng nhăng gì.
“Em có muốn cùng anh đi chơi không?”
Đang chăm chú lái xe thì đột nhiên anh lên tiếng hỏi cô.

Vì là cuối năm nên khá rảnh, anh và những người bạn cũng thường hay tụ tập.
“Thôi anh đi đi.

Dù sao cũng có mấy anh với nhau thôi, em đi cũng không tiện.”
Cô vẫn có khoảng cách và không được tự nhiên khi đối mặt với họ, đặc biệt là cậu bạn của anh Nhất Thiếu.

Cái tát hôm đấy cô không nói với anh và có lẽ họ cũng không nói với anh.
Năm mới tới nơi rồi cô cũng không muốn phải gặp họ trong hoàn cảnh khó chịu không mấy tốt đẹp.

Một Lữ Giao là quá đủ rồi, đến đấy chỉ đủ nghe cậu ta nói móc mà thôi.
“Đi cũng đâu có sao? Để em ở nhà một mình mà đi thì anh…”
“Không sao, em cũng có hẹn đó nha.”
“Vậy sao? Với ai vậy?”
Anh tò mò mà quay qua hỏi cô.

Đi với ai được chứ, có phải cô lại kiếm được một anh sáu múi nào đó để hẹn hò cuối năm không?
Sực tỉnh bởi suy nghĩ hoang đường của mình, anh lại nghĩ linh tinh rồi.

Làm sao cô có thể làm vậy được đúng không?
“Anh ghen hả? Yên tâm đi, em đi chơi với Cảnh Dĩnh.”
Cảnh Dĩnh sao? Cô gái này thì anh cũng biết sơ qua do được cô kể.

Như vậy thì cũng được, chỉ cần không phải là con trai thì anh tất nhiên là không có ý kiến gì.
“Có cần anh đưa đi không?”

“Không cần, anh đưa em về nhà rồi đi trước đi.

Vẫn chưa tới giờ hẹn.”
“Được.”
Đưa cô về nhà, anh bắt đầu dặn dò mọi thứ với cô.

Nào là về nhà sớm rồi đi chơi cẩn thận, còn có cả nếu thiếu tiền thì cứ rút thoải mái thẻ mà anh đưa.
Cô phải nì nèo với anh rồi cam đoan chán thì anh mới buông tha.

Lưu luyến tạm biệt cô rồi anh quay xe đi đến chỗ hẹn.
Trải qua nửa tiếng đi xe thì anh mới tới nơi.

Vẫn là quán quen thuộc, vẫn là địa điểm đã định.

Anh theo thói quen mà đi vào một cách không cần suy nghĩ.

“Oi, Mộ Hàn tới rồi.”
Phó Nhất Thiếu thấy anh tới là lại la làng lên, nhìn không khác gì đứa con gái.

Đợi anh ngồi xuống thì cậu ta vươn tay rót cho anh một ly rượu.

Chào hỏi đơn giản rồi cả đám cùng nâng ly uống một ngụm lớn đến hết ly.
Sau vài vòng uống và những câu chuyện công việc qua đi thì Nhất Thiếu lại lanh miệng nói chuyện với anh.

Dù đã được Jane Tống cau mắt nhắc nhở nhưng cậu ta vẫn mặc kệ bỏ qua.
“Mộ Hàn này.”
“Hửm?”
“Cậu và cô ta khi nào chia tay?”
Đang vui vẻ tận hưởng khoảng khắc thư giãn thì đột nhiên nghe thấy câu nói của cậu ta làm anh chững lại, nghiêm mặt mà đặt ly rượu trên tay xuống.
“Cái tên khốn ngu ngốc.”
Jane Tống thầm chửi rủa Nhất Thiếu một câu.

Cậu ta có thể ngu và dại dột hơn nữa được không? Ai lại đi hỏi một câu như vậy.

Đây là muốn chết hay sao?
“Cậu nói vậy là có ý gì?”
“Cô ta không đáng, cậu nên chấm dứt đi.

Một đứa đàn bà mang lại xui xẻo, ai biết được cô ta có âm mưu gì hay có bị tên khốn nào đấy chơi chán qua rồi hay không.”
“PHÓ NHẤT THIẾU!”
Anh tức giận, đứng phắt dậy mà nắm chặt lấy cổ áo của Nhất Thiếu.

Có thể thấy anh đang rất tức giận và chưa bao giờ tức giận như vậy

trừ một chuyện ám ảnh của trước kia.
“Tôi… tôi.”
Biết mình đã lỡ lời, cậu ta vín với cố thoát khỏi đôi bàn tay của anh.

Jane Tống thấy vậy cũng nhanh chín tiến vào khuyên can.

Một lúc sau khi bình tĩnh lại, mọi người cùng ngồi xuống như trước chỉ là không khí quanh quẩn có chút quỷ dị.
“Tôi yêu cô ấy, yêu tất cả mọi thứ.

Dù cô ấy có ra sao thì đấy cũng là người mà tôi đã định đoạt.

Cậu hiểu ý của tôi chứ?”
“Vậy còn Lữ Giao? Cô ấy vì cậu mà làm biết bao nhiêu là việc, còn vì cậu mà về nước đấy.”
Cậu ta không sợ mà lại còn tiếp tục lên tiếng đấu tranh.

Không thẹn với lòng cần gì sợ hãi, cậu ta đây là nói đúng với sự thật.
Một bên xinh đẹp thuỳ mị, thấu hiểu lòng người quen biết nhau đã lâu.

Một bên trước kia có tiểu sử xấu, nay mới quen lại còn khùng điên chả ra gì.

Bên nào nặng bên nào nhẹ thì ai cũng biết.

Chưa kể anh quen biết bố mẹ của Mộ Hàn và cũng biết hai người họ yêu quý và chọn ai là con dâu tương lai.

Một người không ra gì thì đừng nên lãng phí thêm thời gian.
“Đủ rồi đấy Phó Nhất Thiếu.”
“Quen biết nhau từ khi còn bé nên chuyện hôm nay tôi nể tình và không muốn cùng cậu tranh chấp.

Chỉ là từ nay về sau cậu đừng nhắc lại một lần nào nữa tới trước mặt tôi và đặc biệt là Bối Hi.”

“Nếu có lần sau tôi nhất định không bỏ qua đâu.”.

Chương 55: 55: Mặt Dày Mặt Dạn

“Cậu nghe tớ dặn kĩ rồi chứ?”
Bên kia anh đang có cuộc tranh cãi ồn ào thì nơi đây của cô lại bình yên hơn rất nhiều.

Cả hai người cùng nhau đi dạo rồi vào một quá ăn bình dân để ăn. Trong lúc ngồi ăn rảnh dỗi thì cô lại không yên tâm mà nhắc nhở lại người bạn thân hai kiếp của mình.

Có thể không lo lắng sao? Một cô gái tốt như Cảnh Dĩnh mà kiếp trước cũng khổ y như cô vậy.
Gia cảnh nghèo khó, phải cố gắng lắm mới có thể có được cuộc sống như những người bình thường khác.

Cứ tưởng sau bao gian nan thì cô ấy cũng phải có được cuộc đời bình an nhưng rốt cuộc lại chẳng có cái kết đẹp nào cho cô ấy cả. Người ba cờ bạc rượu chè ở quê vì khát tiền mà ra tay bán thẳng cô ấy vào chỗ không ra gì.

Cũng kể từ ấy mà cuộc đời của Cảnh Dĩnh muốn bao nhiêu đau khổ và vất vả liền có bấy nhiêu.

Lấy chồng mới đầu nói yêu thương và bảo bọc, sau lại vì lời đàm tiếu của người khác mà khinh thường nghề cũ từng là gái bán hoa của vợ.

Chịu sự sỉ nhục của gia đình và đánh đập trong cơn men say của chồng.

Vun đắp, chịu đựng và hi vọng nhưng vẫn không thoát khỏi cái chết trong oan ức.
Cuộc đời con gái có phải quá khổ sở không?
“Cậu yên tâm, tớ nhớ kĩ rồi.

Thật là giống mấy bà già quá.

Đang yên đang lành bắt tớ nghỉ việc ở chỗ đó rồi còn chuyển nhà nữa.”
Cảnh Dĩnh bỉu môi cáo trạng bạn của mình.

Từ bao giờ mà con bé này lại ra dáng người lớn như vậy.

Trước đây cũng không mấy quan tâm tới cô còn hay hờ hững với mọi chuyện.

Đột nhiên nay lại hay ở bên cô còn lo luôn mọi thứ cho cô.

Nhưng dù sao cô cũng rất thích.

Cảm giác có người quan tâm mình thật sự thật sự rất tuyệt.
“Tớ có thể kiếm tiền nuôi cậu mà.

Bây giờ cậu không biết thôi nhưng mai sau nhất định sẽ biết rõ những gì tớ làm.”
“Rồi, rồi.

Tớ hiểu rồi.”
Dù người bạn thân không nói rõ lí do mà chỉ úp úp mở mở nhưng cô vẫn nghe theo.

Vì sao nhỉ? Có lẽ là vì cô đã xem Bối Hi như một người chị em ruột thịt hoặc là vì vẻ mặt của cô ấy.

Mỗi lần nhắc nhở cô về vấn đề này cô ấy sẽ làm mặt lo lắng và hết

sức nghiêm trọng.

Cũng chả sao cả, chuyện cô ấy kêu cô làm cũng chỉ là việc nhỏ cô có thể thực hiện được.
“Chúng ta đi về nhé?”
“Ừm.

Đi thôi.”
Cô và cô ấy cùng nhau vui vẻ ra về.

Đứng trước cửa quán cô gọi một chiếc xe taxi cho Cảnh Dĩnh về trước.

Ngồi trong xe nhưng vẫn còn lo lắng nên cô ấy hạ cửa kính xe xuống, thò đầu ra hỏi cô.
“Cậu về được chứ? Hay là cùng tớ đi về luôn.”
“Không cần đâu, tớ đợi Mộ Hàn tới đón.”
“Ồ! Ngưỡng mộ thật nha, vậy tớ về trước đây.”
Vẫy tay theo chiếc xe lăn bánh xa dần của Cảnh Dĩnh.

Đứng một hồi thì cô phát hiện ra có chiếc xe bán kẹo bông phía trước không xa.

Vẫn chưa thấy xe của Mộ Hàn nên cô chạy lại mua.
Chọn hai cây kẹo rồi trả tiền, đang quay bước chuẩn bị rời đi thì người ‘không quen’ đã lâu không gặp lại xuất hiện trước mặt cô.
Đúng là âm hồn không tiêu tan!
Vỹ Trác dừng xe ở trước chân ở cô, lạnh nhạt mà ấn kéo cửa kính xe xuống, giọng nói đầy sự khinh bỉ quen thuộc vang lên.
“Người yêu cũ, cô đúng là loại người chẳng ra thể thống gì.”
“Ồ! Xem ai đang nói gì kìa.

Chó chê nào dài đuôi?”
Nắm chặt trong tay bịch kẹo bông, cô để lại một câu nói không đầu không đuôi rồi cất bước đi về phía trước.

Đúng là tên khốn sống dai, sau bao ngày ở ẩn thì cuối cùng hắn cũng hiện hồn.
Làm sao cô có thể không biết chuyện thời gian qua anh ta biến mất là vì muốn ghi điểm với ông Tử.

Còn không phải sao, từ một thiếu gia mang tiếng giám đốc, nay đã được thăng chức lên hẳn tổng giám đốc rồi.

Đúng là nhà có quyền muốn làm gì thì làm, ăn hơi dựa theo ba của mình.

Không so sánh thì không có đau thương, anh ta thật sự không bằng một góc của Mộ Hàn nhà cô.

Một người vừa trưởng thành và vừa tự lập, làm mọi thứ bằng sức lao động của mình.
“Cô bị đá nữa rồi đúng không? Nhìn cách ăn mặc kìa, còn không có tiền để vào một chỗ ra hồn để ăn bữa cơm nữa.

Có cần tôi cho ít tiền lẻ không?”
Anh ta lái xe theo sau cô, tay thì lái miệng thì không quên sỉ nhục người khác.

Vỹ Trác anh ta nhìn cô, muốn bao nhiêu ghét bỏ và kì thị liền có bây nhiêu.
Một kẻ như cô, gia tộc họ Triệu suy sút, nhà họ Huỳnh thì có thể giúp tới đâu? Có thể chống lại đối đầu với anh ta sao? Anh e ngại cô ta cũng là vì tên khốn Mộ Hàn, nhưng nay ông trời giúp anh.

Nghe tin Mộ Hàn lạnh nhạt cô ta, có khi còn chia tay rồi nữa.

Vậy không phải anh sẽ mặc sức chơi đùa cô ta sao?
“Đúng! Tôi bị đá… nhưng mà là bị đá cho cả đống thẻ ATM.

Cút đi, đừng có làm phiền tôi.

Đồ khốn đáng chết!”
“Đừng có mà làm giá với tôi.

Tôi chả biết rất rõ hoàn cảnh của cô bây giờ… Áaaa.”
Đang nói chưa hết câu thì một chiếc xe con đen khác lao tới, trong lúc hoản loạn hắn ta còn nghĩ rằng nó sẽ đâm trúng ngay cả mình mất nữa.

Nhưng thật may mắn rằng nó đã dừng lại kịp thời, và chỉ cách xe hắn ta một đoạn rất gần.

Đúng vừa vặn một nắm tay nhỏ ở giữa.
“Con mẹ nó! Tên khốn nào có mắt như mù vậy hả?”
Cơn tức giận bốc lên, hắn ta hùng hổ mở cửa xe bước xuống.

Đi nhanh tới chiếc xe đang đối đầu với mình, dù nhìn có chút quen mắt nhưng hắn vẫn mặc kệ.

Đâu phải ai muốn đụng vào Vỹ Trác này là có thể đụng.

Hắn sẽ làm cho tên đó sống không yên trên cái đất thành phố này.
“Bước xuống, đồ khốn…”
“Uầy? Tử tổng đấy sao? Xin lỗi vì chuyện khi nãy, làm anh hoảng sợ rồi sao?”
Mộ Hàn từ trên xe cao lãnh bước xuống, giọng nói của anh đầy vẻ tự trách nhưng gương mặt lại như tố cáo anh, biểu cảm chẳng lấy một tí để ý chứ nói gì là hối lỗi tự trách.
“Thì ra là mày.

Tại sao mày lại tới đây hả?”
“Tất nhiên sẽ là tôi rồi.

Tôi phải đến để đón bảo bối của mình về chứ? Cậu tới đây đi dạo sao? Nhã hứng tốt đấy.”
Anh vừa nói vừa cho mình là đúng, phụ họa thêm gật gật đầu công

nhận.

Đưa tay qua vẫy gọi Bối Hi, thấy cô ngoan ngoãn nghe lời mà đi qua khiến anh vui vẻ không thôi.
“Chúng ta về nhà thôi.

Anh đói bụng rồi, em nấu anh ăn nhé.”
“Vâng.”
Cô đi qua đứng kế bên anh, một suy nghĩ xấu xa xuất hiện trong đầu của cô.

Đứng thẳng người, nhón chân và hướng về phía Mộ Hàn hôn một cái thật kêu lên má của anh.
“Về nhà? Ai người ở chung với nhau sao?”
“Đúng vậy! Tôi và Mộ Hàn ở chung với nhau dưới một mái nhà.”
Thấy cô hôn anh ta lại còn thừa nhận ở chung khiến hắn như muốn điên tiết hết lên.

Đúng là đồ đàn bà lăng nhăng, nhanh như vậy mà đã thay lòng đổi dạ.

Bây giờ còn mặt dày mặt dạn mà ở chung với nhau.
Thật là vô sỉ!.

Chương 56: 56: Hợp Tác Vui Vẻ

“Đúng là khả năng không tồi.”
Nếu không phải e ngại tên kia và đây là nơi đông người thì hắn còn muốn tiếp tục nói, tiếp tục sỉ nhục cô nặng lời hơn nữa.
“Tử tổng cứ từ từ ngắm cảnh, tôi phải đưa bảo bối về nhà trước không thể cùng cậu nói chuyện phiếm nữa rồi.

Lần sau có dịp nhất định sẽ mời cậu một ly.”
Anh nắm lấy tay cô, nói qua loa rồi kéo cô thẳng về phía xe mở cửa ngồi vào.

Làm sao anh có thể chấp nhận được việc có tên khốn nào đấy cứ lăm le nhìn chằm chặp vào người yêu của mình.

Vậy thì đã thôi đi, đằng này lại còn là người yêu cũ của cô nữa.
Chỉ cần để hai người họ gần nhau là anh lại nghĩ tới cô từng hạnh phúc bên hắn ta.

Một kẻ khốn nạn không xứng đáng với tình yêu mà cô dành cho hắn.
Giữ bộ mặt hằm hằm không cam lòng mà anh lái xe suất dọc đường đi về nhà.

Thấy vậy cô những không an ủi nói chuyện với anh mà còn ngồi dựa vào kính xe ngủ mất tiêu.
“Anh nhất định sẽ không tha thứ cho em dù em có khóc lóc cầu xin lỗi.”
Anh ngồi bên ghế lái, liếc nhìn qua chỗ cô miệng lùng bùng trách móc.

Cô thật là một con người quá đáng mà.
Đúng là một con người vô tâm vô phế!
…

Dưới cùng một bầu trời sao, Mộ Hàn hậm hực vì bị bỏ rơi thì bên đây Vỹ Trác có thể gọi là gặp được cố nhân mà mình mong muốn.
“Ai lại có thể làm cho Tử thiếu gia à không phải là Tử tổng tài của chúng ta tức giận như vậy?”
Lữ Giao từ trong một góc khuất đi ra, nãy giờ cô ta đã chứng kiến tất cả và chờ đợi thời gian đến bây giờ.

Khi thời cơ tốt mới xuất đầu lộ diện.
Với khuôn mặt thánh thiện và thân hình nóng bỏng, cô ta thành công cuốn hút được rất nhiều ánh nhìn từ những người xung quanh gần đấy.

Có lẽ vì đã quen với ánh nhìn từ người khác mà cô ta không mấy để tâm với những cặp mắt đang dõi theo mình, lả lướt từng bước tiến lại chỗ của Vỹ Trác.
Nở ra một cụ cười duyên dáng nhất, cô ta như đứng như dựa vào chiếc xe đằng sau của anh làm lộ ra những đường cong và ưu điểm của mình.
“Ực.”
“Còn ai ngoài nó nữa? Không phải em đã nghe hết rồi sao?”
Dù đã nói chuyện điện thoại và gặp gỡ nhau vài lần nhưng mỗi lần lại như mỗi lần, hắn thật không thể kìm chế ánh mắt hay chỗ nào đó khi mỗi lần gặp cô.
Nếu Bối Hi xinh đẹp theo kiểu sang trọng, Băng Na bên ngoài dễ thương nhưng bên trong lại hoàn toàn quyến rũ thì Lữ Giao cô lại mang lại cho hắn cảm hứng của tất cả.

Một con người hoà trộn giữa xinh đẹp đơn thuần và quyến rũ.

Không thô tục mà còn mang lại sự cao sang quý phái của người có học thức và thành công.

Đây chính là thứ hắn muốn, thứ mà đàn ông ai cũng muốn chinh phục.
“Phải! Em đã nghe cả rồi.

Anh… có muốn em giúp không?”
Ngả người về đằng trước, đến khi sáp lại gần Vỹ Trác mới thôi.

Bàn tay như không xương của cô ta bắt đầu mò mẫm và di chuyển.

Giọng của Lữ Giao theo từng chữ mà trầm đi và mờ ám hơn.

Như thể muốn kích thích được Vỹ Trác, bàn tay cô từ gò má mà di chuyền nhẹ nhàng xuống.

Qua chiếc cằm cương nghị rồi tới yết hầu, sau cùng là lướt qua vòm ngực rắn chắc của anh ta không quên ấn nhẹ một cái để khiêu khích.
“Giúp… là giúp thế nào?”
Khó khăn mà nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Đúng là sự kích thích chí mạng.

Nếu không phải hắn ra sức kiềm chế thì có lẽ bản thân đã mất mặt mà làm ra chuyện bậy bạ.
“Không phải anh muốn đánh bại tập đoàn của Mộ Hàn sao? Còn có cả Bối Hi nữa.

Em có thể giúp anh thực hiện.”

“Em sẽ giúp anh mà không cần gì sao?”
Dù sao cũng ra thương trường, cũng có chút tài cáng trong làm ăn.

Hắn làm sao có thể tin có người sẽ giúp đỡ mình mà không có lợi ích gì chứ? Chắc chắn cô cũng phải có lợi nhuận gì đó ở trong đây.
“Haha… tất nhiên em cũng phải có chứ? Nhưng em sẽ không nói cho anh nghe đâu nha.

Sao nào? Anh có muốn hợp tác chính thức không?”
Ông trời có lẽ đã ưu ái cho cô lớn nhất một điều ấy chính là khôn khéo, và điều này áp dụng thật tốt với đàn ông.

Chỉ cần cô ta đã yêu cầu và ngỏ ý cần sự giúp đỡ thì thật khó ai có thể từ chối.

Đàn ông mà, ai có thể vượt qua được cửa ải của mỹ nhân.
“Được.

Hợp tác vui vẻ.”
“Chúng ta tìm một chỗ nào đó hợp phong tình hơn để nói chuyện rõ hơn nhé?”
Cô ta và anh cùng giơ lên bắt lấy bàn tay của nhau.

Nắm trong tay bàn tay của người đẹp, hắn không kìm chế được mà vuốt nhẹ vài cái.
Đây có lẽ là cuộc hợp tác, cuộc nói chuyện mà hắn mong chờ nhất.
…
Quay lại với cặp đôi trai tài gái sắc của chúng ta.

Sau khi về đến trước cửa nhà, anh nhẹ nhàng nhất có thể mà xuống xe rồi bế cô cất bước vào nhà.
Cô như muốn trêu đùa với anh, đợi đến khi anh nặng nhọc đặt cô xuống giường thì người đáng lẽ đã ngắm nghiền mắt ngủ giờ đây lại to mắt thao láo nhìn anh.
“Em giả vờ ngủ để hành anh đúng không?”
“Đâu có đâu.

Em không phải giữ lời hứa về nhà nấu cơm cho anh sao?”
Cô vô tội nhìn anh.

Anh đúng là mau quên, cô chỉ muốn giữ lời hứa thôi mà.

Bối Hi cô là một người đàng hoàng và biết giữ chữ tín đấy, làm sao

có thể đánh mất danh dự được.
“Nhưng em có biết là em nặng lắm không? Anh bế em thật sự rất mệt đấy.”
Anh tủi thân nhìn lại cô, có ai thấu hiểu nổi một người ôm một cục tức to nhưng vẫn chiều người yêu mà gặm nhấm.

Đã vậy về đến nhà lục đục mãi mới đưa cô vào tận tới giường, cứ nghĩ đến thành tựu vì cô thì ai ngờ giữa đường cô lại tỉnh giấc.
Vậy kế hoạch của anh thì phải làm sao? Làm sao hả?
Dù rất muốn lên tiếng chấp vấn và nói rõ điều đang suy nghĩ trong đầu nhưng rốt cuộc suy nghĩ vẫn chỉ là suy nghĩ thôi.

Anh không có can đảm để nói ra trước mặt cô…
“Anh dám chê em mập sao? Còn muốn ăn cơm nữa không?”
“Muốn chứ… anh xin lỗi.”
Đáng lẽ theo lý trí thì anh phải mạnh mẽ giận hờn cô, để cô biết rõ giá trị của mình.

Nhưng suy cho cùng thì cái bụng đói meo của anh vẫn chiến thắng.
Đâu thể nào mà miếng ăn tới mồm rồi còn để làm rớt phải không?
Lần sau, lần sau anh nhất định sẽ làm giá tới cùng!.

Chương 57: 57: Ba Mẹ Anh Sắp Về Nước…

Cô vào bếp chuẩn bị đồ ăn trước sự hộ tống của anh.

Đáng lẽ nơi đây phải là câu chuyện tình cảm bên gian bếp lửa ấm cúng nhưng thực chất anh lại chỉ có thể đứng một góc mà nhìn cô tất bật làm việc.
Tất nhiên không phải anh lười biếng dưa việc cho cô mà là cô không mượn anh.

Cũng chẳng phải anh làm gì nên tội mà chỉ là vì quá khứ nấu ăn không mấy tốt đẹp một chút của anh mà thôi.

Đúng là có lòng mà không được công nhận.
Anh đã đứng một chỗ và đang rất khổ tâm…
Đợi cô gần nửa tiếng thì mới xong, anh và cô cùng dọn lên bàn ăn.

Ngồi đối diện với nhau, cùng thưởng thức những món ăn hương thơm ngào ngạt.

Anh gắp cho cô một miếng, cô cười ngọt ngào gắp anh lại một đũa.
Cuộc sống có lẽ cứ như vầy thì thật bình yên biết bao.
Nhưng đâu phải chuyện gì cũng trôi qua êm ả và cuộc sống đầy màu hồng phải không?
“Bối Hi này!”
“Dạ?”
Tay vẫn đang cầm miếng thịt sườn để gặm, cô không ngẩng đầu lên mà vẫn theo thói quen như mọi khi mà đáp lại anh.
“Ba mẹ anh sắp về nước rồi.”
Cạch

Miếng thịt trong tay cô rớt xuống bàn, tạo nên một âm thanh tuy không lớn nhưng lại rất chói tai.

Cô cũng không rõ mình cảm thấy khó chịu nôn nao là do tiếng động đấy hay là âm thanh do anh nói nữa.
“Haha… vậy sao.

Vậy cũng tốt, khi nào ba mẹ anh về?”
“Ừm, hai ngày nữa.”

Vậy là trước Tết một ngày sao?
“Anh..”
Anh nhìn cô, ngập ngừng muốn nói gì đấy lại thôi.

Đã hứa với cô vậy rồi nhưng mọi chuyện xảy ra bất ngờ đến anh cũng không kịp trở tay.
“Anh về nhà đi.

Lâu lâu mới được cả nhà đoàn tụ, đừng để ba mẹ phải ở một mình trong ngày Tết đoàn viên có phải không?”
“Đừng lo cho em, em cũng sẽ về nhà ngoại của mẹ mà, không ở một mình khóc huhu đâu.”
Ba mẹ anh trở về rồi, tất nhiên đâu thể ở đây chen chúc cái nhà này với cô.

Cô biết anh từng nói cả một tháng qua không gặp là vì muốn hoàn thành tất cả công việc trong thời gian anh nghỉ bệnh và muốn cùng cô đón kì nghỉ dài đầu tiên bên nhau.

Thay vì để anh khó xử thì cô cảm thấy chuyện này cũng không có gì, để anh thoải mái cả đôi bên.
“Anh xin lỗi.”
Mộ Hàn đưa tay qua, sờ lên gò má của cô miết nhẹ.

Thật không muốn để cô một mình đâu.

Anh phải cố gắng để ba mẹ có thể vui vẻ mà chấp nhận cô.
“Không có gì mà.

Vậy mai em sắp xếp đồ cho anh nhé?”
“Cảm ơn em.”
Cô không đáp lời mà chỉ mỉm cười nhìn anh, đưa tay lên nắm lấy bàn tay của anh thật chặt.
Dù có ra sao em cũng muốn nắm lấy bàn tay của anh.

Chúng ta nhất định sẽ vượt qua tất cả và cùng hạnh phúc bên nhau.
Đêm hôm ấy cô và anh cùng ngủ trên một chiếc giường.

Cả hai cùng ôm nhau, tâm sự cho nhau nghe rồi chìm vào giấc ngủ sâu.
Ngày hôm sau cô dậy chuẩn bị đồ ăn sáng rồi tranh thủ gấp quần áo vào lại vali cho anh.

Đến giữa trưa cô lưu luyến cùng anh chia tay.
“Đi đường cẩn thận nhé.

Về tới nhà nhớ gọi cho em.”
“Ừm.

Ở nhà ngoan nhé, anh sẽ qua thăm em thường xuyên.”
“Vâng.”
Một cái ôm chia tay và một nụ hôn dài quyến luyến.

Cô đứng đằng xa vẫy tay với anh trên chiếc xe hơi đang lăn bánh xa dần.
Từ lúc anh đi cô cũng bắt đầu thẫn thờ và lo sợ hơn.

Từng trải qua chuyện đáng sợ hơn nhưng cô cũng không có lo lắng như vầy.
Ngồi trên ghế sô pha xem ti vi thì cô nhận được tin nhắn rủ đi chơi của Cảnh Dĩnh.

Không để bản thân suy nghĩ linh tinh nhiều nữa, cô nhanh chóng đồng ý cuộc hẹn.
Địa điểm là một quán cà phê dễ thương quen thuộc.

Bối Hi chuẩn bị qua loa rồi đóng cửa rời đi.

Lấy chiếc xe của mình ra lái thẳng đến chỗ hẹn.
…
"Tớ đây nè."
Bước vào quán cô nhìn ngang ngó dọc thì đã thấy được người bạn thân.

Nhanh chóng cất bước qua chỗ cô ấy và ngồi xuống.

Cả hai cùng gọi nước và nói chuyện phiếm như mọi khi.
"Cậu tới lâu chưa?"
"Ưm… mới tới thôi."
Thấy người bạn của mình uể oải thiếu tinh thần làm Cảnh Dĩnh cô lại thấy hơi lo lắng.

Ghé sát đầu về phía Bối Hi, cô làm ra dáng vẻ bí ẩn hỏi thăm.
"Sao vậy? Ai chọc cậu mà mặt như cái bánh xe bò thế kia? Cãi nhau với người yêu sao?"
"Haizzz… không có.

Chỉ là ba mẹ anh ấy về nước mà thôi."
"Vậy thì có sao? Đây không phải là cơ hội tốt thể hiện một người con dâu thảo hả?"
Trái với tinh thần năng nổ của Cảnh Dĩnh, cô chỉ ngồi đấy uống nước rồi thở dài thườn thượt.

Nếu như vậy thì không phải quá tốt sao? Chỉ là mọi thứ thật khó như mong muốn.
Ba mẹ anh có vẻ không thích cô.

Nhớ lại lúc anh nằm viện rồi mẹ anh hẹn gặp riêng cô thì…
“Cháu uống nước đi.”
“Dạ vâng.”
Bà Tần hẹn cô ra một quán cà phê gần cổng bệnh viện.

Bà vẫn bình tĩnh nhìn ngắm quang cảnh xung quanh rồi lại thưởng thức trà.

Cô không nhớ rõ hết khi ấy mình đã nghĩ gì nhưng chỉ biết rằng khi ấy cô rất hồi hộp và lo lắng.

Ngồi đối diện với bà, cô không dám động đậy hay thở mạnh nữa. Tuy không hung dữ hay chang chua như bà Đường, nhưng sâu bên trong bà Tần lại làm cho cô có một cảm giác e sợ và rụt rè từ trong xương cốt.

Chỉ cần uy nghiêm ngồi đấy thôi cũng làm cho cô cảm thấy căng thẳng cả người.
“Cô không trách cháu vì chuyện đã xảy vì đấy là việc do Mộ Hàn thằng bé tự quyết định, cô không có quyền lên tiếng trách móc.”
“Nhưng cháu cũng biết đấy, một người mẹ nào có thể chịu được con mình gặp nguy hiểm? Chỉ vì một người mà bất chấp cả tính mạng? Đúng không?”
“Cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, chỉ mong chồng con bình an và hạnh phúc.

Muốn con mình sánh bước bên một người phụ nữ thích hợp.”
“Cháu hiểu ý cô chứ?”
Sau một hồi vòng vo nói ý sâu xa, cô tất nhiên cũng phải biết đôi chút về hàm ý trong đấy.

Cách nói của người phụ nữ thành đạt quyền quý thật sự rất hay và đặc biệt.

Vẫn giữ phong thái ung dung và nhỏ nhẹ nhưng lại làm cho người

khác không thể bỏ qua lời của họ nói.
“Vâng, cháu hiểu ạ.”
“Vậy thì tốt quá.

Cô rất vui vì cuộc hẹn ngày hôm nay với cháu.

Đây là chuyện phụ nữ tâm sự với nhau mong cháu hiểu.”
“Vâng cháu sẽ không nói chuyện này với ai cả.”
Chính vì vậy mà cô đã giấu kín chuyện này và không nói cho ai biết cả.

Tất nhiên có lẽ cô cần phần phải chứng minh với họ rằng mình là người thích hợp thay vì nói cho Mộ Hàn biết chỉ có thể làm mọi chuyện thêm căng thẳng..

Chương 58: 58: Cuộc Gặp Gỡ Ở Sân Bay

“Này! Nghĩ gì mà chăm chú thế?”
“Hả… ừm, không có gì.”
Cảnh Dĩnh bĩu mỗi, khua khua tay trước mặt cô.

Chuyện khó giải quyết đến thế sao? Cô ấy vậy mà ngồi trước mặt cô nhưng đầu óc đã trôi dạt về tận đâu rồi.
“Đừng có sầu não quá, mọi chuyện không phải đều có cách giải quyết sao?”
Đúng vậy nhỉ? Không phải mọi chuyện đều có cách giải quyết sao? Đến việc khó tin như cô trọng sinh đây còn xảy ra thì mấy vấn đề này có là gì? Việc của cô bây giờ chỉ cần vui vẻ thoải mái đón tiếp họ.

Nếu càng tỏ ra yếu đuối và nhu nhược chắc chắn sẽ càng không phù hợp với anh mà thôi.
“Cậu nói đúng.

Đời người có hạn, cần gì phải sầu lo.”
“Đúng vậy.

Hãy thoải mái lên nào!”
Cô và Cảnh Dĩnh cùng nhau vui vẻ trải qua một ngày dài.

Kiếp trước có thể chúng ta không được hạnh phúc nhưng chắc chắc kiếp này phải được.
…
Sáng sớm hôm sau, cô đã thức dậy từ sớm.

Dù đã chuẩn bị tâm lí từ sớm những vẫn không tránh khỏi phần nào

đó nôn nao.
Hôm nay là ngày ba mẹ anh về!
Ngày hôm qua, sau khi dạo chơi cùng Cảnh Dĩnh thì cô trở về nhà.

Đúng lúc ấy anh lại gọi cho cô và nói muốn cùng cô sáng mai ra sân bay đón bố mẹ anh.
Khi ấy cô đã suy nghĩ rồi cũng nhanh chóng đồng ý đi cùng anh.

Trốn tránh không phải là cách thì hãy cứ dũng cảm đối đầu.
Chạy qua chạy lại trong phòng, bắt tay vào việc chuẩn bị tân trang cho bản thân.

Chọn cho mình một chiếc váy xòe dài tới đầu gối màu trắng.

Cổ áo hình chữ V làm lộ ra phần xương quai xanh tinh tế của cô.

Tay áo dài tới cổ tay nên càng tôn thêm nét thanh lịch và quý phái.

Tà váy có những nếp gấp nhẹ làm tôn thêm phần chân dài nuột nà và thẳng tắp của cô.
Vì theo phong cách tiểu thư sang trọng nên cô quyết định xoăn nhẹ cho tóc bồng bềnh rồi búi gọn hết lên.

Để lộ chiếc cổ trắng ngần nên cô tận dụng đeo thêm một sợi dây chuyền nhỏ và một đôi bông tai mảnh tua rua.

Để trông bản thân nhẹ nhàng và tự nhiên nhất nên cô quyết định thay vì trang điểm đậm mà sắc sảo thì cô chỉ có thể trang điểm phớt phớt, phần nào có thể bỏ liền bỏ qua.
Chọn thêm một chút phụ kiện phù hợp, cô nhìn ngắm bản thân một lần nữa cho chắc chắn rồi mới cất bước rời khỏi nhà.
Đứng trước cửa nhà gần 5 phút thì Mộ Hàn cũng lái xe tới đón cô.

Mở cửa xe rồi ngồi lên trước ánh mắt kinh ngạc của anh.
“Lạ lắm sao? Hay không phù hợp?”

Cô mỉm cười quay qua nhìn anh hỏi.
Khuôn mặt anh trông rất ngờ nghệch, chỉ nhìn cô chằm chặp rồi lắc đầu.
“Anh không lái xe sao? Trễ rồi đấy.”
“Em không lạ mà nhìn rất đẹp.”
“Vậy thường ngày không đẹp sao?”
Mộ Hàn tới bây giờ mới có thể bừng tỉnh.

Cô thật sự rất đẹp, tuy đây không phải lần đầu chứng kiến nhưng mỗi lần thấy cô đều khiến anh một trận bất ngờ.
“Hôm nay em rất đẹp… à không, hôm nào cô cũng đẹp.

Hôm nay còn đẹp đặc biệt hơn.”
“Rồi.

Rồi, đi thôi.”
Ai mà lại không thích người yêu khen mình xinh đẹp chứ? Dù có nghe trăm hay ngàn lần vẫn không chán mà còn càng thấy tự tin.
Biểu hiện hôm nay của Tần tổng thật tốt.

Rất đáng được khen ngợi.
“Ừm.

Chúng ta đi.”
Khởi động xe, chiếc xe bắt đầu lăn bánh về phía trước tiến vào dòng xe cộ đi lại.
Đến đúng 9 giờ, chiếc máy bay mang biết bao nhiêu người và còn có cả ba mẹ của anh nữa hạ cánh xuống sân bay.
“Ôi! Con trai của mẹ.”
Bà Tần vứt vali lại cho chồng của mình kéo mà chạy hẳn về phía của Mộ Hàn mà ôm chầm lấy anh.

Cô đứng một bên nhìn họ, khi thấy thời gian thích hợp thì nhanh chóng lên tiếng chào hỏi:
“Con chào hai bác ạ.”
Ông Tần nghe vậy chỉ gật nhẹ đầu cô như đáp lại, bà Tần thì hơi khó

tính hơn một chút.

Quay qua liếc qua cô một cái rồi tiếp tục nói chuyện hỏi han Mộ Hàn.
“Mẹ! Bối Hi bạn gái con.”
Thấy tình thế khó xử giữa ba người, anh lên tiếng giải vây cho cô.

Không thể tiếp tục gây chiến với con trai mình mà bà đành quay qua nói với cô một tiếng vì giữ mặt mũi cho anh.
“Có gì từ từ về nhà nói, chắc ba mẹ cũng mệt rồi đúng không?”
“Vậy chúng ta về nhé ba mẹ?”

Anh một tay nắm tay cô, một tay phụ ông Tần kéo vali và đồ đạc.

Đi được vài bước thì anh quay người lại vì bị bà Tần kéo tay.
“Sao vậy mẹ?”
“Ừm.

Đợi một chút đã, Lữ Giao nói sẽ tới đây đón ba mẹ.

Á… con bé tới rồi kìa.”
Bà Tần vừa nói với anh vừa nhìn ngó xung quanh.

Chưa nói được hết lời thì người bà mong ngóng cuối cùng cũng xuất hiện.
Cô khá ngạc nhiên khi thấy cô ta.

Không phải vì sự có mặt này vì cô đã biết chiếc thẻ nào cũng có cô ta.

Điều làm cô ngạc nhiên là bộ váy trên người cô ta đang mặc ấy vậy mà lại trùng với cô.
Chỉ khác một điều ấy là mặc trên người cô ta lại tăng thêm phần quyến rũ và quý phái.

Mái tóc màu nâu đỏ xoăn sóng càng tôn thêm vẻ kiều mị.
“Bác trai, bác gái! Con xin lỗi vì tới hơi trễ.

Ừm… trên đường tới kẹt xe quá.”
“Haha… con tới đón là bác vui rồi.

Gọi bác gì không biết, con nên học gọi bằng cha bằng mẹ đi.”
“Bác… bác nói gì vậy chứ.”
Cô ta nghe thế thì lại tỏ ra e thẹn nhìn anh.

Hai má đo đỏ nhìn ngại ngùng trông đáng yêu vô cùng.
“Con thật là hợp với thằng bé Mộ Hàn nhà bác.

Càng lớn lên càng xinh đẹp, ai lấy được con là phước đức cả đời.

Phải không Mộ Hàn?”
Anh nghe vậy cũng chẳng lên tiếng, như thể đã rất quen với việc nói năng kiểu này của mẹ mình.

Cứ như thể chuyện này chẳng là gì đối với anh, chỉ là bàn tay đang nắm tay cô càng thêm chặt.
Anh là đang muốn an ủi cô sao?

“Đi về thôi, đừng đứng đây nữa.”
“Mộ Hàn con lái xe chở bạn gái, còn ba mẹ và Giao Giao sẽ đi xe do quản gia đưa tới.”
Ông Tần uy quyền lên tiếng phân giải.

Câu chuyện tình cảm rối ren này ông chẳng mấy quan tâm.

Muốn giải quyết hay hàn huyên gì thì về nhà, đứng đây làm trò cười cho thiên hạ hay sao.
“Vâng.

Đi thôi Bối Hi.”
“Cứ để đồ đấy, ta gọi người đưa về là được.”
Thấy con trai còn kéo theo cả vali nên ông lên tiếng ngăn cản.
“Cháu xin phép.”

Cô hơi cúi đầu chào hỏi rồi cùng anh cất bước rời đi trước những ánh nhìn của người phía sau.

Thì ra đây là lí do khiến Lữ Giao cô ta có thể tự tin muốn cướp người từ cô như vậy.
“Khoan… khoan đã…”
“Bà có thôi đi không?”
Thấy Lữ Giao buồn rầu đứng kế bên mình mà bà tội nghiệp không thôi.

Muốn lên tiếng gọi Mộ Hàn cho con bé đi cùng thì bị ông Tần lên tiếng cản lại.
“Hứ! Chỉ là đi cùng thôi mà, đâu có mất miếng thịt nào.”
Đứng trước bao nhiêu người mà vợ mình còn tỏ vẻ dỗi hờn khiến ông khó xử không thôi.

Đúng lúc có người đón tới nên ông lợi dụng đi thẳng ra xe luôn mà không đoái hoài gì tới hai người phía sau.
“Còn đứng đấy làm gì? Đi về nhà thôi, bà còn chưa thấy mệt sao?”
“Rồi, rồi.

Chúng ta đi thôi con gái.”
“Dạ.”.

Chương 59: 59: Vậy Là Em Muốn Sống Cùng Anh Rồi

Hai chiếc xe lăn bánh cùng hướng về nhà lớn của ông bà Tần.

Ngồi trên xe cô hồi hộp lo lắng nhưng vẫn tranh thủ hỏi anh một chút về tính cách và sở thích của ông bà:
“Em đừng lo lắng.

Một cô bé đáng yêu như em nhất định ba mẹ sẽ thích mà.”
“Lỡ ba mẹ vẫn không thích em thì sao?”
“Thì anh sẽ bỏ nhà đi.”
Bỏ nhà đi? Vì một người con gái mà từ bỏ gia đình.

Lời nói này của đàn ông có thể tin không hay chỉ là một lời nói suông?
Cô nghĩ mình tin anh nói thật…
Kiếp trước anh cũng bỏ nhà đi và từ mặt ba mẹ mình.

Lưu lạc thành bộ dạng gì rồi mà cũng không oán không trách cô.

Nếu khi ấy anh chỉ cần quay đầu sớm thì chắc chắn đã được bố mẹ vươn tay cứu giúp lại thành vị tổng tài cao cao.

Đâu phải khổ sở đến cuối đời cũng chết một cách không yên thân.
Càng nhìn lại càng thấy anh hi sinh rất nhiều cho cô có phải không?
“Suy nghĩ thật ấu trĩ.”
“Khi đấy anh nghèo rồi, em có nuôi anh không?”
“Để xem thái độ của anh đã.”
Cùng nhau nói vài câu đùa giỡn để không khí bớt căng thẳng.

Thấy cô vui vẻ hơn khi nãy cũng khiến anh bớt lo lắng mà an tâm phần nào.
Anh biết rất rõ tính cách của ba mẹ mình và những mối quan hệ rối ren trong gia đình.

Để thay đổi được hai vị ở nhà đấy của anh không phải là chuyện dễ, càng không phải một sớm một chiều là thay đổi được.
Dù biết khó nhưng anh cũng không bao giờ từ bỏ.

Chỉ cần cô ở bên anh thì có sóng gió nào là không thể vượt qua?
Đi một lúc lâu thì cuối cùng cũng đến nơi.
Quả không hổ danh là nhà lớn của họ Tần.

Nếu nhà họ Triệu của cô là tầng lớp nhà giàu mới nổi thì đây chính xác là tầng lớp thượng lưu chính hiệu.

Một từ sang trọng không thể nào nói hết lên được vẻ đẹp của tòa biệt thự ở đây.
Từ cổng vào tới hoa viên đi qua đài phun nước rồi xe dừng lại trước cánh cửa lớn uy nghiêm của toà nhà cao tầng.

Cô và anh cùng nhau bước xuống xe, một người làm từ đâu đấy xuất hiện leo vào lái xe của anh vào trong gara.
“Em thích nhà kiểu này hay nhà của anh?”
Dựa mình vào chiếc cột to lớn đằng sau, anh lên tiếng hỏi trong khi cô đang nhìn ngó và quan sát xung quanh.
“Ừm… em thích nhà của anh hiện tại hơn.”
Sau một hồi nhìn ngắm, tuy cô thấy rất mới lạ với một số thứ và cách thiết kế mọi thứ độc đáo ở đây nhưng cái gì ra cái đấy.

Tuy rộng lớn và sang trọng nhưng cũng rất ngột ngạt và nhiều người.

Cô thích yên tĩnh, không cần quá rộng chỉ cần vừa đủ là được.

Thay vì sống trong một toà lâu đài như một nữ hoàng cô độc thì cô muốn sống trong một căn nhà ấm cúng và đầy tiếng cười đùa hơn.
“Vậy là em muốn sống cùng anh rồi?”
“Em…”
Cô đang lườm anh vì xuyên tạc ý cô thì chiếc xe chở ba người còn lại cũng về tới nhà.

Anh đứng thẳng người, bước qua kéo cô lại gần mình hơn.

Cả hai người cùng đứng đấy, sánh vai cùng nhau.
Một đen một trắng, tạo sự đối lập nhưng lại hài hài đến khó tin.

Đen mạnh mẽ chững chạc, trắng đơn thuần mỏng manh mà quý phái.

Hai người đứng gần nhau làm cho người khác cảm thấy chói mắt không thôi.
Mất một lúc thì mới vào được đến nhà.

Vẫn như cũ, ông Tần giữ trung lập hai bên.

Cô và anh bám dính lấy nhau thì tất nhiên Lữ Giao cô ta cũng bám dính lấy bà Tần nịnh bọt.

Hai người họ đi bên nhau thân hơn cả mẹ con ruột, hết khen nhau rồi lại đến cười đùa trong vui vẻ.
Sự ngượng ngùng như vậy cứ thế kéo dài tới bữa cơm gia đình.
“Bác gái, bác ăn cái này đi.

Không phải bác từng nói với con là rất thích sao?”
“Đúng vậy.

Giao Giao thật hiểu bác.”

Cô cắn cắn môi dưới khó xử.

Mới gặp chỉ lần thứ hai, kiếp trước cô cũng chưa từng gặp họ qua.

Thật khó để có thể biết và hiểu họ muốn ăn gì trong bữa cơm này.
Thấy Lữ Giao cô ta gắp cho bà Tần một miếng nấm bào ngư xào xả ớt ở gần ngay trước mặt bà.

Lại nhìn đến đĩa cá chim trắng hấp nước tương gần tay cô.

Cô đang suy tính có nên thử đánh liều hay không thì nhận được ám hiệu từ Mộ Hàn.
Điện thoại để chế độ rung, tin nhắn của anh gửi cho cô.

Liếc qua thấy anh ra hiệu cho mình, cô thầm thụt mà mở ra xem.
“Trên bàn này mẹ thích ăn cua tẩm bột chiên, đậu hũ xào rau củ, chả giò chay.”
“Ba thích cá hồi tẩm gia vị nướng, sườn xào chua ngọt, cá chim trắng hấp nước tương, canh chân giò hầm ngũ vị.”
“Cố lên bảo bối!”
Một dòng nước ấm chảy qua tim cô, bao nhiêu lo sợ cũng vì sự cổ vũ của anh mặc tiêu tan.

Lấy lại tinh thần của mình, cô bắt đầu năng nổ thực hiện theo những gì anh đã nói.
“Bác, món này ăn cũng rất ngon ạ.”
Cô lấy một đôi đũa sạch mới, vươn tay gắp một miếng sườn xào chua ngọt xa tầm tay với ông Tần nhất để gắp cho ông.
“Cảm ơn con.”
Vừa lòng với đứa trẻ hiểu và biết sở thích của mình khiến ông có thiện cảm hơn.

Con bé không vồ vập mà lộ liễu lấy lòng.

Chưa kể đây là đứa mà con trai ông thích thì ông cũng không muốn đứng ra chia cắt.

Đây là chuyện nhân duyên, có duyên có nợ thì khắc ở bên nhau, đâu

phải muốn chia muốn cắt là được.
Bữa ăn sóng gió kết thúc, chia tay trong hoà bình.

Có thể nói hôm nay cô cũng không quá thất bại trong việc ra mắt gia đình anh.

Tuy mẹ anh vẫn xa lạ giữ khoảng cách nhưng cũng tốt hơn rất nhiều rồi.
Chỉ cần kiên trì nhất định họ sẽ thấy được sự chân thành của cô.

“Mệt không?”
Anh vẫn chăm chú lái xe như không, nếu không phải là giọng nói của anh thì cô đã nghĩ không phải anh là người nói rồi.

Cảm nhận thấy cô vẫn đờ đẫn nhìn mình thì anh bỏ một bàn tay đang lái xe ra sờ lên gò má có vuốt nhẹ.
“Trả lời anh nào?”
“Ừm… không mệt.”
“Ngày mai đợi anh qua đón Tết với em nhé? Em muốn đi đâu không?”
“Trưa mai em tính qua nhà ông ngoại.”
“Được, vậy mai anh qua đón em.”
Nói thêm đôi ba câu nữa là đã tới nhà cô.

Bước xuống xe, vẫy tay chào đợi anh đi.

Nhưng cô đứng mãi vẫn chưa thấy anh khởi động xe mà lại còn bước xuống theo và tiến lại gần chỗ cô.
“Sao anh… ưm…”
Anh bước tới trước mặt cô, vươn tay ôm lấy cô vào lòng.

Đặt lên môi cô một nụ hôn sâu mãnh liệt.

Môi lưỡi triền miên dây dưa, đến khi cô cảm thấy mình sắp không thở nổi nữa thì anh mới buông ra.
Vô lực mà dựa vào lòng ngực của anh, cô thầm oán trách trong lòng.

Đợi đến khi nhuận khí thông rồi cô mới hít một hơi sâu chuẩn bị cất tiếng chấp vấn anh thì đã nghe thấy anh tủi thân oán trách ngược lại mình:
“Em cứ vậy mà đi sao?”
“Phải hôn tạm biệt anh chứ? Không thì ít ra cũng phải ôm một cái thật thắm thiết.

Ai mà có thể chấp nhận lời chào suông như vậy.”.

Chương 60: 60: Chị Dâu!

“Á… lạnh quá nhỉ?”
Vào thời điểm này của năm thời tiết thường rất lạnh.

Chính vì thế mà hôm qua anh đã nói với cô hãy đợi ở trong nhà.

Đến khi nào anh tới sẽ điện cho cô rồi hãy đi ra.
Chạy bước nhỏ tới bên xe của anh, cô mở cửa ra rồi leo tót vào trong nhanh chóng đóng cửa.

Thời tiết này thật quá lạnh, muốn thoải mái đi chơi hay diện những bộ cánh xinh đẹp cũng thực khó khăn.
“Câu chúc Tết sao?”
Anh chống tay vào vô lăng, nhìn ngắm cô mãi không chán.

Dù không muốn nói nhưng anh thật đúng là một người tài năng.

Việc làm ăn thì ổn định, nhan sắc hay body đều có chuẩn, đến con mắt chọn bạn gái cũng tốt không kém.

Có phải cô quá hời rồi khi vớ phải một cục kim cương như anh không?
“Uầy! Đâu có, bây giờ em chúc anh nhé?”
“Chúc anh làm ăn phát tài phát đạt, sức khoẻ dồi dào, vạn sự như ý, à… còn yêu em nhiều nhiều nhiều hơn năm ngoái nữa.”
Cô ngồi nghiêm chỉnh trên chiếc ghế ấm áp, nhìn anh với ánh mắt long lanh như trẻ nhỏ rồi cất tiếng nói chúc một câu dài thật có ý nghĩa.
Trước ánh mắt mong chờ và bàn tay xoè xoè kia của cô thì anh vẫn

ngồi đấy, thừ người rồi cau chặt hàng mày.
“Sao vậy?”
Thấy anh vẫn bất động, cô rụt rè lên tiếng hỏi.

Chẳng lẽ cô đã nói sai gì sao?
“Em không chúc anh nên sớm lấy vợ sao? Năm nay anh đã 29 tuổi rồi đấy.”
“Đúng vậy nhỉ? Anh đã 29 tuổi rồi đấy, năm sau là lên 30 luôn rồi.”

Cô bắt đầu ra vẻ suy tư, anh thấy vậy thì hết sức vừa lòng.
Phải như vậy chứ!
Bối Hi rốt cuộc cũng hiểu ý anh rồi có phải không? Anh cảm thấy bản thân có vẻ già nua đi rồi, cần phải lấy vợ rồi nhanh chóng sinh đại vài đứa con thôi.
“Ừm… vậy em.”
“Lì xì em đi.

Anh đã 29, 30 rồi.

Trong khi đấy em còn nhỏ chỉ mới 22 thôi, xứng đáng nhận lì xì.”
Chưa kịp để anh nói hết câu cô đã nhanh chóng cắt lời.

Xoè hai bàn tay nhỏ xinh ra, cô tiến đến sát lại gần anh hơn.
“Thật bó tay với em.”
“Đây cho em, nếu thích thì có thể tặng anh một cái y chang như vậy.”
Giữ hai bàn tay nhỏ bé của cô vào lòng mình, anh dùng lực kéo để cô sát lại gần mình nhất có thể.

Đặt đôi môi mỏng lạnh của mình lên bờ môi ngọt ngào đỏ mọng của cô.

Anh cậy mở bờ môi rồi tới hàm răng trắng tinh của cô để cùng chơi đùa với chiếc lưỡi mềm mại.

Mộ Hàn như nếm được mật ngọt, anh tham lam mà mút lấy bờ môi của cô.

Môi lưỡi hai người cùng nhau hoà quyện, tạo nên những âm thanh chùn chụt hết sức ám muội.
Rời khỏi bờ môi của cô, giữa hai người hình hành một sợi chỉ bạc.

Muốn bao nhiêu nóng bỏng và quyến rũ liền có bấy nhiêu ấy.

Nhìn cô bây giờ thật đẹp.

Hai má ửng đỏ, trên trán lấm tấm mồ hôi, đặc biệt là bờ môi hơi sưng tấy.

Tất cả như là những đòn chí mạng với anh, nếu không phải dừng lại đúng lúc thì sự việc sẽ thật nguy to.
“Thật quá đáng.”
Cô đưa tay lên sờ nhẹ lấy bờ môi đáng thương của mình mà suýt xoa.

Càng nghĩ càng không cam lòng, cô hậm hực lên tiếng cằn nhằn anh.
“Đâu có, anh chỉ muốn giúp em tạo nhiệt thôi mà.”
“Em nghĩ nhiều rồi.

Cảm nhận thử xem, có phải ấm hơn rất nhiều không?”
Bối Hi:”…”
Anh nói vậy là anh làm vì cô sao? Chỉ vì thấy cô lạnh giá nên anh đã giúp cô sưởi ấm mà không màng tới hi sinh thân mình.

Là do cô đã hiểu lầm ý của anh sao?
Ồ! Thật là có lỗi…
Lỗi ông nội nhà anh đấy!
Đợi đến khi thu xếp xong xuôi rồi anh bắt đầu lái xe rời khỏi nhà của cô và hướng về phía đường lớn.

Địa điểm mà anh và cô muốn tới là nhà của họ Huỳnh, cũng chính là nhà ngoại của cô.

Vừa phải tập trung lái xe anh vừa tiếc rẻ trong lòng.

Nếu không phải vì không gian nơi đây chật chội và vướng víu thì anh nhất định đã đưa cô qua để cô ngồi lên đùi mình rồi ôm chặt vào lòng rồi.
Không phải là suy nghĩ vậy bạ gì, anh chỉ muốn ôm cô cho ấm thôi có được không?
…
Xe đi mất gần 30 phút thì mới tới nhà họ Huỳnh.

Cô và anh cùng nhau bước xuống xe rồi tay trong tay tiến về phía nhà chính.

Chỉ là chưa tới cửa nhà thì người bên trong thấy vậy cũng đã ùa ra hết.

Đi đầu là một ông lão tầm 70 tuổi trông rất phúc hậu.

Thấy Bối Hi ông không kìm được mà nước mắt trào trực rơi.
“Cháu gái của ông.”
“Ông ngoại.”
Ngày trước không mấy gặp cô thì đã thôi, dạo này thường xuyên quấn quýt quây quần bên nhau khiến ông quen thuộc mà vui mừng không thôi.

Trong lòng tuy rất vui nhưng không hiểu sao khuôn mặt ông lại trái ngược lại.
Mỗi lần gặp cô không khóc thì lại là sắp khóc.
“Ông đừng vậy mà, Tết rồi phải vui chứ?”
“Con giới thiệu với ông, đây là Mộ Hàn bạn trai của con.”
Được cô giới thiệu như vậy, anh cũng nhanh chóng tiến lên chào hỏi ra mắt mọi người.

Trái với bầu không khí căng thẳng của gia đình anh ngày hôm qua thì nơi đây lại giống như một gia đình thực thụ hoàn toàn trái ngược.

Cảm giác vui vẻ tràn đầy tình yêu thương, mọi người ở đây rất hoà thận và thân thiện.

Không vì anh là ai hay với thân phận người ngoài gì, những người anh em họ của cô ở đây đã quàng vai bá cổ anh và dẫn vào nhà. Đông vui mà ấm áp.

Thì ra đây chính là cảm giác khi sống trong một gia đình chan hoà sự yêu thương.

Không hạnh ghét đố kị, không hãm hại nhau.

Đây mới thực sự là một gái đình mà anh hằng mong ước.

Cùng cô và gia đình họ trải qua một buổi chiều thật vui vẻ.

Cảm giác thời gian ở đây trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái là đã tới lúc ra về.
Đứng trước chiếc xe quen thuộc của anh, cô và anh cùng quyến luyến chào tạm biệt mọi người trong gia đình.
“Đi đường cẩn thận nhá.”
“Hai đứa nhớ thường xuyên ghé nhà chơi đấy.”
“Em rể Mộ Hàn! Nếu Bối Hi mà có bắt nạt em thì cứ nói cho tụi này biết nhất định sẽ xử đẹp con bé.”
Vừa cảm động vừa buồn cười trước câu nói của những người anh em họ của cô.

Anh vui vẻ mà đáp lại:
“Dạ vâng, con sẽ thường ghé đến khi nào ông chán mà đuổi đi thì thôi.”
“Có lời này từ các anh em yên tâm hẳn.”
Ngồi trên xe được anh mở máy sưởi ấm cúng trở về nhà.

Nhìn ra ngoài xe, bây giờ đã là 6 giờ 30 phút nên xe cộ đi lại rất nhiều tạo nên một khung cảnh tấp nập mà vui nhộn.
Vẫn theo như cũ, cô và anh nói chuyện phiếm rồi tâm sự đôi chút là

đã tới trước cửa nhà của cô.

Nhưng có vẻ hôm nay nhà cô lại có gì đó hơi khan khác.
Vẫn là căn nhà nhỏ xinh, vẫn là những căn nhà hàng xóm thân thiện, vẫn là những chậu cây xinh trước cửa nhà.
Mọi thứ đều bình thường, chỉ có một thứ là bất bình thường.
Cô và anh nhìn nhau, sau đó cả hai cùng bước xuống tiến lại gần chỗ đó.

Anh đi phía trước che chắn cẩn thận cho cô ở phía sau, thận trọng mà quan sát cái thứ đó.
Đợi đến khi anh chuẩn bị giơ chân lên đá cho cái thứ đó một phát thật mạnh thì đúng lúc đó cái thứ đấy lại ngẩng mặt lên và nhìn chằm chặp vào anh rồi lại nhìn qua cô.
“Phó Nhất Thiếu?”
“Chị dâu…”.

Chương 61: 61: Phó Nhất Thiếu Yêu

Cả người cô như hoá đá trước câu nói hồn nhiên của anh ta, biểu cảm khuôn mặt méo mó cứng đờ đến khó tin.

Chỉ mới ngày đầu của năm mới thôi mà, có cần phải làm vậy không?
Không thể vượt qua cú sốc to lớn này mà cô buộc miệng nói ra một câu:
“Anh bị điên hả?”
Đừng hỏi cô tại sao lại như vậy.

Không phải do cô chảnh hay vô duyên gì nhưng biểu hiện trước đây và bây giờ của anh ta quá khác.
Đừng nói đến việc gọi cô một tiếng chị đâu.

Trước kia anh ta còn hay đấu đá võ mồm với cô, sau khi sự việc của Mộ Hàn xảy ra anh ta không những khinh thường cô ra mặt mà còn không thèm nhìn cô bằng nửa con mắt nữa.
Biểu hiện khi ấy nhìn đáng ghét vô cùng.
“Chị nói gì vậy…”
Từ dưới đất đứng lên, anh ta chập choạng mà xém ngã do ngồi lâu tê chân.

Dù thật sự không muốn như vầy và còn phỉ nhổ chính bản thân mình nhưng anh không còn cách nào khác.
Anh ta thật sự hết cách rồi!
“Cái tên này.”
Mộ Hàn nhìn không nổi nữa mà tiến lên đá hắn một cái vào chân làm cho hắn ta xém ngã.

Thật may là đã vịn kịp thời vào bức tường đằng sau nếu không anh sợ mình sẽ mất hết mặt mũi ở đây luôn mất.
“Èo… vào nhà đi rồi nói.”
Cô mò vào túi lấy chìa khoá mở cửa rồi kéo theo Mộ Hàn vào nhà để một mình Nhất Thiếu lững thững cô đơn mà theo sau.
Cô và Mộ Hàn ngồi đối diện với anh ta, mắt chúng tôi nhìn nhau chằm chặp, như thể muốn khoét một lỗ trên người của nhau.
Sau một hồi đấu mắt căng thẳng thì Nhất Thiếu rốt cuộc vẫn là không đủ kiên nhẫn mà mở lời trước.

“Chị dâu, trước đây em có lỗi mong chị tha thứ cho em.”
Lời nói có vẻ vẫn chưa đủ thành ý, anh ta bèn lấy bộ ấm trà cô mới pha mà rót cho cô một ly.

Đẩy về phía trước, kính cẩn mời.
“Đừng có nói chuyện xơn xớt vậy chứ? Ai không biết còn tưởng anh và tôi rất thân nhau nữa.”
Còn không phải sao? Cô còn muốn nói thẳng ra là không một chút thân quen nữa ấy.

Nhưng vì mộ Hàn, vì làm quý cô thanh lịch nên thôi.
“Chúng ta vốn còn thân hơn cả tay với chân mà.”
Không thẹn với lòng, anh ta như bị mất trí nhớ mà nói với cô không một chút ngại ngùng.
“Anh diễn nhìn không thật chút nào đâu còn đầy mùi giả tạo đấy.

Đừng quên những gì anh đã nói và làm với tôi trước kia.”
Chửi cô là đồ xui xẻo, sao chổi.

À… còn tát cô một cái đau điếng người nữa đấy.

Tất cả cô đều nhớ rõ như nó chỉ mới xảy ra ngày hôm qua vậy.
“Con người thì chúng ta nên sống vì tương lai, đừng quá đặt nặng vấn đề quá khứ.

Một cô gái xinh đẹp và giàu lòng nhân ái như cô chắc không…”

“Tôi đặt nặng.”
“Cô… cô.”
Nhất Thiếu tức đến run người nhìn cô hai mắt như muốn toé lửa.

Anh ta đã hạ mình vậy rồi mà cô ta còn không biết điều.

Đúng là thiếu dạy bảo mà.
Mộ Hàn ngồi một bên nhìn hai người đấu khẩu:”…”
Cái quái gì đang xảy ra vậy?
Có phải anh đã bỏ lỡ gì đó quan trọng rồi không?
“Rốt cuộc là có chuyện gì hả? Đầu năm đầu thắng cậu đừng có mà hiện ra vẻ mặt đấy.

Không có chuyện quan trọng gì thì tự biết điều mà lăn về đi.”
Mộ Hàn bực tức mà đổ dồn lên người Nhất Thiếu.

Đồ tên không hiểu phong tình làm mất khoảng thời gian bên nhau ngọt ngào của cô và anh.
Nếu không vì tình bạn xưa nay thì anh thật muốn nhanh chóng đá cậu ta ra cửa.
“Có, có, có.”
“Chuyện này chỉ có hai người, đặc biệt là chị dâu Bối Hi mới giúp được.”
Nghe thấy thế cô và anh cùng đồng loạt quay qua nhìn nhau.

Sau một hồi vòng vo tra hỏi thì cuối cùng anh chàng Phó Nhất Thiếu của chúng ta cũng mở lòng tâm sự.
“Thật ra cũng không phải chuyện khó khăn gì, chỉ là…”

“Cô giúp tôi làm quen với cô gái tên Cảnh Dĩnh được không?”
Thấy vẻ e thẹn của anh ta, cô không những đồng cảm mà còn ra vẻ suy tư.

Bạn thân duy nhất của cô từ khi nào lại dính phải vị ôn thần này?
“Tại sao tôi phải giúp anh?”
Cô rất muốn bạn mình được hạnh phúc và có thể sống một cuộc

sống sung túc hơn.

Nhất Thiếu cũng không phải là một lựa chọn tồi nhưng cũng không phải lựa chọn tốt nhất.

Lịch sử quá khứ chơi bời và tính cách bốc đồng không suy nghĩ thấu đáo này cũng là một điển hình.
Ví dụ điển hình đơn giản nhất đặt anh ta và Jane Tống lên bàn cân thì cô nghĩ phần hơn sẽ nghiêng về Jane Tống.
Chính vì thế mà cô vẫn do dự không muốn giúp anh ta.
“Vì tôi yêu cô ấy.

Yêu từ cái nhìn đầu tiên khi cả hai chạm mắt.”
Nhất Thiếu nhìn cô nói, ánh mắt cậu ta sáng long lanh và đầy khẩn cầu.

Có thể thấy cậu ta đã đặt rất nhiều thành ý để mong cô giúp.
“Bối Hi!”
“Nếu em thấy cậu ta vừa mắt thì giúp đỡ, còn nhìn mặt mà thấy ghét thì cứ thẳng tay mà mặc kệ cậu ta.”
Ngồi một bên nghe ngóng, cuối cùng Mộ Hàn cũng lên tiếng.

Nhưng những lời anh nói lại làm cho trái tim mỏng manh của Nhất Thiếu nhỏ bé tan vỡ.
Anh ta cứ tưởng cậu bạn thân của mình sẽ nói giúp như thế nào nhưng thật không ngờ…
Đồ tồi tệ…
Tình bạn thân 20 mấy năm trời đổi lại chỉ vậy thôi sao?
Cô biết Mộ Hàn nói vậy vì không muốn tạo áp lực cho cô.

Anh muốn nói cho cô rằng không cần vì anh mà ép buộc bản thân.

Chỉ cần xem như thế nào hợp rồi làm là được, không cần suy nghĩ việc khác.

Có một anh người yêu biết suy nghĩ cho mình như vầy thì còn gì

tuyệt hơn?
“Vâng.

Em chỉ hỗ trợ cậu ta thôi chứ cũng không muốn nhận là giúp.”
“Tôi sẽ tạo cơ hội cho anh và cô ấy.

Nhưng anh phải hoàn thiện bản thân và dựa vào sức mình là chính.”
Nếu có thể giúp thì cô nghĩ mình chỉ tạo cơ hội thôi còn phần quyết định sẽ là do hai người họ.

Nhân duyên của hai người ai có thể can thiệp sâu được?
Rút kinh nghiệm từ kiếp trước, lần này cô đã nắm chặt tay của Mộ Hàn và sẽ hạnh phúc.

Còn Cảnh Dĩnh? Cô ấy cũng phải hạnh phúc, lựa chọn được người yêu mình hơn tất cả.

Và còn phải giúp cô ấy tránh xa những nguy hiểm sắp tới và tên đàn ông bội bạc kia.
Nếu vẫn chưa có người tốt hơn mà thời gian lại sắp tới gần thì chi bằng cho Nhất Thiếu một cơ hội? Như vậy cũng xem như là vẹn cả đôi đường.
“Cảm ơn cô Bối Hi… cũng xin lỗi vì chuyện cái tát xảy ra hôm đấy.

Từ giờ trở đi tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho cô.”
Cô nghe anh ta nói mà cảm động không thôi.

Cuối cùng cũng có thể hành hạ một cách đường đường chính chính anh ta rồi.
Trong khi cô còn đang ảo tưởng chuyện sắp tới và Nhất Thiếu còn đang vui mừng vì có người giúp mình tán gục người trong lòng thì giọng nói lạnh lùng và hàn khí dày đặc cùng xuất hiện và cất lên khiến anh ta lạnh cả xương sống.
“Cái tát? Phó Nhất Thiếu! Nói rõ cho tôi, cậu tát ai hả?”.

Chương 62: 62: Nghĩa Tử Là Nghĩa Tận

“Hả… có làm gì có cái gì, cậu nghe lộn rồi đấy.”
Mồ hôi trên trán Nhất Thiếu chảy ròng ròng, anh thật hồ đồ mà.

Tại sao lại có thể nói chuyện đấy ngay trước mặt Mộ Hàn kia chứ? Đâu phải không biết bạn mình yêu quý cô ta như trân bảo? Lúc tương tư người ta thì đã làm biết bao việc rồi nói chi đến bây giờ lại còn là người yêu của nhau? Mộ Hàn yêu cô ta hơn bất kì thứ gì, dù có hi sinh thân mình chắc cũng không từ.
Nếu chuyện này mà không thu xếp ổn thỏa thì coi như toi luôn.
“Trốn tránh không phải là cách đâu Nhất Thiếu à.”
Mộ Hàn ngồi sát bên cô, bàn tay to lớn của anh đưa qua nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé.

Tay lớn bọc tay nhỏ, tạo cảm giác ấm áp cho cô.
“Chuyện là…”
Dù không muốn lắm nhưng Nhất Thiếu vẫn nói à kể lại việc hôm đấy ra cho anh nghe.

Đã cố gắng nói giảm nói tránh lắm rồi nhưng tình hình vẫn không mấy khả quan.

Càng nói vị nào đó ngồi kia mặt càng đen thui.

Đợi đến khi nói hết ý mình muốn nói thì anh ta cũng tiêu hao hết cả sức lực.
“Tại sao em không nói cho anh từ sớm?”
Biết rằng anh đang rất tức giận nhưng vẫn kìm chế mà hỏi cô với giọng nói trầm ấm như thường ngày.

Anh không muốn to tiếng và làm cho cô sợ.
Yêu anh cô phải chịu đựng nhiều vậy sao?
Bảo bối mà anh yêu anh quý hơn bất kì thứ gì lại bị hết người này tới người kia khi dễ.

Hỏi thử một kẻ như anh làm sao có thể chịu được?

“Em không sao mà.

Không phải bây giờ đều ổn sao?”
“Đúng… đúng vậy.”
Muốn biện minh cho mình nhưng lại bắt gặp ánh mắt lạnh như băng kia khiến anh ta trở nên im bật.

Có lẽ mọi chuyện nên để cô giải quyết thì hơn.
Nhất Thiếu chỉ còn cách đưa ánh mắt cầu khẩn và ra hiệu cho cô nói đỡ cho mình.
“Cậu đi về đi Nhất Thiếu.”
“Hả?”
Có cần căng thẳng đến vậy không? Nếu cậu ta trách móc chửi bới anh hay thậm chí là đấm đá anh một cái cũng được.

Như vậy anh sẽ không cần lo lắng nữa nhưng cậu ta bây giờ lại hờ hững mà cho qua sao?
Anh cảm thấy còn nguy hiểm hơn là tử hình tại chỗ nữa.
“Tôi biết là tôi không đúng nhưng…”
“Nhưng đây là người tôi yêu, cậu lại năm lần bảy lượt gây khó dễ.”
Có thể xem như anh đang làm quá vấn đề lên đi.

Anh cũng muốn nhân cơ hội này mà nói rõ lại với cậu ta.

Biết rằng sau tất cả những điều cậu ta làm đều là muốn tốt cho anh nhưng nó lại làm cho anh cảm thấy khó chịu.
Thấy bầu không khí đang dần trở nên căng thẳng, Bối Hi đành quay qua thỏa thuận với Mộ Hàn.

Nhưng trước khi muốn nói chuyện thì cô phải xoa dịu cơn nóng giận của anh trước đã.
“Mộ Hàn…”
“Nhìn em này.”
Chụt
Đợi anh quay qua cô nhanh chóng đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ thoáng qua.

Như ngọn gió thổi qua, như chuồn chuồn đạp nước.
“Không có sao mà.

Anh nhìn em xem này, một cô gái mạnh mẽ như em có phải búp bê giấy đâu mà chỉ có cái tát thôi là đã tổn thương?”
“Với lại Nhất Thiếu đã hứa sẽ đền bù mảnh đất phía Tây cho em rồi mà phải không?”
Bực tức vì phải chứng kiến và ăn cẩu lương từ hai con người kia nhưng anh ráng chịu đựng.

Vậy mà vẫn còn chưa đủ sát thương, anh ấy vậy mà còn nghe thấy cô ta nói gì thế kia?
Mảnh đất phía Tây?
Anh đã hứa đền bù khi nào?
“Thật vậy sao?”
Thấy cô nháy mắt ra hiệu cho mình nên Mộ Hàn cũng nhịp nhàng phối hợp theo.

Khuôn mặt anh vẫn giữ nét lạnh lùng mà tỏ ra nguy hiểm hỏi lại một lần nữa bạn của mình.
“Ực… thật, tất nhiên là thật… haha…”
Nhất Thiếu cười ngoài mặt nhưng trong lòng thì đang khóc tới lộn hết ruột gan.

Ôi tiền của cậu, những ngày tháng xài tiền không tiếc tay của cậu có phải sắp hết rồi không?
Mảnh đất đấy cũng không phải phát triển hay nằm trong trung tâm gì

cả.

Mà nó còn có phần hẻo lánh và quê mùa.

Dù cũng không mắc lắm nhưng điều quan trọng ở đây là nó buộc phải đấu giá và đã rơi vào tay của một người khác mất rồi.
Cô đây là muốn hành xác anh đúng không?
Lại phải mất công đi quan hệ rồi giấy tờ các thứ.
Số anh thật xui mà…
Sau một hồi vất vả cuối cùng cũng tống được vị khách không mời mà đến về.

Nơi đây bây giờ chỉ còn lại mình cô và anh.
Đưa tay lên gò má của cô, anh vừa nói vừa xoa nhẹ lên:
“Lần sau đừng để bản thân chịu ấm ức.”
“Em biết rồi mà.”
Anh không nói gì nữa mà chỉ thở dài rồi nhìn cô.

Mới đầu cô chỉ nghĩ là anh hơi buồn một chút thôi rồi sẽ nhanh chóng ổn lại.
Nhưng có vẻ cô nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, anh thật sự vậy mà cả buổi chỉ ngồi nhìn cô mà không nói bất cứ một lời nào.
Anh hết ngồi rồi lại nằm gối đầu lên chân cô.

Dù cô có nói hay hỏi gì thì anh cũng chỉ lắc rồi gật đầu mà thôi.
Trẻ con vậy sao?
Đúng là hết nói nổi mà…
…
Một tháng sau lại trôi qua.

Cả một kì nghỉ tết cô không về thăm nhà và ông ấy cũng không gọi điện đến.

Như vậy lại cũng hay, cô cũng không phải khó xử mà đối mặt với ông.

Căn nhà ấy từng là nơi có mẹ cô là nữ chủ nhân, sau này rơi vào tay bà Đường, cuối cùng bây giờ lại rơi vào tay một nữ nhân khác đang mang bầu một đứa con trai.
Nghe nói Băng Na tự tử rồi, nhân danh một người chị như cô cũng nên có mặt mà lo lắng cho hậu sự của em gái cùng cha khác mẹ này.
Dù có mối thù hận lớn ở quá khứ nhưng nghĩa tử là nghĩa tận nên cô cũng không muốn tiếp tục đào lại nữa.
Sự việc sau cái chết này của cô ta cũng khá li kì và đầy âm mưu.

Cô cũng chả biết rõ rốt cuộc là Vỹ Trác hay ông Triệu đã nói gì mà khiến cô ta nghĩ quẩn như vậy.
Đang trong tình trạng hồi phục sức khỏe tốt thì đột nhiên lại làm ra việc tiêu cực nhất này.
Không có cuộc điều tra, không có khám xét báo cáo mà chỉ có một lễ tang thật lớn để lấp liếm mọi việc rồi nhanh chóng đưa đi chôn cất.
Cô có đọc và tìm hiểu trên báo chí nhưng cũng không có thông tin gì giúp ích được.

Họ chỉ đưa tin về việc cô ta mất rồi người cha yêu quý làm một tang lễ lòng trọng mà thôi.
Vì cái chết của Băng Na mà hôm nay cô xuất hiện trong nhà tù, ngồi vào ghế chờ đợi người đấy bước ra.

Cũng không để cô chờ lâu mà bà ta được hai vị dẫn ra cho ngồi đàng hoàng xuống ghế rồi khoá còng chặt tay các thứ.
Chỉ mới một thời gian thôi mà bà ta bây giờ thật khác, không còn cao lãnh nhìn người khác bằng nửa con mắt như trước kia nữa.

Hiện trạng bây giờ có lẽ thảm hơn chữ thảm.
Khuôn mặt gầy dộc, đầu tóc rối mù mà búi đại lên.

Bộ quần áo trắng sọc xanh càng làm cho bà ta thêm tiều tụy và xanh xao.

Cả người uể oải mất sức sống, nào có phần ngời ngời khí chất như trước kia.
Ánh mắt bà ta vô hồn mà nhìn về phía trước.

Cô nghĩ bà ta đã biết được tin đứa con gái nhỏ bé của mình đã ra đi mãi mãi rồi.
“Bà ở đây có ổn chứ?”
“Đừng vòng vo, nói thẳng điều cô muốn đi.”
Thấy người giá sát đã rời khỏi phòng, cô cũng không tiếp tục mèo vờn chuột với bà ta mà đi vào vấn đề chính muốn nói.
“Cái chết của Băng Na bà nghĩ sao?”
“Bà biết ai đã ra tay tàn độc mà gián tiếp đưa cô ta đến bến bờ vực thẳm của cái chết không?”.

Chương 63: 63: Gặp Phải Đồ Thần Kinh

“Mày đừng có giả bộ nữa, chính mày là người đẩy mẹ con tao đến hoàn cảnh như vầy.

Con tao nó chết cũng là do một tay mày đúng không?”
Có vẻ thời gian ở trong đây cũng giúp bà ta dưỡng lại tính cách khá tốt.

Gằn giọng nói từng chữ một với ánh mắt đầy thù hận nhưng cũng chỉ vậy thôi.

Nếu là bà ta của trước kia có lẽ đã nổi điên mà quát tháo rồi lao vào đánh cô rồi.
“Không phải do tôi, mà là do bà.”
“Tao?”
Nhếch mép nhìn bà ta cười, cô ngả người dựa vào thành ghế phía sau giọng nói đều đều đáp trả bà ta.
“Hãy suy nghĩa kĩ lại đi, những việc từ xưa tới nay mẹ con bà làm có gì là đúng? Hết hãm hại, ép mẹ tôi đến con đường chết rồi lại đến tôi, bà muốn phá hủy tôi, hủy hoại cuộc đời của tôi.

Như vậy thì cũng thôi đi, bà lại còn qua lại với tên đàn ông khác.

Là tôi ép bà sao? Tôi đẩy bà lên giường của hắn ta sao? Không có đâu, tất cả là do mẹ con bà tự làm tự chịu.”
Nếu cô có ác thì cũng chỉ bằng một phần mười của họ.

Không phải họ tạo ra kế hoạch để hãm hại cô sao? Cô cũng chỉ là tiện tay sử dụng mà lật ngược lại thôi.

Đừng oán trách làm ra vẻ vô tội đáng thương.

Vì họ không xứng đáng, họ không có quyền làm người bị hại.

Những gì họ đang hứng chịu chỉ là gieo nhân nào gặt quả nấy mà thôi.
“Đợi tao ra được nhất định sẽ không tha cho…”
“Bà ra ngoài thì làm được gì? Chứng kiến chồng cũ của mình ở bên tình nhân mới sắp lên làm vợ và đứa con chuẩn bị chào đời sao?”

Bà ta đơ người trước câu nói của cô.

Điều này đối với bà còn sốc hơn cả việc Băng Na mất nữa.

Chỉ mới một thời gian ngắn thôi mà… mà ông ta đã vậy rồi sao?
Tình nhân mới sắp lên làm vợ? Đứa con chuẩn bị chào đời?
“Cô… cô nói dối tôi đúng không? Làm sao… làm sao lại có chuyện đấy được…”
Thấy biểu hiện của bà ta mà cô thầm cười khinh bỉ trong lòng không thôi.

Đừng làm vẻ tình thâm vậy chứ? Ông ăn chả thì bà ăn nem thôi.

Hai người thì có ai trong sạch hơn ai mà còn phải sốc như vậy.
Lấy từ trong túi xách ra một tệp hồ sơ, cô đưa tay đẩy về phía bà ta.
“Từ từ mở ra xem.”
Trong đấy có rất nhiều thứ hay ho mà cô muốn cho bà ta xem.
“Đây là…”
Bà ta nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ rồi chậm chậm mở ra xem.

Trong đây có giấy bệnh án của Băng Na, một mẩu giấy báo có tin tức về ông Triệu nói về việc ly hôn với bà.

Tên khốn Vỹ Trác cũng lợi dụng mà đạp mẹ con bà một cước, tình cảm xưa kia rất tốt, giúp đỡ lẫn nhau.

Nay rơi vào miệng hắn thì bao nhiêu việc xấu và kế hoạch cùng hợp tác xưa lại đổ hết lên đầu bà và con bà.
Khi xem gần hết rồi thì kẹp trong tờ báo đấy lại rơi ra mấy tấm hình chụp.

Chính xác hơn nữa thì là tấm hình của ông Triệu chụp cùng một cô gái trẻ xinh đẹp, tầm tuổi con gái của bà.

Lật qua tấm sau thì bà thấy cận cảnh hơn, bụng cô ta xác thực đã nhô lên rất rõ.

Hai người đứng sát vào và đang hôn nhau mãnh liệt.
“Không… không… không thể nào.”
“Xem hết rồi chứ? Bà có gì muốn nói với tôi không?”
Bà ta có vẻ đang do dự và suy tính.

Cô cũng không gấp gáp gì mà ngồi đấy đợi bà ta.

Phải mất tầm 5 phút sau khi nghĩ thông suốt thì bà ta mới bắt đầu lí nhí nói cho cô.
“Tôi… nói.”
…
Sau khi nói chuyện với bà ta xong thì cô rời khỏi đấy và trở về nhà của mình.

Nếu lời bà ta nói là đúng thì mọi chuyện có vẻ ngày càng khó giải quyết rồi đây.
Nếu không cẩn thận thì rất dễ sẽ bứt dây động rừng.

Nói không chừng là chỉa mũi nhọn về phía địch nhưng địch lại đang chỉa súng vào đầu mình.
Trên đường lái xe về nhà mải mê suy nghĩ mà cô đã không phản ứng kịp khi có chiếc xe vượt đèn đỏ băng qua đường.

Chiếc xe thể thao mắc tiền đấy lao tới tông thẳng vào đầu xe của cô.

“À…”
Cô chúi người về phía trước, nếu không phải đã cài dây an toàn chắc chắn thì cái mạng nhỏ này của cô chắc cũng không xong rồi mất.
Cả hai chiếc xe cùng mở cửa bước xuống xem xét tình hình.

Người lái chiếc xe thể thao kia là một người đàn ông khá trẻ tuổi và ăn mặc thời thượng, chắc cũng chỉ tầm tuổi với Mộ Hàn nhà cô mà thôi.
“Tôi thành thật xin lỗi, tôi có chuyện gấp nên…”
Anh ta tiến lên, sát lại gần cô hớt hải mà nói lời xin lỗi cô.
“Haizzz… thôi bỏ đi, cũng không nặng lắm.

Điều này cũng chả ai muốn cả, anh cứ đi đi.”
Đứng giữa ngã ba đường, tuy không ùn tắc nhưng cũng có rất nhiều người đứng xem.

Cô không muốn tiếp tục đứng đây tranh chấp về vấn đề này nữa, nhanh chóng kết thúc rồi rời đi thôi.
Quay người muốn lên xe rồi rời đi thì người đàn ông kia không chịu buông tha mà còn bám theo cô.

Anh ta đi nhanh tới chặn trước mặt không cho cô đi.
“Chuyện gì?”
Cô ngước mắt lên, khó hiểu mà nhìn anh ta.
“Hiện tại tôi bận, không thể cùng cô đi đến chỗ sửa chữa được.

Cô cho tôi số đi, tôi nhất định sẽ chi trả rõ ràng.”
Chẳng phải cô đã nói rất rõ ràng rồi sao? Anh ta có cần phải nghĩa hiệp như vậy không?
“Thôi không cần, cũng không đáng mấy đâu.”
“…”
“Anh làm gì vậy hả?”
Cô bỏ lại một câu nói rồi đi lướt qua người anh ta.

Chỉ là khi cô và lưng anh ta cách nhau một bước thì anh ta chợt quay người lại rồi nắm chặt lấy cánh tay của cô.

Bức xúc với thái độ của anh ta mà cô quát lớn tiếng lên.

Vung mạnh tay lên hất lấy cánh tay anh ta ra.

Trợn tròn mắt nhìn cảnh cáo, cô đã cố kìm nén tay mình để không tát anh ta một cái thật mạnh.
Rốt cuộc là đụng xe hay là đụng độ muốn kiếm chuyện?
Cô nhớ không lầm thì hồi nãy anh ta đã nói là đang bận kia mà? Tại sao bây giờ lại ở đây dây dưa với cô?
“Cho tôi số điện thoại đi.”
“Tôi đã nói là không cần rồi mà?”
Cô không muốn cho người lạ số của mình, đặc biệt lại là những người gặp lần đầu gặp không rõ ràng này.

Nếu là hồi nãy thì cô còn suy nghĩ lại nhưng sau khi chứng kiến nãy giờ thì cô nghĩ quyết định không cho của mình là đúng.
Ai mà biết được anh ta có phải tên biến thái quấy rối hay không?
“Tôi không muốn nợ ai cái gì.

Hay tôi mời cô ăn một bữa nhé?”
Diệp Minh cao hơn cô gần một cái đầu, anh ta cúi xuống nhìn chằm chằm cô đang tức giận muốn phì khói.

Như thể thấy cô chưa đủ lửa mà anh ta còn châm thêm dầu.
“Đồ thần kinh.”
Có phải hôm nay cô quá xui xẻo rồi không?
Đẩy anh ta một cái mạnh hết sức mình, cô trừng mắt đe dọa rồi hùng hổ nhanh chóng tới xe của mình ngồi vào rồi lái rời đi bỏ mặc anh ta đứng đấy.
Biểu hiện của cô không những làm anh ta nản chí hay bỏ cuộc mà còn vui vẻ mà cười nhếch mép.

Đã hết việc cần phải làm rồi nên anh ta cũng không việc gì phải ở lại nữa mà lên xe rồi rời đi.
Chỉ là khi nhìn theo hình bóng xe của cô thì anh ta buộc miệng nói

một câu:
“Hãy đợi tôi nhé Bối Hi xinh đẹp.”.

Chương 64: 64: Dự Án Đầu Tư

Gặp phải chuyện bực tức như thế này thì cô nên làm gì để giải tỏa đây?
Tất nhiên là đi tìm và ngắm Mộ Hàn xinh đẹp của cô rồi.
Quay vô lăng, cô lái xe thẳng đến hướng công ty của anh để đón anh tan làm.

Đậu xe xong rồi cô leo thẳng vào thang máy rồi đi lên trên tầng lầu của anh.

Chỉ là ngày hôm nay của cô nó lại sao thế này?
"Bối Hi phải không?"
Chỉ mới ra khỏi thang máy thôi mà cô và Tiêu Hoành Triết đã phải đụng mặt với nhau.

Tâm trạng vui vẻ đến tìm Mộ Hàn của cô đã bị vơi đi mất một nửa rồi.
Dù có muốn thì cũng không thể xé rách mặt nhau mà thể hiện thái độ khó chịu được.

Thầm thở dài trong lòng một hơi rồi cô nhanh chóng hiện ra dáng vẻ vô hại mà cười xã giao với anh ta.
"Anh Hoành Triết, lâu rồi không gặp.

Anh vẫn ổn chứ? Mới tới chơi với anh Mộ Hàn sao?"
Cô hồn nhiên nói chuyện với anh ta, cố gắng làm lơ đi tập tài liệu đang nằm trên tay anh ta.

Cô tiến lên phía trước đến gần anh ta hơn, cô muốn nhìn thử xem đó là cái gì.

“Ừm, anh mới trò chuyện với cậu ấy xong.

Mà đúng thật là anh và em đã bao lâu rồi chưa gặp nhau nhỉ?”
“Là gần 2 tháng ạ.”

Thấy ánh mắt và sự thân thiện của Bối Hi như vậy khiến anh ta đột nhiên tự tin lên hẳn.

Sức hút của anh có phải quá lớn rồi không? Phải để một mỹ nữ xinh đẹp nhớ từng ngày từng tháng như vậy anh thật có lỗi.
“Haha… trí nhớ em thật tốt.”
Tâm trạng khá tốt làm anh ta không buồn mà đứng lại cùng cô tán ngẫu vài câu.

Vốn là còn muốn nói thêm đôi điều thì thư ký của Mộ Hàn đi ngang qua nên cô tiện đi theo vào luôn.

Dù không muốn nhưng anh vẫn phải cùng cô nói lời chào rồi lẻ bóng rời đi.
Đi theo cậu thư ký tới phòng của anh nhưng đầu óc cô lại nghĩ tới bộ tài liệu trong tay Hoành Triết.

Trong lúc cười đùa nói chuyện thì cô đã kịp liếc tới tên của tài liệu đấy.
Hồ sơ dự án đầu tư Khu đô thị.
Đầu tư…
Khu đô thị…
Chẳng lẽ nào là khu đất phía Bắc sao? Chuyện này từng xảy ra ở kiếp trước, cô nhớ không lầm thì sắp tới khi ấy cũng sẽ nổ ra một vụ đấu thầu này.

Mới đầu cô cũng không rõ tại sao nhưng người giành được mảnh đất to lớn ấy lại là Mộ Hàn.
Cứ ngỡ là vớ được vàng nhưng thực chất lại là vàng mã.
Bỏ một khoản tiền không nhỏ để lấy được mảnh đất tới tay.

Sau đấy bắt đầu bàn tính thiết kế rồi cuối cùng là dự án thi công.

Mọi chuyện sẽ coi như êm xuôi khi không có việc hằng ngày có người tới quấy rối.
Đến khi thu xếp ổn thỏa người dân thì lại tới giấy tờ không hợp lệ.

Cô từng nghe từ miệng Vỹ Trác khi say rượu đã nói là có kẻ trong công ty hay ai đó đã đánh tráo giấy tờ.
Cũng từ đấy mà anh bắt đầu lao đao khi ôm mảnh đất được cho là vàng ấy.
Chính vì điều này mà cô phải nhanh chóng ngăn cản Mộ Hàn trước khi quá muộn.
Gõ cửa phòng xong thì cậu thư ký đứng qua một bên nhường đường cho cô vào trước.

Gật nhẹ đầu coi như cảm ơn cậu ta rồi cô đẩy cửa bước vào.
Trong phòng đúng là có Mộ Hàn, nhưng lại còn có thêm một Lữ Giao.

Anh ngồi trên ghế làm việc như mọi khi, cô ta thì ngồi vắt vẻo ở ghế sô pha cách đấy không xa.
“Em tới chơi hả Bối Hi? Vào đây ngồi với chị này.”
Cô ta nhỏ giọng làm như chủ nhà mà vẫy gọi cô vào.

Ngồi nghiêm chỉnh lại rồi nói giọng ngọt ngào chào đón cô.

Nếu ai không biết thì còn tưởng cô là khách tới nói chuyện phiếm với vợ tổng giám đốc nữa.
“Vâng em tới đón người yêu tan làm, nhưng có vẻ tới hơi sớm mất rồi thì phải.”
Chị gái ơi, em đã sống và chứng kiến bộ mặt của rất nhiều người trong xã hội này rồi.

Chị nghĩ chỉ cần nói vài câu dễ gây hiểu lầm này là khiến em thất thố và làm ra chuyện ghen tuông điên khùng trước mặt Mộ Hàn sao?
“Đúng vậy, em tới sau thời điểm mất rồi.

Chị và Mộ Hàn đang bàn bạc việc làm ăn, chắc em cũng không rành lắm nhỉ? Chi bằng ngồi đây đợi đi."
Lữ Giao lên giọng với đầy sự thách thức cô.

Có giỏi thì xen vào đi, mồm mép nhanh nhẩu thì sao? Xinh đẹp nhưng não ngắn thì có lợi ích gì? Càng như vậy lại chỉ càng thể hiện cô ta đây mới là con người hoàn hảo mọi mặt mà thôi.
Cô không tiếp tục nói chuyện với cô ta mà từng ước tiến lại gần chỗ Mộ Hàn hơn.

Đến khi lại gần thì mới thấy anh đúng là đang xem tài liệu tới hăng say.

Quên trời quên đất, quên luôn người bạn gái đang đứng sát gần.
"Mộ Hàn!"
"Bối Hi?"
Anh bất ngờ khi thấy cô đang đứng kế bên mình, không nghĩ gì nhiều mà anh đưa tay qua kéo cô vào lòng của mình trước ánh mắt không mấy thiện cảm của Lữ Giao.
"Hôm nay còn tới đón anh sao?"
Bao nhiêu mệt mỏi sau một ngày dài làm việc của anh gần như tiêu tan hết.

Ngả đầu vào hõm cổ của cô mà anh tham lam ngửi lấy mùi hoa hồng từ tinh dầu thơm trên người cô.
"Đúng vậy, cảm động không?"
Dang rộng cánh tay ôm lấy tấm lưng của anh vỗ về.
Đúng là không giỏi bằng người đi du học về nhưng cũng không phải dạng ngu dốt.
Cô nhìn về phía cô ta lên mặt thách thức không kém.

Nhìn cô bây giờ chỉ thiếu điều lấy bút ghi vài chữ lên mặt mà thôi.
Chị giỏi, có giỏi lại đây làm theo hành động cô làm nãy giờ coi được không? Thích Mộ Hàn lắm nhỉ? Qua đây ôm lấy anh ấy đi, để anh ấy phụ thuộc lấy chị đi.

“Đừng nhõng nhẽo nữa mà.

Còn chị Lữ Giao nữa kìa, chị ấy sẽ chê cười mất.”
“Như anh em ruột thịt ấy mà, cô ấy sẽ không cười đâu.”
Bàn tay của cô ta cấu chặt vào tà váy lụa mịn màng bên dưới, kìm chế cơn giận đến nỗi ngực nhấp nhô lên từng nhịp.

“Hai… hai con người này.

Tôi còn độc thân đấy, về trước đây.”
Bỏ lại một câu nói không có người đáp rồi cô ta thu xếp đồ đạc rồi tức giận bỏ ra khỏi phòng.

Cánh cửa bị đẩy mạnh đến nỗi đập vào tường tạo nên một âm thanh cực kì chói tai.
Tức giận không ít nhỉ?
“Xí.

Buông em ra nào, anh không làm nốt việc sao?”
“Anh còn muốn ôm em mà…”
Bị cô lạnh lùng đẩy ra rồi bắt tiếp tục với công việc.

Anh chỉ có thể ấm ức mà ngoan ngoãn nghe theo lời cô.

Hình như bảo bối của anh có vẻ đang tức gì đó thì phải.
“Ai chọc em giận sao?”
“Anh nói xem?”
“Anh không biết.”
Thật không biết kẻ nào đã ngu ngốc mà chọc tới cô.

Dám chọc bé yêu của anh tức giận anh nhất định sẽ không tha.
Cạp đầu, bứt tóc anh cũng sẽ không bỏ qua..

Chương 65: 65: Anh Giận Rồi

“Em muốn làm như vậy sao? Có chắc chắn không?”
Ngồi trên bàn ăn, sau khi nghe cô nói về suy tính của mình thì anh hơi lo lắng.

Vốn chuyện này anh đã xem xét rồi gửi qua cho thư ký lo liệu và xử lí rồi.

Nhưng bữa nay đột nhiên cô lại nói như vầy, khác xa với dự tính ban đầu của anh.
“Tất nhiên rồi.

Anh phải tin em chứ?”
Cô nghiêm túc nhìn anh nói, kế hoạch lần này cô nhất định phải làm cho bằng được.

Đây cũng có thể xem là bước đầu cho việc tái chiến với tên khốn Vỹ Trác.
“Ừm… là thông tin chính xác sao?”
“Phải! Là từ tổ tiên của em mách bảo đấy.”
“Được, vậy hôm đấy anh và em sẽ cùng đi.”
Hỏi thì hỏi như vậy nhưng thật ra anh vẫn tin tưởng cô.

Sau một thời gian bên nhau anh đã biết cô thật sự yêu mình và không có sự lừa gạt.

Tuy có một số việc cô biết nhưng không nói rõ cho anh thì có sao?
Anh vẫn tin tưởng và chấp nhận tất cả.
Sau bữa cơm đơn giản thì cô đi rửa bát còn anh ngồi xem ti vi đợi.

Đang yên đang lành thì đột nhiên điện thoại của reo chuông.
“Hi Hi, em có điện thoại này.”
“Anh nghe hộ em đi, em đang dở tay rồi.”
Vốn dĩ cô và anh trong mối quan luôn tôn trọng riêng tư của nhau.

Nên bất kể điện thoại hay vậy riêng tư gì nếu không muốn chia sẻ thì cũng không bắt ép.
Đây cũng chính là cách giữ cho mối quan hệ của hai người được tốt hơn.

Cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn, tay nhìn lướt qua thì thấy đây là số máy lạ và cô không lưu tên.

Do dự một lúc nhưng tiếng chuông vẫn kêu liên hồi không có dấu hiệu nghỉ.

Anh đành ấn nút rồi đưa lên tai của mình nghe.
“Là anh đây, ngạc nhiên lắm đúng không? Vì chuyện hồi chiều nên ngày mai chúng ta hẹn nhau nhé?”
Chưa kịp nói câu xin chào thì bên kia đã nhanh chóng nói vọng qua.
Chuyện này là sao đây?
Trong lúc anh đang cố gắng giữ bản thân bình tĩnh thì đầu dây bên kia vẫn lải nhải liên hồi.

Nào là gặp nhau rồi cái nắm tay các thứ.

Tất cả đều mờ ám và những từ ngữ không đầu không đuôi.
“Anh là ai? Có chuyện gì với bạn gái tôi sao?”
Gằn giọng để cho câu nói của mình có thêm phần trọng lượng nhất, không còn sự trẻ con khi bên cô nữa mà anh giờ đây đã hiện ra vẻ nghiêm trọng y như ở trên thương trường.
“Anh là bạn trai của cô ấy hả? Cũng chả có gì cả, tôi chỉ muốn hẹn cô ấy để giải quyết một số chuyện nho nhỏ thôi.”
“Chắc anh không phiền đâu nhỉ?”
Thấy cô vẫn đang cắm cúi trong nhà bếp, anh âm thầm rời khỏi đó và

tìm một chỗ cách xa cô hơn.

Đợi đến khi ra tới ban công anh mới bắt đầu nói chuyện với hắn ta.
“Tôi thì không sao, nhưng anh thì có sao đấy.”
Nãy giờ nghe máy anh đã xác nhận tên này không phải Vỹ Trác rồi vậy tên khốn này là ai? Hắn vậy mà dám lăm le người yêu của anh sao?
Còn nữa, chuyện hắn ta vừa nói là chuyện gì? Tại sao vì nó mà hắn muốn ngày mai hẹn cô?
“Chỉ là muốn uống một tách cà phê thôi mà, có cần phải vậy không? Anh làm tôi sợ đấy Tần tổng à.”
“Rốt cuộc mày là ai?”
Hắn không những biết Bối Hi mà còn biết cả anh nữa.

Một tên nguy hiểm, anh cảm nhận được tên này không phải là dạng người tầm thường.
“Thay vì hỏi tôi thì anh hãy đi tìm hiểu đi, không phải Tần tổng của chúng ta rất tài giỏi sao?”
Tút… tút
Cúp máy rồi!
“Ai vậy? Anh ra tận đây nghe sao? Lén em nói chuyện với bồ nhí đúng không?”
Cô từ trong nhà bước ra tiến đến gần anh.

Thấy khuôn mặt đen xì cau có của anh làm cô hơi tò mò.

Chỉ mới một chút thôi sao lại như vầy rồi?
“Có một tên đàn ông gọi điện tới cho em, nói cái gì mà chuyện hồi chiều rồi muốn hẹn em ngày mai gặp mặt.”
Tạm bỏ qua những suy nghĩ trong đầu mình, anh kể lại đơn giản cuộc gọi hồi nãy cho cô nghe.

Trong lúc nói ấy mắt anh vẫn không rời khỏi khuôn mặt của cô.

Chỉ cần… cô thay đổi một chút hay giấu giếm một chút chắc anh sẽ không kìm chế nổi mà đau lòng mất.

Nhưng khác xa với lo nghĩ của anh, cô không có nửa điểm chột dạ mà còn có phần bực tức và khó chịu ra mặt.
“Mọi chuyện hắn ta kể chỉ là một góc thôi, nó không phải là sự thật.”
“Anh sẽ tin tưởng em chứ?”
Tưởng chừng mọi việc đã kết thúc rồi nhưng thật không ngờ còn rắc rối như vậy.

Tên đó bị làm sao vậy nhỉ? Hết làm cô muốn tức điên lên lại còn làm cho Mộ Hàn nhỏ bé của cô lo lắng suy nghĩ bậy bạ nữa.
Đúng là tên khốn kiếm chuyện không sai.

Vì để tăng độ cả tin cô câu chuyện, cô tiến lại gần anh.

Đưa tay lên áp sát vào hai bên gò má của anh mà từ tốn kể lại.

Từ việc sáng sớm cô đến thăm nói chuyện với bà Đường rồi tới sự việc đụng xe.

Tất tần tật từ việc nhỏ đến việc to cô đều nói hết, không chừa lại dù chỉ là một chi tiết nhỏ mà cô biết.
“Chỉ có vậy thôi.”
“…”
“Em nói thật đấy, anh không tin em sao?”
“…”
“Giận? Ghen?”
“…”
“Em mất kiên nhẫn rồi nha.”
Nói hết những gì trong lòng, cô tưởng anh sẽ trở lại bộ bình thường chứ? Tại sao lại còn lầm lì như vậy? Mặc cô nói cô hỏi ra sao cũng đứng im bất động, chẳng nói chẳng rằng.
Thái độ này là sao?
“Anh giận rồi, em phải đền bù cho anh.”
“Gì cơ?”
“Còn sao nữa? Hôm nay anh không về đâu, em dỗ dành anh đi.”
Anh làm ra bộ mặt hằm hằm, đi lướt qua cô mà bỏ vào trong.

Chẳng phải những lần trước cũng vì toàn chuyện không đâu mà cô hay gây chuyện với anh sao? Lần này thì hay rồi, đến lượt anh làm nũng.
Hôm qua trợ lí Dương mới nói cho anh một cách để hâm nóng lại tình cảm.

Cách này không những thoải mái mà còn giúp cho cô không bao giờ rời khỏi anh.

Tuy cũng hơi ái ngại nhưng anh thấy cậu ta nói rất đúng và hôm nay thật là một cơ hội tốt để thực hành.
Bối Hi nghe anh nói xong thì cũng đành bó tay mà thôi.

Cũng không phải lần đầu tiên anh ngủ lại.

Mỗi người đều một phòng mà không phải sao.
Haizzz! Biết làm sao đây, cô thích anh.

Còn rất thích anh làm nũng với mình.

Chỉ cần gương mặt đó, giọng nói tủi thân đó.

Tất cả đều như điểm chí mạng với cô.

Chỉ cần vậy thôi thì dù anh có sai cô cũng cho là đúng.
Cũng đi vào nhưng cô là đi khoá cửa và kiểm tra lại cẩn thận.

Đợi đến khi xong thì cô mới lên lầu về phòng của mình.
Đi ngang qua căn phòng vốn dĩ là cho anh nhưng nó lại yên tĩnh và không có gì bất thường.

Cô mở cửa ra và ngó đầu vào trong nhìn.
“Ủa? Anh đâu rồi?”
Mang theo dấu hỏi to đùng trên đầu lướt qua phòng anh để tới phòng

của mình.

Phòng cô vậy mà lại chỉ khép hờ, còn chừa lại một khoảng nhỏ.
Không lẽ nào…
Mở toang cửa ra đi vào nhưng lại không có ai.

Cứ ngỡ mình nghĩ nhiều thì cô lại nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm.
“Mộ Hàn?”
Đề phòng mà bước từng bước nhỏ tới, cô hồi hộp đặt tay lên nắm cửa chuẩn bị kéo mở ra thì cánh cửa vốn nằm im nay lại được kéo vào trong.

Bất ngờ với sự việc xảy ra, cô theo quán tính mà ngã nhào về phía trước.
Rầm!
Nhắm chặt mắt, cô nghĩ chắc mình sẽ hưởng một cú ngã đau điếng và tiếp xúc với nền gạch thân yêu rồi.

Nhưng không phải, cô là trúng ngay vòng ngực trần ấm áp của người nào đó.
Đang tận hưởng cảm giác đê mê này thì có giọng nói như gáo nước lạnh tạt xuống kéo cô về hiện thực.
“Em rình anh tắm sao? Cảm giác thích nhỉ?”.

Chương 66: 66: Anh Làm Tốt Chứ

“Thích… thích gì chứ? Em có phải là người không biết tự trọng đâu.”
Cô khinh thương nhìn anh nói một cách chắc nịch.

Dù có mê anh thật đi nữa thì cô cũng không đến nỗi mà đi rình trộm đâu.

Chẳng phải anh đã là của cô sao? Muốn thì chỉ cần nhìn thẳng là được mà cần gì phải làm chuyện lén lút ấy?
Nhưng có phải anh người yêu này của cô quá ngon cơm rồi không?
Mới tắm xong nên người anh giờ đây vẫn còn hương thơm thoang thoảng, cả cơ thể đều tươi mát và sảng khoái.

Những giọt nước còn đọng lại trên cơ thể rám nắng của anh từ xương quai xanh tới cơ ngực rồi chảy dọc xuống cơ bụng 6 múi rắn chắc và biến mất sau chiếc khăn tắm được anh quấn hờ hững ở hông.
Anh hiện giờ toàn thân chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn tắm mà thôi.
Cuốn hút quá!
“Vậy tại sao em vẫn còn sờ anh?”
Cô nhìn theo ánh mắt của anh, thấy bên dưới tay của chính cô đang đặt lên ngực anh.

Đã vậy thì thôi đi, cô còn bóp bóp rồi vân vê hạt đậu đỏ nho nhỏ nữa.
Ôi thần linh ơi! Cô không có cố ý, chỉ là trong lúc nhất thời mà cô quên mất cái tay hư hỏng đang mò mẫn ngực của anh mà thôi.
Có trời đất chứng giám, cô chỉ là vô tình thôi.
Hãy hiểu cho cô, tất cả chỉ là hiểu lầm…

“Đây chỉ là tại nạn, anh nghĩ em ham muốn lắm đúng không?”
“Đúng vậy mà…”
“Anh!”
Thẹn quá hoá giận, đẩy mạnh anh ra cô muốn quay người bỏ đi.
Anh đúng là đồ đầu gỗ!

Cô dù sao cũng là con gái nhà lành mà? Nhịn cô một chút thì sẽ chết sao?
“Á… đau quá!”
“Huhu… Bối Hi, anh đau lắm.”
Mới chỉ đi được vào bước thì cô đã nghe thấy giọng của anh la oai oái ở đằng sau.

Có lẽ là anh giả bộ, cô vẫn đi tiếp từng bước.

Chỉ là cô đã thật chậm bước chân, để thử xem phía sau thế nào.
Anh không còn la lối nữa mà chuyển sang im bật.

Kìm lòng không nổi, cô nghiêng đầu lại đằng sau nhìn.
Anh vốn hồi nãy đang đứng nhưng giờ lại ngồi phệt xuống, cong lưng rồi quay người co mình ở một góc.

Không nói hay phát ra thêm bất kì một âm thành nào, anh chỉ cúi gầm mặt xuống mà thôi.
“Đừng có làm lố nữa, anh diễn dở ẹt à.”
“Hồi nãy em đẩy làm anh va vào cái kệ…”
Đột nhiên lương tâm cô trỗi dậy, nhớ lại xem hồi nãy mình đã làm gì.

Vì lí trí không tỉnh táo lắm lên cô cũng không nhớ rõ mình đã ra tay thế nào.
“Thật sao?”
“…”
“Em xin lỗi.”
Cô quay người lại tiến về phía anh, đứng đằng sau vỗ vỗ lấy tấm lưng cô đơn mà run rẩy của anh vỗ về.

Có lỗi thì nên xin lỗi đúng không? Dù hay ăn hiếp anh nhưng cô thật ra không phải con người ngang ngược.
“Ôm ôm nè.”
Cô đứng thẳng người, dang rộng đôi tay về phía anh.
“Ưm…”
Anh như thể chỉ chờ như vậy mà lao về phía cô ôm thật chặt, chặt đến nỗi cô còn không thể nhúc nhích.

Gặm nhấm lấy đôi môi nhỏ của cô, anh không thương tiếc gì mà thẳng tay càn quét.
Đợi đến khi cô mơ màng, không phản kháng nữa thì bàn tay anh không rảnh dỗi mà bắt đầu du ngoạn trên cơ thể của cô.

Xoa chỗ này rồi nắn chỗ kia, càng lúc bàn tay của anh càng mạnh bạo hơn.
Có những thứ muốn kìm nhưng không kìm được mà dừng càng dừng không được.
Đến khi cô lấy lại được một chút thanh tỉnh thì phát hiện bản thân đã không còn đứng trong vòng tay anh nữa mà chuyển sang nằm.

Từ khi nào mà cô và anh đã lên tới giường rồi? Anh nằm đè cô dưới thân, chiếc áo sơ mi trắng của cô cũng không cánh mà bay.

Bây giờ thân trên của cô chỉ còn có chiếc bra màu đen che lấp một chút da thịt cần che.
“Mộ Hàn… anh.”
“Hi Hi, anh muốn.

Em đồng ý nhé?”
Cô không đáp lời anh mà chỉ gật nhẹ đầu xem như đồng ý.
Nhận được sự cho phép của cô, anh không kiêng dè gì nữa mà mạnh bạo hành động.

Sợ cô giữa chừng đổi ý nên anh hạ người xuống hôn cô cuồng nhiệt đến không biết trời đất gì.

Từng lớp lại từng lớp bảo hộ được mở ra, cô và anh cùng tiếp xúc với nhau bằng những sự chân thật nhất.

Từ con tim đến thể xác, trao hết cho người.
Một ngày mùa Xuân của năm nay đã đánh giấu cho sự hoà hợp đầu tiên của cô và anh.

Vầng trăng tròn trên cao như nhìn thấy sự ngượng ngùng này mà phải vơ vội lấy những đám mây để che lại.
Gió xào xạc thổi qua các táng cây, những âm thanh ái muội trong phòng cũng ngày một lớn.

Sự va chạm hay những câu nói đêm xuân ngàn vàng này đều làm cho người nghe cảm thấy nôn nao và rạo rực.
Tiếp diễn lại tiếp diễn, họ cùng nhau trải qua một đêm dài đáng nhớ.
…
Sáng hôm sau phải tới gần trưa cô mới có thể thức giấc.

Cả người ê ẩm đau đớn và khó chịu đến cùng cực.
Mệt mỏi mà kéo lê tấm thân tồ tàn của mình dậy.

Nhìn ngó quanh phòng thì nơi đây chỉ còn mình cô.

Không lẽ ăn cô xong anh bỏ của chạy lấy người?
Chưa ấm ức và tức giận xong thì cô đã thấy bộ quần áo và một mảnh giấy nhỏ ở đầu giường anh để lại.

Nội dung khá đơn giản mà người ta tức chết.
Nguyên văn của anh là như sau:
‘Hi Hi thân yêu, chắc khi em đọc mẩu giấy này là đã dậy rồi nhỉ? Anh phải đi làm kiếm tiền nuôi hai bảo bối nên không thể ngủ nướng cùng em… khổ quá đi! Quần áo và cơm nước anh đã chuẩn bị, em nhớ hâm nóng lại rồi ăn nhé.

Ăn nhiều vào nhé, có khi còn cho hai người ăn đó… Cảm giác đêm

qua của em thế nào? Anh làm tốt chứ? Khiến em sung sướng không? Nhớ em!'
Sướng cái đầu anh đấy!
Nhìn xem này, anh ăn cô đến không còn một mẩu xương vụn.

Cảm giác đau đớn và mệt nhọc này là gì hả?
Cô lê chân đi vào nhà tắm, nhìn thân thể mình không khác một bãi chiến trường vậy.

Thương sót vô cũng.

Những vết đỏ chằng chịt lên nhau, không nhìn rõ đâu trước đâu sau.

Có chỗ khó nói tên còn in rõ bàn tay của anh nữa.
Càng nhìn càng tức, cô đành đi xả vòi nước nóng và ngâm thân mình.

Đúng là hiệu quả, giảm đau mà thư giãn.
Tạm thời thư giãn trước, cô sẽ xử lý anh sau.
…
Bối Hi bên kia đang than trời trách đất thì bên này Mộ Hàn lại tinh thần ngời ngời sảng khoái khiến ai nhìn vào cũng thấy rõ rệt sự khác biệt.
Gặp trợ lí Dương ở thang máy, cậu ta không kìm được mà buộc miệng hỏi vị thần của mình:
"Hôm nay anh nhìn khác quá đấy Tần tổng."
"Kế hoạch đại thành công sao?".

Chương 67: 67: Điểm Huyệt Chí Mạng

“Trợ lí Dương!”
Giọng nói anh lạnh lùng cất lên trước sự hồn nhiên của Dương Nhất, khiến anh ta lạnh hết cả sống lưng.

Cậu chỉ lỡ lời thôi mà cũng không được sao? Chẳng phải hồi nãy tốt lắm hả?
“Vâng… vâng.”
Anh không đáp lời cậu mà chỉ nhanh chóng bước vào thang máy chuyên dụng của mình, ngoắc ngoắc ngón tay nhìn cậu cười một cách đểu cáng.

Không lẽ Tần tổng thẹn quá hoá giận tính xử lý cậu ngay trong thang máy này?
Còn có thể bỏ chạy lấy người không?
Tự trách mình một câu ngu xuẩn rồi cậu bước vào theo.

Chần chừ câu giờ còn nhanh chết hơn nữa, bị chết một cách từ từ chi bằng một phát đi luôn.
“Cậu thấy tôi thế nào?”
Có lẽ sau chuyện đêm qua đến nay anh thật sự rất vui nên không mấy để ý đến biểu cảm đau khổ của người khác.
Đưa tay lên chỉnh sửa lại chiếc cà vạt trên cổ, tự nhiên anh lại thích tân trang cho bản thân, sửa soạn cho thật đẹp đẽ.
“Dạ, rất tuyệt ạ.

Sếp chính là người tài giỏi đứng đầu tập đoàn, luôn luôn nằm top 1 về độ soái nhất do nhân viên công ty bình chọn.

Sếp số hai không ai số một.”
Đừng hỏi cậu ta vì sao có thể tồn tại ở một công ty lớn và luôn giữ được chức vụ của mình.

Chính là nhờ nó, cái miệng khôn khéo và đầu óc luôn nảy số.

Dương Nhất thừa nhận mình có nói hơi quá nhưng không hề sai sự thật.
Không thẹn với lòng!
À có một chút… một chút xíu thôi.
“Càng ngày cậu càng giỏi đấy… ừ mọi mặt.

Tháng này xuống phòng tài vụ lương nhân gấp ba.”

Anh muốn khen thưởng cậu ta vì có nhiều đóng góp giúp ích.

Từ việc chung của công ty đến việc cá nhân khó nói.

Không thể nói thẳng ra để thừa nhận chuyện kia nên anh chỉ còn cách này để khen thưởng và bù đắp.
Cậu ta thật sự rất xứng đáng làm nhân viên của anh.
“Thật… thật không ạ? Dạ thôi sếp ơi, em là người thật thà.

Những cái kia chỉ là…”
“Vậy thôi nhé?”
“Dạ không em nhận, cảm ơn sếp.”
Tổng giám đốc của cậu thật tuyệt, lúc xoã tiền thế này còn tuyệt hơn.

Tưởng chừng sẽ bị chửi một trận te tua nhưng không ngờ lại còn được khen thưởng.

Khen thì thôi đi lại còn thưởng lương gấp ba.
Đừng làm vậy chứ cậu thích lắm.
…
“Tôi ghé thăm có được không?”
“Jane Tống, ngồi đi.”

Anh rời khỏi bàn lãnh đạo cao cấp của mình tới bên bộ ghế sô pha để bàn chuyện với Jane Tống.
“Tôi đã điều tra rồi đây.”
Anh ta lấy từ túi áo trong của mình ra một tệp hồ sơ rồi đẩy về phía anh.

Chỉ vì mấy thông tin này thôi mà anh ta đã phải lặn lội và điện biết bao nhiêu cuộc điện thoại mới có thể tra ra được.
“Cậu vất vả rồi.

Hắn ta làm việc kĩ càng vậy sao?”
Đến bây giờ Jane Tống, một người làm chủ của một chuỗi hộp đêm mới moi móc ra được thì không phải chuyện đơn giản.

Thời gian thì đã thôi đi, nay cậu ta còn đích thân tới đưa cho anh thì thật càng không đơn giản chút nào.
Tối hôm nghe cô nói đấy anh đã điện cho cậu bạn của mình nhờ điều tra xem đoạn đường cô nói đấy để tìm biển số xe và nhận dạng.

Thấy thì đã thấy nhưng lại không thể tìm ra dù nó đã ở ngay trước mắt.
Cứ tưởng chừng mọi chuyện rơi vào bế tắc thì hôm nay cũng tra ra xong.
Cầm tờ giấy lên xem, anh khá bất ngờ với những gì được ghi chép trong đấy.

Chuyện này thật sự có chút ngoài dự tính của anh.
Nó không đơn giản chỉ còn là việc thù hằn cá nhân nữa mà nó còn liên quan tới công ty của ba anh.

Có vẻ anh không gấp nhưng những kẻ đó đã gấp lắm rồi.

Chúng không đợi được nữa mà muốn nhanh chóng đòi chiếm lấy công ty.
Anh cần phải về và bàn bạc lại với ba của mình về việc này.
“Đúng là có hơi cẩn thận.

Việc ngoài sáng thì dễ tìm nhưng việc trong tối lại khó thấy cậu cũng biết mà.”
Trong giới thương trường khóc liệt, ngoài mặt thì cáo già nói làm ăn chân chính nhưng trong tối thì sẽ như thế nào?
Không ít thì nhiều cũng sẽ đi những quy tắc ngầm.
“Cho người để ý kĩ hắn ta, tôi nghĩ hắn sẽ nhanh chóng ra tay thôi.”
Chuyện vừa qua chỉ là màn chào hỏi, anh nghĩ hắn sẽ nhanh chóng lộ bộ mặt của mình ra.
“Tôi biết tôi.

Cậu cũng nên canh chừng tốt người của mình.

Tôi nghĩ hắn sẽ nhắm tới cô ta đấy.”
“Cảm ơn cậu.”
“Anh em cả.”
Ngồi thêm một lúc nữa thì cậu ta rời đi, anh tiếp tục làm việc nhưng vẫn không thể thoát ra được những suy nghĩ rối bời của câu chuyện hồi nãy.
Mở ngăn tủ lấy sấp giấy hồi nãy ra nhìn lại một lần nữa.

Đầu tiên là bức hình và những thông tin cơ bản.
Tấm hình được chụp lén gần đây nhất, anh ta ngồi trên chiếc ghế da sang trọng giữa phòng bar.

Trái ôm phải ấp hai cô gái đã được làm mờ.
Diệp Minh 27 tuổi, làm thiếu gia ăn chơi giống Nhất Thiếu.

Người khác nhìn vào sẽ thấy cậu ta là một tên ăn chơi bê bối không có tiền đồ.

Nhưng mấy ai biết được đằng sau bộ mặt giả tạo ấy là gì?
Lần này cậu ta không thẳng thừng nhắm tới anh nữa mà còn có xu hướng tiếp cận với cô.

Bối Hi chính là điểm huyệt chí mạng của anh, chỉ cần cậu ta có trong tay cô thì anh đã hoàn toàn thua cuộc.
Điều anh cần làm là bảo vệ cô cũng như bảo vệ cục diện của hiện tại.
Lấy chiếc điện thoại riêng ở trên bàn lên, anh ấn ấn vào cài gọi đi.
“Alo, em nghe.”
Bối Hi ở bên kia đang lên mạng tìm kiếm học hỏi thêm để nấu đồ ăn cho anh thì đột nhiên anh gọi.

Cô không do dự mà vui vẻ ấn nút nghe.
Nghe thấy giọng của cô, anh trầm mặc một lúc rồi mới lên tiếng:
“Hi Hi, anh nhớ em.”
“Không làm việc sao mà còn sến quá vậy?”
“Anh yêu em.”
“Có chuyện gì sao?”
Cô hơi nghi ngờ với biểu hiện của anh nãy giờ.

Trước đây anh cũng hay nói mấy lời này nhưng cảm giác rất khác.

Lần này anh cũng nói nhưng cô lại cảm thấy có gì đó lo lắng, và anh không còn vui vẻ nữa mà thay vào đó là nghiêm trọng.
“Không có gì, anh chỉ muốn nói yêu em thôi mà.

Em có yêu anh không?”
“Có, em yêu anh.”
“Vậy là được rồi.”
Anh rất vui vì nghe thấy giọng nói của cô.

Chỉ cần là cô thì anh sẽ luôn thấy thoải mái và bình yên.

Chỉ cần vậy là đủ rồi, có lẽ chỉ cần qua chuyện này thì cô và anh sẽ mãi hạnh phúc đúng không?
“Mấy ngày tới chắc anh không thể gặp em thường xuyên rồi.”
“Không sao đâu.

Chỉ mấy ngày thôi phải không?”

Cô biết ba mẹ anh sắp rời nước.

Thời gian này chắc anh cần phải ở bên ba mẹ nhiều một chút chứ.

Cô luôn muốn ở bên anh, nhưng không có nghĩa là mất lí trí mà đòi hỏi quá nhiều.

Cô muốn anh yêu thương nhưng cũng muốn anh làm một người con hiếu thảo.
Vậy chắc không phải là tham lam đâu đúng không?
"Ừm…"
"Em đổi số điện thoại đi nhé? Lát trợ lí Dương sẽ cầm qua cho em cái mới.

Đừng cho quá nhiều người biết nhớ không?"
Cô nghe anh nói thì chợt sững lại nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần, đáp lại lời anh:
"Em biết rồi.

Nghe theo Mộ Hàn của em."
"Không làm phiền anh nữa, em cúp máy đây.".

Chương 68: 68: Quan Tâm Lẫn Nhau

Sau khi nghe cuộc gọi từ anh xong cô cũng không còn tâm trạng đâu để nghiên cứu học hỏi nữa.

Có lẽ do cô nghĩ nhiều nhưng cô cảm thấy lo lắng về những chuyện sắp tới.
Có phải anh đang giấu giếm cô chuyện gì không?
Mọi chuyện có vẻ ngày càng không đơn giản như cô đã nghĩ.

Bắt đầu từ đâu? Những ai có thể liên quan?
Từ những thông tin và chuyện từng trải của cô ở kiếp trước cũng hạn hẹp.

Xử lý bà Đường vì đó là những việc cô từng trải qua nhưng cũng dừng tại đấy.

Sau khi lấy Vỹ Trác thì cô loanh quanh ở nhà và cuối cùng là chuỗi ngày trốn chạy.
Chuyện về anh cô cũng biết nhưng lại không biết nhiều và rõ.

Tất cả chỉ là vô tình chứng kiến nghe lại hay thấy ở trên ti vi.

Những thứ sâu xa hay thầm kín bên trong cô đều không biết.

Chính vì như vậy mà những sự kiện nguy hiểm sắp tới, bây giờ cô chỉ có thể đề phòng và chuẩn bị trước mà thôi.
Làm hết khả năng của mình và tin tưởng anh.
Khoảng chừng hai tiếng sau thì có vẻ trợ lí Dương tới theo lời anh nói.

Cô đi ra và mở cửa lịch sử mời cậu ta vào.
“Trợ lí Dương, lâu rồi không gặp.”
“Vâng, tôi tới đưa đồ của Tần tổng gửi.”
Cậu đặt một túi giấy nhỏ lên trên bàn rồi đưa về phía cô.

Thật không hiểu sếp của cậu có chuyện gì mà cần phải muốn cậu đưa gấp như vậy.

Đang trong giờ làm việc mà vẫn phải chạy đôn chạy đáo để chuẩn bị.
Cô nhìn sơ qua xác nhận rồi mời cậu uống nước.

Trong lúc cậu không chú ý cô dò hỏi một chút về tình hình công ty lẫn anh:
“Trợ lí Dương này, dạo này cậu thấy Mộ Hàn thế nào?”
Dương Nhất:”…”
Chuyện gì vậy nè?
Họ đang muốn cùng nhau thử lòng cậu sao? Với trường hợp này nên nói sao đây nhỉ? Cậu không quen sống dối lòng đâu…
“Haha… Tần tổng ý ạ?”
“Trên cả tuyệt vời, có thể nói kiếp này được làm cấp dưới và quen biết anh ấy chính là diễm phúc của tôi.

Cô đã từng thấy một người hoàn hảo từ đầu đến chân từ trong ra ngoài chưa? Tôi nghĩ rằng cô đã thấy rồi đấy, chắc sẽ có rất nhiều người ghen tị với cô vì đang sở hữu một người như vậy.”
Bối Hi:”…”
Cô đen mặt khi nghe cậu nói, nhân viên của anh có vẻ hơi ngộ nhỉ? Tâng bốc sếp của mình đến bất chấp vậy sao?
“Vậy sao? Tốt thật nhỉ.”
Haha… chắc cô nên tìm cách khác thôi, nghe ngóng tin tức từ Dương Nhất chắc không phải là sáng kiến hay.
Cô và cậu ta cùng ngồi nói vài câu chuyện vui vẻ với nhau nhưng rồi cậu cũng phải nhanh chóng về lại công ty.

Nơi đây lại rơi vào yên tĩnh và chỉ còn mình cô.
Cả ngày hôm ấy cô cũng như anh, trong đầu chỉ luẩn quẩn bởi những chuyện rối ren không tên.

Cô đã thử ngồi nhớ và liệt kê một số sự kiện lớn sắp tới sẽ xảy ra.

Liên quan tới anh hay liên quan tới cô.
Và thật sự thì đã có.
Sau khi đấu giá và xây dựng mảnh đất thất bại, địa vị của anh trong thương trường hay gia tộc cũng xuống dốc ít nhiều.
Cô không rõ nội tình bên trong nhưng cũng nghe nói anh và những người trong gia tộc xa gần ở bên kia có đấu đá.

Tuy vẫn giữ được công ty chủ quản của ba mình nhưng tổn thất thì không thể tránh khỏi.
Vậy bây giờ cô nên làm gì giúp anh và giúp cô đánh bại tên Vỹ Trác một cách nhanh nhất?
Có lẽ cô cần suy tính và cẩn trọng hơn rất nhiều cho những bước tính sau này.
…
“Đúng như con nói, bọn chúng bắt đầu hành động rồi.”
Ông Tần ngồi trên chiếc ghế mây, tay nhấc chén trà đưa lên miệng nhấp một ngụm nhỏ.

Tuy chỉ trong độ tuổi trung niên nhưng ông luôn là một người được người khác đánh giá là chững chạc và tài giỏi từ khi còn là thiếu niên.

Có thể tiếp quản và duy trì được một tập đoàn lớn đến bây giờ thì ông cũng không phải dạng tầm thường gì.
“Ba tính tiếp theo nên làm gì?”
Mộ Hàn ngồi đối diện nhưng trái ngược với ông, anh không có thói quen uống trà vào buổi tối.

Chỉ đơn giản ngồi đấy hờ hững nói chuyện với ông như bình thường.
“Ta già rồi, cũng không biết trụ được bao lâu.

Không phải con đã có đối sách rồi sao còn hỏi ý kiến ta làm gì.”
Ông có thể chắc chắn rằng đứa con này của mình đã có suy tính trong đầu.

Hôm nay nó đặc biệt đến và có chuyện muốn bàn với ông, nói vậy chỉ để cho có mà thôi.
“Vâng.”
“Chỉ là con có việc muốn trao đổi.

Ba và mẹ tạm thời đừng qua đấy, có thể ở đây giúp con bảo vệ cô ấy được không?”
Đây có thể xem như là một thỉnh cầu của anh dành cho ông bà.

Điều khiến anh bận tâm và lo lắng nhất lúc này là cô.

Ba mẹ anh có rất nhiều người bảo vệ và không ai có thể làm hại.

Nhưng Bối Hi thì khác, xung quanh cô ấy đều là địch.

Tuy không nói nhưng anh vẫn cảm nhận được cách mà những người kia cư xử với cô.
Mấy ai là người thật lòng? Mấy ai là người thật sự quan tâm cô? Đến ba ruột còn như thế thì tình thân cô ấy nhận được có bao nhiêu?
Chính vì vậy mà anh phải tính trước một bước cho cô.

Những ai là người thân và lo lắng cho cô thật lòng thì anh sẽ đến tận nơi và nhờ họ chiếu cố cho cô.
Thời gian anh không có ở đây thì chỉ có họ mới có thể nhanh chóng giúp đỡ cô.
Ông Tần nghiêm túc nhìn anh nói:
“Được.

Con nhất định muốn đi sao?”
“Vâng.”

“Cẩn thận một chút.”
“Ba mẹ cũng vậy.”
Đây có lẽ là một trong những lần ít ỏi mà anh và ông ngồi nói chuyện với nhau một cách nhẹ nhàng kể từ khi anh học tập xong rồi về nước.

Như vậy cũng tốt, có thể sau sự việc này tình cảm giữa gia đình có thể tốt lên một chút.
Không ở lại ăn tối mà anh lái xe về thẳng nhà của mình, dù rất muốn ghé qua gặp cô nhưng anh lại không dám.

Anh sợ mình kìm lòng không nổi và nói cho cô để cô thêm lo lắng.

Anh sợ mình kìm lòng không nổi mà không thể rời đi.
Về đến nhà, anh lên phòng lấy vali xếp vài bộ quần áo và mấy thứ đồ quan trọng vào.

Việc bàn giao và sắp xếp công việc chiều hôm nay anh đã làm xong.
Bây giờ anh chỉ cần chuẩn bị đồ linh tinh rồi đợi đến giờ cất cánh bay mà thôi.
Chuẩn bị đồ xong thì đúng lúc điện thoại trong túi áo anh rung nhẹ.

Mở ra xem thì đúng như anh dự đoán là cô nhắn tin.
“Anh về nhà chưa? Có nhớ ăn cơm ăn uống nước gì không?”
Đọc xong tin nhắn của cô thì anh mới sực nhớ ra mình vẫn chưa có gì bỏ bụng.

Tính nhõng nhẽo với cô một chút nhưng nhìn lại đồng hồ đeo tay thì đã là 9 giờ tối rồi.

Nếu bây giờ anh mà nói chưa thì không những cô không lo lắng cho anh mà còn chửi anh một trận nên thân luôn cho mà xem.
Nói dối một chút chắc không sao đâu nhỉ?
“Anh ăn rồi, mới từ nhà ba mẹ về xong.”
Vừa cầm điện thoại đợi tin nhắn từ cô trả lời lại vừa bước nhanh xuống lầu.

Anh đi thẳng vào nhà bếp rồi lục lọi xem có đồ gì có thể ăn được.

Nhìn đi nhìn lại thì đồ nấu đều có đầy đủ, chỉ là anh lại không biết nấu.

Chắc chỉ có thể nấu tạm gói mì tôm ăn lót dạ thôi.

Vì khả năng của anh cũng chỉ có thể đến thế.
“Vậy sao? Tiếc thật đấy, hồi chiều em có làm vài món nhưng lại quá nhiều.

Hồi nãy có nhờ người gửi qua cho anh.

Nếu anh ăn rồi thì cứ nhận lấy rồi để mai hâm nóng lại ăn nhé?”
Nhận được tin nhắn của cô mà tay đang xé vỏ gói mì của anh cũng khựng lại.

Cảm giác trong lòng anh bây giờ rất ấm áp và ngọt ngào.

Cô hiểu anh rất nhiều và cũng quan tâm anh rất nhiều.

Có thể nói từ khi quen cô đến bây giờ, anh đã càng ngày càng béo tròn.
“Cảm ơn em.

Anh yêu em.”
“Em cũng yêu anh.”
Anh có bệnh đau dạ dày.

Đây là điều mà từ kiếp trước cô đã để ý và thấy.

Nên kiếp này cô vẫn luôn muốn chăm sóc cho anh từng li từng tí một.

Như cách một người vợ quan tâm lo lắng cho chồng mình.

Cô muốn làm những điều nhỏ nhặt từng chút một này cho anh..

Chương 69: 69: Thẻ Vip

“Ông nói cái gì? Thằng bé qua bên đấy lại còn nhờ chúng ta nom dòm con bé đó sao?”
Một người luôn đoan trang như bà Tần cũng không thể bình tĩnh khi nghe chồng của mình nói như vậy được.

Chuyện này quả thật quá vô lí, trước đây thì không sao nay lại có chút này thôi cũng liều mình.

Những kẻ bên đấy dễ đối phó sao?
“Không! Không được, tôi nhất định phải đi gặp thằng bé nói cho rõ, còn phải kêu Giao Giao đi khuyên nhủ nó mới được.”
Đứng bật dậy khỏi chiếc ghế dựa, bà luống cuống đi thật nhanh mà không chú ý đến khuôn mặt đang đen xì của chồng mình.
Rầm!
Ông tức giận lấy tay đập một phát thật mạnh xuống bàn, quát lớn:
“Bà có thôi đi không hả?”
“Đây là chuyện mà bà muốn nói là nói, muốn khuyên là khuyên sao?”
Ông thật sự quá đau đầu bởi những chuyện này.

Chuyện nhà còn khó giải quyết hơn cả công việc.

Tại sao ai cũng muốn làm theo ý mình mà không chịu ngồi xuống nghe ông nói?
Không phải chê trách nhưng ông biết quá rõ tính của bà Tần.

Bên ngoài với người lạ thì lúc nào cũng là bộ dạng tiêu chuẩn của quý phu nhân, nhưng trong nhà thì khỏi phải nói.

Bao nhiêu tính bồng bột và trẻ con đều lỗ rõ hết cả ra.
Đây cũng chính là lí do khiến ông đau đầu.
“Nhưng…”
“Nó lớn rồi, có những chuyện không phải muốn can thiệp là được đâu.”
Ông không muốn nói thẳng nhưng ông thật sự không thích việc bắt ép con trai lấy người theo ý mình.

Hạnh phúc có thể có khi cưỡng cầu sao?
Chúng đã lớn và trưởng thành rồi.

Có thể biết và lựa chọn đâu là con đường đúng.

Người làm bổn phận cha mẹ như chúng ta chỉ nên đứng sau và ủng hộ con nhỏ thôi.
“Chuyện này tốt nhất nên dừng tại đây.”
Bỏ lại một câu nói hờ hững rồi ông đứng lên bỏ về phòng.

Đứng đây đôi co với bà ấy có khi chỉ dẫn đến to tiếng cãi nhau mà thôi.
…
“Anh đang ở đâu vậy? Vẫn ổn chứ?”
Cô gửi đi một tin nhắn nhưng rồi cũng như bao tin nhắn khác đều không có hồi âm.

Từ ngày hôm lần cuối nhắn tin với anh đến nay đã một tuần rồi.

Cả một tuần bảy ngày nay anh không đến gặp cô thì thôi, đến cả tin nhắn cô gửi cũng không trả lời.
Hoàn toàn biệt vô âm tín…
Cô do dự không biết có nên đến tìm anh hay không, nhưng cuối cùng là vẫn chờ đợi.

Chắc có việc gì đó lên anh không thể tới, đây cũng không phải lần đầu anh biệt âm như vầy.

Sắp tới ngày đấu giá, mọi chuyện vẫn là do thư kí của anh lo lót và chuẩn bị.

Có lẽ hôm ấy cô cũng tới nhưng chỉ là để xem một vòng mà thôi.
Đợi thêm nửa tiếng vẫn không thấy anh trả lời nên đành tuyệt vọng đứng lên chuẩn bị đồ ra khỏi nhà.

Đang đi dở một bên giày thì điện thoại trong túi xách reo chuông.
Vực lại tinh thần cô nhanh chóng mở lên xem thì thấy người gọi tới là Phó Nhất Thiếu.

Oán trách một câu trong lòng, cô ấn nút nghe:
"Cô tới đâu rồi vậy hả?"
Anh ta ở bên kia gấp đến độ như sắp khóc vậy.

Nhờ cô giúp đỡ mà lúc nào anh cũng phải mệt mỏi hối thúc.

Đúng là con bé này đã không đáng yêu như tiểu Dĩnh nhà anh lại còn có tật kề cà lâu la nữa.
"Đang đi rồi."
Miệng thì nói như vậy nhưng cô Vân từ tốn đi dép rồi khoá cửa cẩn thận.

Cái tên này lúc nào cũng làm như cô là người luôn trễ hẹn không bằng.

Rõ ràng bàn tính kế hoạch là lúc 5 giờ gặp nhau mà bây giờ chỉ mới 4 giờ 30 đã gọi hối thúc.
Đúng là con người không biết giờ giấc.
Ngồi vào bàn lúc 5 giờ kém 5 phút như đã hẹn, nhưng đối diện hay kế bên cô lại không có ai.
Hai cái con người này!
Ting!

Tiếng chuông điện thoại của cô, bên trong là tin nhắn mới nhất do Cảnh Dĩnh gửi.

“Bối Hi, sếp đột nhiên bắt tăng ca.

Có thể tớ không tới được, thật xin lỗi cậu.”
“Lần sau nhất định tớ sẽ mời để đền bù.”
Bối Hi:”…”
Đang chuẩn bị gọi cho Nhất Thiếu nói tình hình thì cô chợt khựng lại vì thấy hai con người phía đằng xa kia.
Một nam một nữ.

Người nam có chết hoá thành tro bụi cô cũng nhận ra được, tên khốn đó còn có thể là ai ngoài Vỹ Trác hắn?
Cúi người, quay mặt đi.

Cô thật bất ngờ vì cô gái đi cùng hắn ta.

Nếu là tình nhân mới hay ai đó thì không có gì là lạ.
Nhưng người này lại là Lữ Giao.
Cô gái từng vỗ ngực xưng tên nói với cô rằng cô ta mới là người hợp với Mộ Hàn hơn.
Đây là loại tình cảnh gì thế này?
Hai người đó tại sao lại đi chung? Là quan hệ bắt tay làm ăn hay quan hệ bạn giường?
Nhìn cử chỉ thân mật và thận trọng kia của hai người càng khiến cho nghi vấn của cô tăng cao.

Mắt thấy hai người họ bỏ lên lầu trên giành cho khách VIP và riêng tư hơn nên cô cũng rón rén mò theo sau.
Có lẽ nào hôm nay chính là một ngày bội thu của cô?
Bên kia Vỹ Trác và Lữ Giao đội nón che kín đang từng bước đề phòng để lên lầu trên.

Thật đúng là nguy hiểm, muốn lên đây thì phải qua sảnh lớn lắm người làm cô ta hết sức sợ hãi.
“Có cần phải hẹn ở mấy chỗ đông người như vậy không hả?”
Cô ta tức giận, vừa đi vừa giận dỗi nhỏ tiếng quát mắng anh ta.

Đối với quan hệ lén lút này cô vẫn là cẩn trọng và không dám nghĩ đến chuyện bị phát hiện.
Người mà cô ta muốn là Mộ Hàn và chức danh muốn nhắm đến là Tần phu nhân.

Đối với Vỹ Trác này chỉ là vì muốn hợp tác kế hoạch vừa là cô ta kìm lòng không nổi mà lún sâu.
Nhưng chỉ cần không ai biết cô qua lại với anh ta và xoá hết chứng cứ bên nhau là xong.

“Em lo lắng gì chứ? Sẽ không ai thấy đâu.”
Vỹ Trác luôn có tật chủ quan, có lẽ đến chết cũng không thể bỏ được.

Đây cũng chính là điều mà cô ta không thích ở hắn.
Chuyện gì cũng có thể xảy ra, chủ quan chính thứ giết chết chúng ta.
Và điều cô ta lo sợ cũng đúng, vì những hành động nãy giờ của họ đều được Bối Hi theo dõi và quan sát tỉ mỉ.
Chiếc điện thoại trong tay cô cũng hoạt động hết công suất.

Chỉ là lần này cô không thể quay lại vì máy đã sắp hết pin.

Đành phải chụp lại một số tấm cho có.
Thấy hai người kia đã lên lầu, cô cũng muốn lên theo nhưng đã bị cản lại:
“Xin lỗi quý khách, xin cho tôi xem thẻ VIP của tiểu thư.”
Người phục vụ nghiêm chỉnh đứng chắn trước người cô, làm cô không thể tiếp tục hành động.
“Cho tôi lên được không? Tôi để quên ở nhà rồi.”
“Xin lỗi không được ạ.

Nếu quý khách muốn lên thì phải có người đưa lên hoặc là có thẻ VIP.”
Giọng nói của người phục vụ mất đi vào phần kính cẩn, hắn ta nhìn cô gái ăn mặc quần áo bình dân trước mặt mà khinh thường.

Đây có lẽ cũng là một trong những người muốn lên trên đấy để mồi

chài tổng tài hay đại gia gì đó đây mà.

Cả người không có lấy một món đồ hiệu mà còn nói là quên thẻ VIP.
Đúng là chỉ giỏi ngụy biện.
“Vậy để tôi bảo lãnh cô lên nhé chị dâu?”.

Chương 70: 70: Cô Đi Đánh Ghen Sao

Nghe thấy giọng nói đột nhiên vang lên phía sau làm cô giật mình một trận, quay qua nhìn thì thấy ngay một Nhất Thiếu cao lãnh.
“Nhất Thiếu?”
“Suỵt!”
Đưa tay lên miệng ra hiệu một tiếng cho cô, anh ta đứng thẳng người nhìn tên phục vụ bằng nửa con mắt.

Bộ dạng trong mắt kẻ khác cao quý biết bao nhiêu thì trong mắt cô lại không khác gì một tên chanh chua.
Có lẽ sâu trong tiềm thức thì ấn tượng của cô với anh ta không được tốt lắm.
Nhướm chân mày, anh nhìn tên phục vụ nói: “Sao nào được chứ?”
“Phó thiếu ngài cứ nói đùa, tất nhiên là được là được.”
Một cảnh anh nhìn cô, cô liếc anh rơi vào mắt cậu ta lại thành màn câu dẫn mờ ám.

Chỉ mới chớp mắt một cái thôi, bọn họ đã giao dịch xong rồi.

Ở đây ai lại không biết Phó Gia có một quý tử ăn chơi trác táng? Có lẽ đây cũng chính là một trong những lần ăn chơi của anh ta mà thôi.
Nếu suy nghĩ này của cậu mà để Nhất Thiếu biết chắc sẽ tức đến chết mất.

Anh bây giờ đã là lãng tử quay đầu, không còn là một kẻ vô dụng của ngày xưa nữa.
Để người phục vụ đi trước, anh và cô lần bước theo sau.

Giữ khoảng cách nhất định với người phục vụ, Nhất Thiếu không kìm

được mà lên tiếng hỏi cô:
“Tại sao cô lại ở đây? Cảnh Dĩnh của tôi đâu?”
Học theo cách của anh ta, cô cũng lén lút cúi đầu nhỏ tiếng đáp: “Tôi chưa nói với anh sao?”
Nhất Thiếu nghe thì chỉ lắc đầu nguầy nguậy rồi nhìn cô.

Cậu nào có biết cái gì, đến nơi một cái thì chỉ thấy cô như một con chuột nhắt đang lén lút thôi mà.

Anh ta giờ đây nghĩ lại mà còn cảm thấy ngao ngán.

Thật không hiểu nổi con mắt thẩm mỹ của bạn thân anh là thế nào.

Làm sao mà có thể chọn một người làm mất mặt như vầy?
“Xì! Đừng có mà ở trong bụng nói xấu tôi.

Cảnh Dĩnh có việc bận rồi, nên không thể tới.”
“Cô… cô nói cái gì?”
Anh tức giận mà la làng lên, làm người phục vụ và những người xung quanh cũng ngoáy đầu lại nhìn.

Đưa tay lên che mặt lại, thật đúng là nhục nhã khi đi chung với anh ta.
“Quý khách, đây là lầu dành cho VIP.”
Đưa đến nơi, làm hết nghĩ vụ của mình.

Người phục vụ vui vẻ rời đi cùng với một tờ tiền trị giá của Nhất Thiếu trong tay.
Đúng là mò kim đáy bể, nơi đây quả thực có rất nhiều phòng.

Cô còn không thể biết mình nên bắt đầu từ đâu và nên làm thế nào để vào từng phòng nữa.
“Này! Làm gì vậy? Cô tính đi ăn trộm sao?”
“Còn hơn cả ăn trộm nữa.”
Vừa nói cô vừa đưa chiếc điện thoại trong đấy có vài tấm hình qua cho anh ta xem.

Ngờ vực nhìn cô rồi lại nhìn vào trong máy.

Anh ta khó hiểu mà nhìn ngắm rồi phóng to lên xem.
“Á…”
“Đây là cái gì?”
Thấy anh ta la lên, cô tưởng đầu gỗ của anh ta cuối cùng cũng đã hiểu ra nhưng không phải.

Anh ta thật chẳng hiểu gì cả.
“Hai người này… Lữ Giao phải không? Và đây là…”
Tốt lắm Nhất Thiếu, cậu sắp đoán ra rồi đấy.
“Cô đi đánh ghen sao?”
Bối Hi:”…”
“Đừng có như vậy, đây chắc chắn không phải Mộ Hàn đâu.

Đừng có ghen tuông mà mất lí trí.”
Phụ nữ đúng là sinh vật nguy hiểm nhất.

Chỉ vì cô nhau như tình địch mà rình tập để ý nhau từng li từng tí.

Lữ Giao này anh biết, cô ấy tính cách rất tốt.

Có lẽ đây chỉ là một người bạn của cô ấy mà thôi.
“Anh không nhìn kĩ những bức hình của tôi đưa phải không?”
Thấy anh ta vẫn chỉ xem duy nhất một tấm hình cô chụp rõ Lữ Giao che lấp mất Vỹ Trác mà thôi.

Cô tức giận chỉ thiếu điều muốn gõ một cái thật mạnh vào đầu anh ta rồi gẩy màn hình qua bức ảnh khác.
Đây chính xác là bức hình rõ mặt của Vỹ Trác.
“Đây… là không thể nào.”
“Tin hay không thì để lát nữa anh sẽ biết.”
…
Kể từ lúc chia tay anh đến nay đã tròn nửa tháng rồi.

Không nghe thấy tăm hơi, không một cuộc gọi hay một tin nhắn.

Cô và anh như thể hoàn toàn cắt đứt, không cách nào liên lạc.
Anh đang làm gì, ở nơi đâu.

Tất cả đều như khiến cô phát điên lên.
Hôm nay là ngày diễn ra đấu giá.

Mục tiêu của cô ngày hôm này cần đạt được phải có hai cái.

Tất nhiên chúng đều liên quan đến đất đai, vì những năm sắp tới bất động sản trong nước sẽ có rất nhiều biến động.
Thứ cô thật sự nhắm đến là một dãy đất trải dài ở phía Tây.

Nơi đây bây giờ chưa phát triển, chúng thật ra chẳng được mấy ai quan tâm.

Chính vì vậy mà cô mới nhân cơ hội này để dồn tiền mua chúng.
Chỉ một thời gian sau thôi, nơi đấy sẽ mọc lên những trung tâm, những khu đô thị cao cấp giá trên trời.

Được ví von như một tất đất là một tất vàng.
Sửa soạn cẩn thận, cô ăn mặc gọn gàng mà thanh lịch bước ra khỏi nhà lái xe tới nơi đấu giá đang diễn ra.
Thời gian chuẩn bị trước khi vào giờ là 30 phút, cô tranh thủ cùng thư ký và trợ lí của anh bàn bạc lại một lần nữa.

Việc hôm nay của họ cũng không mấy nặng nhọc, nói chính xác hơn là xuất hiện cho có để đánh lừa địch.
“Một con gà mờ mà cũng dám xuất hiện ở đây sao?”
Vỹ Trác cùng đội ngũ của mình đi tới, thấy cô ở đây anh ta cũng chẳng bất ngờ gì những vẫn muốn ghé qua để nói móc cô.
Nhìn qua ngó lại chẳng thấy Mộ Hàn đâu khiến anh ta cười khinh không thôi.

Đây là muốn cho bạn gái-thứ đồ bỏ đi mà hắn không cần quyết định mọi việc sao? Nếu như vậy thì ông trời thật biết giúp đỡ hắn.

Vậy là đã rõ, hắn đã nắm trong tay 90% cơ hội thành công.
"Chó cũng xuất hiện thì tại sao gà lại không?"
Xếp gọn đồ vào túi xách, cô không thèm nhìn những miệng thì vẫn sắc bén mà cãi lại hắn ta.

Đúng là ngày hôm nay việc chạm mặt là việc không thể tránh khỏi.

Chỉ là có cần phải nhanh như vậy đã chạm mặt rồi không?
"Cô nói ai là chó hả?"

Cô nghe anh ta tức giận nói thì chỉ nhún vai làm như vô tội đáp:"Tôi đâu có nói anh?"
"Cô rõ rằng là nói tôi là chó."
Hắn nhìn cô rửng rưng như vậy thì ngứa mắt không thôi.

Tại sao trước nay hắn không biết cô ta còn có cái mặt này?
"Ồ! Nếu anh muốn nhận mình làm chó thì tôi cũng không cản."
"Cô…"
Muốn tiếp tục cãi tay đôi với cô những nhận thấy tín hiệu gì đó mà anh ta dừng lại, lấy lại dáng vẻ uy nghiêm của mình mà đe dọa cô.
"Muốn đấu giá sao? Cô không có cửa cùng tôi tranh giành đâu."
Mảnh đất phía Bắc.

Đây chính là thứ trong miệng anh ta nói tranh giành.

Không để cô nói thêm bất kì lời nào nữa mà anh ta quay lưng nhanh chóng bỏ đi.
Cứ tưởng vậy là xong sao?
Chưa đâu, nhìn xem ai lại muốn tới cho cô lời khuyên kìa.
"Bối Hi."
"Anh Hoành Triết."
Chào hỏi đơn giản, anh ta không có nhiều thời gian mà gấp gáp muốn cùng cô nói về việc sắp xảy ra.

Việc đất nào tốt và đấu làm sao phải.
“Em yên tâm, anh đã cùng Mộ Hàn nói chuyện qua rồi.

Mảnh đất này rất tốt, nhất định phải có được.”
Nghĩ cô là một đứa ngu ngốc sao? Muốn dùng Mộ Hàn ra để khí lừa cô sao? Nếu đã vậy thì cô cũng không ngại mà cũng anh ta đứng nói chuyện nó.

Cũng không có việc gì làm, xin ít lời khuyên cũng tốt.
“Vậy em nên làm gì để chắc chắn mảnh đất đấy sẽ về tay? Tiền là của Mộ Hàn, em muốn đấu làm sao mà vừa có đất vừa chứng tỏ quyền lực của anh ấy ạ?”.

Chương 71: 71: Đấu Giá Thành Công

Nghe thấy cô nói đến tiền là của Mộ Hàn, lại còn thấy Bối Hi cô rất quyết tâm có được mảnh đất mà không hề có sự do dự hay suy nghĩ nào khiến hắn thích thú không thôi.
Mộ Hàn ơi là Mộ Hàn! Không những mày ngu ngốc mà cô bạn gái nhỏ của mày cũng ngu không kém.
Đúng là khôn ba năm dại một giờ.
Mang danh tài giỏi đến đây là đủ rồi, đã đến lúc thời của mày hết rồi Mộ Hàn à.
"Anh?"
Thấy anh ta đang thả hồn vào suy nghĩ của mình, cô chán ghét nhưng vẫn phải giả bộ e ngại mà lên cất gọi.

Giật mình một cái, anh ta cười gượng gạo cho qua rồi nhìn cô nghiêm túc nói:
"Em yên tâm, chuyện này cũng rất đơn giản mà thôi."
"Vậy thì mỗi lần em nên tăng lên bao nhiêu? Anh nghĩ bên đấy có thể theo đến mức giá nào?"
Cô dừng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn anh ta, hững câu hỏi được đặt ra lia lịa làm Hoành Triết chóng hết cả mặt.
Rất muốn ngồi cũng cô để nói chuyện một cách tâng bốc nhưng thời gian không cho phép.

Chỉ còn đứng chưa đầy 10 phút nữa là tới giờ, anh ta phải đánh nhanh rút nhanh.
"Em cầm đến đây bao nhiêu?"
"Hơn 70 tỷ… sao vậy? Không đủ hả anh? Vậy em rút thêm tiền của em để góp vào nữa nha."
Anh ta đứng hình trước câu nói hồn nhiên đến vô tội của cô.

Thật không thể tin nổi, là hơn 70 tỷ lận đấy.

Nó còn nhiều gấp đôi số tiền mà anh ta dự đoán.

Chưa kể còn có thể tăng thêm nữa, tiền đấu càng nhiều thì có phải tiền công của anh ta càng cao không?
“Haha… vậy là được rồi.

Cầm số tiền lớn như vậy trong tay, anh tin chắc sẽ lấy được mảnh đất đấy về.”
“Vây còn bên đấy nhắn sẽ đấu đến bao nhiêu?”
“Tử gia cũng là một công ty lớn, anh nghĩ số tiền họ bỏ ra cũng không nhỏ đâu.”
“Vậy sao…”
Vậy thì càng tốt, họ tốt nhất nên bỏ ra thật là nhiều.

Nhiều đến nỗi mà hết con đường để trở mình.
“Em yên tâm, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”
…
Đến giờ đấu giá, mọi người đều an vị ngồi vào vị trí của mình.

Tất cả đều xôn xao mà hướng mắt về chiếc bục lớn và sáng chói.
Chỗ cô chọn ngồi là một nơi khá khuất.

Đối với mấy người muốn thể hiện chơi nổi như tên Vỹ Trác thì đây có thể xem là một nơi không đáng nhắc tới.

Cô chỉ cần liếc là có thể thấy, chỗ anh ta ngồi là vị trí hàng đầu và nằm chính giữa.

Dù vô tình hay cố ý thì đều có thể nhìn thấy anh ta rõ ràng.

Như thể sợ người ta không biết anh đang có mặt trong buổi đấu giá.
Vậy thì cũng chả sao, bao nhiêu hào quang ảo này làm ơn hãy chiếu

thẳng vào anh ta.

Làm cho anh ta nổi bật nhất, tỏa sáng nhất.
“Buổi đấu giá xin được phép bắt đầu!”
Sau câu nói của người MC thì một tràng pháo tay vang lên.

Tiếp theo sau đấy là chiếc màn hình Led rộng lớn bắt đầu chuyển động.

Trước tiên là những mảnh đất nhỏ và không phải mục tiêu của cô.

Đợi đến nửa chương trình rồi thì mới tới thứ cô cần.
Hoành Triết ngồi gần đấy cách cô không xa nháy mắt ra hiệu.

Cô như thể hiểu ý mà gật đầu một cái khiến anh ta thêm phần an tâm mà tiếp tục theo dõi trận chiến tiếp theo.
“Bây giờ là đến mảnh đất rộng lớn phía Bắc.”
Màn hình tiếp tục thay đổi, hiện ra những hình ảnh và giấy tờ liên quan.

Cầm cây búa nhỏ trên tay, người đó đập xuống một cái rồi nói lớn qua micro:”Giá khỏi điểm của chúng tôi là 20 tỷ.

Mỗi lần đấu số tiền tăng lên ít nhất là 5 tỷ.”
“25 tỷ.”
“Tôi 30 tỷ.”
“35 tỷ.”
Liên tiếp những tấm bảng được đưa lên, giá đất cũng theo đó mà tăng vọt.

Đợi đến khi chiếc búa đập lần thứ hai thì cô mới giơ tấm bảng có số 15 của mình lên.
Nhẹ nhàng như lông vũ mà gia nhập cuộc đua:”45 tỷ.”
“Ồ! Đã 45 tỷ rồi mọi người ơi.

Có ai đưa ra giá cao hơn không ạ?”

Người MC đấy đứng thẳng lên, nghiêng nghiêng ngó ngó lắm mới thấy được cô.

Tiếng anh ta cất lên làm biết bao người chú ý cũng đổ dồn ánh mắt về phái cô.
Cuối cùng cũng nghe thấy giọng của cô, đây chính là điều mà Vỹ Trác chờ đợi nãy giờ.

Anh ta lấy lại sức sống và hào hứng lên hẳn.
Cuộc đua bây giờ mới bắt đầu.
Triệu Bối Hi, cô sau này sẽ phải cùng thằng người yêu chết tiệt của cô khóc thét dưới chân tôi.
"50 tỷ."

Bảng số của Vỹ Trác được đưa lên, hắn ngồi ngẩng cao đầu đón nhận những ánh mắt và tiếng xì xào từ mọi người.

Tên thư kí ngồi kế bên cũng hãnh diện không kém, tấm bảng cầm trên tay tự giác mà đưa lên cao hơn.
"55 tỷ."
Cô tiếp tục trả giá, không có thư kí hay bất kì ai ở bên cô, như thể những người cùng cô bàn bạc và nói chuyện là chưa từng xuất hiện.

Đối với điểm đáng ngờ này, Hoành Triết phát hiện ra nhưng cũng không mấy để ý.

Cuộc đua đang đến hồi gây cấn, nhưng người tôm tép như vậy hắn cũng đâu nhất thiết phải quan tâm.
"60 tỷ."
"Wow…"
"65 tỷ."
"70 tỷ."
Vỹ Trác đập tay, chốt giá đến cuối cùng.

Đáng lẽ hắn đã tính im lặng khi cô ra giá 60 nhưng vẫn không kìm lòng được mà trả giá cao hơn.

Không phải tên Hoành Triết nói cô mang tới gần 100 tỷ và còn có thể thêm sao? Hắn ra giá 70 là quá ít rồi, chỉ cần cô ta ra giá thêm thì anh sẽ không nói gì nữa cho cô ta ôm luôn.

Như vậy có thể tính là tiêu sạch tiền của tên Mộ Hàn và tiền do cô ta tích góp nữa không?
Những người ngồi ở đây được một phen hú vía.

Giá tiền này thật sự là họ theo không nổi.

Nào đã lên đến gấp 3-4 lần, có khi nào còn tăng thêm nữa không?
"70 tỷ lần 1."
"70 tỷ lần 2."
Những tiếng đến của MC như từng giọt mồ hôi của hắn ta đổ xuống.

Nặng nề và hồi hộp.

Ngoái đầu nhìn lại về phía cô, thấy cô cũng đang mỉm cười nhìn hắn.

Cô ta vậy mà lại ngồi im đến thảnh thơi.

Không phải nói rất quyết tâm sao? Không phải nói nhất định phải có được? Ra giá tiếp đi chứ?
"70 tỷ lần 3."
"Mảnh đất phía Bắc quyền sử dụng được đấu giá thành công với số tiền là 70 tỷ."

"Bảng số 8… người đấu thành công là Tử Vỹ Trác."
Bang!
Tiếng búa đập kết thúc, mọi người đứng dậy vỗ tay chúc mừng anh ta.

Thẫn thờ và sốc đến tận óc.

Mảnh đất quái dị ấy vậy mà lại là hắn trúng? Vậy kế hoạch mà hắn

dàn dựng thì sao? Tại sao mọi chuyện lại như vậy? 70 tỷ lận đấy, hắn phải chi trả thật sao?
“Tử tổng chúc mừng anh đạt được mảnh đất như ý nhé, tôi rất muốn cùng anh tranh giành đến cùng nhưng… lực bất tòng tâm.”
Đi lướt qua anh ta vẫn bất động tại chỗ, cô cất lời chúc mừng một tiếng rồi nhanh chóng rời đi.

Không nên làm phiền người bận rộn, anh ta chắc còn không có thời gian mà thở ấy.

Phải làm giấy tờ rồi tiền nong rồi còn phải về mà thuyết trình với ba anh ta nữa.
Số tiền này chắc cũng đủ để ba anh ta cho anh ta một trận.
…
Hậu đấu giá, cô bên này đẩy được mảnh đất ‘quý giá’ cho Vỹ Trác với số tiền nâng lên là 70 tỷ.

Bên kia thư ký và trợ lí của Mộ Hàn cũng nhanh chóng đấu được mảnh đất trải dài ở phía Tây.

Nằm ở nơi hẻo lánh và chưa phát triển nên rất ít người ngắm đến, giá khỏi điểm ít mà giá đấu thành công cũng ít.

Chỉ nhẹ nhàng mà bỏ ra 20 tỷ mà thôi.

Số tiền ít hơn cô dự đoán khá nhiều.
Để lại hai người kia lại để hoàn tất thủ tục, cô ra ngoài lấy xe trở về nhà.
Đang lái xe trên đường về thì điện thoại trong túi cô reo chuông.

Nhìn liếc qua rồi cô ấn đại nút nghe máy.
“Alo.”
“Bối Hi… là anh đây.”.

Chương 72: 72: Anh Lừa Dối Cô Ư

“Mộ Hàn!”
Cô táp vào lề đường rồi dừng lại, như không thể tin vào tai mình mà vơ nhanh lấy chiếc điện thoại mở loa ngoài lên.
Mộ Hàn gọi cho cô, cô đã nghe thấy giọng của anh rồi.
Cảm giác mừng như muốn điên lên vậy, đã bao lâu rồi cô không nghe thấy giọng của anh? Trước đây dù có xa nhau thế nào, cả tháng không gặp nhau ra sao nhưng cũng không nhớ bằng bây giờ.

Chỉ mới nửa tháng không gặp thôi vậy mà cô có thể khóc khi nghe thấy giọng của anh.
Nước mắt nước mũi đều chảy ra hết.

Có lẽ là tủi thân, có lẽ là hờn dỗi.

Tất cả mỗi thứ một chút đều hoà trộn lại, tạo nên cảm giác cô nhớ anh như muốn điên dại.
Cô thật sự rất nhớ anh!
“Mộ Hàn.”
“Ừm.”
“Mộ Hàn.
“Ừm.”
“Mộ Hàn.”
“Anh nghe.”
“Em nhớ anh.”
“Anh cũng rất nhớ em.”
Anh có thể không nhớ cô sao? Anh nhớ như muốn chết đi sống lại vậy.

Có trời mới biết anh đã ra sao khi phải xa cô, mỗi giây mỗi phút anh đều nghĩ đến cô.

Cô gái nhỏ của anh đang làm gì? Cô ấy đang ra sao? Có khóc vì nhớ anh không?
Tất cả, tất cả đều quay cuồng trong đầu của anh.
Không sao nữa rồi, chỉ một chút nữa là anh có thể ở cùng cô rồi.

Khi gặp lại anh muốn ôm lấy cô, hôn lên đôi môi mềm mại ấy của cô để bù đắp lại cho những ngày tháng xa nhau này.

Nhưng tất không phải là lúc này.

Hiện tại anh không thể gặp cô, không thể cho cô thấy anh lúc này được.
Thấy cô im lặng không nói gì nên anh lên tiếng hỏi:"Đang khóc sao?"
"Em muốn gặp anh, muốn thấy anh."
Phải nhìn thấy anh an toàn cô mới có thể yên tâm.

Chỉ nói qua điện thoại thế này thật sự không cam lòng.

Không biết do cô suy diễn hay sóng không được tốt, mà hình như giọng anh trầm đi rất nhiều phải không? Nó khônh nhưng vậy mà còn rất thiếu lực, như thể anh đang thì thào vậy.
"Anh…"
"Sao vậy?"
Thấy tiếng của anh do dự làm cho cô thêm phần lo lắng.

Tại sao anh lại như vậy? Có chuyện gì khiến anh không thể gặp cô sao?
"Mộ Hàn?"
"Hàn Hàn, đến giờ ăn cơm rồi này."
Tít! Tít! Tít!
"Mộ Hàn?"
"Mộ Hàn! Trả lời em."
"Giọng nói đấy là của ai?"

Cô vừa nói vừa tủi thân mà oà khóc.

Anh cúp máy của cô rồi, chưa bao giờ anh lại ngang nhiên cúp máy của cô như vậy cả.
Giọng nói gọi anh ăn cơm đấy là anh chưa dập máy kịp nên cô mới nghe được sao? Tại sao không đến gặp cô mà lại ở cùng với cô ta?
"Tại sao anh lại ở chung với Lữ Giao vậy hả?"
Cô ở trong xe một mình hét lớn.

Những suy nghĩ và sự ấm ức bao chùm lấy cô, chúng khiến cho bao nhiêu mạnh mẽ của cô đều bị dập tắt.
Anh lừa dối cô ư? Tại sao lại như vậy?
Anh là đồ xấu xa… là tên xấu xa.
…
Tại công ty của Vỹ Trác đang có một trận gà bay chó sủa.
Trên phòng làm việc của tổng giám đốc đương nhiệm, anh ta là một người lập kỉ lục nhiều nhất do nhân viên công ty bình chọn.
Mới lên làm chức tổng giám đốc do chủ tịch hội đồng ba canh ta bổ nhiệm chưa được vào tháng nhưng lại là người có khả năng càn quét và huy động nhiều tiền nhất đến thời điểm hiện tại.

Chưa kể liệt kê những bê bối của anh ta và hằng ngày còn phải giải quyết các tình nhân nhỏ bé tới cửa kiếm chuyện cũng khiến họ đau đầu một phen.
Thật không biết mai sau công ty của họ sẽ đi về đâu…
"Cậu nói đi, như vậy là sao? Chuyện làm không tới chốn mà còn đến đây đòi tiền thù lao của tôi sao?"
Ngồi trên ghế da làm việc, căn phòng trước đây được trang hoàng lộng lẫy đắp lên toàn là tiền và tiền.

Nay lại vì sự tức giận của chủ nhân chúng mà trở thành nơi đổ nát và đầy những mảnh vụn của đồ sứ.
Vỹ Trác điên lên, đầu như muốn phì khói.

Hắn đã phải tắt nguồn điện thoại để tránh những cuộc gọi chửi bới từ cha của mình và phải vơ vét hết tiền tài để đắp vào khoản nợ khổng

lồ kia.

Sắp tới có khi những chiếc siêu xe và nhà cửa của hắn cũng phải bán và cầm cố hết đi mất.

Thua lại càng thua, địch không thiệt hại mà ta đã chết chôn.
Đấy còn chưa đủ tức, kẻ bắt tay cùng hắn.

Miệng nói cái gì mà quyết tâm, 100 tỷ phải có được mảnh đất.

Nay lại chẳng đâu vào đâu, bây giờ còn đến đòi hắn tiền.
"Rõ ràng cô ta đã ngồi với tôi xin bí quyết rồi nói nhất định phải có được.

Muốn đấu thành công mảnh đất cho tên Mộ Hàn, cầm… cầm tới 70 tỷ, còn có thể huy động thêm."
"70 tỷ? Sao khi ấy cậu nói với tôi là 100?"
"Tôi… tôi."
Ha ha đúng là khốn khiếp thật.

Tất cả bọn chúng đều là kẻ vô dụng.

Bây giờ còn có thể làm gì đây? Một mảnh đất bên ngoài trông có vẻ 'ngon' như vậy tại sao lại không mua? Hắn để lộ gì sao? Hay là hắn quá chủ quan như lời Lữ Giao từng nói?
Dù có là gì thì bọn chúng cũng đều đáng chết như nhau cả.

Xong việc này hắn nhất định sẽ nặng tay hơn, sẽ giết chết lũ khốn sâu bọ ấy.
"Cút! Cút ra khỏi đây nếu không tao cho người giết mày chết."
"Anh nói gì vậy hả? Tôi dù sao cũng đã làm hết sức mình, anh cũng nên cho tôi tiền, không thì cũng nên bàn giao chức giám đốc cho tôi chứ?"
Anh ta nghe thế thì sốc không thôi.

Hoành Triết anh ta đã xé rách mặt với bên của Mộ Hàn, đến bây giờ thì mọi thứ đã bại lộ.

Có thể quay về đường cũ làm như chưa có chuyện gì xảy ra sao?
Anh ta cố gắng đến bây giờ cũng chỉ vì chức giám đốc ngon lành và số tiền lớn khổng lồ.
Nếu Vỹ Trác anh ta không thu nhận anh vậy chẳng lẽ anh ta phải về quỳ gối cầu xin tên Mộ Hàn sao?
Chết tiệt thật!
"Giám đốc? Tiền? Mày nằm mơ đi."
"Nếu không hạ bệ được thằng Mộ Hàn thì mày nghĩ sẽ sống yên với nó được sao?"
Đúng là đồng đội ngu như heo.
Người nói qua kẻ nói lại cũng chỉ luẩn quẩn bởi vấn đề tiền bạc.

Phải mất một lúc rất lâu hắn mới có thể đuổi một kẻ bán như sam ấy đi.
Ngồi trong phòng làm việc với bộn bề suy nghĩ.

Lần này thì tiền đã cạn kiệt, chức vụ cũng không thể nói chắc.

Điều quan trọng là mảnh đất ma đấy lại chẳng làm ăn được gì.

Những thứ này tổng kết lại vẫn là không thể nói chuyện êm xuôi được với ông Tử.

Có lẽ thời gian sắp tới hắn phải hạn chế về nhà và trốn tránh ông cho đến khi mọi chuyện được giải quyết.
…
Bối Hi không trở về nhà mà lái xe đến một con đường khác, càng đi càng vắng vẻ.

Hiện tại cô lại cảm thấy cô đơn đến lạ thường.

Những lúc như thế này cô ghét ở một mình nhưng lại luôn không có

người khác ở bên.
Cô rất sợ cô đơn nhưng lại rất hay cô đơn.
Cô muốn như bao đứa trẻ khác, sinh ra trong một gái đình bình thường.

Có ba có mẹ và có những anh chị em ruột thịt.

Một nhà cùng sống hạnh phúc, không giàu sang nhưng lại giàu tình yêu thương.

Cuộc sống nhẹ nhàng trôi, cô sẽ có thể cảm nhận được tình yêu thương ấm áp mà ba mẹ dành cho mình.
Nhưng không thể, cô không thể cảm nhận được dù đã trải qua hai kiếp.
“Mẹ à, nếu có mẹ ở bên thì thật tốt.”
“Có phải con cũng được yêu thương và luôn được mẹ bảo bọc không? Tại sao ba lại không thương con mẹ nhỉ? Con cũng là con gái của ông mà.”
“Một đời người trải qua luôn phải chịu nhiều bão tố như vầy sao hả mẹ?”
Cô ngồi trước tấm bia mộ của mẹ cô.

Hồn nhiên ngồi cùng bà mà hỏi những câu hết sức trẻ con.

Đây là những thứ cô luôn suy nghĩ và khao khát ở trong lòng.
Chỉ mỗi khi ngồi ở đây tâm sự cùng bà thì mới khiến cho cô an tâm và bình tĩnh lại.

Đôi khi cười, đôi khi oà khóc hay chỉ những khi ngồi im hứng trọn những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua thôi cũng khiến cho cô thoải mái hơn rất nhiều.
Cố gắng vì hôm nay, ngày mai sẽ hạnh phúc.
Cô sẽ có được hạnh phúc chứ?.

Chương 73: 73: Vén Màn Chân Tướng

Đến chiều tối, cô vẫn không trở về nhà mà tới khu chợ đêm.

Nơi đây là khu phố đi bộ mà cô và anh đã từng tới.

Vẫn là quang cảnh cũ, vẫn là những hàng quán đấy và lượng khách đi lại động đúc.

Tất cả vẫn như vậy, chỉ là lòng người thay đổi.
Nơi giản dị và tấp nập này cô mới thấy mình thật nhỏ bé và như tiếp thu năng lượng sống lại.

Đến những nơi như vầy mới có thể thấy được tình người ấm áp, không có sự độc ác và tàn nhẫn như hằng ngày mà cô đối mặt.
Những cô cậu bé được ba mẹ dắt tay đi chơi.

Đứa thì cười khúc khích vì được vui đùa, đứa thì bị mẹ nạt vì đòi hỏi quá đáng mà khóc nhè.

Tất cả đều tạo nên một bức tranh hoàn mỹ và sinh động.
Cô nhìn thấy một cặp đôi yêu đương đi phía trước.

Họ thật hạnh phúc khi tay trong tay.

Chàng trai che chắn và quan tâm cô gái, cô gái thì hạnh phúc nép vào lòng chàng trai.
Chói mắt thật!
Nhưng lại rất ngưỡng mộ.
Đi đến mỏi chân, cô dừng lại trước một hàng nước nhỏ rồi ngồi

xuống.

Ông chủ béo tròn hiền hậu đi tới cười cười rồi vui vẻ hỏi cô:
“Lâu rồi mới thấy cháu tới, chàng trai lần trước đâu rồi? Không đi cùng cháu sao?”
Lần trước cũng là lần đầu cô cùng anh tới.

Vì đây là một cặp đôi quá đẹp nên khiến ông nhớ mãi.

Nhưng mỗi ngày gặp rất nhiều người, chỉ như vậy thôi làm sao khiến ông nhớ mãi không quên?
Là do khi ấy thằng con trai nhỏ của ông chỉ mới bốn tuổi ở đây chơi.

Nó hay phá phách và nghịch ngợm nên rất nhiều vị khách đã phản ánh.

Ông cũng khá ái ngại vì điều đó nhưng chẳng biết làm gì hơn vì nhà không có ai trông mà vợ chồng ông từ chiều đến nửa đêm phải ra đây bán hàng kiếm sống nên buộc phải đưa nó theo.
Hôm ấy vì quá đông khách mà vợ chồng ông lơ là, khiến con ra đường lớn và suýt bị xe mô tô đi ngổ đụng trúng.

Nếu không nhờ sự nhanh tay lẹ mắt và bạo dạn của chàng trai đó thì chắc vợ chồng ông sẽ hối hận cả đời mất.
Sau sự việc ấy vợ chồng ông cũng chả dám mang con tới đây rồi để nó tự do chơi đùa nữa.

Cũng chính vì vậy mà ông đã nhớ mãi không quên hai người này dù là lần đầu họ tới.
“Anh ấy bận nên không đi cũng cháu ạ.”
Cô gượng gạo mà qua loa đáp lời ông, thật sự mà nói cô cũng chả có tâm trạng để nói chuyện.

Cô bây giờ rất mệt mỏi và lả người.

Một phần vì có quá nhiều suy nghĩ trong đầu còn một phần là vì nhịn đói từ trưa tới giờ.

Cả ngày hôm nay cô chỉ ăn qua loa bữa sáng rồi nhanh chóng tới phiên đấu giá.

Thật không ngờ đó là bữa ăn đàng hoàng duy nhất của cô trong ngày.
"Ồ vậy cháu chuyển lời tới cậu ấy nói rằng tới đây ăn nhé, ông sẽ bao hai cháu ăn miễn phí."
"Vâng ạ, cảm ơn ông rất nhiều."
"Vậy cháu muốn dùng gì?"
"…"
Kết thúc một ngày dài, cô mệt mỏi về nhà khi trời đã nửa đêm.

Không còn một chút sức lực mà ngã vật lên giường, cô nhìn chằm chằm vào trần nhà rồi từ từ khép đôi mi lại.
Anh không điện lại cũng như không hề nhắn tin cho cô.
Có phải là anh muốn kết thúc không? Cô từng nghe nói đàn ông khi trên giường thì nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng khi kéo khoá quần lên thì lại trở thành một con người khác.

Phủi mông bỏ lấy người, quên hết những lời đầu môi đã nói.
Nếu anh cũng vậy thì sao?
Hay là cô nên trả lại tự do cho anh nhỉ? Rời xa anh, trả hết mọi thù hận.

Cô sẽ đá bay những kẻ muốn hãm hại anh xong rồi kết liễu cuộc đời.

Một cái kết tuy không như ý lắm nhưng vẫn được xem là trọn vẹn.

Cô lại nghĩ tào lao rồi, chẳng phải chỉ là một phía do cô nghe sao? Cô sẽ hỏi thẳng anh, tìm hiểu thật kĩ để không hối hận.
Mai cô sẽ đến tìm anh để nói chuyện rõ ràng.
…
Dù nửa đêm mới ngủ nhưng sáng cô lại dậy rất sớm.

Mất ngủ đến khó có thể chợp mắt.

Cả người cô bây giờ đều uể oải và mệt lử.
Đánh răng, rửa mặt vệ sinh cá nhân xong xuôi.

Cô sửa soạn qua loa cho bản thân rồi rời khỏi nhà mà chưa kịp ăn sáng.

Có lẽ chuyện của anh đã làm cô không thể nào ăn ngon và ngủ yên.

Như người đi trên mây, kẻ chưa tỉnh khỏi giấc mộng.
Ngồi trên xe, cài dây an toàn và khởi động xe.

Chỉ là chưa lái đi mà điện thoại trong túi cô rung chuông.

Nghĩ có thể là anh gọi, cô nhanh chóng vồ lấy nó và mở lên xem.
Không phải anh mà là anh họ của cô Huỳnh Thiên Chỉ.
Nội dung đơn giản là muốn cô về thăm nhà, ông đã rất nhớ cô.

Có thể hôm nay thu xếp về luôn được không vì hôm nay ông hơi mệt trong người.

Có lẽ là bệnh cũ tái phát.
Nghĩ đến bản thân cũng đã mấy ngày chưa về thăm ông, cô khởi động xe rồi lái thẳng về phía nhà họ Huỳnh.
Lái xe đến cổng thì cô thấy có mấy chiếc xe được đậu ở cổng.

Không nghĩ gì nhiều mà cô lái thẳng vào trong.

Từ ngoài bước vào đã nghe thấy tiếng nói chuyện huyên náo và tiếng cười khanh khách của ông ngoại.
Bối Hi:"…"
"Cháu của ông về rồi à?"

"Dạ vâng, cháu về thăm ông ạ."

Ong Huỳnh cười đến phúc hậu rồi vẫy tay gọi cô tới.

Cô gật đầu rồi mỉm cười nhẹ với ông rồi đi vào.

Ông yêu chiều vuốt nhẹ tóc cô rồi để cho cô ngồi chỗ gần mình.
“Ủa! Là em họ kìa, hôm nay bày đặt về kìa.”
Bối Hi:”…”
Cô lộn sao? Không phải là anh nhắn tin cho cô sao? Tại sao bây giờ lại làm như người vô tội không biết gì thế kia.
Dù sao chuyện cũng lỡ, về thăm ông cũng tốt.

Cô mặc kệ anh ta mà không thèm để ý.
“Cháu dạo này ổn chứ?”
Ông nhìn cô rồi đột nhiên cất tiếng hỏi.

Điều này làm cô thoáng giật mình những cũng nhanh chóng vui vẻ cười với ông mà đáp:
“Cháu thì làm gì có chuyện gì mà ổn hay không.

Ông đừng cho cho cháu, tuổi trẻ sức dài vai rộng có gì đâu.”
“Ừm, vậy cháu ăn gì chưa?”
Ông Huỳnh đã sống quá nửa đời người.

Với cái tuổi này của ông thật ra có khi còn gần đất xa trời rồi.

Còn cái gì có thể nhìn không thấu?
Có lẽ cháu gái của ông đã gặp một chuyện gì đấy mà không muốn chia sẻ với ai nên ông cũng không tiện nhắc tới nữa.

Chỉ có thể giúp con bé vui vẻ quên đi được chút nào thì hay chút đấy.
Nhìn xem nó kìa, mắt có quầng thâm.

Cả người uể oải, một người già như ông còn có nhiều sức sống hơn cả con bé.
“Dạ chưa, cháu để bụng để ăn trực nhà ông đây.”
“Tưởng gì, cái này chỉ là chuyện nhỏ.”

Ong dìu dắt tay cô cùng xuống nhà bếp, gọi thêm những người khác nhưng lại quên mất thằng cháu trai độc nhất ở đây.
Huỳnh Thiên Chỉ gượng cười đến ngượng gạo.

Thật là bất công mà, anh có công giúp ông gọi con bé về nhưng cũng chính anh lại là người bị bỏ rơi.
Đúng là trai đẹp thì hay chịu bất công.
Đến khi ăn cơm uống trà xong thì anh họ Thiên Chỉ lại kéo tay cô ra vườn, lén lén lút lút như một tên trộm.
“Anh làm gì như trộm vậy?”

“Chuyện này còn hơn cả trộm nữa.”
Anh nhìn tứ phía, giọng nói đến nhỏ nhất thì thầm với cô.

Nhìn bộ dạng chợt thấy khó ưa không thôi, cô đẩy bản mặt xấu xí của anh ta nói:
“Nếu không có việc quan trọng thì coi chừng em đánh anh một trận đấy.”
Con người gì mà đã lớn lại cứ như trẻ con vậy.

Không trưởng thành một chút nào, khác xa Mộ…
“Biết gì không?”
“Không.”
“Con bé này, làm mặt hào hứng một chút được không? Chuyện này liên quan tới Mộ Hàn của em đấy.”
Nghe thấy có tên của anh, cô nghiêm tức thẳng lưng nghe anh ta nói.

Dù đã muốn kìm lòng nhưng chỉ cần là anh thì cô vẫn là không buông bỏ được.
Thấy biểu cảm của cô mà anh khinh thường xì mũi.

Đúng là con người không có tiền đồ, thấy trai là tươm tước.
“Bạn của anh làm ở tập đoàn của Mộ Hàn, nói rằng đã gần tháng nay cậu ta không có đi làm.

Còn không thấy xuất hiện hay gặp mặt dù chỉ một lần.

Mọi công việc và giấy tờ đều giao cho cấp dưới từ trước.

Nếu có chuyện gấp thì chuyển qua cho vị chủ tịch.”
Cô bán tín bán nghi mà nghe anh kể.

Làm gì có chuyện vô lí như vậy? Mộ Hàn rất yêu công việc, làm gì có chuyện tự nhiên bỏ mà biến mất? Còn gần cả tháng nay…
Không phải cùng thời điểm với lần cuối anh mất liên lạc với cô sao?
Nhưng hôm qua anh đã gọi cho cô rồi mà.

Tuy có chút việc giữa chừng xảy ra nhưng thật sự là anh.
Vậy tại sao anh không đi làm?
Trong thời gian hơn nửa tháng mất tích kia đã xảy ra chuyện gì lớn sao?
Không suy nghĩ nữa, cô chạy vào chào ông rồi rời đi, bỏ mặc Thiên Chỉ còn đóng băng ở đấy.
Lấy máy điện thoại, cô gọi một cuộc cho Mộ Hàn nhưng anh không bắt máy.

Đành chuyển hướng qua cho Nhất Thiếu, đe dọa anh ta rồi hẹn nhau ra một quán cà phê gần đấy.
Thứ cô đe dọa tất nhiên là cô bạn Cảnh Dĩnh rồi.

Xin lỗi vì lấy cậu ta những tớ không còn cách nào khác..

Chương 74: 74: Không Muốn Gặp Cô

“Cô gọi tôi làm gì?”
“Ngồi đi.”
Phó Nhất Thiếu nhìn chằm chặp rồi đề phòng nhìn cô.

Chắc chắn phải có sự tình gì ở đây, không thì là cô ta bị điên.

Đang yên đang lành đột nhiên gọi cho anh, đã vậy còn lấy Cảnh Dĩnh ra đe dọa nữa.

Kiểu gì thì kiểu cô ta cũng không có ý tốt cho mà xem.
“Đừng quá lo sợ, anh và Tiểu Dĩnh dạo này sao rồi?”
Có lẽ đây là lúc cô bình tĩnh nhất, uống một ngụm trà rồi nhàn nhã hỏi.

Trái ngược với cô, anh ta lại thầm đổ mồ hôi lạnh sau lưng.
Chết tiệt thật! Đừng nói con bé này lại muốn giở trò khùng gì đấy nha.
Tình cảnh của anh và Cảnh Dĩnh đúng là đã tốt lên rất nhiều.

Cô ấy từng là một người ghét anh rất nhiều nhưng nay đã có cảm tình.

Có lẽ cũng không mấy đây là hai người họ sẽ có một cái kết đẹp.
“Có gì cứ nói thẳng đi, cô có vòng vo thì tôi cũng không hiểu đâu.”
Anh rất tò mò điều cô sắp nói và cũng thật sự không hiểu cái nói chuyện lấp lửng như này của cô.

Đã là con người với nhau làm ơn hãy nói thẳng, anh ta nghe thật sự

không hiểu.
“Tình cảm của anh và Tiểu Dĩnh tốt như vầy cũng có một phần công là của tôi nhỉ?”
“Đúng! Nhưng tôi đã trả công bằng mảnh đất phía Tây cho cô rồi.”
Anh tự tin mà đập bàn nói to.

Ngày hôm ấy anh nhớ rất rõ, chính là ngày đầu tiên của Tết luôn.

Đến bây giờ nghĩ lại anh vẫn khóc trong lòng một chút, chưa gì đầu năm đã phải mất một khoản tiền lớn.
Đối với quy tắc của anh ta, cái gì quên thì có thể quên nhưng riêng chuyện liên quan tới tiền bạc thì không bao giờ có thể quên.
Anh ta đã mất rất nhiều tiền để có thể lấy được nó về tay cho cô cũng vì giữ tình anh em lâu năm.

Thật sự anh rất khổ tâm…
“No… anh quên hả? Cái đấy là vì cái tát anh đánh tôi, còn chuyện giúp đỡ này thì chưa.”
Nhất Thiếu:”…”
Không! Đây không phải sự thật.

Cô ta đang nói dối.
Anh không nghe thấy gì cả, không nghe thấy gì cả.
“Yên tâm, lần này anh sẽ không mất đất mất tiền gì đâu.”
Thấy khuôn mặt đầy đau khổ và cảm thán kia của Nhất Thiếu là cô đã hiểu ra anh ta nghĩ gì.

Chuyện đất đai lần trước cô cũng chỉ là buộc miệng nói ra thôi chứ dù gì anh ta cũng là bạn của Mộ Hàn.

Cô làm sao có thể cái gì cũng tính toán?
“Vậy thì…”
Mừng rỡ, anh tính vỗ tay rồi khen ngợi cô ta vài câu thì lại thấy cô cất lời làm anh tụt cả hứng.

Phải! Chính là tụt con mẹ nó hứng.
“Một tháng nay Mộ Hàn đã đi đâu?”
“Anh đã gặp anh ấy rồi chứ? Anh có gì muốn bật mí cho tôi không?”
“…”
Con mịa nó! Cô tống tiền anh luôn đi có được hay không? Chẳng lẽ hôm nay anh lại có thể bán đứng bạn thân? Không đấy là điều không thể nào xảy ra được.
“Tôi không thể nào nói…”
“Dạo này giám đốc công ty Cảnh Dĩnh đang tán tỉnh cô ấy.”
Nhất Thiếu:”…”
“Cô ấy hỏi tôi xem nên làm sao? Tôi cũng thật sự không biết nên trả lời làm sao đây nhỉ Nhất Thiếu?”
Cô vừa nói vừa cầm lấy chiếc điện thoại đưa qua đưa lại trước mặt anh.

Thấy anh vẫn im lặng, bàn tay của cô bắt đầu ấn số.

Nhạc chuông đầu dây bên kia bắt đầu kêu lên, mỗi một giây nhạc như một can dầu đổ vào lửa nóng trong lòng anh.

Bồn chồn đến khó yên lòng.
Đến khi đầu dây bên kia nghe máy lên tiếng thì anh thật sự không thể nào kìm chế được nữa.

Vung tay giật lấy chiếc điện thoại trong tay cô tắt đi nhanh chóng, anh cười ha hả gượng ngùng cho qua chuyện.
“Tôi… tôi nói.”
“Nhưng thật sự điều tôi biết cũng không nhiều đâu.”
“…”
Người anh em tôi thật sự xin lỗi!
“Người đụng xe cô lần đấy không phải chỉ là vô tình.

Hắn ta chính là một trong những kẻ muốn chiếm lấy công ty và hãm hại Mộ Hàn.

Lần này bọn chúng muốn nhắm tới cô, điểm yếu của Mộ Hàn.”

Bắt nguồn từ hắn sao? Thảo nào cô thật sự thấy hắn ta rất lạ và khả nghi.

Nếu nhớ lại thì đúng là sau ngày hôm ấy mà Mộ Hàn lại thay đổi.
Đáng chết thật, cô vậy mà lại bỏ qua mất chi tiết quan trọng này.
"Vậy Mộ Hàn đã…"
"Phải cậu ta đã rời nước và tới bên kia cùng họ đấu đá."
Nghĩ tới sự bồng bột này của cậu bạn lại làm anh tức chết không thôi.

Nếu anh mà biết sớm hơn thì hay rồi.

Chuyện này chỉ có cậu ta và Jane Tống bàn bạc với nhau rồi đi, đến khi anh biết thì đã quá trễ rồi.
Đúng là không xem người bạn thân là anh đây ra gì.
"Nguy hiểm lắm phải không?"
"Tất nhiên rồi."

Nếu không nguy hiểm thì anh đã không như vậy.

Ruột gan cô nóng hết cả lên, càng nói lại càng lo lắng và muốn gặp anh hơn.
Những kẻ bên đấy đã đối đầu từ ba Mộ Hàn rồi tới Mộ Hàn thì tất nhiên cũng không phải là quả cam mềm dễ nắm bóp.
"Anh ấy có sao không?"
"Cái này thì tôi không chắc.

Tôi cũng như cô, chưa gặp mặt cậu ấy."
"Tại sao anh ấy lại không nói với tôi?"
"Có lẽ vì sợ cô lo lắng nên đã nói mọi người giấu."
"…"
"Tôi biết rồi, cảm ơn anh."
Nói rồi cô đứng phắt dậy, chào anh ta một tiếng rồi rời đi.

Mục đích đến tiếp theo chính là nhà của Mộ Hàn.
Tốt nhất anh đừng nên làm sao cả đấy Mộ Hàn.

Nhìn theo bóng lưng của cô mà Nhất Thiếu thở dài thườn thượt.

Đúng là yêu nhiều thì đau nhiều, lúc nào cũng lo nghĩ cho nhau.
Nhìn cặp đôi người ta mà phát ham, nhìn lại cặp đôi này mình mà phát chán.
Đến khi nào thì Dĩnh Dĩnh nhà anh mới yêu thương và lo lắng cho anh như vậy đây?
…
Bíp! Bíp!
Cô lái xe lao nhanh về phía trước, không biết đã đi qua bao chiếc đèn đỏ mà cô vượt qua.

Tại sao lại có thể rối ren như vậy? Tại sao anh lại hứng chịu một mình mà không hề nói hay đả động gì đến cô? Ít ra cũng phải cho cô biết hay chỉ cần ở bên anh thôi cũng được.
Nếu điều Nhất Thiếu là đúng và sự thật còn tồi tệ hơn thì sao?
Cô thật sự không dám nghĩ tới khi đối mặt với anh.
Xe dừng lại trước căn nhà quen thuộc, cô nhìn lướt qua chiếc xe của anh đậu ở cửa rồi đi thẳng vào trong.

Đứng trước cửa lớn mà bấm chuông liên hồi.

Thật sự là gấp đến hoảng luôn mà.
Chờ đợi một lúc thì có người ra mở cửa.
Không phải Mộ Hàn, không phải ba mẹ anh hay người giúp việc.

Mà người đấy lại chính là Lữ Giao.

Cô ta tóc tai cột lên gọn gàng, không thêm lớp son phấn nên nhìn trông rất giản dị và thuần khiết.

Điều đáng nói hơn nữa là chiếc tạp dề cô ta đang đeo.

Rốt cuộc đây là cái trường hợp gì?
“Ồ? Bối Hi, em tới chơi hả? Vào nhà đi.”
“Mộ Hàn, anh ấy đâu?”

Cô ta nói là mời nhưng thực chất lại đứng chặn trước cửa nhà.

Vừa hay che lấp cô nhìn vào trong vừa hay lại cản đường thành công.
Không có tâm trạng đứng tán chuyện không đâu với cô ta, cô nhanh chóng nói luôn vào chủ đề chính.

Mục đích đến là vì Mộ Hàn, có rời đi thì cô cũng phải thấy cho được Mộ Hàn.
“Tất nhiên là đi làm rồi, giờ này làm gì có ở nhà chứ.”
Bạn gái và bạn thân cùng đứng nói chuyện, nhưng có vẻ cô lại không giống bạn gái anh.

Có người bạn thân nào lại ở trong nhà khi bạn mình đi vắng lại còn ăn mặc tự nhiên như ở nhà của mình.
Cô ta thật sự đúng là không biết ngượng là gì sao?
“Tránh ra, tôi muốn vào nhà.”
“Uầy, không được.

Hay em đến công ty tìm cậu ấy đi.

Chị còn có việc bận đang làm dở, không thể cùng em nói chuyện được.”
Công ty? Anh ấy sẽ có ở công ty sao?
Tại sao càng nói chuyện với cô ta thì cô lại càng tức muốn điên lên vậy này?
“Đi ra.

Tôi muốn vào nhà bạn trai của tôi.”
Cô gằn giọng, quát lớn.

Thật sự đã hết kiên nhẫn rồi.

Tại sao lại trơ trẽn như vậy? Tại sao anh lại để cô ta làm như vậy với cô?
Cô biết anh đang có ở nhà mà?

“Phí công vô ích, cậu ấy chính là không muốn gặp cô.”.

Chương 75: 75: Anh Thích Ai ‘chăm Sóc’ Hơn

Anh không muốn gặp cô? Đấy là điều không thể.
Mộ Hàn mà cô biết không phải là như vậy.

Anh không phải rất yêu cô sao? Tại sao lại có thể không gặp cô được chứ? Chắc chắn là Lữ Giao cô ta muốn gây hiểu lầm cho hai người đây mà.
Cô còn lâu mới mắc mưu.
Nói bản thân không buồn nhưng thật sự là rất buồn.
Nếu anh không có ý như vậy hay tương tự như vậy thì làm sao cô ta có thể đứng sừng sững ở đây mà tự tin nói với cô như vậy?
Anh bị làm sao vậy? Không biết làm như vậy sẽ khiến cô rất buồn ư?
Cô thật sự sẽ rất buồn đấy.
“Mộ Hàn!”
Cô hét lớn tiếng vào trong.

Nhưng đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng và im lặng.
“Ra đây, nhanh ra đây cho em.”
“Này! Cô làm gì vậy hả?”
Nhìn ngang ngó dọc, Lữ Giao cau mắt đe dọa cô.

Đúng là con ả lì lợm, đến vậy rồi mà vẫn còn muốn níu kéo sao?
Bối Hi cô nên biết mình là ai và vị trí thật sự của mình là ở đâu.

Cái gì đã không phải là của mình thì nói kéo cũng chỉ là vô ích.
“Em sẽ đếm từ một đến ba, nếu anh vẫn không ra thì chúng ta sẽ dừng lại.

Lần này sẽ là thật sự chia tay đấy.”

“…”
Vẫn im lặng.
Anh thật sự muốn như vậy sao?
Cô đã hạ quyết tâm rồi, nếu thật sự mọi chuyện có đi quá xa thì cũng là điều không thể níu kéo.

Coi như đây là một thử thách, cho cả cô và cả anh.
“Một.”

“Hai.”
“B…”
“Hi… Hi.”
Đến khi cô tưởng chừng mọi chuyện sẽ kết thúc và tuyệt vọng trước sự hả hê của Lữ Giao và im lặng gần như đến cùng của anh thì rốt cuộc vẫn là trời không phụ lòng người.

Người duyên người nợ vẫn là không rời được nhau.
Anh xuất hiện rồi, bằng xương bằng thịt trước mặt cô.
Những giọt nước mắt kìm nén bấy lâu nay lại ào ạt thi nhau chảy ra.

Cô thực sự không muốn khóc, đặc biệt là còn có cả kẻ thù ngay trước mắt.

Nhưng đưa tay lên lau thế nào cũng không hết được, đến cơ thể cô cũng đang phản bội cô rồi.
“Tên khốn nhà anh.”
Cô tức giận, dùng hết sức mình mà đẩy Lữ Giao một phát khiến cho cô ta mất thăng bằng mà loạng choạng ngã.

Nếu không phải vì nhanh tay giữ được cánh cửa kế bên thì có lẽ đã thất lễ mà mất mặt ngay trước mặt anh.
Con khốn Bối Hi, nó là cố tình.
Quay phắt người lại, cô ta nhìn chằm chặp vào cô đang đi thẳng vào trong chỗ anh với ánh mắt hình viên đạn.

Nếu ánh mắt vào thể giết chết người thì không biết Bối Hi cô đã chết

bao nhiêu lần.
Mộ Hàn đứng nhìn cô, ánh mắt nhu tình và đầy thương nhớ.

Bắt gặp ánh mắt ấy của anh khiến cô thật khó hiểu.

Như vậy là sao? Anh không phải chảnh lắm sao? Tại sao lại dùng ánh mắt như thể người sai là cô vậy?
Cô đứng cách anh năm bước chân, ai sẽ là người tiến lên trước? Gầy đi nhỉ? Trên người anh là bộ quần áo thun rộng thùng thình, áo tay dài màu xám quần dài đến chân màu đen.

Mái tóc rũ rượi, không hề lấy một chút gọn gàng như trước.

Gương mặt anh xanh xao, thật sự rất thiếu sức sống.
Là bệnh ốm mới khỏi dậy hay sao? Tại sao anh lại phải đứng dựa mình vào chiếc ghế kế bên mà không thể tự đứng thẳng dậy?

“Sao không làm giá tiếp đi?”
Cả hai vẫn đứng yên tại chỗ.

Cô lên tiếng hỏi cắt đứt bầu không khí đang trùng xuống giữa hai người.
“Sợ em chia tay thật.”
Giọng nói của anh rất khàn, rất khó nghe.

Nếu là trước kia cô thực sự rất thích nghe giọng nói của anh nhưng có vẻ bây giờ thì không.
Cô lại nhớ tới lời Nhất Thiếu từng nói, cuộc đối đầu đó sẽ rất nguy hiểm.

Mộ Hàn anh còn chọn cách tiêu cực nhất, lao mình vào hang hổ như thể nộp mạng.
Anh ta còn nói cô nghe thấy giọng của Mộ Hàn qua điện thoại có vẻ còn may mắn đấy.

Không mất mạng thì đã là một điều kì tích rồi.

Vậy anh đang đứng ở đây, những dấu hiệu này có vẻ là dư âm nhỉ?
Không sức sống, xanh xao như người bệnh, không một chút sức lực.

Điều đáng chú ý nhất đối với cô có lẽ là việc anh mặc quần áo dài.

Một mùa xuân ấm áp chuyển mình qua mùa hạ như vầy có nhất thiết lạnh đến nỗi phải mặc cả quần áo dài kín người vậy không?
"Đã sợ thì tại sao không chịu gặp em?"
Sợ mà như anh có lẽ là cô gặp lần đầu đấy.
"Anh…"
"Mộ Hàn, cậu không cần phải…"
"Thôi đi Lữ Giao, đến bây giờ cũng không thể giấu nữa."
Anh lên tiếng, cắt ngang qua lời cô ta đang nói.
Dù chưa nghe hết nhưng cô cũng có thể đoán được ít nhiều ở trong này.

Họ đang thông đồng giấu cô điều gì đấy, cũng có thể ba mẹ anh cũng đã biết.
Anh vịn ghế, đứng thẳng người.

Gắng gượng từng bước mà bước về phía cô.

Chỉ là mấy bước chân thôi mà? Khó nhọc vậy sao?
Điều này có thể nói là chứng minh việc anh đối đầu với bọn người kia là có tổn thất về cơ thể đúng không?
"Đồ ngốc."
Cô bước nhanh tới, ôm chầm lấy anh.

Cô đứng trụ người, làm nơi dựa dẫm cho anh.

Không phải kiếp trước anh cũng từng cõng cô chạy trốn với cái bụng đói meo sao? Bây giờ cô xuống nước đỡ anh một chút thì có là gì?
Cô ta đứng chứng kiến hai người ôm nhau thắm thiết bao nhiêu thì sự ghen ghét lại tăng lên cao bấy nhiêu.

Tại sao cô ta luôn phải là kẻ đứng chứng kiến hai người họ hạnh phúc?
Lữ Giao cô mới chính là người giúp đỡ anh, cùng anh trải qua những tháng ngày của tuổi thơ.

Tại sao sau tất cả vẫn không bằng một kẻ đến sau?
Anh quên mất Bối Hi cô từng đối xử với anh như thế nào rồi sao? Cô ta từng là bạn gái của kẻ thù của anh kia mà? Anh ấy vậy mà tin tưởng và yêu thương nhiều gấp bội, hơn không biết bao nhiêu lần so với cô, một người cùng anh lớn lên và nhận được sự chấp thuận chính thức từ ba mẹ của anh.
Công bằng ở đâu? Đạo lí ở đâu?
Đứng chấp tay, cắn môi dưới.

Không chịu được cảnh này nữa mà cô ta phải lên tiếng:"Mộ Hàn, Bối Hi… hai người."
"Chị về đi, tôi có việc riêng muốn nói với anh ấy."
Dìu Mộ Hàn tới chỗ ghế sô pha cho anh ngồi xuống.

Cô quay người lại đối diện với cô ta nói.

Chó cậy nhà, gà cậy vườn.

Cô bây giờ chính là cậy đây là nhà của bạn trai mình mà ra uy quyền. Gặp được Mộ Hàn rồi thì cô không cần lo lắng hay lép vế gì nữa.

Đã như vậy thì cần gì phải nể nang để cho cô ta tưởng bở mà nhảy nhót? Rồi cũng phải đến lúc cho cô ta biết đây là điểm nên dừng.
"Nhưng tôi cần phải ở lại đây để chăm sóc cậu ấy."
Đột nhiên bị đuổi đi, cô ta làm sao chịu được? Tiếp cận Mộ Hàn ngày một khó, đến nhà của anh thường xuyên lại còn khó hơn.

Đến bây giờ cô ta mới có lí do hợp pháp để tới nhà anh, làm sao có thể dễ dàng bỏ đi?

Cô ta biết rất rõ, một khi đã đi là đi luôn.

Sẽ không còn cơ hội nào để cô ta quay lại.
“Không cần nữa rồi.

Từ bây giờ em sẽ chăm sóc cho anh ấy.”
“Nhưng đây là điều mà bác gái đã nhờ tôi.”
Là mẹ của Mộ Hàn sao? Thật sự đúng là gượng ngùng khi cứ phải chịu sự chia rẽ này.
“Đấy là bác ấy lo em biết sẽ đau lòng nhưng bây giờ em đã biết rồi.

Còn có thể tự tay tận tình chăm sóc anh ấy.

Cảm ơn chị mấy ngày qua đã lo lắng cho người yêu của em, gửi hộ em lời cảm ơn đến bác gái.”
“Điều này làm sao được?”
Cô ta nhảy dựng lên, chuyển ánh mắt về phía Mộ Hàn cầu cứu.

Mấy ngày qua cô ta đã chăm sóc anh rất tốt, có phải anh nên vì cô, vì mẹ anh mà nói giúp cho cô ta không?
Nhưng đáp lại cô vẫn là sự thờ ơi và cúi cụp mắt của Mộ Hàn.

Anh ấy vậy mà còn không thèm ngẩng đầu lên để nhìn.
Là không thèm hay là không dám?
Anh thật sự không dám, Bối Hi đang nhìn anh với ánh mắt ‘trìu mến’ như vậy.

Làm sao anh còn dám lộn xộn.
“Mộ Hàn, anh thích ai ‘chăm sóc’ hơn?”
Cô vừa nói còn vừa nhấn mạnh để anh biết đâu là nặng đâu là nhẹ.

Thử nói sao ý cô xem? Tội lớn tội bé cô sẽ từ từ tính hết lên đầu của anh.
“Bối Hi.”
Nghe thấy thế, cô ta thất thanh mà cất tiếng gọi anh:“Mộ Hàn.”
“Lữ Giao, cảm ơn cậu mấy ngày qua.

Bây giờ để Bối Hi chăm sóc tôi thời gian tới là được.

Dù sao cô ấy cũng là bạn gái của tôi, có nhiều thứ sẽ tiện hơn.”.

Chương 76: 76: Em Nói Là Cởi Ra

Đợi đến khi cô ta về thì cũng phải mất tới 20 phút sau.

Lưu luyến đến khó mà rời từng bước chân, nào là lấy cái này, quên cái kia.

Sau cũng thì nhắc anh thế này, nhắc anh thế nọ.
“Đúng thật là bạn thân có khác, rất là hiểu anh.”
Mộ Hàn ngồi trên ghế mà khó nhọc nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Căng thẳng thật, anh cảm giác mùi giấm đang phảng phất bay khắp nhà.

Là ai làm đổ bình giấm ăn hay là giấm chua đây?
Thắc mắc trong lòng nhưng anh không dám nói thành tiếng, chỉ có thể co mình trên ghế mà hưởng thụ sự ‘chăm sóc’ đặc biệt của cô và ‘tình yêu’ nồng cháy mà cô mang lại.
Anh hối hận vì để cô ở lại có được không?
“Nói xấu em hả?”
Đứng trong bếp, cô nhìn anh bằng ánh mắt nhu tình nói.

Mọi thứ sẽ tuyệt và lãng mạn hơn nữa nếu trên tay cô không cầm con dao đang chỉa về phía anh.

Anh còn có thể thấy phần nhọn hoắt và sáng bóng của nó lấp lánh.
“Không… không có, anh nào dám chứ ha ha haaa.”
“Tốt nhất là nên như vậy, em còn nhiều thứ muốn hỏi anh lắm.”
Ực! Tiêu rồi, sao đột nhiên anh lại cảm thấy bất an như vầy?
Có phải lúc này anh lên lục lọi trí nhớ và tìm những từ ngữ biện minh

phù hợp nhất không? Làm sao để cô hết giận và chuyện này trôi qua êm đẹp?
Thật muốn ngất xỉu một cái cho xong.
“Đừng suy nghĩ gì nhiều, ăn đi.”
Đặt xuống trước mặt anh một tô cháo thịt nóng và một ly sữa, cô ra hiệu cho anh ăn.
“Anh không ăn khuya mà…”
Anh rất ít khi ăn khuya, có thể nói là không ăn.

Càng ngày càng khắt khe với bản thân hơn.

Cũng khá tủi thân nhưng mà anh lớn hơn cô tới gần 9 tuổi, nếu không giữ dáng và sửa soạn thì anh sợ sẽ có một ngày cô chán ghét anh và đi tìm một tên tiểu thịt tươi nào đó mất.
Lo nghĩ là thế nhưng anh cũng không thể nói ra.

Làm sao có thể nói được chứ? Anh không muốn chết sớm đâu.

Có khi nói xong còn mất vợ luôn cũng không chừng.
“Ăn! Anh nhìn xem bản thân đã thành bộ dạng gì rồi mà còn muốn ỉ lại? Muốn giữ đang làm đẹp cho ai hả? Muốn tìm thêm chị chân già eo thon nào nữa có phải không?”
Cô trợn mắt nạt nộ anh.

Đã xanh như cái tàu lá rồi mà còn muốn gồng mình.

Thời gian tới nhất định cô phải chăm sóc anh, phải nuôi anh béo tròn.
“Anh là vì em mà…”
“Nói cái gì đó?”
“Hứ!”
Phụng phịu giận dỗi, anh chu môi không bằng lòng mà súc từng thìa ăn trước ánh mắt hung dữ nhìn chằm chặp của cô.
Càng ngày càng hung dữ rồi, giờ còn hay nạt nộ anh nữa.
Trong lúc anh đang uống sữa, cô vô tình hay cố ý mà vu vơ hỏi:“Lữ Giao chị ấy ngủ ở nhà anh sao?”

Phụt!
Sữa trong khoang miệng của anh theo đó mà bắn ra.

Chưa dừng lại ở đó mà còn bị sặc nước mà ho khù khụ không thôi.
Đúng là hiểu lầm chết người.
“Không có đâu, cô ấy chỉ đến nấu cơm dọn dẹp theo lời của mẹ anh thôi.”
“Chắc trong lúc vô tình không có gì xảy ra đâu nhỉ?”
Anh ngồi thẳng người, giơ ba ngón tay lên cam đoan với cô:” Không hề có chuyện gì.”
Có chuyện gì thì mới là tài đấy.

Anh bị thương nặng mệt mỏi mà nằm liệt giường , làm gì còn hơi sức? Dù có muốn thì cũng không thể.

Anh phải thủ thân như ngọc cho cô mà.
Anh lo sợ mà nhìn cô, sao cô không hỏi nữa? Tại sao không tra khảo hay đánh đập gì đó? Cô im lặng như vầy còn khiến anh hoảng sợ hơn nữa.
“Ăn đi.”
“Vâng.”
“…”
Đến 10 giờ tối, cô dìu anh lên giường.

Bắt đầu chuẩn bị công tác làm việc.
“Cởi ra.”
“Hả?”
“Em nói là cởi ra.”
Cô vừa cắm cúi kiếm đồ miệng vừa nói chuyện với anh.

Đến khi quay lại thì hoảng hồn không thôi.
“Em nhẹ nhàng thôi nhé, anh sợ đau.

Lần đầu tiên em chủ động như vậy khiến anh thật không quen lắm.”
Bối Hi:”…”
Theo lời cô là anh nên cởi áo để cô xem có vết thương hay không và

nặng hay nhẹ.

Nhưng anh tại sao lại còn cởi cả quần?
Lấy chiếc gối che lên bộ phận nhạy cảm nào đó, cả người anh bây giờ đều là trần trụi với thiên nhiên.

Đã như vậy mà miệng con nói lia lại, hí ha hí hửng cười đến không khép được miệng.
“Đây là lần thứ hai chúng ta quan hệ đấy, anh thật là chờ mong.”
Bối Hi”…”
Quá quắt lắm rồi.
Tần Mộ Hàn lạnh lùng, đứng đắn trưởng thành của cô đâu rồi?
“Mặc đồ vào, em chỉ là muốn xem vết thương của anh thôi.”
“Chứ không phải là…”
“Không.”
Nụ cười trên miệng anh chợt tắt.

Ông trời ơi, ngó xuống đây mà xem này.

Anh vậy mà đang bị cô ngược đãi.
“Thật sự không thể sao?”
“Đã nói là không rồi mà.”

Mộ Hàn:”…”
Gục ngã và thất vọng.
Anh đang vui mừng như tết thì giờ đây lại như cọng bún thiu.
Cô nhìn mà thật sự nhịn cười không nổi.
Đợi anh mặc đồ đâu đấy xong xuôi rồi thì cô cũng bắt đầu.

Tới gần anh, bắt đầu xem xét vết thương.

Người như anh thì càng nói càng nhõng nhẽo mà thôi.
“Làm sao để bị thương nhiều như vậy?”
“Chỉ là vặt vãnh mà thôi.”
“Xí.”
Có rất nhiều vết thương mới cũ khác nhau.

Anh đúng là một tên cứng đầu, có cần phải liều mình vậy không? Để bị thương như vầy cô thật sự rất sót.
Thân trên của anh cuốn băng, nên buộc cô đành phải cởi ra.

Có rất nhiều thứ được giấu sau lớp băng dày này.

Nào là vết xước, vết dao chém sượt qua.

Có lẽ nặng nề và khiến anh đau đớn nhất là vết của viên đạn.

Nó tròn tròn và đỏ lét.

Nhìn cả thân anh bây giờ đáng sợ vô cùng.
Nhưng cô lại càng thấy đau lòng.

Anh lại bị thương nặng nữa rồi.

Có phải rất đau không? Anh về nước và giấu cô là vì không muốn cho cô thấy tình cảnh tồi tệ của bản thân mình khi ấy.
“Có phải anh xấu xí lắm không?”
“Không có, anh rất đẹp.

Là người đẹp nhất trên thế gian này.”
“Em chỉ biết nịnh anh thôi.”
Sau khi thấy thuốc và băng bó cho anh xong, cô dọn dẹp qua loa rồi đi ngủ.

Không cần anh phải nói mà cô tự mình chui người vào trong vòng tay của anh.

Cả hai cùng hạnh phúc mà chìm vào giấc ngủ.

Cuối cùng của thì sau nào nhiêu lâu xa cách cô cũng có thể được nằm trong vòng tay ấm áp của anh.
“Em yêu anh.”

“Anh yêu em.”

Lời chúc ngọt ngào mà đơn giản nhưng lại thấm đẫm tình yêu mà hai người dành cho nhau.
Hôm nay và những nỗ lực trước kia quả thực xứng đáng.
…
Bên kia Mộ Hàn và Bối Hi đã cùng nhau chìm vào giấc mộng đẹp thì Lữ Giao bên này đang tức giận đến run người.
Bối Hi cô ta vậy mà lợi dụng rồi lại ngủ chung với anh ngay sau khi hội ngộ.

Cô ta trước đó đã dùng bao nhiêu là cách cũng không thể nhận được cái đồng ý ở lại từ anh.
Đúng là đáng chết.
Ting!
Chuông điện thoại reo vang, cô ta bực tức mà với lấy cái điện thoại rồi ấn nút nghe.
“Alo.”
“Là anh đây.”
“Vỹ Trác, nửa đêm anh gọi cho tôi làm gì?”
“Vì anh nhớ em.”
Cùng theo lời nói của hắn ta là tiếng chuông cửa nhà cô kêu lên liền hồi.

Hiểu ra gì đó nên cô ta nhanh chóng xỏ dép rồi xuống lầu mở cửa.
“Này anh… ưm…”
Chỉ vừa mở cửa chưa kịp nói gì thì cô ta đã bị hắn ôm vào lòng rồi trao cho những nụ hôn mãnh liệt liên hồi.
“Từ từ đã.”
“Anh không thể chờ thêm một giây phút nào nữa.”
Khó khăn lắm mới thoát khỏi nụ hôn, cô ta tranh thủ nói với hắn.

Nhưng kết quả chỉ bằng thừa, hắn như con mãnh thú mà lao vào cô cắn xé như con mồi.
“Ưm… Trác, nhẹ thôi… á… a.”
“Em thật đẹp.”

“Đừng nói nữa, nhanh lên.”
Những tiếng tên rỉ ái muội vang lên khắp căn phòng khách.

Từng lớp quần áo được mở tung rồi ném nỗi thứ mỗi nơi.

Một lần rồi lại một lần, cô ta trao tấm thân của mình cho anh.

Cả hai cũng nhau thừa hưởng cảm giác sung sướng đến từng tất da tất thịt mà người kia mang lại.
Một đêm xuân tiêu đáng giá nghìn vàng..

Chương 77: 77: Hổng Chịu Đâu

Sáng sớm hôm sau, cô là người thức dậy trước.

Nằm trong vòng tay ấm áp, cảm nhận hơi ấm từ anh mang lại.

Thật sự mà nói thì cô rất thích ở gần anh.

Từ bé đến lớn cả người cô luôn rất lạnh, từ chân đến tay, tất cả đều lạnh như băng.

Nhưng nhiệt độ cơ thể anh lại khác, nó rất ấm áp và khiến một người như cô dễ chịu.
Ngước mắt lên nhìn chằm chặp vào anh, cô bắt gặp chiếc cằm cương nghị, đôi lông dày và cong đang khép chặt lại của anh.

Phải công nhận rằng anh rất đẹp, tất cả đều hoàn hảo.
"Đẹp quá!"
Vừa cảm thán bàn tay cô cũng không tự chủ được mà sờ lên khuôn mặt của anh.

Từ vầng trán cao chạy dọc xuống chiếc mũi cao thẳng của anh, khuôn miệng đều và đẹp.

Không quá dày cũng không quá mỏng, vừa đủ để cô yêu thích.
Chạy dọc một đường, bàn tay cô đang đụng tới yếu hầu thì bị bàn tay của anh chặn lại.

Mở cặp mắt lơ mơ sáng sớm ra, anh ủy khuất nhìn cô tố trạng:
"Đã không yêu anh thì đừng câu dẫn anh."

“Em đâu có…”
“Còn nói không? Hứ!”
Thật ra anh đã dậy từ sớm, chỉ là muốn giả bộ ngủ để cô hôn anh một cái đánh thức vào buổi sáng sớm thôi.

Nhưng đợi mãi, đợi mãi cũng chẳng thấy cô ôm hôn gì.

Tưởng chừng sắp chịu không nổi phải mở mắt ra thì cô mới hành động.
Anh thừa nhận rằng khi ấy mình đã rất mong chờ.

Nhưng sau tất cả cô lại chỉ sờ mà không có làm gì nữa cả.
Cuối cùng bị cô thách thức nên anh không chịu được nữa.

Buổi sáng sớm đàn ông rất dễ động tình, anh đây ôm mỹ nữ trong tay, được cô câu dẫn nhưng lại chẳng thể làm gì.
Đúng là tức chết đi được.
“Con nít.”
Mắng yêu anh một câu rồi cô nhúc nhích mình để chuẩn bị rồi giường.

Thấy cô động đậy muốn ngồi dậy, anh đưa tay giữ cô lại.
“Đi đâu vậy? Bỏ anh sao?”
“Hỏi thừa, sáng rồi anh còn không chịu dậy hả? Hay muốn chết đói?”
“Ư… ư… hổng chịu đâu, còn sớm mà.”
Cốp!
Cô tức giận mà táng một cái vô đầu anh.
“Đau người ta…”
Sốc đến đứng hình là có thật, cô ớn lạnh mà rùng mình một cái.

Cái tên này… xác thực không phải là người yêu của cô.

Ai đấy hãy trả đĩa bay cho anh người yêu trầm tĩnh của cô về đây đi.
“Anh mà còn vầy nữa là em đá anh xuống giường đấy.”
“Thật bạo lực… bạo lực gia đình.”

Đứng xuống giường đi dép, cô không chịu nổi khi anh vẫn lùng bùng trong miệng mà lên tiếng quát:“Nói gì đó?”
“Có nói gì đâu.”
Nằm thải lai giữa giường, anh ấm ức mà không thèm cử động.

Mới yêu thì ngọt ngào hiền lành mà yêu thương anh lắm, giờ đây yêu lâu rồi mới thấy cô lòi ra cái tật hung dữ.

Biết vậy không yêu vào cho khổ rồi…
“Em xuống chuẩn bị đồ ăn, anh nhanh chóng vệ sinh cá nhân đi nha.”
Cô từ trong nhà tắm đi ra, thấy anh vẫn nằm ườn đành lên tiếng nhắc nhở.
“Anh đau quá, không làm được.

Hay là em giúp anh nha?”
Anh vùng người dậy, anh nằm nghiêng qua để lộ body siêu chuẩn cùng những đường cong hấp dẫn.

Không thể phủ nhận rằng anh bây giờ rất đẹp và quyến rũ.

Nhưng đấy không phải là trọng điểm…
“Không làm được? Vậy trước đây anh cũng nhờ Lữ Giao giúp có phải hay không hả?”
Mộ Hàn:”…”
Chết rồi! Anh vì cái lợi trước mắt mà quên mất điểm này.
“Không… không có, anh có thể làm được.

Làm sao anh có thể để cô ấy động vào tấm thân ngà ngọc này được.”
“Hứ!”
Cô không thèm để ý anh nữa mà bỏ ra ngoài.

Triệu Bối Hi cô chính là một kẻ thù dai có được không? Chuyện anh và cô ta tuy ngoài mặt thì cô không sao đấy nhưng trong tâm cô vẫn còn nguyên một hố lửa chưa được dập tắt.

Cô sẽ từ từ tính sổ với anh, lâu lâu lại nhắc lại một chút cho anh nhớ.
"…"
Bữa sáng đơn giản và thanh đạm được bày bẹn lên.

Anh sảng khoái từ trên lầu bước xuống với bộ quần áo mới và mát mẻ hơn.

Áo cộc tay và quần đến đầu gối, có lẽ anh đã mới tắm nên tóc ướt còn đang chảy ròng ròng.
"Sao lại tắm như vậy? Lỡ nước vào chỗ vết thương nhiễm trùng thì sao? Gội đầu thì cũng nên lâu hay sấy tóc cho đàng hoàng chứ?"
Cô kéo anh ra chỗ ghế sát tường ngồi, đi lấy một chiếc khăn khô quấn qua cổ anh cho nước khỏi chảy xuống.

Cắm điện vào máy sấy tóc, ấn nút rồi cô nhẹ nhàng sấy tóc cho anh.
Tiếng máy kêu ù ù qua tai, làn gió mát và bàn tay mềm mại của cô nhè nhẹ nâng niu những sợi tóc của anh.

Cảm giác thật sự rất dễ chịu và thoải mái.

Nó làm cho một người mới ngủ dậy như anh lại muốn ngủ tiếp.

Thì ra có người yêu chăm sóc từng li từng tí một là như này.

Nếu bị bệnh mà được cô ở bên chăm sóc và yêu thương thế này thì anh thật muốn bệnh mãi.
Ơ nhưng mà không được, như vậy thì cô sẽ lo lắng và chăm sóc anh hoài sao? Nếu vậy thì bảo bối của anh sẽ đau lòng và mệt lắm.

Anh thà khỏe mạnh rồi cùng cô gánh vác chứ không muốn để cô một mình chịu đựng.
"Rồi, đi ăn thôi."
Cô tắt máy và cất đi.

Đang quay người trở lại phòng ăn thì anh từ đằng sau ôm lấy cổ và

dính sát vào người cô bước theo từng bước.

Nhìn thật không khác gì con gấu koala.
“Gì vậy?”
“Em đỡ như vầy anh mới đi.

Không phải như này thật ấm áp và trông tình cảm hẳn sao?”
“Bày trò!”
Mắng yêu anh một tiếng rồi cô cũng vui vẻ cùng anh đi từng bước tới bàn ăn, người trước người sau.
Trong lúc đang ngồi ăn cơm ngoan lành thì đột nhiên cô lại muốn lên tiếng hỏi anh về chuyện đã xảy ra trong thời gian qua.

Thời gian đó không phải cũng quá bí ẩn rồi sao? Chả ai biết anh đã làm gì ở đấy cả.

Chỉ biết sau khi biến mất một thời gian thì anh về nước với cơ thể đầy vết thương mà thôi.
“Gần một tháng qua anh đã làm gì? Tại sao lại bị thương nặng như vậy?”
“Hả? À ừm cũng không có gì cả.”
“Nói!”
Anh lại muốn giấu giếm cô nữa hả? Cái con người này sao mà lại lì lợm như vậy? Muốn làm như vậy để tỏ ra ngầu hơn hay gì?
“Lúc hạ cánh xong, đang đi ô tô về nhà bên đấy thì bị truy sát.

Cũng không nặng lắm, chỉ bị thương chút chút thôi.”
Thì ra là như vậy, những vết thương cũ là do anh bị truy sát từ hôm đấy.

Vậy chẳng lẽ vết thương mới là…
Anh như hiểu ra ý của cô, cũng nhanh chóng kể tiếp câu chuyện của mình.
“Sau đó anh gặp người của mình rồi bàn kế đối đáo với bọn người kia.

Cuộc chiến nho nhỏ xảy ra, cuối cùng thì phần thắng cũng nghiêng về anh.

Chỉ là cuối cùng bọn họ bị dồn vào chân tường, hết đường chạy trốn thì làm liều."
"Vậy những vết thương như vết đạn này là…"
Cô nhớ tới những vết thương trên người anh, chúng đều nằm ở những nơi gần như là chí mạng.

Kẻ ra tay thật sự là muốn giết chết anh cho bằng được.
"Ừm."
Đều là do anh chiến đấu trực tiếp với tên đó mà có.

Đáng lẽ anh cũng không muốn tự mình mạo hiểm như vậy đâu nhưng hoàn cảnh bắt buộc.

Không đánh liều là không được.

Thật may mắn vì cuối cùng mọi chuyện cũng đều ổn thỏa.
"Khi đấy anh đau không?"
"Đau."
Không đau thì đấy chắc chắn là nói dối rồi.

Tình trạng khi ấy nguy kịch tới mức nào, làm sao anh có thể to mồm nói mình chả thấy đau đớn gì?
Cô đau đớn đến thương tâm mà nhìn anh, nghe kể thì có vẻ đơn giản đấy nhưng chắc chắn tình hình khi ấy rất tồi tệ rồi:"Vậy…"
"Nhưng không đau bằng việc rời xa em.".

Chương 78: 78: Có Thể Là Ai

Rung động quá! Đột nhiên sao lại dẻo miệng như vậy? Anh làm như thế này thì trái tim thiếu nữ của cô làm sao chịu nổi?
“Không ngờ một Tần tổng lạnh lùng mà cũng có mặt này đấy.”
Một người tài giỏi và lãnh đạm trên thương trường như anh làm sao lại có một mặt đáng yêu như vầy?
“Em thích chứ?”
Thấy biểu cảm của cô như vậy anh cười thầm trong lòng.

Mặt không đổi sắc mà hỏi cô, chỉ là ánh mắt loé lên gian tà của anh khiến người khác phải nghi ngờ.

Nhưng tất nhiên điều đó xảy ra rất nhanh, cô làm sao có thể thấy được?
“Thích, anh làm gì em cũng thích.”
Tình yêu mà, động viên nhau một chút cũng đâu có sao?
“Thật không?”
Cô nghĩ anh nghi ngờ nên gật mạnh đầu chắc nịch nói:“Thật.”
Con cừu nhỏ ngây thơ này của anh còn phải dạy dỗ nhiều.
“Làm gì em cũng thích?”
“Ừm…”
Cảm thấy có gì đó sai sai ở đây nhưng cô cũng không để hả lắm.

Chẳng phải chỉ là câu hỏi, cuộc trò chuyện bình thường thôi sao?
Cô không nên quá nghĩ nhiều.
“Vậy anh làm nhá?”
Giữ hai người là bàn ăn, anh đứng lên nhướm người qua.

Như thể muốn nói rõ mục đích của mình mà anh còn nhắn mắt rồi

chu môi các kiểu.
Cái tên này!
Dù miệng thì nói vậy nhưng cô cũng nhanh chóng nhắm mắt rồi cũng anh trao nhau nụ hôn nồng cháy vào sáng sớm.

Không phải người ta nói hôn môi cũng có thể giúp đốt cháy lượng calo sao? Như vậy thì quá tiện ích rồi còn gì, một công đôi việc.
Chỉ là khi hai người sắp môi chạm môi thì không biết cái tên vô ý thức nào đó lại đến và nhấn chuông cửa liên hồi.

Sực tỉnh khỏi tiếng động lớn xảy ra bất ngờ, cô và anh không nói nhưng cả hai đều tụt hứng.

Mộ Hàn cau có, bực tức mà không nói không rằng đi thẳng ra cửa lớn.
Không thể đợi một lúc sau hãy đến được sao? À mà không, tốt nhất là không nên đến.
Cạch!
Cánh cửa mở ra, những vị khách sau lớp cửa dần xuất hiện trước mắt anh.

Đông đủ vui vẻ thật, nếu họ để anh hôn được bảo bối xong một cái thì sẽ còn vui hơn.
Jane Tống tay xách một bọc quà lớn, quan tâm mà hỏi anh:“Ổn chứ?”
Đứng qua một bên chừa lối vào, anh vui đẻ đáp: “Ổn cả.”
“Mộ Hàn, người anh em của tôi.”
Phó Nhất Thiếu từ phía sau Jane Tống nhảy ra, ngọt ngào mà tha thiết gọi anh.

Cô đứng gần cửa mà ớn lạnh không thôi.

Trước đây cô cũng khá nghi ngờ về ‘tình bạn’ giữa hai người này.

Nhưng sau một thời gian khá dài chung đụng và tìm hiểu thì cô xác thực họ chỉ là bạn bè bình thường.

Mọi điều đều chẳng có gì xảy ra nếu không phải Phó Nhất Thiếu anh ta cứ thích làm lố.
“Vào nhà đi.”
Nhất Thiếu:”…”
Cái tên thiếu đánh đòn này.
Thấy Nhất Thiếu cậu ta lại muốn một tràn sến súa, anh phũ phàng mà bỏ vào nhà.
Sau khi bọn họ vào nhà thì ngồi ở phòng khách.

Dù sao cũng còn sớm nên cô bèn cất tiếng hỏi:
“Mọi người ăn sáng chưa? Tôi chuẩn bị cho.”
“Chưa…”
“Rồi! Chúng tôi ăn hết rồi.”
Nhất Thiếu đang nói thì bị trợ lí Dương im lặng nãy giờ lên tiếng cắt ngang.

Anh ta khó hiểu mà liếc ánh mắt qua nhìn cậu như thể đang đe dọa.

Cái tên này, ăn rồi thì kệ cậu.

Tôi còn chưa có ăn gì kia mà.
Hiểu được vị Phó thiếu này nghĩ gì, cậu tỏ vẻ khinh thường không thèm lên tiếng mà thầm lặng đưa tay chỉ về phía trước.

Khó hiểu mà nhìn theo, đến khi thấy được thì anh ta cũng dẹp luôn cái gì là đói bụng.
Ôi mẹ ơi, ánh mắt ‘trìu mến’ của Mộ Hàn thật là thú vị.
Để Mộ Hàn và những người đàn ông kia trò chuyện, cô quay lại chuẩn bị nước cho họ và dọn dẹp bàn ăn.
Thấy Bối Hi đã rời đi, Jane Tống đại diện lên tiếng cắt ngang bầu không khí yên tĩnh này.
“Giải quyết tận gốc rồi chứ?”
“Cũng xem như là vậy.”
Dựa mình vào thành dựa của ghế sô pha, anh nhẹ như bâng mà trả lời.

Dù sao thì cũng phải ổn thỏa và chắc chắn an toàn thì anh mới trở lại.

Làm sao có chuyện để yên, vài ba bữa nửa tháng bọn người đấy lại gây chuyện thì sao.

Anh thì còn không phải lo lắng.

Chỉ sợ bọn khốn đấy động đến cô thì mới là nguy.
“Bị thương có nặng không?”
Cuối cùng thì Nhất Thiếu cũng hỏi được câu đàng hoàng.

Dù sao cũng là bạn bè lâu ngày thân thích, cậu ta tất nhiên là phải lo cho an nguy của bạn mình hơn rồi.
“Không sao, đang lành lại rồi.

Bên này thì sao?”
“Có kẻ nhảy nhót ở đây.

Chúng có nhắm tới cô ta, nhưng chỉ dừng ở mức độ theo dõi và gây chút phiền toái.

Tôi nghĩ không cũng một bọn với mấy kẻ bên đấy.”
Bọn người kia đang sức đầu mẻ trán với anh thì làm sao có thể nhàn nhã và đủ kiên nhẫn mà theo dõi cô? Nếu là chúng thì anh ta tin rằng bọn họ sẽ bắt cóc luôn cho nhanh.
“Có thể là ai?”
“Tôi nghĩ là tôi biết.”
“…”
…
“Bác gái!”
Lữ Giao thướt tha đi vào nhà lớn cửa Tần gia.

Chỉ mới sáng sớm thôi mà cô ta đã lộng lẫy và mình đầy sức sống

tới thăm bà.
“Giao Giao.

Con tới rồi.”
“Dạ.”
Sáp lại gần bà, cô ta cười dịu dàng mà nắm lấy tay bà hỏi han.

Sau một hồi ngòi nói chuyện không đâu thì cũng tới tiết mục chính.
Cô ta sầu bi, ánh mắt buồn bã mà nói:”Nếu anh Hàn mà tốt với con một phần như bác thì tốt quá rồi.”
“Sao vậy? Nó làm gì con phật lòng sao?”
Đừng nói là sau bao nhiêu công sức và mưu trí của bà mà vẫn không có tác dụng nha.

Thời cơ tốt như vậy ở bên chăm sóc tiến triển mà không được nữa thì bà cũng đành chịu.
“Anh ấy không làm gì, chỉ là… chỉ là.”
Cô ta vừa nói vừa ấp úng khiến bà khó chịu không thôi.

“Chỉ là sao?”
“Anh ấy không nhờ cháu nữa mà lại muốn Bối Hi chăm sóc.

Nói là, nói là sẽ tiện hơn.”
“Đấy là điều tất nhiên.

Chúng nó yêu nhau không chăm sóc cho nhau thì chăm sóc cho ai?”
Ông Tần từ bên trong đi ra, nghe đến đây thì không thể lọt tai nữa mà buộc lên tiếng.

Chuyện mà hai người phụ nữa này sáng sớm kể lể và cáo trạng với nhau không phải là quá buồn cười rồi sao? Mới sáng sớm ông nghe người làm nói có người tới, tưởng gì.

Ai mà ngờ là tới để nói mấy câu chuyện xàm này?
Chúng là người yêu của nhau, không ở bên chăm sóc cho nhau thì chẳng lẽ là người ngoài nhảy vào? Có phải là quá vô lí rồi không?

Trước đây thì còn đỡ, càng ngày ông lại càng mất thiện cảm với con bé Lữ Giao.

Từ nó thoát ra khiến ông cảm thấy có gì đó mờ ám và gian trá.

Nhưng dù sao đây cũng là điều tế nhị, ông cũng không tiện nói với ai.
“Con… con…”
Cô ta nước mắt lưng tròng, như không thể kìm nổi mà bỏ chạy ra về khi chưa kịp chào hỏi ai lấy một tiếng.

Bà Tần với tay theo bóng lưng của cô ta, sau đấy thì tức giận quay qua trách móc ông.
“Ông làm gì thế? Con bé nó tổn thương rồi kìa.”
“Tôi phải hỏi bà mới đúng đấy.

Làm chuyện phí hơi không đâu.

Giả dụ như tôi bị bệnh mà không mượn bà chăm sóc mà gọi tới một cô gái khác có được không hả?”.

Chương 79: 79: Xin Hãy Cho Chúng Con Hạnh Phúc

“Nói nhăng nói cuội, ý ông là muốn có người khác chứ gì?”
Ôi, đúng là phụ nữ.

Tại sao lại xiên qua chuyện này nữa rồi?
“Tôi không có ý đấy…”
“Thôi được rồi, ông không cần nói nữa.

Tôi còn có việc, đi trước đây.”
Bà xị mặt, làm mình làm mẩy rồi đứng dậy bỏ đi.

Nếu cái nhà này đã không cần bà nhúng tay vào mấy việc đấy nữa thì thôi.

Bà cũng chỉ muốn tốt cho cái gia đình này, muốn tốt cho con cho cái thôi mà.
Lên phòng thay đồ rồi sửa soạn thành một quý bà thanh lịch.

Bà đi lướt qua ông Tần còn ngồi ở phòng khách mà không thèm đoái hoài gì rồi đi thẳng ra ngoài.
Bà mới liên lạc lại được với người bạn cũ của bà rồi.

Hôm nay phải đi gặp để xã giao và bạn bè lâu ngày tâm tình.
…
Lữ Giao đi một đoạn rồi dừng lại, ngồi trên xe ô tô cô ta lấy máy gọi cho nhân tình.

Cơn tức giận ngày một lớn, tại sao cô ta lại luôn phải chịu sự ghẻ

lạnh từ người khác?
Bản thân là một trung tâm, cô ta không cam lòng khi thấy người khác có phần nổi trội hơn.
Chờ đợi rất lâu thì đầu dây bên kia mới bắt máy.

Bùng nổ cơn thịnh nộ, cô ta không nể nang gì mà lớn tiếng quát mắng.
“Anh làm cái quái gì mà bây giờ mới nghe máy của tôi?”
Chói tai với âm thanh của cô, anh rời khỏi ghế chủ vị đến một góc khuất, xác định không có người thì mới nhỏ giọng nói với cô ta:
“Làm cái gì vậy? Mới sáng sớm đừng có mà nổi điên.

Tôi còn đang bận họp đấy.”
Dù mới đêm hôm qua còn mật ngọt chết người nhưng đấy cũng chỉ là lúc động tình.

Cô ta và anh cũng chỉ như khách gặp dịp thì chơi, ngươi tình ta nguyện.

Nên tất nhiên lúc bình thường như vầy làm sao có thể nể nang mà tiếp tục ngọt ngào?
“Tôi… tôi.”
“Nếu không có gì thì tôi cúp máy đây.”
Thấy cô ta ấp a ấp úng, anh mất kiên nhẫn mà muốn nhanh chóng cúp máy.

Chuyện công ty đã đủ khiến anh đau đầu và chóng mặt rồi, không còn hơi sức đâu mà cùng cô ta kiếm chuyện.
“Khoan đã, tối nay tôi đến gặp anh được chứ? Chúng ta cùng nhau đi uống rượu rồi…”
Nói đến đây thì cô ta dừng lại, nhưng tất nhiên người như anh ta nghe thì sẽ hiểu.

Có những điều nói hết ra thì không tốt, nhưng đừng lại đúng chỗ thì lại rất hợp.

Dù sao đối với anh ta, mới nếm ngon ngọt từ cô chỉ mấy lần nên tất nhiên là chưa thỏa mãn.

Đối với lời mời gọi đầy dụ tình này thì anh rất vui khi nhận được. Liếm khoé môi, cười một cách đểu cáng.

Anh ta thay đổi thái độ với cô, ngon ngọt nói:"Được, anh qua đón em nhé?"
"Vâng."
Sau khi cúp máy, cô ta thở dài ra một hơi rồi tiếp tục lấy điện thoại gọi tới một dãy số lạ.

Chỉ trong giây lát đầu bên kia đã bắt máy.
"Alo.

Tôi nghe đây thưa quý cô."
"Kế hoạch thế nào rồi?"
Bỏ qua lời nói nịnh ngọt mà chẳng biết có mấy phần thật lòng trong đấy, cô ta lạnh giọng nói thẳng vào chủ đề mà mình muốn.
"Ổn thỏa xong xuôi rồi, chỉ cần cô cũng đúng hẹn với chúng tôi thì mọi chuyện chẳng có gì đáng phải lo."
"Yên tâm, tôi sẽ thanh toán đầy đủ.

Nếu làm tốt còn thưởng thêm."
Đúng là mấy tên làm việc tay chân, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến tiền.

Nói đi nói lại thì rốt cuộc vẫn không thoát khỏi chữ tiền.

Như vậy cũng tốt, chỉ cần cô ta bỏ ra chút tiền thì sẽ có kẻ liều mạng làm theo.
"Vâng… vâng."
"À, phải chắc chắn là làm việc gọn gàng đấy.

Đừng để họ tìm ra và nắm được cái cáng."
"Cô yên tâm, việc này chúng tôi làm rất cẩn thận."

Hắn ta làm việc rất gọn gàng, chỉ cần có tiền là mọi chuyện sẽ xong.

Trong cái giới của hắn rất coi trọng chữ tín.

Đã nhận tiền thì nhất định phải làm cho tốt và hoàn thành một cách vừa ý chủ nhân bỏ tiền nhất.

Ai biểu họ là người có tiền, chỉ cần có tiền thì họ chính là cha là mẹ.
"Được rồi."
Một lần nữa cúp máy, ánh mắt cô ta đầy độc ác và gian xảo nhìn về phía trước.

Tay nắm chặt vô lăng, miệng bàn tính cho kế hoạch sắp tới.
Lần này phải thành công, cô ta nhất định phải tách con ả đấy ra khỏi Mộ Hàn bằng mọi giá.
…
Ngồi chơi được một lúc thì cũng tới giờ 'phải' về.

Nhất Thiếu lưu luyến mà vẫy tay với người bạn ngày càng vô lương tâm của mình.
Đây chính là điển hình của trường hợp có sắc quên bạn.
"Nhất Thiếu…"
Trong lúc trợ lí Dương đang nói chuyện công việc nốt với anh thì cô tranh thủ gọi Nhất Thiếu.

Đứng một góc trong hoa viên gần cửa, cô vẫy tay gọi anh ta tới.
"Có chuyện gì vậy? Tôi nói trước nha, cô không phải gu của tôi đâu."
Từ xa đi tới, anh ta chưa kịp để cô nói gì đã lên tiếng chặn họng.

Có vẻ khá cay cú vì bị Mộ Hàn ngó lơ, anh ta lại bắt đầu làm chảnh với cô.

Đúng là cái tên này bị điên!
Cô dù có mắt mù cũng không thể nhìn trúng anh ta đâu.

Có chút nhan sắc thì sao? Anh ta thật sự đầu óc có vấn đề, chút ít

điểm ưa nhìn đấy không thể bù lấp được.
“Cũng chả có gì, chỉ là có liên quan chút tới Cảnh Dũng thôi.

Nhưng nếu anh bận không muốn nghe thì tôi đành thôi.”
Đừng tưởng chỉ mình anh ta biết làm giá!
Cô vừa nói vừa hất mặt lên, quay người tính bỏ đi.
“Ấy… ấy, chị dâu.”
Nắm lấy cánh tay cô, nhưng chợt thấy không phải phép nên nhanh chóng buông ra.

Anh ta cười nịnh nọt nhìn cô, trông hèn mọn vô cùng.
Nhìn anh ta bằng nửa con mắt, cô lạnh giọng nói:“Có gì sao?”
“He he… chị kể chuyện em nghe đi.

Đột nhiên em lại muốn nghe thấy giọng nói thánh thót và cao sang của chị.

Có lẽ nếu hôm nay em mà không được nghe thì cả ngày sẽ day dứt mất.”
Xì! Đúng là tên giỏi mồm mép.
Dù sao đây cũng là chuyện gấp, cô cũng không muốn cùng anh ta làm trò.

Chuyện của Tiểu Dĩnh nhà cô quan trọng hơn, nếu không nhanh chào gì cảnh báo Nhất Thiếu thì e sẽ không kịp.
“Cậu chắc biết ba cô ấy nhỉ?”
“Có tìm hiểu qua.”
Ba của Cảnh Dĩnh? Anh ta tất nhiên là biết.

Vì muốn thấu hiểu hơn về bạn gái tương lai của mình nên anh đã cho người điều tra sơ bộ về hoàn cảnh của cô.

Càng tìm hiểu thì anh càng thấu hiểu và thấy thương cô ấy nhiều hơn.

Ông ta ở quê, thường hay chơi bời và phá phách.

Nhưng tại sao hôm nay Bối Hi lại nhắc về chuyện này?
“Sắp tới có thể ông ta sẽ lên đây để tống tiền Cảnh Dĩnh và bắt ép cô ấy làm cái gì đấy trái với đạo đức để lấy tiền chơi bời.”
“Tống tiền? Trái với đạo đức?”
Anh ta nhắc lại trọng điểm trong câu nói của cô.

Đối với một người từng ăn chơi, hay ra vào mấy chỗ trêu ong ghẹo nguyện như anh thì tất nhiên cũng có thể đoán ra được một phần nào trong ý của cô.

Đây không phải là gián tiếp nói tới cái nghề đấy sao?
Cô nhìn anh ta, nghiêm túc gật đầu:“Đúng vậy.”
Thời gian cũng sắp tới rồi, ông già đấy chắc chắn sẽ nhanh chóng mò lên để vòi tiền Cảnh Dĩnh.

Với một người cờ bạc, rượu chè lại còn gái gú như ông ta thì với số tiền ít ỏi trước đấy làm sao đủ xài? Hết tiền, cạn kiệt túi.

Ông ta còn có cách nào khác ngoài việc lên xin tiền đứa con gái duy nhất ấy sao?
“Tôi biết rồi, tôi sẽ chú ý đến việc này.

Cảm ơn cô nhiều lắm.”
Anh không mấy nghi ngờ hay thắc mắc bởi lời của Bối Hi.

Vì đây cũng là điều tất nhiên mà thôi, cô hay có những suy nghĩ khác người nhưng cũng rất đúng.

Ai có thể không làm nhưng anh tin ba của Cảnh Dĩnh nhất định sẽ làm.

Ông ta có thể bỏ mặc cô từ khi còn bé, tự sinh tự diệt.

Không có tiền hay chơi thua cờ bạc thì về nhà đánh vợ đánh con.

Đến nỗi mẹ của cô không chịu được cũng đã bỏ đi từ khi cô ấy còn bé.

Một người có thể ra tay đánh dã man con gái nhỏ của mình, bỏ mặc không quan tâm nó đi đâu làm gì thì ông ta có gì có thể không làm? Còn một chuyện đáng kinh tởm hơn ấy chính là khi Cảnh Dĩnh chỉ 15 tuổi, ông ta đã lên ý định bán cô vào nhà của một tên thương nhân già gần đấy.

Cũng thật may mắn, cô đã gian nan chạy thoát và trốn lên thành phố. Chính vì vậy mà anh nhất định sẽ không để cho ông ta đụng tới cô thêm một lần nào nữa.
“Không có gì.

Thay vì cảm ơn tôi thì tôi mong anh sẽ mang lại hạnh phúc và yêu thương cậu ấy thật nhiều.

Hãy bù đắp và bảo vệ cậu ấy.”
Cùng là phụ nữ và cùng trải qua đau khổ giống nhau.

Cô tất nhiên sẽ rất mong hạnh phúc sẽ đến với một người tốt như Cảnh Dĩnh.

Đau khổ vậy là quá đủ rồi, xin hãy cho chúng con hạnh phúc.
“Được! Tôi hứa.”.

Chương 80: 80: Hứa Với Em

“Em nói gì với cậu ấy vậy?”
Mộ Hàn đi tới bên cô, đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô vào lòng.

Dựa cằm lên vai cô, anh nũng nịu hỏi.
Cô cũng phối hợp với anh, vòng tay nắm lấy bàn tay của anh đang để trên bụng mình.

Cả hai cùng hứng những làn gió mát lành và những tia nắng dịu nhẹ từ sáng sớm.
“Em chỉ nói chuyện của anh ấy và Cảnh Dĩnh thôi.”
“Ừm.”
Nghĩ tới gì đó, cô quay người lại đối diện với anh.

Đưa tay lên sờ lên gò má của anh, cô dịu dàng nói:
“Anh này!”
“Hửm?”
“Nếu sau này chúng ta phải xa nhau, nếu không may em có xảy ra chuyện gì thì…”
Nghe cô nói tới đây, anh sực người rồi nhanh chóng đưa tay che miệng cô lại.

Cô lại nói linh tĩnh nữa rồi, làm sao lại có chuyện vô lí ấy được chứ?
“Không có chuyện đấy, sẽ không bao giờ có.”
Câu nói này của anh thật sự làm cô rất cảm động, nhưng cô vẫn muốn nói tiếp.

Đây là một khúc mắc của cô từ kiếp trước tới kiếp này.

Nếu lại giống kiếp trước.
Nếu chẳng may chuyện tồi tệ nhất xảy ra.
Nếu chẳng may cô thật sự sẽ không thể xoay chuyển được tình hình thì sao?
Cô không dám nói chắc, chỉ có thể làm hết sức mình.

Có những chuyện cô đã có thể thay đổi được, nhưng nếu có những chuyện không thể thay đổi tự mình phát sinh ra mà cô không hay biết thì sao?
Cô chỉ muốn nhắn nhủ, muốn nói với anh một lời để sau này bản thân không hối hận.

Cô sẽ không còn làm liên lụy hay khổ tâm anh nữa.

“Em chỉ nói là nếu như thôi mà, anh nghe em nói hết nhé?”
Anh không đáp lời mà chỉ nhìn cô với ánh mắt đầy nhu tình và không cam lòng.

Có phải bảo bối của anh lại chuẩn bị có kế hoạch mạo hiểm gì nữa hay không? Tại sao đột nhiên lại nghiêm trọng như vậy?
“Nếu chẳng may khi em gặp nguy hiểm, có thể…không còn nữa thì anh đừng quá đau lòng.

Hãy tiếp tục sống, thay cả phần của em nữa.

Đừng dại dột mà vì em làm mấy chuyện không đâu.”
“Được chứ? Hứa với em đi.”
Giơ bàn tay lên, cô nắm bàn tay lại chừa một ngón út ra.

Ý định đã rõ ràng, muốn cùng anh hứa hẹn.

Nhưng đây cũng có lẽ là lời hứa mà anh không muốn nhất.
Dù chỉ mới nghe cô nói thôi thì anh đã chịu không nổi rồi.

Làm sao anh có thể dám nghĩ tới lúc cô rời xa anh, cô gặp nguy hiểm mà anh chỉ có thể bất lực đứng nhìn?

Mộ Hàn nhìn cô, ấp úng nói:“Anh không muốn…”
“Hứa với em.”
Lắc lắc bàn tay ra hiệu với anh.

Cô muốn thấy anh hứa một lời thì mới có thể an tâm được.

Có lẽ là lo xa hay dư thừa cũng được.

Nhưng dạo này cô cảm thấy khó chịu và hay bồn chồn trong người.

Cảm giác chẳng mấy điều lành.

Có phải sắp có chuyện gì đấy kinh khủng xảy ra không?
“Ừm…”
Ừm? Anh chỉ đáp lại một câu cho lấy lệ rồi ôm chặt cô vào lòng.

Hai người cuồng nhiệt mà ôm lấy nhau, sẽ chẳng có gì có thể chia rẽ hay lọt qua giữa hai người họ.
Yêu nhau hơn bất gì thứ gì, họ yêu nhau từ thể xác tới tâm hồn.

Trao trọn trái tim cho nửa kia của mình, cho người mình yêu thương nhất.
…
Đến đúng 6 giờ tối, Vỹ Trác lái xe qua đón Lữ Giao.
Cô ta đã đứng trước cửa nhà đợi anh từ lâu, trên mình diện một bộ váy đen tuyền ôm sát cơ thể.

Cổ áo khoét hình chữ V sâu, làm lộ ra một phần bộ ngực trắng nõn đầy đặn của cô ta.

Đã lộ đằng trước thì không thể thiếu đằng sau.

Phần lưng trần gần như là bại lộ hoàn toàn, để lộ ra nguyên tấm lưng trần quyến rũ trắng ngần của cô.

Phần váy chỉ dài đúng đến đùi, làm cho người ta cảm tưởng nó

không thể nào ngăn hơn được nữa.
Tóc búi cao, chân đi thêm đôi giày cao gót màu đỏ chói.

Nhìn thật không có từ nào có thể diễn tả nổi vẻ đẹp kiêu sa mà đầy quyến rũ ấy.
Dừng xe lại, cô ta cũng nhanh chóng lên xe.

Nhìn một loạt động tác kia của cô thật khiến anh ta kìm mình không nổi.

Tháo dây an toàn, vòng người qua áp sát lấy cô ta.
Giọng nói đầy kiều mị của cô ta cất lên ngay lên tai:“Vỹ Trác…”
“Em thực sự rất đẹp đấy Lữ Giao của tôi.”
Không thể chần chừ thêm được nữa, anh ta bắt đầu hành động.
Vỹ Trác đưa tay lên chạm hai bên người cô ta.

Hạ người xuống ép lấy cô.

Cùng theo đấy là những nụ hôn mãnh liệt mà đầy sự ham muốn.

Từ môi tới cổ rồi lại tới xương quai xanh.

Tất cả, tất cả anh ta đều muốn nếm qua ngay lập tức.

Bàn tay không nhàn nhã lâu, anh ta cũng bắt đầy lần mò và nắn bóp.
Hơi thở nóng rực của hai người hoà quyện vào nhau, môi lưỡi cuốn mút như thể muốn ép chặt người kia.
Đợi đến khi cơn ham muốn và rạo rực qua đi, hai người thở hổn hển mà nhìn nhau.

Sau khi sửa soạn lại quần áo rồi tiếp tục hành trình lên đường.
Xe đang đi đến một đoạn đường vắng vẻ thì hai người bị một nhóm người chặn lại.
“A… có người chặn đường.”
Lữ Giao ngồi kế bên, thất thanh lên tiếng.

“Cái quái gì vậy?”
Shit! Đúng là xúi quẩy mà.

Bọn khốn này muốn cái quái gì đây? Bọn chúng không biết anh là ai hay sao mà còn muốn kiếm cớ gây chuyện?
Hùng hổ bước xuống xe, anh ta lớn tiếng quát như quát bọn cấp dưới của mình.
“Chúng mày muốn cái gì? Muốn chết hay sao mà chặn đường của tao?”
Một tên hình như là cầm đầu, bước lên phía trước.

Nhếch mép cười khinh bỉ, không thua kém gì mà chửi lại.
“Hôm nay chúng tao là muốn tới lấy cái mạng chó của mày.”
“Khốn khiếp! Mày nói ai là mạng chó hả?”
Bất bình vì ngang nhiên bị sỉ nhục, một người như anh ta làm sao chịu được?
“Đừng nói nhiều nữa, anh em lên!”
Tên cầm đầu hét to, gần chục thằng đàn em theo lệnh đấy mà xông lên.

Chúng bắt đầu lại vào đánh đấm trước sự phản kháng của Vỹ Trác.

Dù anh ta có sức khoẻ, có chút võ vẽ thì có thể làm gì? Một chọi mười, không cần nói thì ai cũng có thể biết tình trạng ấy.

“Đi thôi, chúng ta làm đúng theo lời dặn của Tần tổng rồi.”
Không biết có phải cố tình hay không mà một tên trong đấy la lớn tiếng như thể cho anh ta nghe thấy.

Sau đấy bọn chúng nghe theo mà rút quân, để lại một Vỹ Trác nằm liệt dưới nền đường.

Có vẻ là ra tay cảnh cáo, chúng đánh rất nhiều nhưng chỉ khiến anh bầm dập và đau đớn chứ không hề thương tổn nghiêm trọng.
“Trác…”
Lữ Giao bây giờ mới xuất hiện, cô ta chạy lại chỗ anh.

Nước mắt chảy ròng ròng, thương tâm vô cùng.

Khó khăn mà đỡ anh ta dậy một cách cực nhọc.

Cô ta đau đớn mà khóc lóc.
“Anh… anh có sao không? Tại sao lại bị chúng đánh như vậy chứ?”
“M…mẹ kiếp! Thằng khốn… khốn Mộ Hàn.”
Anh ta nằm trong lòng cô, đau đớn mà cất từng lời.
“Làm sao lại như vậy?”
Như thể bất ngờ trước lời nói của anh, cô ta đột nhiên hét lớn.
“Con mẹ nó! Chính là thằng khốn ấy.”
Vừa nãy trong lúc đau đớn anh ta đã nghe rõ ràng, một tên trong đấy đã nói Tần tổng.

Mà Tần tổng ở đây thì có ai? Không ngoài thằng khốn Mộ Hàn đấy thì còn ai nữa?
Kẻ gây thù oán với anh ta bao lâu nay, không ngờ còn có mặt chơi xấu như vậy.

Vậy mà trước nay cứ làm như chính nhân quân tử.

Làm như vầy có khác gì thằng hèn núp sau lưng bọn chó sai?
Đã muốn xé rách mặt đấu tới cùng thì anh ta cũng không ngại đấu đá tới chết cùng nó.
Mày cứ đợi đấy cho tao thằng khốn..

Chương 81: 81: Em Không Thương Anh

“Để em đỡ anh.”
Để tránh ở đây lâu sẽ phát sinh ra nhiều việc không như ý muốn.

Cô ta nhanh chóng đứng lên rồi đỡ lấy anh ta dậy.
Kế hoạch đã thực hiện được 50 phần trăm rồi, cô ta cũng nên nhanh chóng hoàn thiện phần tiếp theo.
Khó nhọc đỡ lấy Vỹ Trác ngồi vào ghế lại phụ, để anh ta cài dây an vị xong thì cô vòng qua ghế chính ngồi vào lái xe rời đi.
“Aiz… chó má thật!”
Đau đớn từ cơ thể phát ra, anh ta không kìm nén mà chửi tục ra một câu.

Đúng là con mẹ nó đen đủi, anh ta đã dự tính hôm nay sẽ là một ngày thật tuyệt vời, nhưng không ngờ lại xảy ra cớ sự này.
Chờ đấy, cứ chờ đấy cho tao!
“Cô lái đi đâu vậy?”
“Về nhà tôi.”
“Tại sao?”
Không nhìn anh ta nhưng miệng Lữ Giao vẫn có thể nhanh nhẩu đáp lại.

Còn nơi khác có thể tới sao? Cô ta làm sao có thể để anh ta tới bệnh viện rồi nhờ cảnh sát vào cuộc? Điều đó có khác gì tự chui mình vào dọ không?
“Anh thật sự không muốn trả thù sao?”
Nói tới trọng điểm này thì anh ta tất nhiên sẽ sực nhớ ra.

Làm sao anh lại không muốn trả thù? Anh không những muốn trả thù

mà còn muốn giết người nữa.
Cũng không phải không có lí.

Nếu anh tới bệnh viện thì nhà báo, bác sĩ rồi cảnh sát sẽ vào cuộc.

Như vậy thì sao? Tên đấy đã lên kế hoạch thì đảm bảo sẽ gọn gàng tới cùng.

Nếu chỉ dựa vào vài lời nói suông của anh ta thì làm sao được? Tên khốn ấy chắc chắn sẽ chạy thoát, anh càng không cam lòng.

Nếu đã như vậy thì chi bằng anh nên âm thầm chịu đựng trước mắt rồi tự mình ra tay?
Shit!
Thấy anh ta im lặng nhắm mắt nghỉ ngơi chốc lát là cô ta đã biết Vỹ Trác anh đã rung động.

Cô có thể từ từ lợi dụng anh ta và điều khiển như một con rối.

Nghe theo lời cô ta, làm theo mọi thứ mà cô ta nói.
Về đến nhà, cô đưa anh ta vào rồi bắt đầu chữa trị sơ bộ.

Quần áo của anh ta bị bẩn và tất nhiên trong nhà cô cũng có quần áo để thay.
Sống độc thân trong một căn nhà thì quần áo của nam giới ở đâu?
Tất nhiên là do cô ta chuẩn bị vì những lần trước đấy Vỹ Trác anh ta cũng ghé nhà cô và để lại quần áo.
Khử trùng rồi bôi thuốc đơn giản thôi nhưng cũng tới nửa đêm.

Nhẹ nhàng nằm kế bên anh ta, cô bắt đầu cùng anh ta bàn tính kế hoạch.
“Anh muốn trả thù?”
“Đấy là điều tất nhiên, tôi nhất định sẽ đấu với thằng khốn ấy đến cùng.”
Ánh mắt đầy thù hận, anh ta không kiêng dè gì mà thẳng thừng nói.
Diện trên mình chiếc váy lụa mỏng màu đỏ ngắn cũn cỡn, cô ta sát

lại gần anh nói:
“Vậy anh biết cách nào là tốt mà nhanh nhất không?”
“Cách gì? Ý của em là sao?”
Nghe cô nói làm anh khá thú vị.

Lữ Giao không chỉ là một cô gái xinh đẹp quyến rũ mà còn rất thông minh.

Đã mấy lần cùng cô chứng kiến, cô còn giúp anh tranh giành và bàn bạc hợp đồng.

Trước đây chưa gặp mặt mà chỉ nhắn tin và gọi qua điện thoại thôi thì anh cũng đã đoán được cô là một người rất thông minh rồi.
Lần này nghe cô ấy nói như vầy thì chắc chắn cô đã có sáng kiến hay.
“Anh vẫn còn nhớ mối thù của anh và Mộ Hàn rất yêu Bối Hi nhỉ?”
Bối Hi? Lại là con nhỏ đấy sao? Anh tất nhiên là nhớ, nhớ rõ là đằng khác.
Người yêu ‘cũ’ của anh… bê bối với Băng Na.

Những lời sỉ nhục và mảnh đất 70 tỷ phía Bắc.
Bối Hi cô ta quả thật cũng không ít thù hằn với anh ta đâu.
Hai kẻ vừa là địch, vừa là kẻ thù lại cùng nhau là một cặp.

Ông trời đúng là biết trêu đùa người.

Thấy anh ta đã cắn câu, cô ta không nhanh không chậm nói.
“Bối Hi chính là điểm yếu của Mộ Hàn, muốn diệt Mộ Hàn thì trước hết phải diệt Bối Hi.”
“Ý của em là…”
“…”
…
Một tháng sau sức khỏe của anh đã hồi phục và trở thành một người khỏe mạnh hoàn toàn.

Bác sĩ đã khám tổng quát chụp chiếu các thứ và xác nhận anh không

còn gì bất thường.
Cô ngỏ ý muốn trở về lại căn nhà nhỏ của mình nhân dịp anh đã khỏe và có thể tự lo cho mình thì bị anh từ chối.

Phụng phịu ngồi trên ghế, anh không cam lòng mà lên tiếng trách móc cô.
“Em không thương anh.”
Bối Hi:”…”

“Em thương anh mà.”
“Anh bị thương nặng đến suýt chết, bây giờ mình mẩy vẫn còn đau ê ẩm thì em lại bỏ anh một mình nơi đây tự sinh tự diệt.”
Cái gì vậy nè? Mỗi lần cô nói đến đến đề này là anh lại đi bài ca này.

Chính vì vậy mà càng ngày càng kéo dài thời gian.

Lúc đầu cô nghĩ chỉ chăm anh tầm nửa tháng thôi nhưng cứ kéo dài, kéo dài đến bây giờ đã hơn tháng tới nơi rồi.
“Bác sĩ nói anh đã hoàn toàn khỏe mạnh và không còn bất kì di chứng gì.”
Cô lạnh giọng đứng dựa vào tường nói.
Ở với anh thật sự cô cũng rất muốn vậy? Nhưng có những việc muốn làm thật sự là rất bất tiện.

Tuy anh không can thiệp hay kiểm soát cô quá nhiều nhưng thật sự là vẫn không tiện.
Vỹ Trác… Lữ Giao! Hai người này thông đồng điều này thì cô biết.

Nhưng điều khiến cô càng ngày càng khó hiểu và bất an hơn đấy là việc họ quá im lặng.
Nếu chúng thường hay kiếm chuyện và gây sự thì đã đành vì nó không có nhiều uy hiếp.

Nhưng càng yên bình và sóng lặng như vầy mới là điều đáng lo sau này.
“Em đừng tin họ, họ khám sai rồi.

Anh đau mà…”
“Anh đau ở đâu? Để em kêu họ chữa cho dứt điểm.”
“Ở trong tim.

Họ không chữa được, chỉ em chữa được thôi.”
Bối Hi:”…”
Anh đứng dậy khỏi ghế sô pha.

Từng bước tiến lại gần cô, chống tay hai bên ép sát cô vào bức tường phía sau.

Ánh mắt đưa tình, li3m nhẹ bờ môi mỏng quyến rũ.

Anh đây là muốn câu dẫn cô!
“Anh lại tái phát rồi, em mau chữa đi.”
Đưa sát gương mặt góc cạnh lại gần bờ môi của cô, anh không quên vừa nói vừa thở nhẹ hơi ấm vào tai cô.
Ngứa ngáy, khó chịu!

“Bằng cách nào?”
Cô thoải mái nghiêng đầu hỏi lại anh.

Thấy cô phối hợp như vậy anh rất vui, hắng giọng một cái rồi ra vẻ nghiêm túc đề nghị với cô.
“Em phải biết chứ? Cũng đâu phải lần đầu chữa?”
“Ha ha haaa.”
Nhắm mắt lại, cô chu môi về phía anh.
Từng chút, từng chút một.
Đến khi bờ môi cô chỉ cách anh có 3cm thì điện thoại trong túi chợt kêu vang to làm cả hai cùng sực tỉnh.

Anh bất mãn mà nhìn cô như muốn tố cáo.
Đối với việc này là xảy ra ngoài ý muốn và bất ngờ.

Cô nào có muốn hay biết gì? Nhún vai tỏ vẻ vô tội rồi cô lấy máy ra

xem người gọi tới.
“Sao em không nghe đi?”
Thấy điện thoại vẫn kêu to mà cô chỉ cầm chứ không có dấu hiệu tiếp theo nên anh thắc mắc lên tiếng.

Biểu hiện của cô lạ quá rồi nhỉ?
Người gọi tới là ba của cô, ông Triệu Vân Kiêu.

Tại sao sau mấy tháng mất tăm mất tích nay lại tìm và gọi tới cho cô?
“Em…”
“Nghe đi, không sao có anh ở đây mà.”
Nhận được lời cổ vũ của anh, cô ấn nút nghe rồi áp lên tai.

Hít một hơi sâu rồi khó nhọc cất tiếng trước.
“Alo, con nghe.”
“Bối Hi hả con? Con đang ở đâu? Về nhà thăm ta được không?”.

Chương 82: 82: Ghen Thì Sao

Giọng của ông Triệu thều thào vang lên ở đầu dây bên kia.

Dù có cố gắng bỏ qua thế nào thì người ta cũng không thể không biết ông đang bị bệnh, còn có thể là bệnh rất nặng.
“Khụ khụ… Bối Hi, con về nhà thăm ba được không?”
Ba sao? Đã bao lâu rồi ông không nói mình là ba của cô nhỉ?
“Có chuyện gì sao?”
Chờ đợi một lúc, đến khi người bên kia nói xong hết thì cô mới lãnh đạm cất tiếng.
“Mấy tháng rồi con chưa về nhà, ba chỉ muốn… chỉ mong muốn con về nhà một lần.

Dù sao đây cũng là nhà của con mà.”
Ông nói xong thì lại bắt đầu ho khù khụ.

Cô ở bên này nghe ông nói và ho xong cũng phải cảm thấy sốt ruột lây.
Người ba từng làm mưa làm gió, từng thiên vị và hất hủi đứa con này của cô thật sự là bệnh nặng sao?
“Ba bị bệnh nặng, không biết sẽ ra sao.

Con hãy…”
“Được rồi, tôi sẽ về.

Khi nào có thể tiện?”
“Mai… mai được chứ?”
“…”
Anh thấy cô cúp máy thì nhanh tiến lại, đỡ cô tới ghế ngồi.

Rót một ly nước mát đưa cho cô, anh áp hai tay mình lên gò má để cô nhìn thẳng vào mình.
“Sao vậy?”
“Ông ấy muốn em về thăm nhà.”
Đây cũng phải chuyện gì quan trọng cần phải giấu diếm, cô thành thực mà kể lại hết cho anh nghe.

Mộ Hàn nghe xong thì trầm ngâm một lúc rồi nói với cô.
“Mai anh có cuộc họp, hay để anh hoãn lại rồi đi cùng em nhé?”
Biết rằng ông ấy và cô là cha con ruột.

Tuy ông ta cũng hay giở mấy trò quỷ sau lưng nhưng từ lúc mẹ con bà Đường xảy ra chuyện, công ty tụt dốc thì đã an phận hơn rất nhiều.

Anh nghe nói ông ta chỉ quanh quẩn ở công ty rồi lại về nhà ở với vợ và con mới.

Không có gì bất ổn hay điều khả nghi nào quá lớn.
Để cô về nhà thăm người thân cũng không sao cả.

Điều này anh thật sự không có quyền can thiệp hay cấm cản.

Chỉ là anh không an tâm khi để cô về lại căn nhà đó.
Lão cáo già đấy dù đã thay đổi chút ít gì đấy nhưng bản chất vẫn là cáo già.

Anh không yên tâm khi để cô đi một mình, ai biết được thực hư ra sao hay ông ta có còn dã tâm gì không.
“Thôi không cần đâu.

Thời gian qua anh nghỉ cũng lâu lắm rồi, mới bắt đầu trở lại công việc.

Tranh thủ hoàn thành cho xong đừng vì em mà phải phí công.”
Cô thật tâm mà nói với anh.

Trong giới kinh doanh, đối với người làm ăn trên thương trường thì công việc là rất quan trọng.
Công ty của Mộ Hàn cũng vậy.

Anh đã phải vất vả và cực nhọc biết bao nhiêu mới có thể tự gầy dựng lên một cơ nghiệp như bây giờ.

Không có anh thì làm sao được?
Cô cũng sẽ còn đi lại nhiều nơi, tới nhiều chỗ.

Làm sao anh có thể bỏ bê mọi thứ mà vì cô đi mọi nơi? Dù anh có làm thật thì cô cũng thật sự không thích như vậy.
Anh nhìn cô, muốn tiếp tục cất lời khuyên nhủ:“Nhưng…”
“Cũng chỉ là về một lát thôi mà.

Anh đừng lo cho em.”
Nói qua nói lại một hồi thì anh cũng đồng ý và tạm coi như yên tâm để cho cô đi.
Biết rằng cô là nghĩ cho mình, anh cũng không còn cách nào khác.

Chỉ có thể nói rằng ông Triệu Vân Kiêu tốt nhất nên an phận và đừng có giở trò.
Buổi tối đi ngủ, Mộ Hàn quen thói mà ôm chặt lấy cô.

Từ từ rồi hình thành thói quen, anh gần như đã quen với việc mỗi tối phải ôm chặt cô vào lòng thì mới có thể nhanh chóng vào giấc ngủ.
Nếu là mọi hôm thì anh đã nhanh chóng an giấc nhưng không hiểu tại sao hôm nay lại trằn trọc, không thể nhắm mắt chìm vào mộng đẹp.
Thấy Bối Hi nằm im, anh tưởng cô đã say giấc nên dù không thể ngủ nhưng vẫn nằm yên lặng vỗ về cô thì chợt nghe thấy giọng cô cất lên:

“Anh không ngủ được à?”
Làm tổ trong vòng tay ấm áp của anh, cô rúc từ lòng ngực của anh chui lên ngước đầu nhìn khuôn mặt bị bóng đen che lấp một phần.
“Anh tưởng em ngủ rồi?”
Đưa tay vuốt v e mái tóc dài của cô, anh cưng chều mà xoa nhẹ.
“Em không ngủ được.

Anh cũng vậy hả?”
Dù đã rất buồn ngủ nhưng cô thật vẫn không chợp mắt được.

Không hiểu sao cứ nhắm mắt là lại thấy bồn chồn khó chịu trong lòng.
“Ừm… đột nhiển không ngủ được.”
“Vậy chúng ta nói chuyện chút nhé?”
“Được.”
Anh vui vẻ đồng ta ngay lập tức.

Dù sao đã không thể ngủ thì tranh thủ cùng cô tâm sự cũng được.

Anh rất thích nói chuyện với cô, rất thích ở gần bên cô.
“Em hỏi anh trước nhé?”
“Hỏi?”
Cô muốn hỏi gì nhỉ? Không phải nói chuyện tâm sự sao lại chuyển qua hỏi đáp rồi?
“Ừm.”
Thời cơ đã tới, cô đã chờ đợi ngày này lâu rồi.

Mấy khi mới được cùng anh nói chuyện, cô phải hỏi rồi điều tra tiếp mới được.
“Tại sao anh lại yêu em?”
Nghe câu hỏi từ cô, anh không nghĩ nhiều mà ngay lập tức trả lời:“Vì anh yêu em.”
“…”
Hừm… coi như tạm cho qua.

Câu trả lời này của anh làm cô khá hài lòng.

Mộ Hàn thấy cô không nói gì nhưng vui vẻ mà nhếch nhếch khoé miệng thì thầm thở phào trong lòng.
Tại sao lại cảm thấy quyết định cùng cô tâm sự có vẻ sai sai nhỉ? Bây giờ anh đổi ý muốn đi ngủ luôn có còn kịp không?
“Anh có từng quan hệ với cô gái nào không? Có từng hôn môi ai chưa?”
“Từng quan hệ cũng từng hôn môi rồi.

Nếu anh thích thì vẫn có thể tiếp tục.”
“Cái gì?”
Thấy thái độ hờ hững coi như không mà nói với cô như vậy của anh làm cô nhảy dựng lên.

Bật dậy khỏi lòng của anh, cô ngồi nhìn anh chằm chặp như muốn ăn tươi nuốt sống ngay lập tức.
“Ai hả? Anh đã làm như vậy với ai? Lại còn có thể muốn thì tiếp tục?”
Thật không ngờ! Thật không ngờ!
Mộ Hàn nhà cô lại là con người như vậy.

Chẳng phải anh cao lãnh sao? Lạnh lùng sao? Còn nói cái gì với cô là chỉ yêu mình cô, chưa từng có ai khác.
Tất cả chỉ là lừa dối ư?
“Ha ha haaa.”
“Anh còn cười cái gì?”
Trước sự tức giận đến nổ phổi của cô mà anh còn có thể cười đến vui vẻ.

Đưa tay kéo cô một cái để cô ngã nhoài vào lòng anh.

Anh đưa hai cánh tay lên ôm khoá chặt cô vào người mình, không cho cô cơ hội vùng vẫy thoát ra.
“Em ghen hả?”
Trả lời anh một cách giận hờn mà cộc lốc, cô còn không thèm nhìn mặt anh:“Ghen thì sao?”

“Thì mất lý trí, ghen với cả bản thân mình.

Nhưng anh cũng thật thích khi được em ghen.”
Nhắm chuẩn khuôn mặt của cô mà triền miên hôn vào.

Tại sao anh lại yêu cô nhiều đến thế nhỉ? Đến anh cũng thật không biết lí do.

Chỉ biết yêu cô và yêu cô thật nhiều mà thôi.
Anh chưa từng yêu ai khác ngoài cô cả.
Cô ấy nóng giận và trẻ con ghen tuông vô cớ là do cô ấy cũng yêu anh.

Anh và cô cùng yêu nhau, quan tâm và sẽ ghen đến điên cuồng nếu phát hiện có kẻ không có mắt dây vào tình cảm của hai người.
Yêu một người, yêu luôn tính cách của người đó.

Dù họ có làm gì thì bản thân cũng thấy thích và đều có thể chấp nhận.

Đấy chính là tình yêu của anh, lựa chọn của anh.

Là thứ mà cả đời này anh đã định đoạt.
Không có một từ ngữ nào có thể nói lên hết tình yêu mà anh dành cho cô.
…
Cốc… cốc…
Đứng trước cửa nhà, cô gõ cửa liên tục mà vẫn chưa có người mở cửa.

Đến lúc tưởng chừng không có người ở nhà và muốn bỏ về thì mới có người ra mở cửa.
Điều làm cô thật thắc mắc khi thấy người bên trong là không phải người giúp việc mà lại là chính tay ông Triệu ra mở cửa.
Người làm đâu? Người giúp việc đâu? Hay thậm chí là vợ mới của

ông đâu mà phải để một người cao quý như ông đích thân ra tay?
“Con… con tới rồi.”
“Ừm…”
Ông đúng là đã già và tiều tụy đi rất nhiều.

Điều này cũng đúng là làm cô thấy hơi chạnh lòng.

Có phải cô nhẫn tâm quá hay không? Ông có phải đã thật sự thay đổi, cô đã quá thành kiến nên nghĩ xấu và xa lánh ông là sai không?
Không! Sau những chuyện ông đã làm thì thật khó để cô có thể đối sử như bình thường.
Mẹ của cô chết oan, ông biết.

Nhưng ông lại bảo vệ và che giấu cho người tình, sau lại lập luôn người đó lên làm vợ danh chính.
Ông giúp đỡ bà Đường và bao dung Băng Na.

Thứ tốt nhất ông cho họ, mọi sai lầm và tiếng xấu ông đều cho cô.
Sau những thứ ấy, liệu còn có thể coi như không có gì?
Xin thứ lỗi.

Cô không phải người bao dung, không phải là người tốt.

Càng không phải là thánh mẫu bỏ qua mọi thứ.
“Vào nhà đi con, đứng bên ngoài lạnh lắm.”
Theo chân ông vào nhà, càng đi sâu vào cô lại càng cảm thấy là lạ.

Cái cảm giác bứt rứt khó chịu này thật sự rất là quen thuộc mà cô đã trải qua nhiều lần.
Một tay cầm đống quà, một tay cô mò vào túi xách lấy chiếc điện thoại.

Đang mò mẫm tìm kiếm thì giọng nói của ông cất lên ngay phía sau cô.
“Ta xin lỗi con.”.

Chương 83: 83: Không Có Ai Cả… Chỉ Có Một Vệt Máu Chảy Dài

“Tại sao?”
Hai chữ này là hai chữ duy nhất cô có thể cất lên được với ông ta.
“Vì gia đình mới của ông ta thôi.”
Từ trong phòng trong vọng ra tiếng nói lớn đầy sự hả hê khó dấu của người đàn ông.

Anh ta đi trước, theo sau là một nhóm người áo đen sát khí đầy mình.

Cảnh tượng thật sự quen, kiếp trước cũng như vầy và như vầy.

Đã bao nhiêu lần cô chật vật trốn khỏi sự truy sát của họ? Cứ tưởng đã thoát được kiếp trốn chạy nhưng nay lại gặp phải.
Cô đã từng nghĩ mình đã quen thuộc và không còn cảm giác gì với chuyện này.
Nhưng…
Thì ra cô vẫn sợ, vẫn còn nỗi ám ảnh trong tim.
“Các người…”
“Ba xin lỗi con.”
Ông ta lên tiếng với cô xong thì chạy lướt qua cô, tiến lại gần phía Vỹ Trác.

Đứng phía trước anh ta, ông tỏ ra hèn mọn mà cầu xin.
“Tôi đã làm theo ý của cậu rồi.

Xin cậu hãy trả lại vợ con cho tôi.”
Ông ta gấp đến hoảng.

Vợ trẻ và con trai nhỏ độc nhất của ông bị người ta bắt mất, bây giờ đến tung tích hay tình trạng sức khỏe ra sao ông ta cũng không biết được.

Chỉ mong nhanh chóng làm xong việc để được gặp lại vợ con của mình.
“Rồi… rồi! Ông làm rất tốt.”
“Mày! Dẫn ông ấy đi gặp cô vợ nhỏ của ổng đi.”
Vỹ Trác khinh thường nhìn ông Triệu, ra lệnh cho một tên đàn em gần đấy đưa ông đi tới nơi cần tới.

Bước chân nhanh chóng cất đi, ông ta không lưu luyến hay gì mà bỏ đi thẳng.
“Xin lỗi… xin lỗi.

Lúc này mà ông còn có thể nói xin lỗi ư? Lương tâm của ông có còn không hả? Ông có thật sự là con người không?”
“Ông làm vậy mà được sao? Ông không thấy có một chút lỗi nào với tôi hay với mẹ tôi ư?”
Bối Hi thật sự tức giận và thất vọng.

Dù biết là vô ích nhưng cô vẫn muốn nói, hét lên với bóng lưng của ông ta.
Thì ra ông vẫn vậy nhỉ? Vẫn vì mọi thứ nhưng chưa một lần vì cô.
Một người như vậy có xứng đáng được làm cha, làm người không?
“Đừng phí công vô ích, ông ta sẽ không giúp cô đâu.

Tốt nhất là cô nên tự cầu nguyện cho mình thôi.”
Vỹ Trác chứng kiến một cảnh tượng tình cha con đầy ‘cảm động’ này mà muốn khóc.

Đúng là người không vì mình trời tru đất diệt.

Gia đình tình thân hay gì đó thật quan trọng, nhưng không phải đối

với ai cũng như vậy.
Ông già đó chắc đang gấp lắm, gấp lấy tiền của anh để còn cùng vợ con của mình bay sang nước ngoài sống một cuộc sống thảnh thơi đây mà.
Nhưng thật sự ông ta vẫn còn quá non, quá non.
Một đời mang danh thương nhân, nhưng cuối đời lại chết vì ngu muội với cái lợi trước mắt.

Ông ta nghĩ anh sẽ để yên cho ông ta biết kế hoạch của anh lại còn ăn không tiền, rồi sang nước ngoài hưởng thụ sống như một ông hoàng sao?
Vỹ Trác anh là một người làm ăn, thích ăn tận gốc nhưng bán tận ngọn cơ.

Thay vì ngứa mắt nhìn kẻ đó sung sướng ôm tiền đi mất thì anh có một kế hoạch tốt và tiện hơn gấp ngàn lần.
“Mối thù của chúng ta thật sự quá lớn nhỉ?”
Không để anh ta nắm được thóp, cô tỏ ra bình tĩnh mà đối diện.
“Đúng vậy! Đáng lẽ cô sẽ có một kết cục tốt hơn nhiều nhưng cô lại không chọn.

Cô chọn tên khốn đó, cùng tên khốn đó chơi xấu tôi.”
“Chuyện ngày hôm nay là do cô ngu chọn sai người.”
Anh ta đã xin lỗi cô, đã muốn cùng cô hoà hợp.

Nhưng đáp lại thành ý của anh ta thì sao? Cô lạnh lùng từ chối ra mặt, đã vậy lại còn cùng kẻ thù không đội trời chung của anh thành đôi.
Nếu đã muốn đứng bên kia để chống đối hắn thì đây chính là kết cục mà cô đáng hưởng.

Sau khi giải quyết cô xong thì sẽ tới tên khốn Mộ Hàn.

Những kẻ chống đối hắn tất cả đều sẽ không có lấy một kết cục tốt lành.
“Kết cục tốt hơn? Tên khốn như anh mà chết thì sẽ là kết cục tốt nhất

cho rất nhiều người.”
Như nghe được một trò hề, cô cười đến run rẩy cả người.
Kiếp này ra sao thì cô không chắc nhưng kiếp trước thì đã quá rõ ràng.

Mọi đau khổ và sự tồi tệ của cô đều xuất phát từ sự ngu muội của cô và anh ta.
Lần này dù có phải chết cũng không thể đi vào vết xe đổ đấy được.
“Cô… cô.”
“Ha ha haaa.

Cứ mạnh miệng khi còn có thể.

Tôi nghĩ một lát nữa thôi cô sẽ phải run sợ mà cầu xin tôi đấy.”
Đợi hắn nói xong, những kẻ kia cũng bắt đầu hành động.

Đằng trước và đằng sau cô đều bị bao vây.

Không biết từ bao giờ mà số lượng người lại tăng lên gấp đôi như vầy.
Chúng từng bước… từng bước tiến lại gần cô.
Làm sao đây? Em có thể thoát được hay không Mộ Hàn?
…
“Mẹ kiếp!”
Rụp!
Tiếng của Vỹ Trác vang lên rõ ràng ở đầu dây bên kia của điện thoại sau đấy thì mất luôn tín hiệu.

Nhận được cuộc gọi của cô, anh bắt máy thì nghe thấy được hết những gì bên kia đang xảy ra.
Đang trong cuộc họp khuẩn mà anh phải bỏ ngang giữa chừng, phóng nhanh như bay xuống lấy xe rồi lái tới chỗ cô.

Thật không ngờ điều mà anh sợ nhất ấy cũng xảy ra.
“Bối Hi… Bối Hi.”

Hét lên với chiếc điện thoại giờ đây chỉ còn kêu tút tút.

Anh chẳng nghĩ được gì ngoài việc lạng lách để nhanh tới chỗ của cô hơn.
“Mộ Hàn, sao rồi? Cậu sắp tới nơi chưa? Chúng tôi đang đi giữa chừng nhưng lại xảy ra tai nạn và kẹt cứng.

Đã đổi đường nhưng chắc sẽ lâu hơn dự tính.”
“Chỉ mới đi được nửa đường.”
Lòng nóng như lửa đốt mà trả lời lại với Jane Tống.

Dù anh có cố đi nhanh tới cỡ nào thì cũng không thể điều một điều hai mà tới nơi.

Chỗ công ty anh và nhà của ông Triệu quả thật là cách nhau rất xa.

Nay lại vào ngay thời gian cao điểm nên việc đi lại càng khó khăn.
Mới đầu điều anh mong chờ là Jane Tống tới trước vì chỗ cậu ta gần hơn và còn có thêm đàn em sẵn nên anh đã an tâm hơn.

Nay lại nghe cậu ta nói như vầy thì anh lại như chết lặng.
Làm sao đây… làm sao đây.

Mong rằng chúng chưa đi, mong rằng chúng vẫn ở đấy thì cơ hội để anh cứu được cô sẽ cao hơn.
“Tớ gọi cảnh sát rồi, chắc sẽ nhanh chóng tới nơi thôi.”
Tiếng của Nhất Thiếu cất lên sau một hồi chạy xe trong im lặng.

Anh ta cũng đang hướng về phía nhà của ông Triệu.

Nếu theo tình hình này thì có vẻ anh sẽ tới trước tiên vì anh là người thuận tiện trên đường đi nhất.
Thật không ngờ, giữa ban ngày ban mặt mà tên Vỹ Trác ấy lại dám ra tay hành động.

Chuyện này là hắn ta tự nổi điên nên làm sao? Hay còn có thêm bàn

tay của ai khác?
Mang theo tâm trí rối bời không kém tới.

Anh cũng thật muốn cứu lấy con nhóc vô lương tâm kia.

Tuy nó có xấu tính một chút nhưng cũng là bạn gái của bạn thân anh, lại còn là bạn thân duy nhất của bạn gái tương lai anh nữa.
Suy xét hai bên và tình nghĩa sau một thời gian dài quen biết thì anh thật tâm mong cô đừng xảy ra chuyện.
"…"
"Tôi tới nơi rồi.

Nhưng mà…"
Xe tới trước cửa lớn nhà họ Triệu, Nhất Thiếu không nghĩ nhiều mà tông thẳng qua cánh cửa sắt đóng hờ rồi lái một đường vào bên trong.
Vừa rón rén chạy vào anh vừa nhỏ giọng báo cáo với hai người bạn.
"Sao?"
"Nói đi!"
Mộ Hàn và Jane Tống vừa đánh tay lái nhanh chóng đi tới vừa sốt ruột cất tiếng hỏi.

Đáp lại hai người chỉ là sự ấp úng và khó nói của Nhất Thiếu.
"Không có ai cả… chỉ có một vệt máu chảy dài.".

Chương 84: 84: Bọn Họ Tới Trễ Rồi

Nhất Thiếu rụt rè thám thính tình hình đi từng bước sâu vào hang địch thì chỉ thấy nơi đây im lặng và vắng tanh.

Chính xác hơn là không một bóng người.
Đi vào nơi được xem là phòng khách, có vẻ nơi đây đã từng xảy ra một trận ẩu đả.

Đồ vật lộn xộn, dấu chân bụi bẩn chi chít khiến anh phải từng bước cẩn thận để không đụng trúng.
Đứng lặng người trước cảnh tượng trước mắt, anh khó nhọc mà nói vào điện thoại với hai bạn của mình:
“Chảy máu khá nhiều.

Chưa xác định được là máu của ai.”
Không khí sau câu nói của anh ta như ngưng trọng lại.
Chỉ một lúc sau thì Mộ Hàn và người của Jane Tống cũng tới nơi.
Bọn họ tới trễ rồi.

Tới thật sự đã quá trễ.
“…”
Đến chiều thì nơi đây trở nên tấp nập và ồn ào hơn.

Những tấm băng rào lại, những người có chức có vụ tới lui đi lại.
Mộ Hàn bất lực ngồi phệt dưới một gốc cây ngoài rìa.

Quần áo trên người xộc xệch, tóc tai rối bù.

Anh đã chạy đi tìm kiếm, cho thêm người điều tra nhưng vẫn không

thể tìm thấy được hình bóng cô.
Cô như biến mất khỏi thế giới vậy.
Vỹ Trác hắn ta lên kế hoạch thật sự quá cẩn trọng.
“Tần tổng.”
Một tên mặc vest đen tươm tất, cả người toát khí thế lạnh lẽo tiến lại gần, ghé sát đầu vào anh nói nhỏ cái gì đấy.
“Hắn đã làm gì?”

Nghe xong báo cáo từ người của mình, anh nghiêm mặt hỏi lại.
“Hiện tại đang ở công ty để họp.

Còn trước đấy… trước đây.”
“Trước đấy làm sao?”
Nhận thấy sự tức giận đến muốn giết người của anh thì cậu ta cũng có chút sợ hãi nhưng việc này thật sự khó nói.

Nhanh chóng đánh tư tưởng rồi hạ quyết tâm, cuối cùng cậu ta cũng đành phải nói ra.
“Sáng nay anh ta đúng là đã ra ngoài nhưng không thể xác định là đi tới đâu và đi những đâu.

Chỉ rời công ty đúng một tiếng đồng hồ rồi trở lại ngay lập tức mà thôi.”
Một tiếng?
Hắn làm sao có thể từ công ty tới đây bắt cô rồi lại trở về nhanh chóng chỉ trong vòng một tiếng?
Nếu tính tổng thể thời gian thì ít nhất cũng phải mất gần hai tiếng chứ?
“Cho người theo dõi hắn ta, nhất cử nhất động.”
“Vâng.”
Đợi cậu ta đi rồi anh tiếp tục thừ người ở đấy bắt đầu suy nghĩ.

Mỗi lúc xảy ra chuyện khó xử và khó giải quyết thế này thì anh luôn cần yên tĩnh.
Suy ngẫm lại mọi thứ, nhìn lại những chuyện đã xảy ra.
Vỹ Trác từ khi nào làm việc lại gọn gàng và cẩn thận như vậy? Từ kế

hoạch tới xoá bỏ dấu vết, hắn ta thật sự không bỏ lỡ một thứ gì.
Đột nhiên nhắm tới Bối Hi thì có thể là do thù hằn.

Nhưng làm vậy không phải càng bất lợi cho hắn ta trên con đường sau này ư?
Nếu đây không phải chỉ là bắt cóc đơn giản, dù có chứng cứ hay không thì hắn ta nhất định sẽ khó sống yên.

Tên khốn Vỹ Trác ấy chưa từng nghĩ tới việc này sao?
Đụng tới Bối Hi chính là đụng tới anh, đụng tới Huỳnh Gia là chắc chắn.

Nếu thêm cả bạn bè huy động thêm tất cả người thân quen cùng nhau chèn ép thì công ty của hắn và ba hắn sẽ trụ được sao?
Đứng bật người dậy, anh đi thẳng ra bên ngoài lấy xe của mình rồi rời đi.

Trông chờ vào cảnh sát thật sự vẫn là không ổn lắm.
Máy quay giám sát ở gần đây tất cả đều bị người khác làm hỏng.

Càng đừng nói đến camera ở nhà ông Triệu.

Tất cả đều bị tắt hết vào một tuần trước sự việc.

Chính vì vậy mà cảnh sát không thể làm rõ chính xác việc xe lui tới hay nhận định người đã tới đây.

Cuộc gọi mà anh đã ghi âm khi ấy tuy cũng có chuyện tác dụng nhưng không lớn lắm.

Họ nói rằng chỉ với một cuộc ghi âm không rõ ràng này thì thật khó để giải quyết, phải đợi điều tra làm rõ nên tạm thu giữ lại.
Một đường lái thẳng tới nhà họ Huỳnh.

Anh phải nhanh chóng gây sức ép để tên khốn đấy nhanh thả người trước khi hắn làm quẩn.

Tít…tít…tít.
Tay vẫn lái xe, anh với qua mở nút nghe rồi mở loa ngoài.
“Alo.”
Lữ Giao bên kia thút thít nhỏ giọng nói:“Anh đang ở đâu? Vẫn ổn chứ?”
“Ổn.”

Nói một từ cộc lốc như không, anh tránh né không muốn nói cho cô ta về chỗ của mình hiện tại.

Anh không muốn tin tưởng ai cả, bây giờ thật khó phân biệt đâu địch đâu ta.
Bối Hi đang gặp nguy hiểm, anh làm sao có thể nói rõ kế hoạch hay dự định của mình cho người khác biết?
“Em cũng thật lo lắng cho Bối Hi, nếu có gì cần giúp đỡ anh cứ nói em nhé.”
Thấy sự tránh né của anh, cô ta không gấp mà uyển chuyển nói qua chuyện khác.

Dù sao thì người đang chiếm ưu thế và an toàn nhất là cô ta nên việc chinh phục anh chỉ là một sớm một chiều là được.
Đáp lại qua loa rồi anh nhanh chóng cúp máy.

Không rõ lí do tại sao nhưng anh càng ngày càng muốn giữ khoảng cách với cô gái tên Lữ Giao ấy.

Thứ nhất là việc Bối Hi từng nói và ám chỉ với anh về việc hai người họ không thích nhau.

Thứ hai là từ ngày về nước, Lữ Giao ngày càng thay đổi.

Trước kia anh luôn xem cô ấy như người em, bạn bè thân thiết trong nhà nên vẫn luôn tôn trọng.

Nhưng cô ấy ngày càng quá phận, từ cách nói chuyện với mẹ anh hay cách nói chuyện với Bối Hi đều có vấn đề.

Trước thì xưng bạn bè nên anh không muốn nói nhưng cô ấy dạo này đã chuyển qua anh em, nói ngọt ngào một cách tới quen miệng. Dù có chưa từng trải qua chuyện tình cảm nam nữ trước đây nhưng anh ít nhiều cũng phải biết đây chính là ám chỉ cho điều gì.

Và cũng chính vì vậy mà anh muốn giữ khoảng cách và chặt đứt những tư tưởng không đáng có này.
Một đời này anh đã định, chỉ yêu một người và cùng người đó sống đến đầu bạc mà thôi.
Dù là ai cũng không có quyền xen vào tình cảm giữa anh và Bối Hi.
Tất nhiên kẻ đã hãm hại tình cảm của hai người thì cũng không thể sống yên.
Dù có phải trả giá ra sao anh cũng sẽ làm tới cùng.
Xe dừng lại trước cửa nhà họ Huỳnh.

Đợi cánh cửa mở ra xong thì anh phi thẳng vào trong.
…
“Shit! Con khốn đấy đúng là ra tay không từ.”
“Sao rồi?”
Lữ Giao ở bên kia đầu dây sốt hết cả ruột mà hỏi Vỹ Trác.

Cái tên khốn này, biết cô ta lo lắng và chờ đợi kết quả mà còn thích vòng vo.

Nếu không phải chuyện này cô ta bắt buộc phải nhờ đến hắn thì cô đã đá hắn ta từ lâu rồi.
“Yên tâm, mọi chuyện đều thuận lợi.

Chỉ là anh bị cô ta đâm một nhát.”
“Đâm một nhát?”
Nói tới vết thương là lại thấy đau.

Hắn ta thật không ngờ chỉ trong lúc sơ suất muốn tới gần cô để kiếm chút chát nếm vị mật ngọt lại bị cô ta rút dao đâm sượt một nhát.

Sau đấy vì tức giận mà hắn đã tát cô một cái thật mạnh rồi mới đi sơ cứu kìm máu.
Đúng là không thể xem thường chó điên được.

Tên Mộ Hàn chết tiệt kia điên thì con ả kế bên hắn cũng điên không kém.
“Phải.

Nhưng không sao, em đừng lo.”
Cười khinh trong lòng, dù hắn có chết cô cũng không quan tâm ấy chứ nói gì là đau lòng?
À mà tốt hơn hết là trước khi hắn chết thì nên giết con ả kia trước rồi hẵng chết.
“Cô ta… anh vẫn nhốt ở chỗ đấy sao?”
Chỗ đấy? Tất nhiên chỗ đấy thì chỉ có mình Vỹ Trác và Lữ Giao cô ta biết rồi.
“Phải! Em tới đây đi.

Hành hạ cô ta thật sự là rất vui.

Anh đã tìm ra rất nhiều trò hay đấy.”
“Em hơi bận… À ừm không phải anh nên giết cô ta theo đúng kế hoạch rồi sao?”
“Ồ! Đúng rồi nhỉ? Phải làm theo kế hoạch chứ.”.

Chương 85: 85: Triệu Tiểu Thư Chúng Ta Lại Gặp Nhau Rồi

“Vỹ Trác à… anh nhất định phải làm theo như lời em nói.

Sau đấy… sau đấy chúng ta sẽ cùng nhau sống hạnh phúc.”
Vỹ Trác ở đầu dây bên kia khoái chí cười ha hả rồi lớn tiếng nói:”Đấy là điều tất nhiên, anh sẽ trừ khử hết tất cả để có một cái kết viên mãn nhất.”
Cắn răng nhăn mặt mà nói ra được hết cái lời yêu thương giả tạo này.

Thời cơ chưa tới, cô ta chưa thể xé rách lớp mặt nạ này được.

Phải đợi tới khi trừ khử được hết chướng ngại vật cản đường rồi thì cô ta mới có thể đá bay cái tên khốn này.
Đứng sau và điều khiển anh ta như con rối.

Một tên ngu ngốc nói gì nghe đó như anh ta làm sao có cửa với cô?
“Anh đang ở chỗ cô ta sao? Cẩn thận một chút, Mộ Hàn chắc chắn đang cho người theo sát từng bước chân của anh đấy.”
Đây là điều mà cô ta lo sợ nhất.

Lỡ chẳng may Mộ Hàn phát hiện và giải cứu con ả đấy kịp thời thì sao? Như vậy chẳng phải những gì cô ta mất công bao lâu nay chỉ là công cốc thôi ư?
“Em yên tâm, nó sẽ không bao giờ mà theo kịp anh đâu.”
“Có việc rồi, gặp em sau.”
Đang nói chuyện thì bên ngoài phòng có người gõ cửa, anh ta không nghĩ nhiều mà nói qua loa với cô vài lời rồi nhanh chóng cúp máy.

Không thèm để cho Lữ Giao nói thêm bất cứ một lời nào nữa.
“Vào đi.”
“Gặp mặt Tử tổng đây đúng là ngày một khó khăn mà.”
Một tên đàn ông dáng người thon gọn, cả người hắn đều mặc nguyên một cây đen từ đầu đến chân.

Bước vào trong phòng, đóng cửa cẩn thận rồi hắn đưa tay tháo chiếc mũ của mình xuống cầm quay trên tay.
Nhàn nhã mà tự nhiên như nhà của mình, hắn bước tới chiếc ghế sô pha tiếp khách lớn giữa phòng rồi thoải mãi ngồi xuống.

Có vẻ như lâu chưa uống nước nên khá khát, hắn đưa tay với lấy bình nước trên bàn mà rót uống liền mấy ly.

“Cậu không ở kia trông cô ta cho kĩ mà chạy tới đây làm gì?”
“Xì! Có gì mà phải gấp.

Cô ta đã bị trói chặt thì thôi đi, cả ngày lại còn chỉ cho ăn duy nhất một bữa thì dù có thả ra cũng không thể chạy.”
Hắn đối với sự lo lắng dư thừa này của Vỹ Trác thì có phần khinh thường.

Tuy nói thì không có chút vẻ vang gì nhưng nếu đổi lại một người đàn ông bị như vậy cũng không còn sức chứ nói chi là một đứa con gái chân yếu tay mềm?
Trói chặt chân tay, canh gác nghiêm ngặt.

Dù có là một con kiến cũng khó lọt thoát.
“Đừng có xem thường cô ta, một mụ điên chính hãng đấy.

Tốt hơn hết thì cậu cũng nên trở về và quản lí đàn em của mình canh chừng cho tốt.”
Sau khoảng thời gian đụng độ, anh ta cũng rút ra được rất nhiều bài học.
“Rồi… rồi, tôi đi ngay.”

Rót uống thêm một ly nước lớn rồi hắn ta đứng lên cất bước rời đi.

Nhưng chỉ khi chạm tay lên nắm vặn cửa thì như sực nhớ ra gì đó, hắn quay phắt người lại nhìn Vỹ Trác nói:
“Giấy tờ sao rồi? Vẫn như thể lệ đã định đấy.”
“Tôi biết rồi, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ cần chờ đến thời cơ nữa thôi.”
…
Bối Hi mệt nhọc mà mở đôi mắt của mình ra.

Cô thật sự là đã yếu đến không chịu nổi rồi.

Cả người tê cứng vì giữ nguyên một tư thế quá lâu, cơn đói khát từ bụng như cơn sóng thần dồn dập đánh tới.
Cảm giác này thật khó chịu, đây chính là cảm giác mà kiếp trước lẫn kiếp này cô đều chán ghét và khó quên nhất.
Dùng chút sức lực yếu ớt của mình mà từng chút một cứa sợi dây thừng vào vết lõm xước đã hỏng của cái ghế.

Cô có gắng mở to mắt mà nhìn ngó rồi quan sát xung quanh.

Những ngày qua bị nhốt ở đây cũng khiến cô ít nhiều biết được giờ giấc khoảng thời gian của bọn bắt cóc.
Ở đây có lẽ là rừng hoặc gần rừng vì mỗi tối cô đều nghe thấy tiếng gầm rú hoang dã của động vật vọng lại.
Đói quá… khát nữa…
Cô nhớ Mộ Hàn.

Lần này sẽ lại kết thúc như trước sao?
Không! Cô không cam lòng.

Cô muốn cùng anh sống với nhau tới già.

Cô phải mạnh khỏe và nhanh chóng thoát khỏi đây.
Như tiếp thêm ý chí và động lực.

Lực tay của cô ngày một nhanh hơn…
Cộp… cộp…
“Triệu tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi.”
Cách cửa lớn mở ra, người từ bên ngoài ấy từng bước tiến vào.

Bởi vì lâu không quen và người đi vào ấy ngược sáng nên cô khó chịu mà phải nheo mắt vào.

Đợi đến một lúc như thể đã quen với ánh sáng thì người đó đã đi đến trước mặt cô cách tầm khoảng năm bước chân.
“Anh… anh là…”
Quen mắt thật sự.

Cô đã từng gặp anh ta rồi thì phải.

Nhưng lại không thể nhớ ra.

Có vẻ do cơn choáng váng khiến đầu cô mất đi vẻ nhạy bén hơn.
“Quên nhanh vậy sao người đẹp?”
Hắn ta nhìn người con gái trước mặt.

Đúng thật lần trước gặp cô rất đẹp, theo một kiểu cuốn hút khiến người ta khó rời mắt.

Nhưng lần này hội ngộ thật khiến có phần hơi hụt hẫng.
Tóc tai rối bù, quần áo lượm thượm.

Mặt mũi thì lem luốc đã vậy còn trầy xước đầy mình.

Nhìn qua thôi cũng có thể thấy mấy chỗ cô bị thương mà thấm máu ra cả quần áo.
Một câu thôi… thảm hại vô cùng.
Người tình của Mộ Hàn đây sao? Nàng bảo bối xinh đẹp của Mộ Hàn đây sao? Bây giờ còn khác gì con chó mặc hắn định đoạt sống chết

không?
Tất nhiên hắn không giết cô vội.

Hắn còn phải hoàn thành mục đính của mình trước đã.

Sau đấy thì sao?
Mộ Hàn hay công ty của thẳng khốn đấy đều không là gì.

Ngay cả con ả này nếu hắn thích thì cũng có thể chơi cho đã.
À mà chơi thường thì không vui.

Hắn sẽ làm cho Mộ Hàn thân bại danh liệt, trở thành một thằng nghèo kiết xác đứng dưới chân mặc hắn giẫm đạp.

Không phải con ả này là thứ thằng khốn ấy nâng niu sao? Hắn sẽ bắt nó đứng đó đau khổ chứng kiến cảnh hắn chơi chết con ả mà nó yêu thương trân trọng ấy.
Chỉ cần nghĩ tới cảnh đấy thôi là hắn ta đã sướng đến run người rồi.

Thật mong ngóng trông chờ vào ngày đấy mà.

Tốt nhất là ngày ấy nên tới sớm một chút thì sẽ tuyệt hơn.
“Anh là cái người hôm đấy?”
Giọng cô yếu ớt cất lên giữa một căn nhà hoang rộng lớn.

Gió từ ngoài theo những lỗ hổng mà lùa vào tạo nên những âm thanh ù ù bên tai.
Người hôm ấy trong miệng cô chính là kẻ đã gây tai nạn cho cô hôm đi thăm bà Đường.

Và cũng vào những ngày sau đấy Mộ Hàn của cô đã biến mất và trở về sau một thời gian mất tích cùng với cơ thể đầy vết thương nặng nhẹ.
“Nhớ rồi nhỉ?”
“Hãy gọi tôi là Diệp Minh.

Đừng gọi là người này người kia mà làm cho chúng ta xa lạ.”
Hắn bước từng bước tới, đến gần cô.

Đưa tay lên vén những lọn tóc lõa xoã trước mặt rồi nhẹ nhàng từng chút một mà vuốt v e mặt của cô.
“Tên khốn chó chết!”
Cô nhổ một ngụm nước bọt về phía hắn rồi tránh né bàn tay giơ bẩn của hắn đang hướng tới.

Hai bàn chân bị trói chặt cũng ra sức vẫy đạp dù biết không có kết quả.
“Mạnh miệng nhỉ? Ha ha haa… đúng là người đẹp thì thường có gai.”
Nhanh tay túm lấy mái tóc dài của cô kéo ngược ra sau giật mạnh, cô có thể cảm tưởng như chúng muốn đứt hết luôn.

Hắn gằn giọng mà nhìn cô với ánh mắt đầy thù hận và độc ác nói.
“Nhưng với tôi thì người đẹp hay không đẹp mà chống đối cũng chỉ có một kết quả.”
“An phận và phối hợp một chút thì cô có thể sống lâu và an nhàn hơn đấy.”.

Chương 86: 86: Ngày Thứ Ba Bối Hi Bị Bắt Cóc

Choang!
Những tiếng đổ vỡ của đồ đạc liên tục vang lên, kèm theo đấy như có tiếng cãi vã và chửi bới nhau liên tục cất lên.
“Mộ Hàn, một người ngu như cậu tốt hơn hết là nên chết đi cho rồi.”
“Im mồm! Chuyện này liên quan tới cậu sao?”
Phó Nhất Thiếu tức giận nhảy vào đùn đẩy Mộ Hàn, như chưa thể hết cơn tức mà còn vung tay đấm lên mặt anh.
Anh cũng nào chịu thua? Dồn hết sức mình mà đánh trả lại.

Cả hai cùng lao vào nhau, đánh đánh đấm đấm đến ngươi chết ta sống.
“Á! Sao hai người lại đánh nhau? Jane Tống, tại sao anh không can ngăn họ?”
Cuộc hẹn nhau giữ bốn người để bàn tính cách giải cứu và tìm kiếm Bối Hi được mở ra.

Mới đầu cô ta cũng khá bất ngờ về việc tại sao mình cũng được gọi tới nhưng sau đấy nghĩ lại thì cũng thấy bình thường.
Đây chính là thứ mà cô ta đáng có.

Những con người giàu có giới thượng lưu này trước nay là bạn thân quen của cô ta.

Mọi chuyện chẳng có gì lạ khi Bối Hi con ả đấy chen chân vào làm cô ta bị mọi người quên lãng.
Dù mục đích gọi cô tới là gì thì chỉ cần họ còn nhớ tới cô ta là được.
Tưởng tới nơi sẽ bắt gặp cuộc gặp gỡ tình thân hay nghe lén được gì đó.

Nhưng ai mà người tới nơi nghe thì chẳng nghe được gì có ích mà chỉ nghe được tiếng chửi nhau loạng xạ.

Đã vậy họ lại còn chẳng nói rõ đầu đuôi, cứ thế mà lại vào đánh nhau.
Chạy vào trong thì chỉ thấy hai người kia đánh nhau đến quên trời quên đất, còn Jane Tống lại chỉ đứng một bên nhìn mà không có bất kỳ thái độ gì.
Nghĩ tới người tình trong lòng chưa có được mà bị đánh đến bầm dập, cô ta không nghĩ nhiều mà lao thẳng vào can ngăn.
“Kệ họ đi.”
Rít một hơi dài thuốc trong tay, anh nhả ra một ngụm khói sau đấy mới nhàn nhạt lên tiếng đáp trả cô ta.

Thái độ hết sức bình tĩnh, như thể hai người đang đánh nhau kia không hề có quen biết gì với anh ta.

Shit! Thầm chửi thề một câu trong lòng, cô ta lại tiếp tục yếu đuối mà ngăn cản hai con người đang hùng hổ sức chiến đấu kia.
“Thôi đi mà, chúng ta đến là để tìm cách giải cứu Bối Hi đấy.”
Một câu nói của cô ta như đánh thức hai con người đang lạc lối kia.

Cả hai cùng dừng lại và nhìn nhau với ánh mắt đầy sự ghét bỏ và căm thù.
“Nói đi.

Tại sao lại đánh nhau?”
Đứng giặc hai người đàn ông, cô ta như người lãnh đạo mà bắt đầu lên tiếng truy hỏi.
“Cậu ta đúng là thằng khờ, chỉ vì cứu một người phụ nữ mà đòi bỏ hết 50 phần trăm cổ phần của mình tại công ty.

Lại còn… lại còn 100 tỷ...”
“Cậu có thôi đi không hả?”
Thấy Nhất Thiếu lại nhắc tới vấn đề này, anh tức giận mà lớn tiếng

gào lên.
Trái ngược lại với họ, cô ta như đứng đơ ra tại chỗ.

Khó khăn lắm mới có thể cất lên thành tiếng.
“Khoan đã… chuyện này là sao? Tiền? Cổ phần? Cứu?”
Chuyện quái gì thế này? Đừng nói là cái thứ đấy là cái thứ suy nghĩ đang le lói hiện lên trong đầu cô ta nha?
Làm sao? Làm sao có thể chứ? Không thể nào!
“Vỹ Trác yêu cầu 50 phần trăm cổ phần của công ty Bạch Thiên.

Tiền mặt là 100 tỷ và còn tất cả số cổ phần mà cậu ta có trong tập đoàn lớn của Tần gia.”
Jane Tống đứng nãy giờ mới lên tiếng giải đáp thắc mặc cho cô ta.

Anh ta nói thì hết sức nhẹ nhàng nhưng từ ngữ trong lời nói lại làm cho người khác sốc tới há hốc mồm mà không thể nói lên lời.
“Anh đồng ý?”
Mộ Hàn không trốn tránh, gật đầu thừa nhận:“Phải.”
Lữ Giao mắt chữ A miệng chữ O, ngạc nhiên nghe hết lời anh ta nói.
Vậy chẳng phải là đã lấy hết những gì mà hiện tại và tương lai những gì Mộ Hàn có sao? Đấy là toàn bộ, toàn bộ những thứ mà anh có và gầy dựng cả đời đấy.

“Vỹ Trác anh ta thật sự nói chỉ cần những thứ đó là sẽ thả Bối Hi sao? Có chắc chắn không?”
“Tất nhiên.

Một tay giao người một tay giao tiền.”
Đây đâu có trong kế hoạch mà cô ta đã bàn tính cùng Vỹ Trác? Rõ ràng là nói sẽ gi3t chết con ả Bối Hi kia cơ mà? Tại sao lại chuyển qua bắt cóc tống tiền chuộc bình thường rồi?
Hắn muốn làm phản sao?
Không được! Cô ta phải tự mình ra tay thôi.

Không thể để giao dịch của họ thành công, không thể để con khốn đấy quay về bên Mộ Hàn được.

Càng không thể để Mộ Hàn anh mất một xu nào cho tên khốn khiếp kia.
Cô ta thật lòng yêu Mộ Hàn.

Nhưng cũng thật lòng yêu anh của giàu có.

Làm sao cô có thể chấp nhận nửa kia của mình nghèo kiết xác, một xu không dính túi?
Gi3t chết Bối Hi.

Như vậy cô ta sẽ vừa diệt trừ được kẻ cản đường, vừa làm cho Mộ Hàn không mất tiền.
Phải nhanh hành động thôi.
“Ha ha haaa… vậy là sắp cứu được Bối Hi rồi.”
Cô gắng vui mừng cười chúc mừng.

Miệng thì nói lời ngon ngọt nhưng trong tâm cô ta đang cay độc muôn phần.
Hỏi qua loa vài câu rồi cô ta viện cớ rời đi.

Để lại ba người đàn ông vẫn đang nhìn theo bước chân phía sau.
“Aizz! Đau người ta muốn chết rồi.”

Nhất Thiếu ngồi bệt xuống chiếc ghế gần đấy, vừa uể oải vừa đau đớn mà xem xét vết thương của mình.
Càng nhìn càng thương tâm, ra tay thật tàn độc.
“Cậu có cần ra tay mạnh vậy không hả Mộ Hàn?”
Thấy hết vết thương của mình, lại còn trên mặt nữa.

Cậu ta chịu không nổi mà lên tiếng cáo trạng.
“Cậu cũng đâu có kém.”
Đưa tay lên quẹt đi vệt máu trên khoé miệng, anh ngồi xuống lấy chiếc lap top của mình ra bắt đầu mở lên.

Bàn tay trên bàn phím bắt đầu điêu luyện mà múa may.

Dập tắt điếu thuốc trên tay, Jane Tống cũng đi tới ngồi xuống:“Cậu chắc chắn đúng chứ?”
“Nếu Nhất Thiếu đúng thì kế hoạch của tôi sẽ đúng.”
Vừa gõ bàn phím vừa trả lời lại câu hỏi của bạn mình.

Anh bây giờ hiện tại rất bạn rộn với những kế hoạch của mình.
Việc Vỹ Trác liên lạc nói trao đổi là thật.

Đúng hơn thì tất cả đều là thật, chỉ có việc mấy người bọn anh đánh đấm nãy giờ là giả.
“Yên tâm, tôi chắc chắn là đúng.

Có cả Bối Hi… làm chứng, không tin mấy nữa các câu hỏi cô ấy mà xem.”
Càng nói Nhất Thiếu lại càng lí nhí hơn.

Thấy biểu cảm của bạn mình khi nghe nói tới tên của người yêu thật đáng sợ quá nên anh ta không dám nói tiếp nữa.
Hôm đấy, sau khi tất cả cùng ngồi lại và bàn tính.

Nói đến khúc mắc có kẻ tay trong thì anh ta lại nhớ tới hôm đấy gặp Vỹ Trác và Lữ Giao.

Cũng thật may rằng ghép tên Lữ Giao và suy luận lại mọi thứ thì đã có kết quả khả quan hơn.
Chính vì vậy mà bọn anh đã xác định việc Lữ Giao quan hệ với Vỹ Trác và còn có khả năng rất cao trong việc bắt cóc Bối Hi lần này.
Màn diễn kịch khi nãy là để dành riêng cho cô ta xem.

Với cái biểu hiện khi nãy thì chắc chắn cô ta sẽ nhanh chóng mò tới chỗ Vỹ Trác hay Bối Hi.

Việc của họ tiếp theo là chỉ việc theo bước cô ta để giải cứu mỹ nhân mà thôi.
Tên khốn Vỹ Trác ấy quả thực quá cẩn trọng, dù đã gần ba ngày trôi

qua nhưng vẫn không thấy hắn có biểu hiện hay đi tới những nơi lạ.
“Lần này tôi muốn đích thân đi đón Bối Hi.”
“Việc tiếp theo trong kế hoạch đấy là…”
Mộ Hàn lên tiếng, bắt đầu cùng những người bạn của mình phân chia công việc và bàn tính kế hoạch cho những bước tiếp theo.
…
Lữ Giao tức giận mà hùng hổ bỏ ra xe.

Cô ta không thèm gọi điện thoại hay gì mà trực tiếp khởi động xe rời đi.
Nhưng có lẽ cô ta đã không biết rằng khi đi một mình nhưng khi về thì đã có một nhóm người theo đuôi trong thầm lặng.
Cô ta một đường lái thẳng tới nhà kho phía nam.

Nơi đây đúng là rậm rạp và âm u nhưng điều đáng nói ở đây là lại không hề có ai.
Chạy một mạnh vào trong, xem xét và quan sát xung quanh thì đúng thật không hề có ai.

Đừng nói là Bối Hi, dù là một tên lính canh cũng không hề thấy bóng dáng.
“Khốn khiếp.”
Móc điện thoại từ trong túi áo ra, cô ta ấn nút gọi đi.
Vỹ Trác bên kia nhàn nhã tận hưởng cảm giác sảng khoái từ đôi bàn tay mềm mịn của người đẹp mang lại, giọng nói mơ màng mà đáp lại cô ta:
“Alo em yêu.”
“Con mẹ nó! Mày rốt cuộc là đang làm gì vậy hả? Bối Hi, con ả Bối Hi ấy đâu?”
Vẫy tay cho người kia đi ra, anh ta nghiêm túc mà đáp lại cô.
“Thì bị nhốt chứ ở đâu?”
“Không phải nói là ở nhà kho phía nam sao? Tại sao bây giờ lại không thấy? Không phải anh đã nói là sẽ gi3t chết cô ta cho tôi rồi hay sao hả? Bây giờ thì sao? Tiền chuộc?”
Cô ta tức giận đứng giữa mảnh đất hoang trống mà hét lên qua chiếc điện thoại.

Sự tức giận của cô ta như lên tới đỉnh điểm, tay nắm chặt chiếc điện thoại như muốn bóp nát nó.
“Tôi cần tiền, cần quyền.

Tại sao phải ra tay giết người để mang tội nặng? Thứ tôi cần là quyền cao chức trọng, tiền tài vô kể.

Chỉ cần như vậy thì có kẻ nào mà tôi không thể giẫm đạp?”
“Cô tính dắt mũi tôi sao Lữ Giao? Dạng người như gái gọi như cô vẫn chưa đủ để qua mặt tôi đâu.”.

Chương 87: 87: F3 Chính Là Nơi Giam Giữ Con Tin

“Ý anh là sao? Anh đây là muốn trở mặt đúng không?”
Vỹ Trác bên này nghe cô ta hét lớn mà phải giơ điện thoại xa ra, ngoáy ngoáy lỗ tai vì giọng nói quá chói.
“Phải! Cô hết giá trị rồi Lữ Giao à.”
“Thằng khốn! Tao giúp đỡ mày mà bây giờ mày lại phản bội tao?”
Nghe cô ta nói thì hắn cười như được mùa.

Hay! Hay cho câu nói giữa đỡ.

Đúng là trào phúng không thôi.
“Tất nhiên rồi.

Tao chơi chán mày rồi thì đá thôi.”
Bỏ lại một câu nói rồi hắn nhanh chóng cúp máy.

Tiện tay ném chiếc điện thoại qua một bên, tiếp tục thoải mái mà ngả người vào chiếc bể nước nóng.
Tại sao hắn phải chịu đựng cô ta cho tới bây giờ nhỉ? Có lẽ là vì ham của mới đi.

Đàn ông mà, ai mà không thích được sung sướng? Đặc biệt lại còn là mặt hàng ngon, chơi được miễn phí.
Bây giờ thì hắn chơi cho đã rồi, không còn h@m muốn và thèm thuồng nữa.

Đã như vậy thì cần gì phải nịnh nọt và dỗ dành cô ta?
Đứng trước lợi ích và danh vọng thì đàn bà đối với hắn không là gì

cả.
Đàn ông mấy người chung tình? Dù ai đi nữa thì người đó cũng chắc chắn không phải hắn.
Đàn bà đối với hắn là không thiếu, thứ mà thiếu duy nhất chỉ sợ là thiếu tiền.
Tình yêu? Gia đình? Mãi mãi?
Không! Tất cả đều không là gì.
Lữ Giao cô ta tưởng mình thông minh, mắt cao hơn đầu.

Thấy hắn im lặng chịu đựng và nghe theo thì nghĩ hắn là thằng đần sao? Đừng tưởng hắn không đoán ra mục đích của cô ta.

Cái gì mà yêu đương sống chung chứ? Chỉ toàn là lời nói suông đầu môi mà thôi.

Cô ta muốn hắn gi3t chết Bối Hi để rồi sau đấy chính hắn là người bị còng đầu, còn cô ta thì sao? Chỉ việc ở đằng sau ngư ông đắc lợi, không tốn gì mà vẫn thực hiện được âm mưu.
Nhưng hắn ta đã đi trước cô ta một bước, hắn mới là kẻ khôn ngoan xứng đáng có được mọi thứ.
Ngày trao chuộc sắp tới rồi, hắn thật sự mong đợi.
…
“Mày nghe gì chưa? Ngày mai là trao đổi con tin rồi đấy.”
“Sau chuyến này chúng ta cũng sẽ được chia kha khá nhỉ?”
“Thật sự sẽ phải thả con mồi ngon này sao?”
“Chó má! Tao biết mày đang nghĩ cái chó gì trong đầu rồi đấy.

Ha ha haaa.”
“…”
Những tiếng xì xào cười hả hê vâng lên phía trước cô cách đấy không xa.

Đã mấy ngày trôi qua, cô bây giờ còn chẳng biết bản thân mình có phải hình dạng con người hay không nữa.
Mỗi từng giây từng phút trôi qua cô đều hết sức mình mà cố gắng.

Cô biết Mộ Hàn sẽ không dễ dàng gì mà tìm ra được, cô chỉ có thể tìm cách chạy thoát.

Hay ít nhất là có thể liên lạc cho anh cũng được.
Khả năng gian cầm và mấy trò chơi thú tính này của Vỹ Trác cô biết rất rõ.

Hắn ta không phải người đơn giản, dù anh có lật tung mọi thứ lên thì cũng không thể tìm thấy cô.
Bản thân cô phải chạy thoát, giúp anh hạ gục Vỹ Trác một cách triệt để nhất.

Hắn chính là một mối đe đọa nguy hiểm nhất, càng để lâu thì càng lo sợ.
Chờ đợi thời cơ, cô nhất định phải chạy thoát trong đêm nay.
Không chỉ riêng Bối Hi chờ đợi mà ngay cả nhà họ Huỳnh và Mộ Hàn cũng chờ đợi.

Cả một nhà lớn chứa đầy người, họ căng thẳng cùng nhau ngồi xuống bàn tính kế hoạch, nói chuyện cũng đã sắp gần hai tiếng đồng hồ.
“Cháu chắn chắn rồi chứ?”
Ông Huỳnh không kìm được mà một lần nữa lên tiếng xác định.

Kể từ ngày cô mất tích, ông và mọi người đã gầy dọc, suy nhược đi rất nhiều.

Ai ai cũng lo lắng và dùng mọi cách để tìm kiếm cô.
Nhưng không riêng gì Mộ Hàn thất bại mà cả nhà họ cũng đều không thấy.

Mỗi ngày trôi qua cảm giác lo lắng và bồn chồn ngày một nhiều lên.
“Vâng ông.

Chúng ta phải đánh liều, không còn nhiều thời gian đâu.”
Mộ Hàn ngồi đối diện với ông, mặt nghiêm trọng không kém.

Thấy anh như vậy thì ông cũng an tâm hơn một phần, ít nhất thằng bé này cũng lo lắng thật tâm cho con bé.

Nhìn một lượt tất cả người trong phòng một lần rồi ông hạ quyết tâm, gật mạng đầu rồi nói lớn.
“Được! Vậy chúng ta làm theo kế hoạch của Mộ Hàn.

Nhất định phải cứu Bối Hi về lành lặn xong rồi cho thằng khốn ấy một trận nhớ đời, khiến nào không thấy ánh sáng ngày hôm sau.”

“Vâng!”
Tất cả cũng nhau đồng lòng, họ tin rằng không có gì là không thể.

Đã là anh em người nhà thì dù có chết cũng không thể bỏ được nhau.
“…”
Mộ Hàn sau đấy rời khỏi nhà họ Huỳnh.

Anh lấy xe muốn rời đi thì hai người bạn của mình chạy tới, gõ cửa kính của xe, yêu cầu hạ xuống nói chuyện.
“Có chuyện gì sao?”
Anh mở cửa kính rồi nghiêng đầu qua hỏi.
Nhất Thiếu te táy, cất tiếng hỏi ngược lại anh:“Đêm nay cậu sẽ thực hiện sao?”
“Ừm.”
Anh chỉ gật nhẹ đầu rồi nhỏ giọng đáp.

Theo đúng kế hoạch đã bàn với ông Huỳnh thì anh phải thực hiện vào đêm nay.

Tuy có chút nguy hiểm nhưng nào đâu là gì với sự nguy hiểm mà Bối Hi đang chịu đựng?
Chắc cô đang sợ và lo lắm…
Hiện trạng ra sao? Sức khỏe ổn định không? Chúng có đánh đập hay làm gì với cô không?

Tất cả như một vạn câu hỏi cứ xuyên qua đầu anh.

Càng để lâu thì anh càng chịu không nổi.

Thà nguy hiểm nhưng bên cô còn hơn ở xa mà không biết gì.
“Cẩn thận một chút.

Chúng tôi sẽ yểm trợ cho cậu.”
Kéo Nhất Thiếu lùi lại đằng sau, Jane Tống nhìn cậu rồi nói.

Với tình thế như bây giờ thì nói nhiều cũng vô ích, thay vào đó thì nên động viên nhau một lời để lấy tinh thần.
“Các cậu cũng vậy, làm phiền rồi.”
“Người nhà với nhau cả.”
…
Mộ Hàn trở về nhà và chuẩn bị đồ đạc thì đã có bốn người mặc trên mình bộ vest, cả người tỏa ra khí chất lạnh lùng và tàn khốc đứng đợi anh sẵn.
Hắn bước tới, họ cúi đầu nhẹ chào anh rồi đưa ra một tệp giấy tờ được bao bì cẩn thận.

Giọng nói trầm thấp vô cảm cất lên giữa căn phòng để báo cáo với anh.
“Theo như ý của ngài, chúng tôi đã điều tra và theo dõi cẩn thận.

Có ba địa điểm có khả năng nhốt cô Triệu.

Trong đấy thì một nơi đã được cô Lữ tới nhưng là điểm trống.

Chỉ còn lại hai chỗ, khi theo chân của Diệp Minh thì chúng tôi xác định hai điểm kia cũng không phải là nơi nhốt con tin.”
Anh ngồi nghiêm túc, vừa nghe người kia báo cáo vừa xem tài liệu trên tay.

Những từ giấy này là bản đồ chi tiết và một số hình ảnh được chụp

lại từ vệ sĩ của anh.
“Vậy điểm giam giữ là…”
“F3 chính là nơi đang giam giữ con tin.”
Một người khác nãy giờ im lặng lên tiếng.

Hắn ta có vẻ chính chắn và vạm vỡ hơn rất nhiều người kia.
“Được rồi, làm theo kế hoạch đã định sẵn.

Gửi những thứ này qua cho ông Huỳnh và nói ông lo liệu việc cảnh sát.”
“Vâng.”
Những người kia nhận lệnh rồi rời đi nhanh chóng, trả lại cho anh không gian yên tĩnh vốn có.

Nơi đây lại một lần nữa rơi vào trầm tư, một căn nhà từng là nơi ấm áp có bao nhiêu kỉ niệm của cô và anh nay lại thiếu vắng mất hình bóng của cô.
Bối Hi của anh à, rất nhanh thôi anh sẽ đến và đón em về.

Chúng ta sẽ lại như xưa, cùng nhau sống hạnh phúc và không ai có thể làm hại em nữa.
Anh nhất định sẽ dẹp đường và trừ khử hết những kẻ đã đụng vào em.
Hãy cố gắng và chờ đợi anh….

Chương 88: 88: Cô Đâu Mất Rồi

Vào lúc 23 giờ đêm đây là thời gian để nghỉ ngơi.

Sau một ngày làm việc vất vả và căng thẳng thì đây chính là lúc mà người ta nghỉ ngơi sau một ngày làm việc vất vả.

Chính vì vậy mà nó cũng là lúc thích hợp nhất để người ta làm những việc lén lút.
Mộ Hàn mang theo một thân tân trang, anh đã chuẩn bị kĩ càng để chuẩn bị lên đường.

Cúi người xuống, buộc chắc lại dây giày của mình.

Anh đưa tay với lấy chiếc balo căng đầy của mình lên đeo trên vai.

Vừa lúc kiểm tra mọi thứ một lần nữa xong thì xe đã tới.
Anh nặng nề từng bước tiến về phía trước, tới nơi giành giật lấy hạnh phúc của mình.
Chiếc xe ô tô đen lăn bánh, từ đường lớn rồi rẽ trái tới phải.

Nó đi thẳng về phía trước, qua những toà nhà cao tầng rồi tới những căn nhà trệt thấp.

Càng đi càng xa, càng đi càng hẻo lánh.
“Tới nơi rồi.”
Người phía trước lạnh lùng lên tiếng báo hiệu cho anh.

Họ không thể vào quá gần và đi bằng đường lớn được.

Chỉ có thể tìm hiểu rõ bản đồ khu vực rồi men theo những con đường mòn để tiến vào trung tâm của địch.
“Thật sự không cần chúng tôi theo sau sao?”
Đi theo Mộ Hàn đã lâu, cậu ta rất yêu quý và tôn trọng anh.

Biết được sự việc và tình huống bắt buộc nhưng cậu ta vẫn không kìm được mà cất lên một câu quan tâm.
“Không cần đâu, họ không cho mang theo người.”
Lời anh nói là thật.

Vì tính bảo mật và an toàn nên chuyện huy động nhân sự này cần rất là kín kẽ.

Anh phải đi quan hệ và nhờ vả thì mới có thể tới và tham gia lần này.

Một mình đã khó rồi làm sao có thể yêu cầu thêm người?
Anh bước xuống xe, nhìn những người phía trước mà hội ngộ.

Cất bước về phía họ, anh đến trước mặt một người đàn ông trung niên, cả ngoài toát ra vẻ dáng vẻ uy nghiêm đấy để chào hỏi.
“Chú Bùi.”
“Cháu tới rồi.

Có chắc chắn không?”
Ông cất giọng trầm thấp lên mà hỏi anh.

Địa điểm con tin đã xác định là đúng, điều ông hỏi chính là việc anh muốn tham gia đi chung vào chuyến đi này.
Đây thật sự là không phải phép.

Nhưng cũng lại là lệnh từ cấp trên ám chỉ cấp duyệt xuống.

Ông không thể cãi lời mà chỉ có thể chấp nhận và nghe theo.

Nhưng dù sao thì ông và bố của cậu cũng có giao tình, làm sao có

thể vô tâm mà không cất tiếng hỏi lại một câu?
Chưa kể đây là bắt cóc Bối Hi, cháu của ông Huỳnh.

Đến ông ta đây còn phải gọi ông ấy bằng một tiếng thầy nữa.

Làm sao có thể không biết vụ việc truy bắt này còn có phần thúc đẩy mạnh từ ông Huỳnh?
"Cháu chắc chắn.

Chú yên tâm, khả năng của cháu không đến nỗi nào chú cũng biết mà."
Biết rằng ông ấy cũng là đang quan tâm mình, anh cam đoan và vui vẻ đáp lời.
"Vậy thì cẩn thận."
Gật đầu một cái thay lời muốn nói, anh quay lưng bắt đầu tiến bước theo những người phía trên.

Đoàn người bắt đầu di chuyển trong im lặng, giữa đêm khuya thanh vắng nhưng đến một tiếng động họ cũng không phát ra.
Mộ Hàn bắt đầu lần mò đi trong rừng cây, anh từng chút từng chút một tiến về phía trước trong im lặng.

Những tán cây rung lên nhè nhẹ, mở lối cho đường anh đi.
Đi mất khoảng gần nửa tiếng thì anh và mọi người mới có thể tiếp cận gần căn cứ của bọn người kia.

Dừng lại quan sát xung quanh, nơi đây quả thực có khá nhiều lính canh.
Những người có chức có vụ bắt đầu túm tụm lại bàn kế hoạch và những bước tiếp theo.

Trong khi ấy anh chỉ đứng lặng người, nhìn chằm chặp vào căn nhà kho rộng lớn phía dưới.
Đang thẩn thơ thì có người đặt tay lên vai anh vỗ nhẹ.
"Đừng quá lo lắng, sẽ ổn thôi."

“Ừm… cảm ơn.”
Chỉ mong là vậy…
“Báo cáo! Có một chiếc xe ô tô màu trắng đang tiến vào trung tâm.

Hết.”
Sau lời báo cáo ấy thì đúng thật sự phía dưới kia trước mặt họ xuất hiện một chiếc ô tô.

Nó đậu lại giữa khu đất trống, một lên lính gác chạy lại mở cửa xe chờ người bên trên bước xuống.
Tất cả cùng ẩn nấp kĩ và ngụy trang, chờ đợi nhìn sự việc xảy ra ở bên dưới.
Thấy hai người từ trên xe bước xuống, họ cùng nhau huênh hoang mà đi thẳng vào nhà kho.

Chờ đợi thời cơ đã chín mùi, người cầm đầu lớn nhất của đoàn cảnh sát lên tiếng, bắt tay vào vị trí của mình.

Ông ta chỉ huy, điều động nhóm người tới rồi tiếp tục bàn bạc thực hiện theo kế hoạch.
Trong khi anh lo lắng muốn ngay lập tức lao vào cứu cô thì họ vẫn giậm chân tại chỗ.

Chỉ có thể lấy lí do thời cơ chưa tới và chưa xác định rõ tình hình bên trong.
Đây chính là lí do anh lo lắng nhất khi thực hiện kế hoạch.

Nếu không phải ông Huỳnh và ba anh bắt ép yêu cầu phải có sự can thiệp của cảnh sát ngay lập tức thì mới cho anh tới thì anh còn lâu mới chịu.
Đùng!
“Báo cáo! Có tiếng súng trong nhà kho.”
Nghe tới đây chân tay anh như bủn rủn cả lên.

Quay qua tức giận yêu cầu người đứng đầu nhanh chóng bắt tay giải cứu người.

Nhưng đáp lại sự gấp gáp của anh thì hắn ta lại rất bình tĩnh, miệng chỉ nói duy nhất một câu là chờ đợi thêm.

Đùng! Đùng!
“Báo cáo! Xuất hiện tiếng súng thứ hai và thứ ba trong nhà kho.”
“Khốn khiếp, còn chờ tới bao giờ? Nhanh chóng bắt đầu cho tôi.”
Anh nghiêm nghị mà nói, nếu lần này mà hắn ta còn từ chối nữa thì anh sẽ tự mình hành động.
Người đứng đầu đoàn đội giải cứu này là người mới, tuổi còn khá trẻ.

Hắn ta là người chịu trách nhiệm và quyết định trong sự việc lần này.
“Bắt đầu đi.”
Một giọng nói uy nghiêm từ phía sau phát lên, ông ấy yêu cầu thực hiện kế hoạch.
“Chưa phải lúc, ai dám cãi lệnh… Đại uý!”
“Toàn đội vào vị trí.

Chuẩn bị thực hiện theo kế hoạch, nhất định phải giải cứu thành công con tin.”
Thấy người tới và nói là ai, chàng trai kia đột nhiên im bật, không thể nói ra thêm lời nào nữa.

Nhanh chóng đứng nghiêm, thực hiện động tác chào.
Lướt qua chàng trai chịu lãnh đạo cũ, ông đi tới trước xem xét tình hình rồi bắt đầu chỉ đạo.

Sau khi xong thì quay lại nhìn Mộ Hàn, thân thiện mà chào hỏi.
“Yên tâm, chúng tôi sẽ nhanh chóng giải cứu con tin.”
Ông cười xoà mà nhìn cậu nói.

Có lẽ mấy người trẻ tuổi ở đây không biết nhưng ông ta lại biết rất rõ.

Chàng trai đứng trước mặt này tưởng đơn giản nhưng thật ra lại chẳng đơn giản chút nào.

Mấy kẻ khờ này không biết nếu biết được địa vị và tài sản thật của anh ta thì sẽ ra sao nhỉ?
“Tôi có thể có một yêu cầu không?”
Bắt đầu từ việc hạ gục từng tên lính canh gác một, nghe số lượng họ báo cáo mà quả thực khá bất ngờ.

Anh không ngờ lại nhiều người tới như vậy.
Từng bước, từng bước một tiến vào xà huyệt của chúng.

Anh cũng theo bước họ mà đi sâu vào trong.

Nhìn những người kia nhanh gọn đáng hạ gục bọn lính canh mà tay anh cũng nhanh không kém.
Đoàng!
Sau khi kiểm soát được tình hình bên ngoài kho cũ thì bọn họ bắt đầu phá cửa đột xuất lao vào trong.

Tất cả cùng chỉa súng thẳng về phía trước để đe dọa kẻ bên trong.

Nhưng cảnh tượng bên trong thật khiến bọn họ một tia hoang mang trong lòng.
“Báo cáo! Bên trong nhà kho có một người bị bắn thương nặng, mất máu quá nhiều cần chi viện gấp.

Hết!”
Mộ Hàn nhìn một nhà kho trống trơn, chỉ có một nam nhân thân đầy máu nằm bất động trên nền đất.

Giữa căn nhà hoang có một chiếc ghế được đặt giữa phòng còn có cả dây thừng nữa.

Hiện trường đúng chất là vụ bắt cóc, cô từng ở đây.
Nhưng hiện tại thì không!
Cô đâu mất rồi?

Anh nhìn kĩ thì thấy ngoài người đang nằm dưới sàn kia thì còn có một vệt máu kéo dài và nhỉ từng giọt trên nền đất.

Vị trí của nó là từ cái ghế ngồi rồi một đường thẳng ra ngoài.
“Khốn khiếp!”
Đi thẳng tới chỗ tên kia, anh bị những cảnh sát cản lại.

Chỉ có thể giương ánh mắt đầy sắc lạnh nhìn hắn ta.

Thấy anh tức giận như vậy mà hắn ta còn có thể cười, yếu ớt mặc cất lời thì thào.
“Lữ Giao… con khốn đấy, mày phải gi3t chết…”
Nắm chặt lòng bàn tay, anh quay ngoắt người mà chạy theo hướng có vệt máu.

Bóng người đấy hồi nãy anh đã thấy quen quen, thật không ngờ lại là cô ta thật.
Thấy anh đi rồi thì hắn cũng mệt mỏi mà nhắm mắt lại, gắng gượng nãy giờ đúng là mệt thật.

Biết bản thân mình đã tận số, hắn ta dù không cam lòng nhưng vẫn muốn ít ra còn có thể kéo thêm người.

Con ả Lữ Giao ấy vậy mà tiếp cận hắn để đoạt lấy Bối Hi.

Đáng lẽ hắn nên nghe theo lời Vỹ Trác, đề phòng thật kĩ lưỡng và không nên tin tưởng bất kì ai.
Chỉ vì một phút h@m muốn mà đồng ý dẫn cô ta tới đây, đã vậy lại còn bị cô ta gài hàng rồi bị bắn mấy nhát.

Số hắn đúng là kết thúc thật rồi.
Từ gia đình đến tiền tài đều mất hết.

Cứ tưởng vụ này trót lọt thì sẽ không còn ai dám khinh thường hắn nữa.

Ai mà ngờ lại có thể chết trong tay mỹ nhân? Đáng lẽ hắn phải nghe lời ba của mình, sống đàng hoàng và không ăn chơi lêu lổng.
Có phải như vậy thì cuộc đời hắn sẽ khác không?.

Chương 89: 89: Vậy Thì Cô Nên Chết Rồi

Anh đeo trên mình chiếc Balô, vừa hồi hộp vừa lo lắng cho cô mà tiến về phía trước cùng với những người cảnh sát.

Lần theo vết máu được một đoạn thì họ mất dấu của cô, nhìn xung quanh nhưng cũng không thể thấy đường máu ở đâu.
Sau một hồi thống nhất thì họ quyết định phân chia ra và đi tìm.

Nếu người cướp con tin là phụ nữ thì chắc chắn không thể đi xa vì còn phải mang theo con tin cũng là phụ nữa bị thương.
Đây cũng thật là quyết định vừa ý với anh.
Đứng giữ khu rừng xanh bất tận, anh im lặng quan sát nhìn xung quanh.

Bối Hi chắc chắn sẽ cố gắng để lại manh mối gì đấy, anh nhất định phải tìm ra cô.
Những người kia bắt đầu chia ra làm hai, một nhóm đi thẳng về phía trước còn một nhóm sẽ đi thẳng về phía Tây.

Đợi họ đi hết rồi nhưng anh vẫn đúng yên một chỗ.
Ngồi phệt xuống đất, anh lấy bản đồ và đèn pin ra soi.

Nếu đúng như những gì anh nghĩ thì hiện anh đang ở vị trí này.

Lấy tay chỉ vào một điểm trên bản đồ, anh dần dần di chuyển ngón tay theo suy đoán của mình.
Nếu là Lữ Giao thì cô ta sẽ đưa Bối Hi đi đâu? Đưa tới đường lớn hướng này để chuyển đi nơi khác hay là…
Như nghĩ ra được điều gì đó, anh nhanh chóng gấp và cất đồ đạc lại.

Tắt đèn pin, vừa nhẹ nhàng vừa nhanh chóng chuyển hướng tới nơi mà anh nghĩ.
…
“Á…”
Bối Hi bị Lữ Giao lôi đi xồng xộc, cô ta không một chút thương tiếc mà kéo lê cô đi.

Dù rất muốn vùng vằng trốn thoát và phản kháng nhưng cô lại quá yếu ớt.

Vết thương bị bắn ở chân và mấy ngày nay tích tụ lại, khiến cô không thể nào chống lại một người khoẻ mạnh.
Chát!
“Câm mồm lại cho tao.”
Khác xa với vẻ ngoài đơn thuần yếu đuối của ngày thường, giờ đây cô ta trợn mắt, thẳng tay tát cô một cái thật mạnh rồi tiếp tục kéo đi.
Nơi đây vẫn chưa đủ an toàn, cô ta phải đi thêm một đoạn nữa thì mới có thể xử đẹp con ả này.

Không tin tưởng thêm bất kì ai, lần này sẽ đích thân cô ta ra tay.
Thấy cô ta cũng đã bắt đầu thấm mệt, Bối Hi sau khi điều tiết lại hơi thở và quen dần với cơn thì liền nắm lấy cơ hội trốn thoát.
Bối Hi vung tay cô ta ra, giả bộ ngã xuống đất.

Cô một tay vơ lấy nắm đất cát, một tay vơ lấy cục đá.

Ném thẳng một nắm cát ấy vào mặt cô ta, cô quay lưng bỏ chạy xồng xộc về một hướng khác.
“Mẹ kiếp!”
Lữ Giao vì cúi xuống muốn kéo cô dậy, ai người lại vì vậy mà hứng trọn nắm cát.

Cô ta kêu lên một tiếng chửi rủa rồi ôm lấy mặt của mình.

Nhắm nghiền mắt vì bị cát vào mắt, cô ta đưa tay lên lau lau rồi chùi chùi.
Tận dụng thời gian ấy mà Bối Hi lấy hết sức mình mà chạy.
Chạy và chạy…
Đây là cơ hội duy nhất để cô thoát thân.
"…"
Không thể tiếp tục được nữa, những bước chân của cô ngày một nặng nề và chậm chạp hơn.

Có thể là quá tự tin vì nghĩ hướng đi này và gần đây không có người nên cô ta ở phía sau cô bắt đầu đuổi dí và la hét om sòm.
"Con khốn chó chết, ra đây cho tao."
"Con mẹ mày, mày nghĩ mày sẽ thoát được tay tao sao?"
Bối Hi cách chỗ cô ta đứng không xa, cô ngồi ẩn núp sau một bụi cây rậm rạp.

Chung quy thì một người chịu đói chịu khát và bị trói một chỗ lâu ngày lại còn bị thương ở chân như cô vẫn không thể nào bằng một người khoẻ mạnh lành lặn như cô ta.

Nên chưa được một lúc thì Bối Hi cô đã bị cô ta đuổi kịp sát bước.

Nếu không phải cô nhanh chân nấp đi thì có khi đã bị cô ta phát hiện rồi.
Pằng!
Khẩu súng trong tay cô ta lại một lần nữa nhả đạn.
"Ra đây!"
Trước sự uy hiếp mạnh mẽ của cô ta thì cô chỉ có thể ngồi một chỗ kìm tiếng th ở dốc của mình đến mức thấp nhất.
Lữ Giao tức giận mà vừa đi vừa đá những lùm cây gần chân.

Vừa nãy cô ta đã thấy Bối Hi ở ngay đây, con ả đấy chắc chắn là ở gần đây thôi.
"Tao hết kiên nhẫn rồi đấy."

“Tao cũng vậy.”
Vỹ Trác từ một hướng khác đi tới, bên hắn ta còn có thêm gần chục người.

Vũ khí hay khí chất của họ đều có một áp lực rất lớn, khiến người khác nhìn vào phải sợ hãi và e dè.

Điểm hình gần nhất là cô đây.
Trốn tránh Lữ Giao đã đủ mệt rồi, nay lại còn có thêm một Vỹ Trác.
“Anh… anh.”
Lữ Giao khó có thể cất tiếng mà nhìn hắn ta.

Không thể làm gì khác ngoài chỉa súng vào hắn để giảm bớt một nỗi sợ hãi.
“Cô gan quá nhỉ? Giết bạn hợp tác của tôi… phá hủy kế hoạch của tôi… bắt con tin từ tay của tôi…”
“Giỏi! Giỏi lắm đấy Lữ Giao à.”
Hắn ta như khen thưởng mà khích lệ cô ta.

Như chưa thể đủ trào phúng mà còn vỗ tay vài cái thay lời muốn nói tiếp theo.
“Anh… làm sao lại ở đây?”
Cô ta đã trốn rất kĩ, làm sao có thể tìm ra trong khi cảnh sát thì không?
Cô ta đã tính rất kĩ rồi mà? Cô ta đã nghe được một câu trong kế hoạch của Mộ Hàn rằng anh đã gài một đứa gái gọi tới bên Vỹ Trác.

Cô ta sẽ bám dính lấy hắn ta trong mấy ngày này mà không phải sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây?
Còn mang theo nhiều người như vầy nữa.

Cô ta nên làm sao khi đã gây ra chuyện này? Tại sao kế hoạch của cô lại phản cô ta hết rồi?
“Tại sao tôi lại không thể ở đây? Nói nhanh lên, Bối Hi cô ta đâu?”
Hắn khinh thường mà nhìn cô ta, hắn làm sao có thể nói là đã lắp máy định vị trong sợi dây chuyền mắc tiền cô ta đeo trên cổ? Không

còn đủ kiên nhẫn nữa mà gào miệng muốn đòi lại người của mình.

Người của hắn đã đến báo là nơi này đã bị phát hiện, công an đang lùng sục vì có sự xuất hiện không cần thiết của Lữ Giao.
Hắn không còn nhiều thời gian, phải nhanh chóng đoạt lại Bối Hi rồi chuần đi nơi khác trước khi quá muộn.
“Cô… cô ta chạy mất rồi…”
“Cái gì?”
Nghe cô ta lí nhí trong miệng đã khiến hắn ghét rồi, nay lại còn nói để con mồi dâng lên tới tận miệng hắn chạy thoát.

Đây có phải là bại nhiêu công sức của hắn đổ sông đổ biển không hả?
“Con mẹ nó! Cô đúng là muốn chết.”
Chỉ một câu nói của hắn mà biết bao cây súng chỉa về phía cô ta.

Cô ta run sợ mà làm rơi cả cây súng trong tay, khuỵ gối xuống.
“Tôi… tôi… cô ta… cô ta chỉ ở gần đây thôi.”
“Nói rõ!”
Như bắt được cọng rơm cứu mạng, cô ta lia lịa miệng giải thích.
“Hồi nãy tôi thấy cô ta ở ngay đây thôi, còn đang bị thương nữa.

Chắc chắn chỉ đang ẩn núp ở đâu đây thôi.”
“Tốt.

Tốt, rất tốt.”
Thấy hắn gật gù tỏ vẻ đã hiểu thì cô ta an tâm hẳn, chống tay khó nhọc mà đứng dậy.

Có phải như vậy thì cô ta đã an toàn rồi không?
“Vậy thì…”
Pằng!
“Vậy thì cô nên chết rồi.”
Cô ta trợn tròn mắt nhìn hắn ta rồi lại nhìn tới ngực mình đang bị viên đạn cắm sâu vào.

Cơn đau nhói đang lan rộng ra, cô ta trượt mình xuống, đau đớn nằm vật trên nền đất bẩn thỉu mà trước nay cô ta vẫn luôn rất ghét.
“Vĩnh biệt nhé hoa hồng đầy gai nhọn của tôi.”.

Chương 90: 90: Kết Thúc Rồi Tử Tổng À

Ực!
Bối Hi đưa tay che miệng mình lại, tránh phát ra bất kì âm thanh nào.

Tên khốn Vỹ Trác này đúng thật sự là giết người không nương tay.
Cô thu mình lại một góc, cố gắng giảm sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất.

Cô không thể bị phát hiện, cô thật sự không thể chết.
Thử cử động đôi chân tàn tạ của mình, cô đau đớn đến không thể nào nhấc nổi.

Phải làm sao đây? Cô thật sự không thể đi chứ nói gì là chạy?
Đi không được mà ở cũng chẳng xong.

Cô đã rơi vào tình thế tuyệt vọng rồi.
"Phi!"
Phun một bãi nước bọt về phía của Lữ Giao, hắn khinh bỉ ra mặt.

Không lấy một tia đau sót hay để tâm, như thể việc cô ta chết không hề có bất kỳ liên quan gì với hắn ta.
Từng mặn nồng thì sao? Từng ân ái triền miên bất kể ngày đêm thì sao?
Tất cả đều không quan trọng.

Chỉ cần có ý đồ muốn lợi dụng hay làm trái ý hắn ta thì dù có yêu đương tới mức nào cũng đều đáng chết như nhau.
"Còn đứng đấy làm gì? Không nhanh chóng đi tìm con khốn kia cho tao."

Thấy mấy bên kia vẫn đứng bất động, hắn ta tức giận mà nổi cơn thịnh nộ.
“Vâng… vâng.”
“Vậy còn cô gái đó?”
Một tên trong đấy đánh bạo lên tiếng, cậu ta thật không biết nên làm sao cho phải phép.

Đã từng đi theo bảo vệ Vỹ Trác gần đây, cậu ta từng thấy cô gái này cùng vào khách sạn với Vỹ Trác.

Không tình thì nghĩa, giết người ta rồi chắc cũng phải cho một nơi an táng đàng hoàng để thỏa phần nghĩa nhỉ?
Hắn ta cất giọng lạnh lẽo, nhìn cậu ta với ánh mắt hình viên đạn:“Mày nói gì?”
“Không có gì Tử tổng, chúng tôi sẽ nhanh chóng làm ngay theo ý ngài.”
“Còn không nhanh đi!”
Một tên khác chạc tuổi hơn tên kia, biết được tính khí không mấy tốt đẹp của vị tổ tông kia mà ông nhanh chóng hòa giải.

Đấm vào bụng cậu ta một cái rõ đau để che mắt Vỹ Trác rồi nhanh chóng đi tới một góc rồi bắt đầu phân chia công việc.

Thật đúng là tên đần độn ngu ngốc.
“Sao anh lại đánh tôi? Tôi có nói sai gì đâu?”
Tuy có chút sợ hãi nhưng cậu ta vẫn lắp bắp cất tiếng hỏi cho rõ.
“Cậu còn nói được sao? Chê mình sống quá lâu à?”
Đúng là một tên đầu gỗ, làm sao ông lại có thể làm việc chung với cậu ta đây? Dù biết là người mới tới nhưng cũng phải hiểu chút tình hình mà nghĩ chứ?
“Dù sao thì cô ta…”
“Không có cô ta hay cô nào ở đây cả.

Tên tổ tông kia rất bạc tình, hắn đã như vậy thì chính là như vậy.

Cậu đừng dại dột mà hỏi mấy thứ linh tinh.”

“Rõ.”
“Tìm người đi.”
“Rõ.”
“…”
Hai người kia nói chuyện, cách cô không xa.

Chỉ cần qua trái rồi tiến lại thêm hơn chục bước nữa thì đảm bảo sẽ thấy.
Một tay che miệng, một tay đặt lên tim để kìm nén lại cơn sợ hãi.

Cô thật sự rất sợ, trốn ở đây chỉ là kế tạm bợ, cô không thể ở lại lâu.
“Mày qua kia, tao qua bên này.”
Tiếng nói của họ ngày một gần, cô cảm tưởng như nó đang sát ngay bên tai vậy.

Tiếng bước chân, tiếng cây lá um tùm xào xạc làm cô càng căng thẳng thêm.
Làm ơn… làm ơn…
Gần quá!
Roạt!
“Á…”
“Ở đây… ở đây có người… là cô ta và…”
Một tên trong đấy la toáng lên, thu hút hết những con người còn lại.

Tất cả bọn họ đều hướng mắt về phía âm thanh phát ra và cô.

“Hic…”
Bối Hi không kìm được mà xụt xịt mũi, bao nhiêu nước mắt nước mũi bấy lâu nay của cô tuôn trào.

Sống rồi, an toàn rồi.

Cô có thể không lo sợ nữa rồi.
“Hi Hi… đừng khóc.”
Thấy gương mặt đầy nước mắt và lem luốc của cô khiến anh đau lòng không thôi.

Đưa tay lên lau hết đi những bùn đất dính trên mặt và nước mắt của cô.
“Mộ Hàn…”
Đột nhiên rúc vào lòng ngực của anh, cô kìm nén mà khóc thút thít như mèo con.

Ở đây vẫn còn nguy hiểm, ở đây vẫn còn rất nhiều người.

Cô không thể oà khóc lớn tiếng để ai cũng thấy cô yếu đuối được.
Mộ Hàn ôm chặt cô vào lòng, đưa tay xoa lấy gương mặt tiều tụy của cô.

Bảo bối của anh thật sự đã hoảng sợ và chịu khổ nhiều rồi.
Những người đi theo anh bao vây lấy người của Vỹ Trác thành vòng tròn lớn bao lấy vòng tròn nhỏ.

Họ lạnh lùng đầy sát khí, chỉa thẳng súng vào đám người của hắn ta.
Những tên kia khi nãy còn hùng hổ thì giờ lại như bị rút hết đi sức sống, run rẩy mà đứng trước sự uy hiếp vũ khí và số lượng tới từ phía Mộ Hàn.
“Cảnh sát tới chưa?”
Mộ Hàn quay qua hỏi một tên thuộc hạ gần đấy, vừa ôm Bối Hi trong lòng vừa nhìn chằm chặp vào những kẻ trước mặt.
“Đang trên đường tới, chắc khoảng vài phút nữa là tới nơi.”
Chỉ một cuộc đối thoại đơn giản mà làm cho những tên tay sai của Vỹ Trác phải đổ cả mồ hôi.

Họ nghe đến cảnh sát thì bắt đầu run sợ và đưa ánh mắt nhìn nhau.
Trong một góc nhỏ của khu rừng rậm hoang vu, những con người đứng đối diện với nhau tranh giành sự sống chết, mục tiêu của họ chỉ có một là nhất định phải thắng phải sống.

Mỗi con người khác nhau, mỗi suy nghĩ của họ đều khác nhau.

“Canh chừng cho kĩ, đừng để ai trốn thoát.”

Đỡ Bối Hi ngồi xuống bên một gốc cây lớn, anh cởi chiếc áo khoác của mình khoác lên người cô.

Nhìn một lượt từ trên xuống dưới để xác định, càng nhìn gương mặt anh càng đen thui và lạnh lẽo.
“Mộ Hàn!”
Cô đưa tay nắm lấy tay anh khi thấy anh có ý định rời đi, đến bây giờ cô chỉ muốn ở bên anh, không xa rời dù chỉ một chút.
“Ngoan, em đợi anh một chút.

Anh nhất định sẽ đưa em về nhà.”
Đưa tay xoa đầu cô trấn an.

Anh đứng phắt dậy, khác xa với vẻ dịu dàng khi nói chuyện với cô.

Lãnh khốc và hàn khí dâng cao, anh tiến lên phía trước nhìn ngó một đám người ở đây.
“Có kẻ bỏ chạy, có kẻ bị chạy.”
Sột soạt một tiếng động lớn, sau đấy thì có người hét lên báo cáo.

Anh chạy thẳng về phía có tiếng động đấy cùng mấy người khác.
Vỹ Trác à… lần này mày không thể an toàn mà thoát nữa đâu.
“Mẹ kiếp.”
Thấy bọn người kia vẫn bám theo như đỉa, hắn ta thầm chửi rủa một câu thành tiếng.

Không còn biết mình đang đi đâu hay chạy về đây, hắn ta chỉ biết cắm đầu mà chạy hết sức mình.

Thà chịu khổ một chút mà thoát còn hơn rơi vào tay bọn chúng có khác gì là chết?
Pằng! Pằng! Pằng!
Tiếng súng liên tục nổ ra giữa đêm trăng tròn, một cuộc truy đuổi thật sự đã bắt đầu.

Băng qua những lùm cây và vết nước đọng, hắn ta mệt mỏi mà thở

hồng hộc.
Khốn khiếp! Đúng là bọn chó trâu bò.
“Á…”
Phanh gấp lại, hắn ta nhìn phía trước rồi lại quay mặt về phía sau.

Mộ Hàn và người của anh cũng đã đuổi đến kịp, dồn anh ta vào bước đường cùng.
“Kết thúc rồi Tử tổng à.”
Đứng giữa đám người của mình, anh từng chút một tiến lên đe dọa hắn ta.

Một là bị anh bắt về và chết, hai là nhảy xuống vách đá dưới kia mà chết ngay lập tức.
Cộp… cộp…
“Thằng khốn, mày chính là âm binh mà đời này tao thù ghét nhất.”

Một bàn chân của hắn ta xích qua đạp trúng viên đá rớt thẳng xuống dưới.

Đúng là khá sâu, nhảy xuống thì chỉ có con đường là chết.
“Còn mày chính là đứa mà tao muốn băm thay cho chó ăn nhất.”
“Chọn đi, mày muốn tao đưa tiễn mày hay mày tự đi?”
Ực!
Hắn ta biết, chuyện đến mức này rồi thì không thể nào cứu vãn nổi nữa.

Nếu bị bắt về thì ba hắn ta sẽ là người đầu tiên yêu cầu tử hình hắn. Kết quả chỉ có một là chết.

Không còn ai, không có ai có thể cứu nổi hắn ta nữa rồi.
“Bối Hi, con tình nhân đấy của mày có đôi môi thật ngọt, đúng là nếm rồi mới biết.

Ngon hơn tất cả đôi môi mà tao từng nếm qua.”
“Đến nước bọt cũng ngọt như thân hình vậy… ha ha haaa… ực…”
Pằng! Pằng! Pằng!

Mặt lạnh như tiền, Mộ Hàn thu lại cây súng đã bắn Vỹ Trác lại.

Lạnh giọng mà nhả ra từng chữ.
“Một thằng khốn như mày không có quyền bình phẩm về cô ấy.

Nếu mày đã nói đến thân hình của cô ấy thì chỉ có con đường là chết.”
“Mày… mày…”
“Kéo hắn ta về đây.”
Anh cất tiếng ra lệnh, một người từ trong đám bước ra đưa hắn ta vào.

Tránh trường hợp dại dột mà rớt xuống dưới.
Kẻ độc ác như Vỹ Trác cần phải chịu thêm hình phạt và công bố cho tất cả mọi người biết.

Chết? Đó không phải là tất cả.

Như vậy không phải là quá hời cho hắn ta sao?
Vỹ Trác chỉ thẳng tay về phía anh, một câu cũng không thể nói ra.

Máu từ vết thương do Mộ Hàn bắn chảy ra thấm đẫm chiếc áo của hắn.
Kết thúc rồi!
Vậy là tất cả đã hết.
“Mang hắn ta đi, đưa cho cảnh sát.”.

Chương 91: 91: Ông Ấy Mất Rồi

Bệnh viện tư nhân thành phố…
Bối Hi được đưa vào bệnh viện trong lúc kiệt sức mà ngất xỉu.

Được chữa trị và chăm sóc hơn một tháng rồi thì cô mới có được chút hình dáng và sức sống của khi xưa theo lời Mộ Hàn nói.
Thật ra cũng không đến nỗi tồi tệ lắm, cô cũng thuộc dạng khỏe lại rất nhanh.

Đáng lẽ đã có thể về nhà rồi nhưng Mộ Hàn lại bắt cô ở lại.

Anh cứ nhắc đi nhắc lại nguyên văn với cô rằng:
“Anh đã cố tình đưa em vào bệnh viện tư nhân rồi mà em không hiểu sao?”
“Em có biết là anh lo đến thế nào không? Nếu bây giờ mà em còn không nghe theo lời anh nữa thì anh sẽ đập đầu vào gối chết cho em xem.”
Bối Hi:”…”
Thề rằng khi nghe anh nói cô chỉ biết câm nín mà thôi.
Đúng là ấu trĩ và trẻ con nhưng cô lại rất thích.
“Bối Hi!”
Đang nằm chán nản trên giường thì Cảnh Dĩnh từ bên ngoài nhí nhảnh đi vào.

Tình cảm của cô ấy và Nhất Thiếu đã tốt lên rất nhiều, họ đã bắt đầu chính thức hẹn hò rồi.
Cô nghe đâu nói Nhất Thiếu đã đóng vai anh hùng, đứng ra bảo vệ cô ấy trước người ba và tên cuồng giả tạo với gia đình ‘cực phẩm’ của hắn.

Kiếp trước gây ra biết bao đau khổ cho cô ấy nhưng ngược lại kiếp này thì khác, đến một cọng lông chân cũng không có cơ hội động tới.
Cảnh Dĩnh còn kể cho cô, trong một lần uống say thì hai người đã…
Sáng hôm sau anh ta lăn đùng ra, ôm chân bắt Cảnh Dĩnh chịu trách nhiệm.
Cô chỉ thầm khinh thường Nhất Thiếu mà nghe hết câu chuyện.

Từ khi nào mà con sói gian ác kia còn có thể giả bộ yếu đuối nói người khác chịu trách nhiệm?
Thôi thì cũng đành kệ, dù sao nhìn về khía cạnh tích cực thì đấy là điều tốt.

Hai người đó cùng nhau hạnh phúc thì cô thật sự cũng rất vui.
“Tớ đang chán đây, cuối cùng cũng có người tới để nói chuyện.”
Cô ngồi bật dậy khỏi giường, vẫy tay gọi Cảnh Dĩnh vào.
“Cậu thật là…”
Cảnh Dĩnh đi tới, ngồi bên chiếc ghế cạnh giường.

Đặt giỏ hoa quả mang tới, hai người cùng nhau tâm sự hết những chuyện trên trời dưới đất.
Đang nói chuyện vui vẻ thì cô lại sực nhớ ra, đây là chuyện mà cô hỏi rất nhiều người nhưng vẫn không ai trả lời.

Họ toàn tránh né câu hỏi của cô.

Đến mạng xã hội và ti vi cũng hạn chế không cho xem.
Những ngày nằm trong viện cô toàn không ăn thì ngủ, không ngủ thì đọc sách mà Mộ Hàn mang đến.

Cuộc sống một tháng này có thể nói là cách biệt hoàn toàn với thế giới, vô lo vô nghĩ đến cùng cực.
“Ông Triệu… ba của tớ, có tin tức gì không?”
Nghe câu hỏi của Bối Hi, cô ấy khựng người lại rồi cười gượng gạo cho qua.

Lấy đ ĩa hoa quả kế bên, đưa tới cho cô để phân tán sự chú ý.
“Cậu ăn đi, bác sĩ đã thăm khám chưa?”
“Tớ không sao đâu, cậu cứ nói cho tớ đi.”
Cô biết là mọi người lo lắng cho cô.

Có lẽ đã có tình huống xấu nào đó khiến họ phải giấu giếm không cho cô biết dù chỉ một chút.
Nhưng càng giấu thì càng tò mò, cô chỉ muốn biết rõ mọi sự tình đã xảy ra thôi.
“À ừm… ông ấy mất rồi.”
Cảnh Dĩnh khó khăn mà nói.

Cô ấy vừa cất lời vừa nhìn biểu cảm của cô chằm chặp.

Dù sao đây cũng là ba của cô.

Có ra sao thì cũng sẽ rất buồn và sốc trước tin ba mình mất mà có phải không?
Bối Hi có khóc không? Cậu ấy có buồn và sốc tới không kìm nổi không?
Dù sao thì cũng mới khỏi lại sau những vết thương, biết tin dữ như vầy cũng không phải là điều tốt.

Nhưng bây giờ sức khỏe của cậu ấy cũng đã ổn, trước sau gì cũng biết thôi mà.
“Tớ không sao, cậu đừng lo.”
“Có thể nói rõ cho tớ biết được không?”
Không thay đổi gì khác thường, cô điềm tĩnh nói với Cảnh Dĩnh.
Người thân mất ai mà không buồn?

Những có lẽ đối với cô chỉ là một chút thoáng qua mà thôi.

Sau tất cả những việc ông đã làm thì cô còn có thể tha thứ và khóc thương sót được sao?
Cả hai kiếp, cả hai kiếp mà cô đã trải qua.

Ông chưa một lần vì cô, chưa một lần nghĩ hay thương cảm cho cô.

Ông có thể vì bản thân, vì mẹ con bà Đường mà làm mọi thứ nhưng chưa một lần vì mẹ con cô.
Thất vọng và buông xuôi.

Cô bây giờ không còn bất kỳ cảm xúc gì đối với ông nữa.
“Cũng khá là thảm đấy…”
“Chuyện xảy ra vào cùng lúc khi cậu bị bắt cóc.”
Cảnh Dĩnh bắt đầu nhớ và kể lại mọi chuyện với cô.

Kết hợp việc đăng báo và Nhất Thiếu kể lại nên cô ấy cũng biết được khá nhiều và chi tiết.
Ông Triệu bị uy hiếp nên đã phối hợp cùng bọn kia để bắt cóc Bối Hi đổi lại cứu lấy vợ con mới của mình.

Đáng lẽ ông ta sẽ có thêm tiền và cao chạy xa bay.

Nhưng mọi chuyện lại không như là mơ.
Đúng là đã gặp lại vợ và con, nhưng lại không phải người mà là xác.

Cô vợ mới trẻ đẹp của ông ta bị bọn chúng hãm hiếp tới chết.

Sau này khi cảnh sát điều tra lại sự việc thì phát hiện có đến chục người đàn ông đã c**ng bức nạn nhân.

Tưởng số phận sung sướng nhưng thật ra lại khổ sở tới chết.

Đến bây giờ nghĩ lại cô ấy vẫn còn nổi cả da gà.
Đứa bé trai nhỏ thì bị bọn chúng đùa giỡn cho tới khi lìa xa nhân thế.
Khi bọn chúng dẫn ông đến gặp vợ con thì ông ta như thể chết lặng tại chỗ.

Lao vào ôm lấy hai người họ mà oà khóc tới thấu trời xanh.

Tức giận trước bọn khốn còn đứng đấy cười, ông lao vào ôm lấy một tên mà đánh đấm cho hả giận.

Nhưng sức yếu, ông không thể đấu lại hơn chục tên ở đó.

Sau cùng cũng là chết không toàn thây.
Kết thúc một câu chuyện, kết thúc một mạng người.
Bối Hi không nói gì mà chỉ yên lặng ngồi nghe cô ấy kể.

Đúng là ngoài sức tưởng tượng của cô.
Bắt buộc và ép buộc.
Tất cả có phải đều là do hoàn cảnh gây ra không?
…
“Sao lại về đây?”
“Chứ em muốn về đâu?”
Đứng trước căn nhà lớn và thân quen của Mộ Hàn, cô trùng bước không thôi.

Nghe anh nói cô được rời viện thật vui biết bao nhiêu.

Cứ tưởng sẽ được tự do thoải mái ở nhà cạnh biển của mình thì anh lại chở cô về nhà của anh.
“Nhà em cơ mà?”
“Thì nhà em đây thây?”
Một tay xách đồ, một tay anh kéo cô đi thẳng vào nhà tránh cho việc cô hỏi nhiều nữa.

Cả tháng nay bắt ép cô ở viện là có lí do cả, anh đã lén lút và làm ra rất nhiều thứ hay ho.

Mà điên hình rõ rệt nhất là việc dọn sạch căn nhà của cô và chuyển hết đồ đạc về nhà của anh.
Nơi đây giờ sẽ là nhà, là không gian của riêng anh và cô.

Không ai có thể xen vào cả.

Nghĩ tới bảo bối của mình đã khỏe, căn nhà lại chỉ có anh và cô.

Có phải…
Có phải anh nên bù đắp cho bản thân một chút sau thời gian dài chịu ‘cực khổ’ không?
Món quà bù đắp này có thể là Bối Hi chẳng hạn.

Anh sẽ đóng gói cô lại rồi tặng cho chính mình.
Nghĩ thôi là đã cảm thấy nôn nao muốn nhận ngay rồi.

Phải nhanh nhanh vào nhà một chút mới được.
Cạch!
Bùm… bùm… bùm…
“Ngạc nhiên chưa?”
Ôi những con người đang ở trong nhà anh.

Đầy đủ ghê ấy nhỉ?
“Chào mừng cậu về nhà.”
“Vào đi, vào nhà đi.”
Cảnh Dĩnh, Nhất Thiếu và Jane Tống đang ở trong nhà anh.

Họ dọn dẹp và trang hoàng mọi thứ.

Anh nhớ là lúc khoá cửa rời nhà đâu có như vầy?
Te táy tiến tới mời gọi anh và Bối Hi nhiệt tình vào nhà.

Ai không biết còn tưởng đây là nhà của họ nữa chứ.
Anh đen mặt mà gào rít lên với họ:“Mấy cái con người này.”
Ôi kế hoạch của anh.
“Cậu vui và bất ngờ quá chứ gì?”
Nhất Thiếu kéo Mộ Hàn vào trong.

Vui vẻ cười đến không khép được miệng mang hai người tới bên một bàn đồ ăn trải dài.
Thật sự là chuẩn bị rất đầy đủ.

Món ăn phong phú, hoa tươi trải đầy cùng bóng bay.

Một màu sắc xinh tươi mà trang nhã.

Màu sắc rất phù hợp với người mới khỏe bệnh là cô đây.
“Không say không về!”
Mọi người cùng ngồi vào bàn, tay nâng ly của mình lên.

Hào hứng mà uống một ngụm lớn để ăn mừng.

Tất cả đều uống rượu, chỉ riêng mình cô là nước ép.
Một bầu không khí vui tươi mà hạnh phúc.
Mọi thứ thật tuyệt vời..

Chương 92: 92: Giới Giao Lưu Hạn Hẹp Vậy Sao

Người ta có câu 'rượu vào thì lời ra' quả không sai.
Sau khi ăn uống no say, cả đám ngả nghiêng thì Nhất Thiếu bắt đầu lớn tiếng nói.
"Con mẹ nó! Bối Hi, nhờ có cô bị bắt cóc mà tình cảm của tôi và Cảnh Dĩnh một bước lên mây.

Biết vậy tại sao cô không bị bắt cóc sớm hơn… hay tôi bắt cóc cô luôn đi nhỉ?"
Nhất Thiếu nhìn lại quãng thời gian cực khổ của mình theo đuổi bà xã tương lai thân yêu.

Đúng là con mẹ nó… chưa bao giờ anh ta phải khổ sở như vậy.
Bốp!
"Nói cái gì khó nghe vậy hả? Anh có tin tôi giết anh luôn không?"
Cảnh Dĩnh ngồi kế bên anh ta, thường ngày hiền dịu đáng yêu nhưng lúc say xỉn vào thì thật muốn lật trời.

Đưa tay qua tát vô đầu anh ta một cái rõ mạnh, lớn giọng không kém mà quát.
"Anh… anh chỉ là giỡn chút thôi mà…"
"Giỡn? Giỡn cái đầu của anh đấy.

Con bà nó, càng ngày càng vô duyên… hức… ăn nói cẩn thận cho tôi."
Mặc cho anh ta rúm ró xin lỗi cô, Cảnh Dĩnh vẫn xa xả mà quát, không thương tiếc mà hết lời mắng chửi cho thoả đáng.
Anh ta lao vào, ôm lấy cô ấy mà cạ mặt mình vào mặt cô ấy:"Anh xin

lỗi mà… anh yêu em nhất.”
“Hứ! Buông bà ra ngay.”
Cảnh Dĩnh ghét bỏ mà đưa tay đẩy anh ta ra, miệng không quên nói những lời xua đuổi.
Những người còn lại:”…”
Chẳng phải ngày xưa hổ báo lắm sao? Tại sao bây giờ lại như con thỏ dễ bị bắt nạt rồi? Còn Cảnh Dĩnh nữa… thường ngày cô ấy rất hiền, một dạ hai vâng mà?
Như này là sao?
“Bối Hi, cô còn chị em bạn thân nào nữa không?”
Jane Tống, một người cô đơn đến nỗi không chịu được mà lên tiếng.

Trong cái bàn này trùng hợp thay lại có năm người.

Mà bốn người kia đều có đôi có cặp, ngồi bên nhau tình cảm mặn nồng.

Anh ta ngồi giữa chỉ biết nhìn hai bên tay của mình mà cười trừ.

Họ thấy vậy mà không biết xấu hổ, lại còn ôm hôn nhẹ rồi gắp đồ ăn cho nhau nữa chứ.

Anh ta là bù nhìn sao? Là trò đùa trong trò chơi tình cảm của họ ư? Tuy anh lạnh lùng ít nói, nhưng anh ta cũng biết đau lòng cơ mà? Dùng ánh mắt chờ mong nhìn Bối Hi, anh cũng thật muốn quay đầu làm bờ, tìm một người chung sống tới già như họ.
Những cô gái vây quanh anh không thiếu, chỉ thiếu là họ không hợp kiểu mà anh ta thích.

Bối Hi và Cảnh Dĩnh đều ổn, họ lại còn là bạn thân nữa.

Vậy chẳng phải người bạn tiếp theo cũng sẽ hợp và là của anh ta sao?
“Ừm… tiếc quá.

Tôi chỉ có một người bạn này thôi.”

“…”
Giới giao lưu hạn hẹp vậy sao?
“Thật sự không còn? Cô giỡn với tôi sao?”
“Thật sự là không còn.”
“Ha ha haaa… Jane Tống, cậu thèm khát đến điên rồi.

Chảy cả nước miếng luôn kìa.”
Một câu nói làm anh đau lòng vang lên, họ cùng nhau nhìn anh rồi cười ha hả như được mùa.
Quá đáng thật, họ là cố tính.

Anh nhất định sẽ kiếm một cô gái xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất về thể hiện tình cảm trước mặt họ cho bỏ ghét.
Hãy chờ đó!!!
…
Cốc… cốc…
Một ngày thoải mái ở nhà trôi qua, đến trưa ngày hôm sau cô lại có khách.

Mở cánh cửa nhà ra, cô lặng người khi nhìn thấy người trước mắt.
“Bác… Bác Tần.”
Mẹ của Mộ Hàn đứng trước cửa nhà, có vẻ bà đã biết được cô ở đây nên không có vẻ gì là ngạc nhiên cả.

Hờ hững tháo chiếc mắt kính hàng hiệu ra, nhìn cô bằng con mắt sắc bén.
Cô vẫn đứng im để cho bà nhìn, sau một hồi thì nghe thấy bà ấy nói.
“Đã tốt lên rất nhiều rồi nhỉ?”

“Vâng ạ.

Nhờ sự giúp đỡ của mọi người và sự chăm sóc của Mộ Hàn nên con đã rất khỏe rồi.”
“Mẹ!”
Mộ Hàn ở trong nhà, thấy Bối Hi ra ngoài mở cửa mà mãi vẫn chưa vào nên anh đi ra tìm và chứng kiến một toàn cảnh này.

Đi tới, chắn trước người Bối Hi.

Anh vừa ra hiệu cho bà vừa cất tiếng gọi mẹ.
Không lẽ bà lại muốn chia rẽ và gây khó dễ cho anh và cô nữa ư?
“Ừm… con trai.”
Ba người cùng đứng ngoài cửa, nhìn nhau mà đối mắt.

Mỗi người một suy nghĩ, mỗi người một suy tính.
“Mẹ tới thăm Bối Hi sao? Vào nhà đi.”
Để tránh tình trạng gượng gạo này, anh viện cớ chuyển nhanh đề tài.

Là một người đứng giữa, anh phải tìm cách để mẹ và người yêu hoà hợp và thấu hiểu yêu thương nhau như người nhà ruột thịt.
“Không cần.

Mẹ tới là vì muốn gặp Bối Hi, muốn mượn con bé một buổi.”
Đứng im bất động, bà nói thẳng vào chuyện mà mình muốn.

Đây chính là mục đích mà hôm nay bà tới, chỉ đơn giản là muốn gặp và nói chuyện với con bé cho thật rõ ràng.
“Chuyện này không…”
“Được ạ.”
Anh đang lên tiếng từ chối ngăn cản thì đã bị cô cướp lời.

Quay qua nhìn cô với ánh mắt khó tin, anh đưa tay trong âm thầm mà cầm lấy tay cô.
Dùng khẩu hình miệng mà nói nhỏ:”Em sao vậy?”
Cô chỉ nắm chặt lại bàn tay anh, gật đầu tỏ vẻ anh hãy yên tâm.
Bà Tần chứng kiến nãy giờ thì chỉ nhìn mà không nói gì.

Đợi hai người tình chàng ý thiếp xong rồi mới cất tiếng.
“Nếu đã đồng ý vậy thì đi thôi.”
“Cho con đi với được không?”
Anh lại chuyển kế hoạch, dở tính nhõng nhẽo mà nài nỉ xin.

Mất hết hình tượng, nào còn là một Tần tổng cao cao tại thượng, lạnh lùng quả quyết nữa?
"…"
"Nha mẹ ơi? Con đã rất lâu, rất lâu rồi chưa được ra đường đó.

Không biết thế giới ngoài kia ra sao rồi nhỉ? Có còn nhiều người đi lại không, cây cột đèn tín hiệu có còn phát sáng không ta? Á… không khí ngoài kia có giống ở đây không nhỉ?"
Bối Hi và Bà Tần:"…"
Câm nín thật rồi…
Con trai của bà đâu?
Anh người yêu trầm tính và lãnh khốc của cô đâu?
"Đi thôi bác."
Bước qua anh, cô đóng sầm cửa lại ngăn cách anh sau cánh cửa.

Bước theo chân bà Tần không một chút chần chừ hay suy nghĩ do dự.
Phải đi cho lẹ, cô sợ đứng thêm một lúc nữa chắc sẽ có án mạng mất.
Mộ Hàn… anh thay đổi rồi.
Mộ Hàn đứng sau cánh cửa như hoá đá.

Chuyện này là sao? Cô và mẹ nỡ nhẫn tâm với anh vậy sao?
Không phải trợ lí Dương nói đôi khi phải thay đổi một chút, những nhẽo đáng yêu một chút thì cuộc sống vợ chồng mới thú vị sao?
"…"
Rút điện thoại từ trong túi ra, anh quay số rồi ấn nút gọi.

Người được anh gọi đi hỏi thăm là trưởng phòng kế toán của công ty.
"Alo tôi nghe thưa tổng giám đốc."
Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, thật kiếm lạ khi lần này lại đích thân tổng giám đốc gọi tới.

Có phải cậu ta làm gì sai không?
"Tháng này trừ một nửa lương của trợ lí Dương.

Nếu cậu ta hỏi lý do thì nói tới gặp mặt tôi để biết rõ.”
“Vâng… vâng ạ.”
…
Mộ Hàn đi loanh quanh trong nhà, không biết anh đã đi bao nhiêu vòng.

Chỉ biết là từ lúc cô rời đi thì anh đã như vậy, không một chút yên tâm nào.

Không biết mẹ anh có làm gì cô không, có gây khó dễ gì không nữa. Thật khiến người ta lo lắng.
Đợi từ 11 giờ trưa cho tới 20 giờ tối thì anh mới nghe thấy tiếng động cơ xe lại gần.

Bỏ ly nước trên tay đang chuẩn bị uống xuống bàn, anh lao nhanh ra mở cửa.
Cạch!
“Bối Hi… em có sao không?”
Lời anh nói từ hùng hổ chuyển dần thành ỉu xìu.

Đây là thế nào?
Cô đang khoác tay mẹ anh, hai người tay xách cả mấy túi đồ.

Còn cả cậu lái xe cũng đang khiêng cả một đống nữa từ trên xe ô tô xuống.
“Ha ha… mẹ có thấy khi nãy mặt của ông ta không? Mắc cười chết mất.”
“Đúng rồi đấy, không khác gì khỉ ăn ớt cả.”
Hai người vừa đi vừa cười nói vui vẻ, khác xa với hình ảnh mà anh luôn tưởng tượng trong đầu.

Đứng trước cửa nhà, lờ đi sự tồn tại của anh.

Hai người lưu luyến mà vẫy tay chào tạm biệt nhau như hai người bạn tri kỷ.

“Mẹ về đây, lần hẹn tới mẹ lại đến đón con nhé.”
“Vâng ạ, mẹ đi đường cẩn thận nhé.

Lần sau chúng ta lại đi chơi giống hôm nay nha.”
“Ừm… con nhớ ngủ sớm nha, nếu thằng bé Mộ Hàn mà bắt nạt con thì cứ alo cho mẹ.

Mẹ đảm bảo sẽ bắt tên lửa tới đập chết nó.”
“Vâng ạ… yêu mẹ nhiều.”
Cô đứng đấy cùng bà ngọt ngào qua lại cho tới khi xe lăn bánh đi xa.

Sau đấy mới nhún nha nhún nhảy xách đồ vào nhà.
Mộ Hàn đứng một bên:”…”
Anh có thuật tàng hình mà không biết sao? Hay anh là cơn gió thổi ngang qua?
Họ coi anh là không khí ư?
“Hi Hi…”
“Ủa… Mộ Hàn, anh ở đây hả?”
Đấy thấy chưa, cô thay đổi rồi.
Cô ấy hết yêu thương anh rồi….

Chương 93: 93: Vậy Nếu Muốn Có Con Thì Sao

Đứng bên ban công, cô ngước lên nhìn ngắm một bầu trời đầy sao sáng.

Thoải mái thật, từ bây giờ cô sẽ không còn lo lắng hay tính toán lo sợ gì nữa.

Những kẻ ác nhân giờ đây đã phải trả giá, những người đáng được hạnh phúc thì đã được bình an.
Bây giờ ba mẹ anh rất yêu thương cô, có những lúc Mộ Hàn ghen tị còn giận hờn nói họ không còn thương coi anh là con ruột nữa.

Mọi hiểu lầm được hoá giải, những khúc mắc được tháo dỡ.
Tang lễ của ông Triệu và vợ con đã được lo lót và hoàn thành đâu đấy xong từ khi cô còn nằm viện.

Vì cái chết của họ và sự việc xảy ra khá tế nhị nên không làm rầm rộ mà chỉ tổ chức đơn sơ và chôn cất.

Số tiền tài sản còn lại của ông theo luật thì cô sẽ được thừa hưởng.

Nhưng sau tất cả chuyện xảy ra thì cô thật sự không muốn nhận lấy số tiền ấy.

Chính vì vậy mà cô đã bàn bạc và quyết định đem nó đi quyên góp và đền bù lại một phần cho những người mà đã bị ông Triệu hãm hại.
Đấy cũng là biện pháp tốt nhất cho sự việc này.
Tử gia thì sao nhỉ? Nghe nói họ đã đưa em trai của Vỹ Trác lên thay thế và nắm quyền công ty.

Cậu ta cũng xem như là một người có tài, chỉ trong một thời gian ngắn mà đã giúp công ty thoát khỏi hoàn cảnh lao đao.

Đặc biệt hơn cả là đây là một người rất tốt, tài đức vẹn toàn.

Kiếp trước cậu ta bị Vỹ Trác vùi dập nhưng kiếp này đã khác.
Lữ Giao… cái chết của cô ta cũng thật chẳng còn từ nào để diễn tả nổi.

Một chuỗi sự kiện xảy ra, tất cả đều rầm rộ và khiến nhiều thứ thay đổi theo.
Có những thứ tưởng chừng như đã rồi nhưng thật ra lại vẫn chưa là gì.
Tiếp theo cô nên làm gì tiếp nhỉ?
Mục đích tiếp theo sẽ là gì?
“Em nghĩ cái gì vậy?”

Mộ Hàn từ trong phòng đi ra, thuận tay mà ôm lấy vòng eo của cô vào lòng.

Khom lưng, đặt cằm lên vai cô cùng nhìn ngắm bầu trời sao.
“Nghĩ linh tinh chút thôi.”
“Anh tưởng em đang nghĩ đến chuyện làm sao có con.”
Nghe anh nói cô mất một lúc để tiêu hoá, sau đấy thì giật nảy mình.

Anh nói gì cơ? Chuyện có con?
“Có con?”
“Ừm… làm sao để có con nhỉ?”
Anh ngờ nghệch mà hỏi cô.

Gương mặt tò mò và đầy sự ngây thơ.

Cô nhìn mà cũng thật khó tin.

Anh thật sự là không biết sao?

Cô ngoái đầu lại nhìn anh, ấp úng nói:“Thì quan hệ…”
“Chẳng phải chúng ta cũng quan hệ rồi nhưng không có đấy thôi.

Tại sao đến bây giờ vẫn chưa có?”
Bối Hi:”…”
Sao lại chuyển qua chúng ta rồi?
“Tại vì lâu rồi chưa… với lại chúng ta… dùng biện pháp tránh.”
Thật sự mà nói thì cô và anh đúng thật là chưa có thân mật lại.

Từ lúc cô bị bắt cóc, cho đến khi dưỡng bệnh.

Cũng mất tầm hai tháng hơn rồi.
“Vậy nếu muốn có con thì sao?”
Tranh thủ lúc cô đang mụ mị, anh hỏi liên tiếp không dừng.
“Thì tất nhiên là quan hệ rồi không dùng…”
“Hửm? Sao em không nói nữa?”
Cô bị gài, anh đây là cố tình.

Mặc kệ câu nói của anh, cô chỉ còn biết im lặng mà thôi.
Cái con người này, từ khi nào lại đen tối như vậy?
“Hi Hi… em phải mau chóng cưới anh rồi cho anh sinh con chứ?”
Mè nheo mà ôm cô lắc qua lắc lại.

Anh dùng giọng mũi, vừa thỏ thẻ mà vừa tủi thân nói với cô.

Đã qua rất lâu rồi mà cô vẫn im lặng, không chịu đến nhà rồi hỏi cưới anh.

Đời người con trai có một lần, anh cũng già rồi.

Cô còn định để tới bao giờ?
“Phải là anh hỏi cưới em chứ? Tại sao lại muốn có con tới như vậy?”
Anh lại bắt đầu nói năng kì quặc rồi.

Đã biết bao lần cô nói anh phải đàng hoàng mà không bao giờ chịu nghe.

Cứ cái đà này thì ba mẹ, bạn bè anh sẽ nghĩ cô dạy hư anh thì sao?
Còn chuyện có con nữa, tự nhiên sao lại h@m muốn đến thế?
“Hức! Nhất Thiếu ấy, hồi nãy cậu ta điện cho anh khoe nói mình đã lên chức bố rồi.

Còn cười hả hê rồi nói mỉa anh nữa.”
“Anh cũng không có ý gì nhưng cậu ta cứ nói anh và em quen nhau lâu rồi mà chưa có tin, còn… còn chê anh yếu.”
Thấy khuôn mặt ấm ức của Mộ Hàn, cô kìm lòng không được mà tức giận.

Cái tên quá đáng kia, tại sao lại có thể nói như vậy với Mộ Hàn của cô chứ?
Chưa có con đâu phải là lỗi của anh? Nếu muốn là được thôi mà?
“Yên tâm, em nhất định sẽ hỏi cưới rồi sinh con cho anh.”
Vỗ vai anh, cô đáp trả một cách chắc nịch.
Anh vui mừng khó dấu mà hỏi lại cô:“Thật… thật sao?”
“Tất nhiên rồi.”
“Yêu em nhất.”
Anh vô tình hay cố ý mà lao vào ôm cô chặt hơn rồi hôn ngấu nghiến lên đôi môi mềm mịn ngọt ngào ấy.

Kế hoạch này có vẻ khá ổn rồi đây.
Hai người từng bước di chuyển, chẳng mấy chốc mà đã vào được tới giường lớn.

Đè lên thân thể nhỏ nhắn của cô, anh bắt đầu đưa tay giở trò.

Từng lớp từng lớp một, hai người dần dần mà trở nên tr@n trụi mà tiếp xúc trực tiếp da thịt.
Cuộc tình yêu thương dài dằng dặc, không biết khi nào là điểm dừng.

Những lời nói mật ngọt, những tiếng r3n rỉ cầu xin như hoà quyện vào nhau, tạo nên một bản nhạc cuốn hút.

Cô không thể khước từ, không thể dừng lại trước sự nóng bỏng và kh0ái cảm mà anh mang lại.

Chỉ có thể từng đợt rồi lại từng đợt hứng chịu sự và chạm mạnh bạo giữa hai thân thể.
Anh tình em nguyện.

Cả hai cùng trao cho nhau những gì mà bản thân có.

Yêu đương vô bờ bến, họ thật sự đã có một cái kết đẹp sau hai kiếp gian khổ.
Cô không nhớ rõ hay biết đến khi nào thì dừng lại, chỉ biết trong lúc mơ màng anh đã ghé vào tai cô và nói trước khi cô mệt quá mà ngất đi.
“Anh muốn có con, một đàn con để đủ một đội bóng cơ.”
“…”
Mộ Hàn thật sự chịu hấm hức không nhỏ.

Tên Nhất Thiếu xấu xa kia đã gọi cho anh và khoe chiến tích của mình.

Rõ ràng cậu ta quen Cảnh Dĩnh sau anh và Bối Hi rất nhiều nhưng lại may mắn trúng thưởng.
Điều này làm anh ghen tị không thôi.

Cũng từ đó mà anh quyết định phải tìm cách để được ‘cá nước thân mật’ với Bối Hi bằng mọi giá.
Làm sao có thể thay cậu ta ở chuyện này được?
Xin lỗi Bối Hi, em vất vả rồi…
…
Một tuần sau đấy thì anh kéo cô tới nhà họ Huỳnh cùng với ba mẹ anh.

Lăn đùng ra ăn vạ, nói cô phải cưới anh nhanh chóng vì anh đã 30 tới nơi rồi.

Đâu thể để cô hưởng ngon ngọt của anh rồi lờ đi?
Dùng hết tài năng và sự toan tính trên thương trường của mình mà anh đã khiến hai nhà nhanh chống hạ quyết định kết hôn sau một tháng nữa.
“Vẫn quá lâu…”
Anh thở dài một hơi than vãn.
“Thôi nào cháu trai của ông, một tháng này phải để chuẩn bị cho thật tốt chứ?”
Thấy tính tình của anh mà ông Huỳnh vừa lòng không thôi.

Chắc con gái ông mà thấy chàng rể này thì cũng thích không kém gì ông.

Nhẹ nhàng mà cất lời khuyên giải, ông từ tốn mà nói với anh.
“Cháu…”
“Ông cứ kệ nó, không chịu thì cho hai tháng.”
Không thể nhìn nổi thằng con của mình, bà Tần lạnh lùng mà cắt ngang.

Không thẳng tay trị thì nó sẽ mọc cánh mà bay lên trời mất.
“Mẹ!”
“Quyết định một tháng thì một tháng.”
Nói vậy thôi chứ thật ra anh cũng thấy như vậy là hợp lý.

Tuy muốn nhanh chóng trở thành vợ chồng hợp pháp nhưng anh cũng muốn đám cưới của cô và anh phải chuẩn bị cho tốt.

Phải là một đám cưới mà khiến người khác vừa ngưỡng mộ vừa khó quên.
Chỉ một tháng nữa là anh đã là người có gia đình rồi..

Chương 94: 94: Hôn Lễ Thế Kỷ 1

“Nhớ em quá đi!”
Mộ Hàn nhõng nhẽo, chán nản nói với cô qua một chiếc điện thoại.

Đang cùng cô sinh sống yên bình, thật không ngờ đột nhiên lại phải xa nhau.
Vì tục lệ và quy trình rước dâu đàng hoàng mà cô phải về lại nhà mẹ của mình.

Cô vậy mà đã nhẫn tâm bỏ lại anh, rời xa anh tới những một tuần rồi.
Kể từ khi hai người hội ngộ sau vụ bắt cóc thì anh ngày một bám dính lấy cô hơn, nhất quyết không buông.

Thật chẳng chịu được khi xa cô, mỗi tối ngủ mà không được ôm lấy bảo bối của anh vào lòng.
Trước đây không nhận ra, mỗi lần cô xa anh là thời gian đặc biệt trôi lâu.
Thật khiến người ta tức chết mà.
“Em cũng nhớ anh.”
Đây không phải là nói xạo.

Chẳng riêng gì anh, cô cũng thật sự rất nhớ thời gian bên anh.

Về nhà họ Huỳnh, tuy cả ngày bận rộn chuẩn bị tất bật cho ngày cưới nhưng nhớ thì vẫn là nhớ thôi.
“Em có hồi hộp không?”
Anh nhìn qua màn hình điện thoại, thấy gương mặt đáng yêu của cô mà hỏi.

Đã một tháng trời trôi qua, cuối cùng cũng tới ngày anh và cô có thể chính thức về chung một mái nhà.
Chỉ cần trôi qua đêm nay, ngày mai sẽ là ngày hạnh phúc và đáng nhớ nhất với họ.
Bối Hi ở nhà họ Huỳnh mỉm cười ngọt ngào, khó dấu được sự kích động trong lòng.

Làm gì có ai không vui, không hồi hộp trong ngày trọng đại này của mình? Lại là còn được cùng sánh bước với người mình yêu thương nhất nữa.

Cô thật sự còn muốn nói cho tất cả mọi người biết rằng ngày mai mình sẽ kết hôn nữa đấy.
"Có, em thật sự rất hồi hộp.

Anh thì sao? Có cảm giác gì?"
Anh rơi vào trầm tư, không biết suy nghĩ cái gì mà không trả lời cô.

Câu hỏi dễ quá mà? Cô làm khó anh sao?
"Này!"
"Anh cảm thấy hơi sợ…"
Mộ Hàn nhìn cô qua màn hình, ấp úng mà đáp lại.
Thật sự cưới được cô thì anh rất vui, chỉ là…
Nghe người ta nói hai người kết hôn xong thì tình cảm sẽ ngày một chai dần.

Đối với anh thì cái này có lẽ chẳng là gì vì cô và anh yêu nhau rất nhiều, làm sao có chuyện chai mòn được? Chỉ là điều anh e ngại hơn ấy là chuyện người ta nói kết hôn xong thì người chồng sẽ ngày một yếu đuối và vợ thì ngày càng…
Nóng nảy!
"Sợ gì? Sợ em ngày càng hung dữ khác với trước kia hay sao?"
Như đoán ra được điều anh đang nghĩ, cô cau mày lên tiếng.

Thật quá quắt mà, anh đang ngầm ám chỉ cô đúng không?
"Không… không có."

Dữ quá đi, làm sao cô biết được? Ngượng ngạo cầm ly nước kế bên lên uống một ngụm, anh hít vào một hơi rồi chu môi, làm ra vẻ rụt rè nói:
“Làm sao có thể chứ? Bảo bối của anh là tuyệt nhất rồi.

Anh chỉ là… chỉ là sợ em có được rồi sẽ dần ghẻ lạnh với anh thôi.”
“…”
“Làm sao có chuyện đó được?”
Phì cười trước biểu cảm của anh, thật là không thể nào hung dữ được mà.

Từ ngày quen biết anh, cô chưa từng giận anh lâu.

Nhìn mà xem, dễ thương như thế làm sao mà nhẫn tâm được?
“Ai mà biết được…”
“Ngủ đi, mai gặp lại anh.”
Nói rồi cô nhanh chóng cúp máy luôn.

Không thể cùng anh nói chuyện lâu được, chỉ có thể nhanh chóng tắt luôn hoặc kéo dài đến hết đêm mất.
Ngày mai là ngày trọng đại của đời người.

Cô thật sự yêu đã chờ ngày này rất lâu rồi.
Mọi người thân yêu của cô sẽ có mặt đầy đủ, chứng kiến hoảng khắc anh và cô cùng hẹn ước đến cuối đời.
…
Một ngày cuối năm mát mẻ, bầu trời trong xanh nhẹ nhàng.

Từ cổng vào dọc theo con đường đến trong hội trường lớn được trưng bày một loạt những hình ảnh ngọt ngào và thân mật trong bộ ảnh cưới của cô và anh.
Chỉ mới từ khi bắt đầu thì nơi đây đã bắt đầu tấp nập khách ra vào.

Lễ cưới ngày hôm nay được anh và gia đình tỉ mỉ chọn lựa và sắp xếp từng chút một.

Bên trên trần nhà là những dây pha lê và chùm đèn kết hợp với nhau, những ánh sáng lung linh chiếu rọi vào những bông hoa tươi thắm đầy màu sắc, tạo nên một xứ sở thần tiên trong tiệc cưới. Những chiếc rèm vải voan gác tuyết được gắn bao quát lấy hết khả khán phòng rộng lớn.

Tạo nên một màu sắc may mắn mà đầu sang trọng.
Hai bên lối đi lên sân khấu được trang trí toàn là hoa tươi và nến đủ màu đủ sắc.

Con đường mà cô sẽ bước tới bên anh được rải thảm nhung trắng rồi rắc đầy những cánh hoa ở bên trên.

Những chiếc bàn tiệc được sắp xếp một cách cẩn thận ở hai bên lối vào.
Vì sức ảnh hưởng của hai nhà mà có rất nhiều nhà báo và phóng viên lui tới.

Hỏi đều đang háo hức chờ đón lấy một hôn lễ được cho là thế kỷ.
Đến giờ làm lễ, những vị khách đã đến đầy đủ và ngồi tại vị trí của mình.

Họ ăn mặc lịch thiệp và xinh đẹp, cùng nhìn lên sân khấu chờ đón sự kiện tiếp theo.
Âm nhạc du dương cất lên, mọi người cùng im lặng để hướng về phía trước.

Anh đứng đấy, diện trên mình bộ vest đen thanh lịch được cắt may cẩn thận, tóc vượt keo chải chuốc đàng hoàng.

Nhìn anh bây giờ thật sự là trăm phần trăm sức sống tràn trề nhưng sâu bên trong vẫn có phần hồi hộp lo lắng khó dấu.
Nhìn một loạt những hàng ghế trải dài rồi nhìn thẳng về phía đằng xa trông ngóng hình dáng của cô.

Anh thật nôn nóng muốn được gặp và thấy cô diện trên mình chiếc

váy cô dâu.
“Đừng tỏ ra nôn nóng vậy chứ?”
Nhất Thiếu và Jane Tống làm phù rể đứng gần anh, không kìm được mà lên tiếng nói.

Thật chẳng có chút tiền đồ nào, chẳng phải chỉ là kết hôn thôi sao?
“Đúng vậy đấy Hàn.”
Jane Tống cô đơn đã lâu, anh ta thật chẳng hiểu tại sao người ta lại nôn nóng ngày kết hôn như vậy? Cũng đâu có gì khác biệt là mấy? Chẳng một chút thú vị.
“Hai cậu thì biết gì chứ.”
Bỏ ngoài tai lời của họ nói, anh vẫn dõi mắt về phía xa xa.

Ngày vui của mình, cô dâu cũng là của mình nốt.

Mặc kệ những con người ấu trĩ kém hiểu biết kia.
“Xí!”
Âm nhạc nổi lên to hơn, những tiếng xì xào cũng bắt đầu.

Đứng nghiêm chỉnh lại, anh nhìn chằm chặp vào người con gái đang khoác tay ông Huỳnh tiến vào lễ đường.
Cô rất đẹp!
Diện trên mình mẫu váy cưới trễ vai khoét ngực lộng lẫy.

Chiếc váy này được cho là cuốn hút tới vậy bởi đây là dòng váy cưới trễ vai xinh đẹp, lộng lẫy và quyến rũ.

Với thiết kế phần tay nơ buông lơi tạo cảm giác như khẽ tuột ra khỏi cánh tay giúp cho cô trông vô cùng dịu dàng, mỏng manh, xinh đẹp và gợi cảm.
Phần thân váy dài và xoè rộng được thiết kế và sử dụng họa tiết ren và voan xếp tầng nổi bật.

Phần eo được may đo cẩn thận, làm lộ rõ phần eo nhỏ bé cuốn hút của cô.

Tóc xoăn bồng bềnh được búi gọn gàng lên, làm lộ ra chiếc cần cổ trắng nõn và quyến rũ của cô.

Trên đầu đội một chiếc vương miện nạm kim cương lấp lánh, hoa tai và chiếc vòng cổ nạm kim cương cũng đi theo bộ.

Thật không uổng công anh chuẩn bị, cô đeo vào trông rất đẹp và hợp.
Chiếc khăn voan trùm đầu viền ren của cô trải dài, nó mỏng nhẹ một phần che đi khuôn mặt xinh đẹp, một phần kéo dài tới tận chân váy của cô.
Khoác lấy tay ông Huỳnh, một tay cô kéo váy.

Từng bước một mà lộng lẫy đến gần anh.

Cảm giác bồi hồi mà xao xuyến, thật khiến cho người ta khó nói lên lời..

Chương 95: 95: Hôn Lễ Thế Kỷ 2

Bước trên con đường trải đầy hoa, nhìn thật dễ dàng nhưng ai mà biết được nó đã phải chông gai thế nào?
Có trải qua khó khăn thì mới thấy được hạnh phúc, có trải qua vấp ngã thì mới có thể trưởng thành.

Mất đi rồi mới thấy quý trọng.

Càng quý trọng hơn khi ta tìm lại và nâng niu lấy chúng.
Đời này của cô có thể gặp lại anh, cùng anh sáng bước như vầy thì thật tốt.

Chẳng còn gì lưu luyến hay tiếc nuối nữa rồi.
Đến gần anh, ông Huỳnh cười hiền hậu rồi đặt tay cô lên tay anh.

Đôi tay bọc lấy hai bàn tay của cô và anh nắm chặt.
“Ta thay mặt giao Bối Hi cho con, mong con sẽ yêu thương và bảo vệ con bé một đời.

Hai đứa nhớ phải yêu thương nhau và sống hạnh phúc đấy.”
Đôi mắt ông đỏ hoe, kìm nén nói từng lời.

Có ai mà lại không lưu luyến khi cháu mình đi lấy chồng? Con bé trưởng thành rồi, nó đã tìm thấy được tổ ấm của mình rồi con gái của ba à.
Chắc con đang ở trên thiên đường cũng đã chờ mong cảnh này lắm nhỉ?
“Vâng ạ.

Con nhất định sẽ yêu thương và chăm sóc Bối Hi một đời.”
“Ừm… ông yên tâm rồi.”
Ông rời đi, còn cô và anh tay trong tay.

Nhìn nhau đầy nhu tình qua chiếc khăn voan chùm mỏng, cô có thể thấy được khuôn mặt điển trai của anh.
Người yêu… à không, chồng của cô đúng là đẹp thật.

Càng nhìn càng đẹp, càng nhìn càng khó rời mắt.
“Anh hạnh phúc lắm.”
Mờ mờ ảo ảo qua một lớp ngăn, anh vẫn nhìn ra khuôn mặt xinh đẹp của cô đang mỉm cười.

Từng tiếng nhạc du dương vâng lên như từng tiếng tim đập thình thịch của anh.

Sống đã gần ba mươi năm rồi, cứ tưởng trải qua vô số chuyện trên thương trường đã luyện nên anh một con người sắc đá rắn rỏi.

Thật không ngờ cũng có ngày hôm nay, anh lo lắng bồi hồi từ ngày qua ngày.

Không biết nên làm gì, nên làm sao cho phải.
Nhưng rồi chuyện đến thì trải qua, từ từ mà ứng xử.
“Em cũng vậy.

Em sắp cưới được một người đàn ông hoàn hảo tên Mộ Hàn rồi.”
“…”
Buổi lễ bắt đầu, từng nghi thức một trải qua.

Anh và cô tay lớn bọc tay bé, cùng nhau trải qua một ngày dài hạnh phúc đáng nhớ cả đời của họ.
“Tần Mộ Hàn, con có đồng ý lấy người này làm vợ không? Dù sau này ốm đau hay khỏe mạnh, xấu xí hay xinh đẹp, đau khổ hay hạnh phúc, giàu có hay nghèo hèn con có hứa sẽ luôn yêu thương, chăm

sóc và ở bên cạnh người này không?"
"Con đồng ý."
"Triệu Bối Hi, con có đồng ý lấy người này làm chồng không? Dù sau này ốm đau hay khỏe mạnh, xấu xí hay xinh đẹp, đau khổ hay hạnh phúc, giàu có hay nghèo hèn con có hứa sẽ luôn yêu thương, chăm sóc và ở bên cạnh người này không?"
Ngước mắt lên nhìn người đàn ông đang đứng đối diện.

Đây chính là người đàn ông đã trải qua hai kiếp yêu cô.

Cô đã phải trải qua biết bao đau khổ, biết bao thăng trầm.

Dù có trở thành hình dạng tồi tệ nhất thì anh vẫn chấp nhận, vẫn hi sinh mọi thứ vì cô mà không một lời oán trách.
"Con… con đồng ý."
Đôi mắt đỏ au, nghẹn ngào nói.

Anh thấy cô rơi lệ thì vươn tay ra lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên gò má của cô.
Xúc động thật… không chỉ riêng mình cô cảm thấy như vậy mà chính anh cũng đang cảm thấy rất muốn khóc, hạnh phúc đến phát khóc.
Hai người trao nhau chiếc nhẫn hẹn ước, cả đời gắn bó.

Minh chứng cho một tình yêu, minh chứng cho một mối quan hệ rõ rệt.
Khoảng khắc này, cả đời khó có thể quên.
…
Bên dưới bà Tần đứng dựa người vào chồng, sụt sịt lấy chiếc khăn tay lên lau nước mắt.

Cuối cùng sau bao năm chờ đợi và mỏi mòn thì thằng con độc nhất của bà cũng lên xe hoa.
An lòng rồi, dù có chết cũng yên tâm rồi.
"Ông có thấy hai đứa nào quả là đẹp đôi không?"
Ánh mắt long lanh nhìn về phía sáng đèn trên kia, bao nhiêu hào quang lấp lánh cũng khiến một người mẹ như bà vui lây.

“Tất nhiên là đẹp.

Thằng bé giống tôi, đẹp trai ngời ngời.”
Ông Tần cũng như bà, chứng kiến cảnh tượng con mình thành gia lập nghiệp thì cũng xúc động không thôi.

Cuối cùng thì sau bao gian khó con trai của ông cũng yên bề gia thất, hạnh phúc bình yên.
Đứng trên cương vị một người cha thì ai mà không vui mừng?
Thật ra ông vui mừng hơn ấy là việc từ ngày khúc mắc giữa mẹ chồng nàng dâu được hoá giải thì tình cảm gia đình ông đặc biệt tốt lên.

Cả nhà quây quần hạnh phúc bên nhau, vợ của ông cũng không còn thường xuyên tìm cách kiếm chuyện với ông như trước nữa.
Đúng là vẹn cả đôi đường!
Bà Tần:”…”
Thấy gương mặt vặn vẹo khó tin của vợ mình thì khiến ông hơi mất lòng.

Thái độ này là gì? Ông có nói sai gì sao?
Đi gặp đối tác hay các chiến hữu xưa thì ai cũng khen ông bảnh bao và cuốn hút.

Họ còn nói thằng bé Mộ Hàn thật may mắn vì thừa hưởng hết những nét đẹp của ông nữa.
Nghe thì có vẻ hơi ngượng ngạo nhưng ông thấy nó rất đúng, nên cũng chỉ đành tạm thừa nhận.
Dù sao cũng là con mình, cho nó hưởng chút cũng không sao.
“Chẳng phải khi xưa bà cũng chết mê chết mệt với nhan sắc này sao?”
“Xì! Không biết chừng mực.”
Đúng là bà cũng rất thích ông vì vẻ ngoài đẹp trai của khi xưa.

Những cũng đâu thể vì vậy mà nói ra một cách không biết xấu hổ

như thế? Đều già cả rồi nhưng ông ấy đôi khi vẫn hay giữ cái thói này.

Lâu lâu còn hỏi và nhắc lại với bà về chuyện khi xưa.
Đứng là đời người trôi nhanh thật, mới ngày nào bà còn là một thiếu nữ xinh đẹp, nay đã là vợ là mẹ người ta.

Con trai cưng duy nhất lại còn đi lấy vợ ở tuổi ba mươi rồi.
Chắc cũng chả mấy đâu là bà lại lên thêm một chức nữa, tay bồng tay bế cháu đi chơi.

Chỉ cần nghĩ đến những đứa bé kháu khỉnh, lon ton chạy quanh sân là bà lại vui cười đến không khép được miệng rồi.
Phải nhanh nhanh hối thúc hai đứa nó.

Phải sinh cho bà thật nhiều, thật nhiều cháu trai cháu gái.

Hai đứa nó không nuôi cũng được, đưa qua cho bà một tay chăm hết.

Làm quần quật cả đời dư ra của cải nhiều làm gì? Không phải để cho con cho cháu hết sao? Đã như vậy chi bằng nhiều cháu, đưa hết cho chúng.
"…"
Mộ Hàn nhìn Bối Hi, theo lời của người dẫn mà đưa tay ôm lấy cô.

Nhẹ nhàng mà nâng lên khuôn mặt tinh xảo và xinh đẹp ấy.

Anh sát lại gần hơn, ghé vào tai cô thì thầm:
"Anh yêu em."
Sau câu nói đầy mật ngọt và ướt át đấy là nụ hôn sâu triền miên.

Không hờ hững, không dồn dập.

Anh chỉ từ từ từng chút một mà nhấm nháp lấy đôi môi đỏ mộng của

cô.

Như thể muốn thông qua nó mà nói cho cô biết anh yêu cô nhiều nhiều thế nào.
Trân trọng mà nâng niu, cô chính là bảo vật mà cả cuộc đời này anh phải bảo vệ.
Đấu tranh cho một tình yêu, đấu tranh cho một hạnh phúc.

Từ ngày hôm nay trở đi, anh và cô sẽ chung sống và hạnh phúc với nhau cho tới già.

Cùng trải qua những vui buồn trong cuộc sống, chia sẻ với nhau những gì mà bản thân từng không dám nói ra.

Sinh ra những đứa bé giống cô và anh, nhìn chúng lớn lên và trưởng thành.

Sau đấy cô và anh lại cùng nhau già nua và đếm những sợi tóc bạc trên đầu.
Hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản vậy thôi nhưng cũng đã từng đấu tranh cả đời.
Một chữ yêu liệu có đủ để diễn tả hết nỗi lòng của những kẻ si tình?.

Chương 96: 96: Kết Hoàn Chính Văn

Hỡi những người đàn ông trên đời này, còn việc gì bất lực hơn việc chịu đựng một bà vợ mang thai? Ngọt ngào như mật chưa bao lâu thì anh nghe một tin sét đánh ngang tai, sốc đến tận óc.
Vợ của anh mang thai rồi…
Cô đang mang trong mình giọt máu của anh, là kết tinh tình yêu của họ.
Cuối cùng thì anh cũng hiểu và cảm nhận ra được cảm giác vui sướng khi được làm cha.

Lần trước nghe Nhất Thiếu nói anh còn bán tín bán nghi nhưng bây giờ thì hoàn toàn hiểu được.

Cảm giác vui sướng mà nhảy cẫng lên, hò hét cả ngày.

Anh muốn nói cho tất cả mọi người biết là anh làm cha rồi, anh đã có con với Bối Hi, bảo bối mà anh yêu nhất trên đời.
Anh sẽ chăm sóc cho cô, cùng cô hạnh phúc mà đón chào đứa con đầu lòng.

Như những cặp cha mẹ khác, trải qua từng ngày đáng nhớ mong ngóng con mình chào đời.
Nhưng…
Sự thật thì không được như là mơ…
“Anh không muốn nữa, không muốn nữa.

Em thật là quá đáng.”
Anh như muốn bật khóc, ngồi bệt xuống đất ăn vạ.

Thật sự là quá mức chịu đựng rồi, anh không chịu được nữa đâu.
“Cái gì mà muốn hay không muốn? Anh chẳng phải là ba của nó sao?”
Bối Hi nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế mềm ấm áp, miệng nhai đồ ăn nhồm nhoàm.

Liếc mắt xuống nhìn tới người đàn ông to xác nhưng không khác gì trẻ con kia, cô bất lực quát.
Mang thai gần tháng thứ chín, cô cũng chẳng biết tại sao mình lại thay tính đổi nết như vậy.

Cả ngày gây khó dễ cho anh.

Dù biết là không nên nhưng cô không kìm lòng được.
“Nhưng em cứ bắt nạt anh như vầy làm sao anh chịu nổi?”
Cô hay vô cớ gây sự với anh, hay nóng giận với anh, hay đòi hỏi mấy thứ quá đáng thì anh vẫn chấp nhận được.

Nhưng điều làm anh ấm ức và tủi thân nhất là việc cô xa lánh anh.
Trước kia thì hay rồi, nào là em sẽ mãi yêu anh, không bao giờ rời xa anh.

Anh nói gì thì cô cũng sẽ nghe và nhẹ nhàng đáp lại.

Giờ thì sao? Loang choạng là cô đánh anh không trượt phát nào luôn.
Đã vậy… đã vậy lại còn phải kiềm chế, bắt anh đột nhiên ăn chay.

Không thể nào mà bung xoã ra được.

Anh nhớ khi trước kia, nhớ cảm giác tiếp xúc thân mật không khoảng cách với cô.
“Em có bắt nạt gì anh sao?”
Anh lổm nhổm bò dậy, tiến sát lại gần cô ôm mà dụi dụi đầu vào.

Chu môi, nhõng nhẽo nài nỉ cô.

Thật sự là không thể kìm chế nổi nữa rồi.
“Không có… nhưng em phải giúp anh chứ?”
Ôm cô vào lòng, bàn tay anh ngao du mà sờ nắn thân hình nở nang của cô.

Tuy đã mang thai tới ngày sinh luôn rồi nhưng cô vẫn là dáng vẻ khi xưa, không thay đổi là mấy.

Nếu có thay đổi thì có lẽ là… ngực.
Thật sự là không thể chịu được khi nhìn thấy cô mà.

Anh thì khổ sở kìm chế bản thân mình còn cô thì… ở nhà không mặc áo ng ực.
Có phải là quá chết người rồi không?
Chụp lấy bàn tay hư hỏng của anh hất ra, cô ghét bỏ mà đẩy mặt anh ra xa.
“Em mới giúp anh không lâu đấy thôi?”
Tuy bất tiện vì mang thai và hiểu cho tâm lí của chồng nên cô cũng thường xuyên giúp anh giải quyết vấn đề s1nh lý.

Trước kia bụng chưa lớn, bác sĩ nói không vấn đề gì nên cô và anh cũng sinh hoạt nhẹ nhàng.

Nhưng từ ngày bụng cô lớn hơn, bất tiện hơn nên dừng không còn dùng quan hệ thường nữa.

Tuy vậy nhưng cô vẫn giúp anh giải quyết và cho sờ nắn thường xuyên.

Chỉ là người đàn ông này quả thật là ‘làm rất lâu’ nên cô cũng lười việc đấy dần.
“Không lâu? Không lâu trong miệng em đã là nửa tháng trước rồi.”
“Anh không biết đâu, bắt đền em đấy.”

Có ai khổ như anh không? Đang trong tuổi lớn, tìm tòi khám phá.

Mới nếm trải cảm giác ngon ngọt trần gian chưa được bao lâu thì lại buộc dừng.
Vì thương cô nên anh đành đựng ngày qua ngày, thấy được mà không thể nếm được.
Cảm giác cao bao nhiêu phần bất lực và không cam lòng?
“Bắt đền gì? Là ai muốn em sinh con? Là ai muốn em sinh ra thật nhiều con để anh cùng với nhà Nhất Thiếu đi đá bóng?”
Anh nghe thế thì chỉ biết câm nín.

Đây xác thực là lời anh đã nói.

Lúc đấy chưa hiểu chuyện, muốn cùng cô quan hệ nên viện ra thêm lí do đấy cho hợp pháp.

Nhưng giờ đây nghe lại thì thật muốn tát vào mặt vào cái chỗ thanh tỉnh.
“Không sinh một đội bóng, anh muốn một đứa thôi à… không hai.

Thôi anh nghĩ lại rồi, chỉ cần ba đứa thôi.”
Thấy gương mặt bế tắc của anh mà cô cười đến nức nở.

Chuyện này có thể nói một cách dễ dàng vậy sao? Sinh con mà anh còn tiếc rẻ mà xoè tay ra đếm rồi thêm thêm bớt bớt ư?
Đúng là ấu trĩ mà.
“Ha ha haaa… Mộ Hàn sao anh lại vậy chứ?”
“Con chúng… chúng… chúng ta… con…áaa.”
Cô đang cười nói vui vẻ thì đột nhiên cau có mặt mày, th ở dốc liên hồi.

Bàn tay đang cầm tay anh buông bỏ ra, nắm chặt vào thanh ghế kế bên đến nổi đầy gân xanh.

Miệng lấp bấp nói không ra hơi, mồ hôi trên trán cô chảy ròng ròng.
“Hi Hi?”

Cứ ngỡ cô lại muốn trêu đùa mình, anh khó hiểu mà gọi cô.

Đây là sao nhỉ?
“Mộ Hàn… đau, em chắc… chắc em sinh rồi.”
Kìm nén hơi thở lại, cô khó nhọc mà nói với anh đang đứng bất động.

Tên ngốc nhà cô chắc còn chưa nghĩ ra cô sẽ chuyển dạ mất.
“Em muốn sinh con rồi?”
“Chưa được đâu, làm gì đã tới ngày?”
Bác sĩ nói còn nửa tháng nữa mới tới ngày sinh sự kiến của cô mà?
Làm sao lại sinh con ra được chứ?
“Anh muốn chết đúng không hả? Gọi bác sĩ… gọi cấp cứu.”
Cô gào rót, trợn mắt hung dữ mà quát nạt anh.

Nếu không phải đang đau đến ngất thì cô sẽ chạy qua mà đánh anh một trận cho bớt tật ngây thơ này.
Hay là tạm đau đẻ một chút nhỉ? Chỉ cần 5 phút… thôi 2 phút cũng được.

Cô sẽ đánh anh nhừ xương rồi lại tiếp tục đau đẻ tiếp.
“Á… vợ lại hung dữ, chồng đi gọi liền.”
“…”
Biết ngay có cảnh này nên thật may mắn vì mang thai tháng thứ năm thì mẹ chồng cô đã kêu cô và anh chuyển tới một nơi gần bệnh viện hơn.

Nếu ở nơi cũ chắc cô sẽ vừa tức anh vừa chờ lâu mà chết mất.
“Á… đau quá…”
Mộ Hàn đau đến chạy trốn nước mắt, nhìn xuống bàn tay đáng thương đang bị cô căn ngấu nghiến.

Khóc than trong lòng nhưng anh vẫn không rút ra, đây chính là cảm giác đau, cảm giác chia sẻ đau đớn cùng cô.
Giữ nguyên bàn tay cho cô cắn, anh nhấn nút gọi cho bác sĩ riêng đã đặt trước.

Đầu dây bên kia vừa bắt máy, anh đã lập tức cuống lên mà hét: “Bác sĩ… tôi muốn đẻ rồi… à hic… vợ tôi muốn đẻ rồi.”.

Chương 97: 97: Ngoại Truyện 1 Sự Thật Sau Cái Danh Con Trai Độc Nhất

Ngày đứa bé trai kháu khỉnh được sinh ra cũng là ngày anh đánh mất một người vợ, một người mẹ và một gia đình thân yêu.
Cả nhà quây quần bên nhau, cùng vui vẻ cười đùa.

Cả căn phòng nhỏ bé ấm áp đầy sự trẻ thơ vang lên tiếng cười đùa không ngớt.
"Cháu trai của bà giỏi quá, nhìn nó cưng gì đâu ấy".
"Ba mẹ thấy bé giống ai hơn?"
Bối Hi ngồi một bên nôi, vừa nhìn con vừa khó hiểu hỏi.

Cô đã quan sát rất nhiều rồi nhưng vẫn không thể thấy rõ được như trong lời mọi người hay nói.

Có người nói rất giống mẹ nhưng cũng có rất nhiều người nói giống cha.

Trong khi đó cô lại chả thấy giống ai cả…
Ông bà Tần đứng một bên quơ quơ món đồ chơi trước mặt bé, cười đùa khúc khích khi chứng kiến những hành động đáng yêu của đứa bé.

Nghe cô hỏi thì cũng chịu không nổi mà nhìn nhau bật cười.
Người trẻ tuổi lần đầu làm cha, làm mẹ ai cũng có câu hỏi này.

Không phải là ngẫu nhiên mà trước đây bà và ông cũng đã từng tranh luận và giận hờn nhau vì con giống ai.
"Ba mẹ có thấy nhóc Bắp rất giống Mộ Hàn không? Quá chừng đặc

điểm luôn.”
“Không! Làm sao có thể.

Giống con thì mới đẹp, giống nó thì có khác gì con khỉ khô đâu.”
“Ha ha haaa.”

Bối Hi ngồi cười đến nứt nẻ mà không chú ý đến gương mặt đang dần đen thui của ai đó.

Mẹ chồng cô đúng là thẳng thừng, không tiếc lời mà trực tiếp chê bai anh.
“Mẹ con nói rất đúng.”
Mộ Hàn:”…”
Anh có ở đây mà? Anh cũng có tai có thể nghe hết những lời họ nói đấy.

Đừng nói có cháu trai một cái là mọi người đều trở mặt không nhận một người là anh nha?
Mặc kệ anh đang đứng khóc ròng trong lòng, một nhà ba người quây quần bên chiếc nôi màu xanh nước biển, cảm giác thật sự hạnh phúc.

Gia đình yên ấm thì anh rất vui nhưng mà sẽ hạnh phúc hơn nếu họ không quên mất anh...
Cầm trong tay một bên bình sữa, một bên bộ quần áo mới.

Anh đã đứng rất lâu chờ đợi vậy mà họ chỉ chú ý đến nó mà không một ai chú ý đến anh cả.
“Tất nhiên là đúng rồi, con đẹp trai như vầy, còn từng được mệnh danh là người đàn ông độc thân hoàng kim đấy.

Làm sao cái cục… đỏ đỏ nhỏ nhỏ kia có của chứ.”
Mọi người:”…”
Nhìn lại xem, anh cao to vạm vỡ.

Gương mặt góc cạnh, nháy mắt một cái thôi là cả đống cô đổ gục.

Làm sao có cái chuyện cái nhóc đỏ đỏ xấu xấu kia bằng anh được.
Hừ!
Ngày càng mất thiện cảm, nó đang ngày càng chiếm hết hào quang của anh.

Dù yêu thương con của mình thật nhưng chuyện nào chiếm mất vợ anh vẫn không thể nào tha thứ được.
“Lại đây.”
“Dạ?”
Ông Tần vẫy tay với anh đến một góc khác, anh bán tín bán nghi mà đi theo.

Chẳng lẽ có chuyện gì hệ trọng hay sao? Hay việc hồi nãy ba hùa theo mẹ của anh chỉ là do bị ép buộc? Bây giờ ông muốn nói rõ cho anh đúng không?
“Ba có chuyện…”
“Giờ thì con hiểu tại sao con lại là con trai độc nhất chưa?”
Tại sao ông lại nói đến vấn đề này? Liên quan gì sao?
“Vì con là con trai yêu của…”
“Vì chỉ có một mình mày.”
Ông nói xong thì quay lưng bỏ về chỗ cũ của mình.

Để lại nơi đó anh với cái mặt ngơ ngác.
Ý của ông là ngày xưa ông cũng như anh, ghét lắm luôn.

Sau này phải nói vậy và dỗ dành vợ để không sinh thêm con nữa? Ông sợ bị ghẻ lạnh? Bị dành mất vợ?

…
“Vợ ơi! Anh đi làm về rồi đây.”
Mộ Hàn nhún nhảy bước vào nhà.

Hồi cô mang thai và sinh con thì anh muốn thuê người giúp việc về nhưng cô nói không cần, không muốn có người lạ trong nhà.

Nhưng anh làm sao có thể để cô ở nhà với con nhỏ và một mớ hỗn độn được? Sau một thời gian nì nèo và và thuyết phục thì cô cũng đồng ý, nhưng chỉ thuê theo giờ thôi.
Tự tay mở cánh cửa ra, anh bước vào nhà với bầu không khí im lặng.

Sao lại yên tĩnh như thế? Chẳng phải trước kia anh về cô sẽ đón anh, nếu không thì cũng nghe thấy tiếng con khóc oe oe sao?
"Hi Hi?"
"Bắp… ơi? Ngô ơi?"
"…"
Đâu cả rồi?
"Đừng tìm nữa, vợ con cậu không còn đâu."
Phó Nhất Thiếu từ một ngã rẽ đi ra.

Cậu ta mặt mày hằm hằm, nhìn không khác gì khuôn mặt mới ăn phải ruồi cả.
Tại sao cậu ta lại ở trong nhà của anh? Lại còn từ ở bếp đi ra đeo trên mình chiếc tạp dề nữa.

Vợ con anh đâu cả rồi?
"Tại sao cậu lại ở đây? Vợ con tôi đâu rồi? Không còn là sao?"
Anh bước vào nhà, tiến lại gần chỗ cậu ta lớn tiếng hỏi.
"Đến bây giờ cậu còn không hiểu sao? Đã nói không còn là không còn."
Đùng!
Một tiếng nổ lớn trong đầu anh vang lên.

Đầu óc xoay vòng vòng, khó khăn làm sao tiếp nhận được lời cậu ta nói?
Vợ con anh… chẳng phải sáng khi đi làm vẫn tốt lắm sao? Tại sao chị vài tiếng mà đã…
Không! Đây không phải sự thật."
"Im mồm, đây không phải sự thật… không phải."

Thấy sự cố chấp của Mộ Hàn thì cũng khiến Nhất Thiếu tức giận.

Anh ta cũng đâu có muốn đâu? Đây là ý trời, đây là điều không thể cấm cản, là quy luật của tự nhiên.
Phận làm người như họ có thể chống đối và cãi lại sao?
“Tuỳ cậu.

Nhưng họ đã đi rồi…”
Quỳ gục xuống nền nhà, Mộ Hàn đau đớn mà tuyệt vọng.

Làm sao có chuyện này được, vợ con của anh…
Thằng nhóc hay kiếm chuyện khiến anh ghét, người vợ mà anh yêu quý nhất trên đời đã… đã đi rồi sao? Họ không thể chờ anh sao? Tại sao họ không nói một lời mà đã đi rồi?
“Không… không thể nào… Hi Hi, anh nên làm sao đây?”
“Em tại sao lại nhẫn tâm với anh như thế? Xa em làm sao anh có thể sống nổi?”
Khuôn mặt đau khổ, hàng nước mắt anh tuôn rơi.

Đưa tay lên che lấy khuôn mặt mình rồi lại đưa tay vò đầu bứt tóc mình.

Nhìn anh bây giờ có biết bao nhiêu là thương tâm?
Tại sao ông trời lại nhẫn tâm với anh như thế?
Nhất Thiếu:”…”
Con mịa nó! Anh ta cũng đau lòng lắm chứ bộ? Đâu phải chỉ riêng gì Mộ Hàn anh? Có cần làm đến quá lố vậy không?
“Hi Hi… làm ơn quay về với anh đi mà.”
“Cái tên điên này, vợ cậu và vợ tôi đi du lịch thôi mà có cần phải vậy không?”
Mộ Hàn:”…”.

Chương 98: 98: Ngoại Truyện 2 Món Quà Thiết Thực Tặng Con Trai

Sắp tới là thôi nôi tròn một tuổi của con, anh quyết định dành tặng cho nó một món quà lớn đầy bất ngờ và thiết thực nhất.
Được sinh ra trong một gia đình giàu có, muốn gì có đó thì làm sao anh có thể tặng cho nó mấy món quà tầm thường được? Như vậy chẳng phải sẽ làm mất mặt của anh, một vị tổng tài quyền lực ư?
Nghĩ là làm, anh bắt tay ngay vào công tác chuẩn bị.
Trước tiên nên làm gì nhỉ?
Ngồi suy nghĩ một chút thì anh đã có ý tưởng trong đầu, tranh thủ lúc vợ và con nhỏ còn ngủ thì anh nhanh chóng rời đi.
Điểm đến mà anh hướng tới chính là khu trung tâm lớn nhất thành phố.

Bước vào trong với phong thái ung dung và đầy tự tin, anh thu hút được rất nhiều ánh nhìn từ người khác.
Đầu tiên là mua cho người vợ, người mẹ đã vất vả sinh ra cho anh một đứa con đáng yêu món quà nhỏ trước.

Lần bước tới lầu sáu nơi đây bán toàn những món đồ trang sức quý giá.
“Xin chào quý khách, xin hỏi ngài muốn mua gì ạ?”
Một người nhân viên lịch sự bước tới, nghiêm chỉnh mà chào hỏi anh rồi giới thiệu mặt hàng.

Vị khách này thoạt nhìn cao quý và giàu có, cô ta nhất định phải biểu hiện cho tốt để anh ta mua những món mắc nhất.
“Tôi muốn mua tặng cho vợ của mình một bộ trang sức quý, nếu hiếm nữa thì càng tốt.”

“Ả vâng, em đã tiếp nhận được yêu cầu anh.

Dựa theo lời anh nói thì em xin giới thiệu tới anh một bộ trang sức tới từ thương hiệu Harry Winston.”
Cô dẫn anh đi tới một khu cao cấp, trưng bày tất cả những món đồ hiệu quý giá và mắc tiền nhất.

Danh xứng với thực, nơi đây có lẽ là nơi nhiều phụ nữ mê mệt nhất.
Những ánh đèn chiếu sáng phản chiếu lên những viên kim cương to nhỏ đủ màu sắc, làm cho người ta nhìn đến khó mà rời mắt.
Ở đây có đủ thứ từ bông tai, nhẫn cho tới đồng hồ đều có đủ.

Sự xa xỉ ở đây đủ để kiến người ta muốn mờ mắt.
Nhờ sự tư vấn và chọn lựa của bản thân, anh quyết định mua bộ trang sức thương hiệu mà cô nhẫn viên đã giới thiệu.
Thanh toán tiền, làm giấy tờ và xách theo món đồ trên tay rời đi.

Anh còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị, không còn nhiều thời gian nữa.
Những nơi tiếp theo mà anh ghé là cửa hàng quần áo và một số nơi giấu tên.

Chuẩn bị hết thẩy mọi thứ xong xuôi, anh cảm thấy mình thật là một người cha, người chồng tuyệt vời.
Chuyện tiếp theo cần giải quyết chính là điểm quan trọng nhất.
Cất hết đồ đi và cẩn thận giấu kín.

Anh lái xe qua công ty để nhanh chóng hoàn thành công việc cho những ngày sắp tới.
Mang theo tâm lí sảng khoái và vui vẻ tới công ty, anh làm việc không mệt nghỉ cho tới trưa.

Canh thời gian vừa đủ, anh vừa rời khỏi công ty vừa rút điện thoại ra và gọi tới số của ai đó.
“Alo, em nghe.”
Bối Hi ở bên kia khó hiểu mà nói vọng qua điện thoại.

Chẳng phải bây giờ là lúc anh đang làm việc sao? Gọi về cho cô chẳng lẽ là có việc gì?
“Anh… em… có thể giúp anh chuyện này không?”
Giọng anh thều thào, khó khăn mà cất lời.

Cô nghe thế thì lo lắng càng tăng cao, nhanh chóng hỏi anh có chuyện gì thì chỉ nghe anh nói:
“Anh không sao… chỉ là em có thể mang con qua nhà ba mẹ được không?”
“Sau đấy anh sẽ nói rõ… chuyện này gấp lắm.”
Không suy nghĩ nhiều, cô nhanh chóng đáp lại rồi mang theo một chút đồ của con trai tới nhà ba mẹ chồng để gửi.
Cô vừa rời khỏi nhà thì anh cũng vừa đến nhà.

Mang theo một đống đồ tay cầm không hết vào nhà.

Anh vén tay áo, bắt tay vào công việc chuẩn bị.

Đảm bảo hôm nay sẽ là một ngày siêu tuyệt vời với anh.

Chuẩn bị xong xuôi, nhìn lại thành quả của mình mà anh vừa lòng không thôi.

Đúng là tài năng thì làm cái quái gì cũng tài năng mà.
Đang cảm thán nhân sinh thì điện thoại của anh kêu lên.

Không cần nhìn thì anh cũng biết chắc chắn là cô gọi tới rồi.
Vừa kết nối, cô đã sốt sắng hỏi:“Anh đang ở đâu?”
“Anh… ở nhà… đây… khụ khụ.”
“Được chờ em một chút.”
…
Cạch…
Cánh cửa mở ra, cô nhanh chóng phi vào nhà thì thấy anh đang đứng ngay ở sau cửa.

Nhanh chóng bước tới chỗ anh, cô lo lắng nhìn từ trên xuống dưới xem anh có chuyện gì không.
“Chỗ nào, anh có sao không?”
Giờ này mà anh lại ở nhà, có phải có chuyện gì hay anh không khoẻ ở đâu không? Càng nghĩ cô càng lí lắng muốn chết đây này.
“Từ từ đã, em uống cốc nước đi.”
Anh thương sót nhìn cô mồ hôi ròng ròng, cầm cốc nước trên tay đưa qua cho cô.

Bối Hi thật tốt với anh, chỉ cần nghe anh có chuyện là hối hả lo lắng.

Điều này thật sự làm anh cảm thấy rất cảm động.

Nhất định phải yêu thương và chăm sóc cô cả đời này.
“Dạ.”
Thật sự mà nói thì cô cũng khá là mệt, nhận lấy cốc nước anh đưa tới uống một ngụm lớn hết sạch.

Sau đấy anh dẫn cô vào nhà, nhìn anh thật sự bình thường khác xa với suy nghĩ của cô.
Chẳng lẽ là cô nghĩ nhiều sao?
“Anh có sao không? Sao… nóng vậy?”
Ngồi trên ghế sô pha một lúc, đột nhiên càng lúc cô lại càng cảm thấy nóng lên.

Mồ hôi trên trán chảy, nhiệt độ cơ thể tăng lên nhanh chóng.

Cảm giác này thật lạ, cảm giác như nóng từ tận sâu trong cơ thể ra ngoài.
Không lẽ…
“Mộ Hàn… là anh đúng không… á…”
Quay phắt ra nhìn người đàn ông nãy giờ đang đứng nhìn cô chằm chằm, mỗi động tác của cô đều bị anh thu hết vào mắt.
“Hi Hi, sắp tới thôi nôi con của chúng ta… anh chỉ muốn tặng nó một món quà mà thôi.”

“Nhưng…”
“Chẳng lẽ em không muốn sao?”
Nhìn cô quần áo đã xộc xệch, cắn môi ngứa ngáy là anh biết ngay thước đã ngấm rồi.

Kế hoạch đã thật sự thành công rồi.
“Anh… anh đừng có mà quá đa… đáng.”
Cô bắt đầu th ở dốc, vừa khó khăn nói vừa cố gắng kìm nén.
“Anh quá đáng ư? Em mới là người quá đáng ấy.”
Trước kia cô hứa sẽ không bao giờ bỏ rơi anh, giờ thì sao?
Suốt ngày quấn quýt lấy thằng nhóc vắt mũi chưa sạch kia, ôm nó hôn nó còn… còn ngủ với nó nữa.

Làm sao một người chồng như anh có thể chịu được?
Nó có gì hơn anh sao?
Anh chỉ là đang đòi lại một chút quyền lợi cho mình thôi mà… đâu có gì là quá đáng đúng không?
“Anh… á… nóng quá… aaa.”
“Dù sao chuyện cũng lỡ rồi, chẳng lẽ em chịu được sao?”
“Giúp… giúp em đi.”
Anh cười nham hiểm nhìn cô.

Đấy là do cô nhờ anh đấy nha, là do cô h@m muốn cơ thể này của anh.

Mộ Hàn anh là người đàng hoàng, yêu vợ yêu con hết lòng.

Chỉ cần vợ muốn thì anh tất nhiên không khước từ.
“Bà xã thật lưu manh mà.”
Không chần chừ thêm nữa, anh nhanh chóng lao vào cô như vồ lấy con mồi.

Giúp việc anh đã kêu nghỉ ba ngày, ba mẹ anh cũng mới nhắn tin sẽ gửi cháu ba ngày.

Cuối cùng thì những ngày tự do để hâm nóng lại tình cảm của vợ chồng anh cũng đã đến.

Anh đã mua rất là nhiều thứ 'hay ho' rồi, có dùng cả năm cũng không hết.
Trời chập chờn tối, căn nhà ấm áp của hai người đã nóng đến bức người.

Mặc kệ trời bên ngoài đang lạnh rét, bên trong nhà của anh và cô có thể nói là nóng đến bỏng mắt.
Từ phòng khách tới phòng bếp, lên cầu thang rồi tới phòng ngủ.

Mọi nơi mọi chỗ đều có dấu tích của hai người đi qua.

Quần áo của hai người vương vãi khắp nơi, mỗi thứ một chỗ.
"Bối Hi anh thật sự rất yêu em."
"Á… em… em cũng yêu… anh… aaa Mộ Hàn."
Những lời nói triền miên vang lên kèm theo những tiếng r3n rỉ và th ở dốc của hai người.

Cứ từng đợt rồi lại từng đợt, hai người yêu nhau đến say mê và đắm chìm.

Không biết bao giờ là dừng lại, họ chỉ biết cứ tiếp tục rồi lại tiếp tục.

Đem hết những gì mà mình có trao trọn cho đối phương.
Kiếp này cô có anh và anh có cô chính là điều hạnh phúc nhất của hai người.
Bỏ lỡ nhau nhưng rồi lại về bên nhau và bắt đầu làm lại mọi thứ.
Họ nhất định sẽ trân trọng và giữ lấy thứ quý giá này.

.